

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

SARAH MACLEAN

Karanlık Dokunuş

Rita
Ödüllü

Ücretsiz PDF Kİtaptan Arşiv: <https://rantey.org>

Karanlık Dokunuş

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 442

Karanlık Dokunuş Sarah MacLean

**Kitabın Özgün Adı *The Day of the Duchess*
Çeviren Yasemin Büte**

**Yayın Yönetmeni Hasret Parlak Torun
Baş Editör Rose Mary Samanoğlu
Editör Merve Mumcu**

**Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Tülay Malkoç**

© Nemesis Kitap, 2019 © Sarah MacLean, 2017

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-2164-95-2

1. Baskı: Mart 2019

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73

Faks: (0212) 222 46 16

info@nemesiskitap.com

www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No:34191

USA TODAY BESTSELLER

SARAH MACLEAN

Karanlık Dokunuş

Çeviren: Yasemin Büte

Korseli ve iç etekli askerler için.

Sonsuza dek...

Skandal & REZALET

Sayı 113, Ağustos 1836

*

KAYIP DÜŞES BULUNDU!

Kayıp **HAVEN DÜŞESİ** Seraphina'nın skandal seyahatinden dönüp Lordlar Kamarası'nda kocasıyla kavgaya tutuşarak halkı şok ettiği gün, parlamento **DEDİKODULARLA KAYNADI**.

Peki, uzun süredir ortalarda görünmeyen bu leydi parlamentodan ne mi istiyordu?

BOŞANMAK!

Söylentilere göre **KANDIRILMIŞ HAVEN** meydanı (fakat savaşı değil) bir zamanlar sevdiği kadına, **TEHLİKELİ KIZ**'a bırakarak eve kaçmış ve düşesi görmezden gelmişti... Düşes artık istenmeyen bir eşti! *Ancak bu leydi daha fazla yok sayılamayacaktı.*

Genç kadın tüm öfkesiyle geri dönmüş,
ne pahasına olursa olsun evliliğini bitirmeye ant içmişti.

Bu yaz skandalından **daha rezil bir şey** olabilir miydi?

DEVAMI GELECEK.

1. BÖLÜM

TERK EDİLEN DÜK KABULLENMİYOR!

19 Ağustos 1836

Lordlar Kamarası, Parlamento

Onu tam olarak iki yıl, yedi ay önce terk etmişti.

Haven Dükü Malcolm Marcus Bevingstoke, Lordlar Kamarası'nın üstündeki şahsi ofisindeki masada, sümene iliştirilmiş çark şeklindeki küçük, tahta takvime bakıyordu.

19 Ağustos 1836. Meclis oturumunun son günü, gereksiz şatafatla dolu bir gün. Üstüne akıldan çıkmayan hatıralar. Haven takvimin üzerine işlenmiş altı rakamını tutup çarkı döndürdü. Beş. Dört. Ardından derin bir nefes aldı.

Defol git. Haven ihanet yüzünden soğuk ve öfkeli çıkan sesinin sessiz bir tehditle yankılanışını hâlâ duyabiliyordu. *Sakın geri döneyim deme.*

Haven çarka tekrar dokundu. Ağustostan temmuza, mayıstan marta...

19 Ocak 1834. *Gittiği gün.*

Haven'ın parmakları düşünmeksizin hareket etmeye başladı, dönen çarkın çıkardığı her klik sesinde adeta huzur buluyordu.

17 Nisan 1833.

Sana karşı hissettiklerim... Şimdi de onun sesi kulaklarındaydı. O tatlı, cazibe dolu kelimeler... *Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.*

Haven da hissetmemişti. Sanki ışık, nefes ve umut odaya dolmuş ve tüm kara boşlukları doldurmuştu. Ve hepsi onun yüzündendi.

Ta ki Haven gerçeği fark edene kadar. Hiçbir önemi kalmayana dek ona çok mühim gelen o gerçeği. *Nereye gitmişti?*

Odanın köşesinde tik tak sesler çıkaran saat, Haven'ın Lordlar Kamarası'nın kutsal ana salonunda yerini alacağı saniyeleri sayıyordu. Görev aşkı ve tutkuyla odaya doluşan adamlar, nesillerden beri önüne dizilirdi. Haven'ın parmakları küçük takvimin üzerinde ustaca hareket ediyordu. Sanki bu dansı daha önce yüz, hatta bin kez yapmış gibiydiler.

Zaten yapmışlardı da.

1 Mart 1833. Tanıştıkları gün.

Yani herkesin kolayca düğün olmasına izin veriyorlar, öyle mi? Sözlerinde hiç hürmet yoktu, aksine alay, cazibe, saf ve katıksız bir güzellik söz konusuydu.

Düklerin bu kadar kötü olduğunu düşünüyorsan, düşeslerden neler isterler sen düşün...

O gülümseme. Sanki daha önce tek bir erkekle bile tanışmamış gibiydi. Sanki tanışmayı hiç istememiş gibi. Haven, o gülümsemeyi gördüğü an onun olmuştu. Hatta görmeden önce. *Hatta hayallerinde.*

Sonra her şey paramparça olmuştu. Her şeyini kaybetmişti, ardından da onu. Zamanlama tam tersi olabilirdi, belki de her şey aynı anda olmuştu.

Haven'ın onu düşünmeyi bırakacağı zamanlar gelecek miydi? Genç kadını hatırlatmayan bir tarih, gittiğinden beri sonsuzluk gibi uzayan o tarihi düşünmeyeceği bir an olacak mıydı?

Nereye gitmişti?

Saat on biri vurduğunda odada ağır çanların sesi duyuldu. Çan seslerinin ardından ilerideki uzun, meşe koridordan bir düzine ses daha geldi; bu sesler köklü isimlere sahip erkekleri daha ilk soluklarını almadan onlara ait olan görevlerine çağırıyordu.

Haven, çarkı daha kuvvetli bir şekilde döndürüp kendi haline bıraktı. 37 Kasım 3842. İşte bu güzel bir tarihti. Onu hatırlatma şansı olmayan bir tarih.

Haven ayağa kalkıp kırmızı kaftanların asılı olduğu yere yöneldi. Bu kalın, ağır yükler temsil ettikleri sorumluluğun ağırlığını yansıtıyordu. Genç adam kalın cüppeyi omuzlarına attı, boğucu ve bunaltıcı kırmızı kadifenin sıcaklığı onu hemen ele geçirmişti. Sonra beyaz peruğuna uzandı ve peruğu suratını buruşturarak kafasına geçirdi. Peruğunu yassı ve rahatsız bir şekilde kafasına yerleştirmeye çalışırken üzerindeki at kılları geçmiş günahlarının bir cezası gibi boynunun arkasına batıyordu.

Haven Dükü boynuna batan at kıllarını yok sayarak ofisinin kapılarını açtı ve sessizleşen koridorlardan geçerek Lordlar Kamarası'nın ana salonunun girişine geldi. İçeri adım attığında derin bir nefes aldı, şimdiden pişman olmuştu. Aylardan ağustostu, Parlamento cehennem gibi sıcaktı. Odadaki hava ter ve parfüm kokuyordu. Açık pencerelerden içeri hafif, belli belirsiz bir meltem esiyor ancak bu havayı karıştırıp kokuyu daha beter

bir hale getirerek Thames'in zaten dayanılmaz olan kokusuna koku katıyordu.

Evdeyken nehir Londra'nın kirinden payını almamış gibi soğuk ve canlı görünüyordu. Bir o kadar temiz görünen hava pastorik bir yaz havası vaat ediyor, hatta daha fazlasını –geleceği– hissettiriyordu. En azından eskiden böyleydi. Evinin parçaları bir bir ondan alınıp tek başına, onsuz kalana kadar. Artık burası yalnızca bir kara parçası gibi geliyordu. Bir evin nehir- den ve tepelerden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Gerçek bir evin, ona ihtiyacı vardı. Bu yüzden bu yaz, son iki yıl yedi aydır ne zaman Londra'dan uzak kalsa yaptığı şeyi yapacak ve onu arayacaktı.

Fransa'da ya da İspanya'da değildi, Haven geçen yaz oralara gitmiş, heyecanlı bir arayışla İngiliz kadınlarının izini sürmüştü. İskoçya'da bulduğu sahte dullardan hiçbiri o değildi. Wales'teki göz kamaştırıcı malikânede bulunan mürebbiye ya da o gittikten bir ay sonra İstanbul'da peşine düştüğü kadın da değildi. Doğrusu kendisi bir aristokrat rolü yapan şarlatanın tekiydi. Sonra Boston'da Güvercin dedikleri kadın vardı ki Haven bu seferki kadından çok emindi.

Ancak o da Sera değildi. Hiçbiri Sera değildi. Sera, hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuştu. Daha bir saniye önce buradayken, birden yok oluvermiş gibiydi. Üstelik üzerinde yok olmaya yetecek kadar çok parayla. Tam da o an Haven onu ne kadar çok istediğini fark etmişti. Fakat parası eninde sonunda bitecek ve Sera'nın kaçmayı bırakmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Öte yandan Haven'ın gücü, imtiyazı ve bitmez tükenmez parası kaçmayı bıraktığı an onu bulmaya yetecek kadar çoktu.

Onu bulacaktı.

Haven konuşmacının etrafını saran uzun bankların birine ilişti. Lordlar Kamarası Başkanı konuşmasına çoktan başlamış-

tı. “Sayın Lordlarım! Eğer başka resmi bir işimiz yoksa bu yılın meclis oturumunu kapatıyoruz.”

İçeride alkışlar kopuyor, odadaki koltukların arkasına vurulan yumruklar salonda yankılanıyordu.

Haven bir nefes verdi, peruğunu kaşımamak için zor duruyordu ancak bu arzusuna teslim olursa peruğun o kaba rahatsızlığının onu yiyip bitireceğini çok iyi biliyordu. Lordlar Kamarası Başkanı, “Lordlarım!” diye bağırdı. “Bu sezon için başka resmi işimiz yok, değil mi?”

“Yok!” Aynı anda bağırان adamlar odayı bir kez daha inletti. Bu sesleri duyan, Lordlar Kamarası’nın, hanımlarına kavuşmak için sabırsızlanan iki yüze yakın görkemli aristokrattan değil de öğle saatinde göle gitmek için can atan okul çocuklarıyla dolu olduğunu sanırdı.

Başkan peruğunun altında, terden parlamış kırmızı suratıyla sırtıttı. İri cüssesinin üzerine kaldırdığı kocaman ellerini iki yana açmıştı. “Harika! O zaman Majestelerinin yüksek müsaadesi ve arzusuyla...”

O sırada salonun devasa kapıları birden açılıverdi, adeta başkanın sesiyle yarışan ses, sessiz odada yankılanmıştı. Tüm başlar birden kapıya çevrildi, Haven hariç herkes girişe bakıyordu. Genç adam, Londra’dan ve kafasındaki peruktan kurtulmayı o kadar çok istiyordu ki arkasında neler olduğuyla ilgilenmemiştii bile.

Başkan kendini toplayıp boğazını temizleyerek devam etti. “Parlamento, 7 Ekim Perşembe gününe ertelendi.”

Odadan homurtular yükselirken kapı güçlü bir gürültüyle kapandı. Bu sefer genç adam da arkasına bakmıştı. Haven, kapanan kapıya bakan adamların bakışlarını takip etti, ters giden bir şey göremiyordu.

“Öhöm öhöm!” Başkan yapısını onaylamadığını belli eden sesler çıkardıktan sonra sezonu kapatmak için sözlerini yineledi. Tanrı’ya şükür... “7 Ekim Perşembe...”

“Siz sözünüzü bitirmeden izninizle bir şey söyleyebilir miyim, başkanım?”

Haven birden kaskatı kesilmişti.

Duyduğu bu kelimeler çok güçlü fakat bir şekilde yumuşak, canlı, güzel ve kadınsıydı. Öyle ki kadınların girmesinin yasak olduğu Lordlar Kamarası’nda böyle bir sese yer yoktu. Haven’ın soluğu kesinlikle bu sebeple kesilmişti. Kalbi de bu yüzden küt küt atmaya başlamıştı. Evet, öfkeli erkek seslerinin arasında kendini aniden ayağa fırlamış bir halde bulmasının tek sebebi bu olmalıydı.

Tabii ki tüm bunların sebebi sesin kendisi değildi.

Başkan, “Bu da ne demek oluyor?” diye gürledi.

Haven karmaşanın sebebini işte o an anlamıştı. Bir kadın. Gördüğü en güzel eflatun elbiseyi giymiş, tanıdığı tüm kadınlardan daha uzun bir kadın. Muhteşem bir şekilde boy gösteren bu kadının düzenli olarak meclis oturumuna katılır gibi bir hali vardı. Sanki başvekil oydu. Hatta daha fazlasıydı. Evet, adeta kraliyetin kendisiydi.

Şu ana kadar sevdiği ve şu ana kadar nefret ettiği tek kadın karşısındaydı.

Hiç değişmemişti ama her nasılsa çok farklı görünüyordu.

Haven donakalmıştı.

“İtiraf etmeliyim ki...” Kadın, bir çay partisinde konuşur gibi salonda ilerledi. “Bu sezonu kaçıracağım diye çok korktum. Ama siz beyler... Her ne zevkin peşinden koşacaksanız... Sizi buradan kaçmadan önce yakaladığım için çok memnunuz.” Genç kadın, yaşlı bir İngiliz kontuna doğru sıırıttığında,

adam onun bakışlarının sıcaklığı altında kızarak başını çevirdi. “Ama bana parlamento onayı almam gerektiği söylendi. Ve parlamento da... Bildiğiniz üzere sizlerden oluşuyor.”

Kadının bakışları bir an Haven’mlerle buluştu. Gözleri tam olarak adamın hatırladığı gibiydi; bir yaz denizi kadar mavi. Fakat nasıl oluyorsa gözlerinde farklı bir şey vardı. Bir zamanlar açık ve dürüst olan bu gözler, şimdi kapalı ve gizemliydi.

Tanrım. Buradaydı.

İşte gelmişti. Haven onu arayarak neredeyse üç yıl geçirmişti, oysa o sanki birkaç saatliğine gitmiş gibi öylece karşısında duruyordu. Haven, kendini hayal bile edemediği bir öfkeyle savaşıırken buldu ama bu duygu, içinde oluşan üçüncü hisle kıyaslandığında hiçbir şeydi. O kocaman, dayanılmaz memnuniyet hissi...

İşte buradaydı.

Nihayet.

Tekrar.

Haven kımıldamamak için elinden geleni yapıyordu. Onu kucaklayıp buradan götürmemek, bedenini kendine çekmemek, onu geri kazanmamak, her şeye en baştan başlamamak için kendini tüm gücüyle tutuyordu.

Fakat belli ki o, buraya bunun için gelmemişti.

Kadın, onu bir an olsun kırpmadığı gözleriyle uzun bir süre izledikten sonra sessizliğini bozdu. “Ben Haven Düşesi Seraphina Bevingstoke. Boşanmayı talep ediyorum.”

2. BÖLÜM

DÜŞES ORTADAN KAYBOLUYOR, DÜK MAHVOLUYOR

Ocak 1834

İki yıl, yedi ay, üç gün önce

Highley Malikânesi

Kapıyı çalmasaydı ölebilirdi.

Aslında buraya hiç gelmemeliydi. Bu büyük bir sorumsuzluktu. Oldukça anlık bir karardı, bu kararı verirken çaresiz bir kontrol umuduyla yanıyor, hayatının en yönetilemez saniyelerini yaşıyordu.

Bu kadar üşümemiş olsaydı, dünyasını –ömründe ilk kez de olsa– kontrol edebileceğini düşünmüş olmasına gülebilirdi.

Fakat o an Haven Düşesi Seraphina Bevingstoke'un yapabildiği tek şey aldığı aptal karara lanetler okumaktı. Evet, bir araba tutmuş ve sürücüsüne onu yağmurlu, buz gibi bir ocak gecesinde uzun, korkunç bir yolculukla, bir zamanlar hanımı olduğu Highley Malikânesine getirmesi için bir servet ödemişti. Ancak High-

ley Malikânesinin hanımı olmak ona hiçbir avantaj sunmuyordu. Kadınlar için böyle bir şey söz konusu değildi. Bir ziyaretçi olmak dışında hiçbir hakkı yoktu. Hatta bir misafir bile değildi. Şu ana kadar hiç misafir sayılmamıştı, muhtemelen asla sayılmayacaktı. Araba, giderek kuvvetlenerek sulu kara dönüşeceği her halinden belli olan yağmurda gözden kayboldu.

Sera, kendini karanlık evin devasa kapısına bakarak bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken bulmuştu. Her yer kapkaranlıktı, hizmetliler çoktan yataklarına çekilmişti ancak Sera'nın birini uyandırmaktan başka çaresi yoktu. Dışarıda kalamazdı. Eğer kalırsa gün doğmadan ölürdü.

Genç kadın içini ansızın saran korkuyla elini karnına götürdü.

Ölürlerti.

Sera, içindeki acı biraz olsun dindiğinde bir derin soluk daha alarak kapıya ilişik, özenle işlenmiş dökme demir B harfini kaldırdı. Kapı tokmağı bir celladın baltası gibi gürültüyle kapıya vurdu. Bu korkunç, uğursuz ses beraberinde büyük bir korku getirmişti. Ya kimse kapıya bakmazsa? Daha da kötüsü –her ne kadar böyle olmadığını bilse de– ya bunca yolu boş bir ev için geldiyse?

Elbette tüm bu korkular yersizdi. Highley, Haven Dükü'nün oturduğu yerdi ve her daim evi kollayan biri olurdu. Kapı açıldı, özel üniformalı, yorgun bakışlı bir uşak girişte belirdi. Oğlanın gözlerindeki merak Sera'nın bir kez daha panik olmasına neden olmuştu. Sera, genç uşağın onu kapı dışarı etmesine fırsat vermeden bir elini şişen karnına, diğer elini pervaza koyarak eşikten içeri adım attı. "Haven." Bu isim iki büklüm olmadan önce söyleyebildiği tek şeydi.

"O..." Oğlan birden durakladı. "Ekselansları... Ekselansları evde değil."

Sera bir şekilde başını kaldırıp loş ışıkta uşağın gözlerinin içine baktı. “Beni tanıyor musun?”

Oğlan bakışlarını Sera’nın şiş karnına çevirdi. Geri adım atması uzun sürmemişti.

Sera elini karnındaki çocuğun üzerine koydu. “Burada onun varisi var.”

Uşak başını evet anlamında salladığında Sera rahatladı. İçi birden sıcacık olmuştu. Genç kadın birden sallanmaya başladı, genç çocuğun gözleri kocaman açılırken Sera bir şeyin onu zeminine çektiğini hissediyordu.

Hayır, hissettiğı bir ferahlama değildi. Kandı...

“Ah...” Zavallı oğlan öyle şaşırmıştı ki başka hiçbir şey söyleyemedi.

Sera eşikte sallanarak uşağı uzandı, bebek bu akşam geldiğı için çok şanssızdı. Genç çocuk, Sera’nın elini tutarak, “Burada,” diye fısıldadı. “Ekselansları üst katta.”

Buradaydı. Güneşi bile önünde eğmeye gücü yetecek o adam buradaydı.

Sera, bu kadar acısı olmasa minnettar olabilir, bu kadar korkmuyor olsa mutlu hissedebilirdi. Hatta, birden neler olacağını anlamamış olsaydı, yeni bir hayata başlayabilirdi.

Defol git. Sera kulaklarında onun sesini duyabiliyordu. Ay-lar önce onu kovarken nasıl buz gibi baktığı hâlâ hafızasında-ydı. Ama sonra bir şekilde...

Buraya gel. Bakışları yine aynıydı fakat bu sefer göz kapak-ları biraz daha ağırdı. Çaresiz, güneş kadar sıcak bakıyordu. Sera’nın kulağına çok yumuşak ve güzel bir şekilde fısıldamıştı. *Sen benim için yaratılmışsın. Biz birbirimiz için yaratılmışız.*

Sera içinde tekrar acı hissetti; bu keskin, sert acı bir şeyle-rin oldukça ters gittiğini işaret ediyordu. Eteğinin ve altındaki

mermer zeminin kan içinde kalmış olması yeterince kötü bir haber vermez gibi bir de bu acı vardı. Sera bir çılgılık attı. Genç kadın, tahmin ettiğinden daha fazla bağırıyordu. Sonra birden bire yanında biri, bir kadın beliriverdi.

Oğlan ve kadın bir şeyler konuştu fakat Sera ne konuştuklarını duyamıyordu. Ardından kadın gitti, Sera karanlıkta hataları ve oğlanla –ona tutunan ya da Sera’nın ona tutunduğu sevgili, tatlı oğlanla– bir başına kalmıştı. “Ekselanslarını getirmeye gitti.”

Tabii artık çok geçti. Birçok yönden çok geç kalınmıştı.

Sera’nın buraya hiç gelmemesi gerekirdi.

Genç kadın acıyla soluyarak dizlerinin üzerine düştü. Bu akıl alır bir acı değildi. Sera, çocuklarını hiç tanıyamayacaktı. Koyu saçlı, koca gülümsemeli, babası kadar zeki ve yalnız çocuğunu hiç göremeyecekti.

Keşke yaşama tutunmayı başarsaydı, işte o zaman ikisini de doya doya sevebilirdi.

Ancak burada, şuracıkta ölecekti. Şu ana kadar sevdiği tek adamdan birkaç metre ötede, ona bunları hiç söyleyemeden gözlerini yumacaktı. Sera Haven’ın, ölümünü umursayıp umursamayacağını merak ediyordu. Bunun cevabı Sera’yı her şeyden çok korkutmuştu. Çünkü bu cevabın ölümden sonra dahi peşinden geleceğine emindi.

Genç kadın oğlanın eline yapışarak, “Bana adını söyle,” dedi. “Ekselansları?”

Sera, çocuğun elini daha sıkı tutarak fısıldadı. “Sera.” Genç kadın ölecekti ve birinin onun unvanını değil, adını söylemesini istiyordu. Gerçek bir şeyler duymalıydı, kendine ait hissettiği herhangi bir şey. “İsmim Seraphina.”

Sevgili oğlan, Sera’yı tutarak başını salladı. Daracık boğazını düğümleyen yumru gerilen sinirleriyle bir aşağı bir yukarı oynuyordu. “Adım Daniel. Sizin için ne yapabilirim?”

Sera, “Çocuğum,” diye fısıldadı. “Onun çocuğu.”

Oğlan başını olumlu anlamda salladı, birden yaşından çok daha olgun oluvermişti. “İstedığınız bir şey var mı?”

“Mal.” Sera gerçeği daha fazla saklayamıyor, gerçeğin onu bir hamlede yutmasını engelleyemiyordu. Sadece bir kez daha. Her şeyi rayına oturtana kadar bir kez daha... “Malcolm’ı istiyorum.”

Haven Dükü, kapıyı öyle kuvvetli açmıştı ki meşe kapının duvarda sekmesiyle içerideki herkes irkildi. Sera sessiz ve solgun bir şekilde yatıyordu. Genç bir hizmetli şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı, Sera’nın alnına bez tutan kâhya kadın ise kafasını kaldırıp baktı.

Fakat dükün bu iki kadınla ilgilenme niyeti yoktu. Direkt karısının yanında duran cerraha odaklanmıştı.

Haven, “Yaşıyor,” diye gürlledi. Ağzından çıkan kelime hissedebileceğini bilmediği duygularla doluydu. Fakat Sera, onun her zaman bir şeyler hissetmesine sebep olmuştu. O hissetmemek için yalvarsa bile...

Cerrah başını evet anlamında salladı. “Risk devam ediyor, ekselansları. Hastayı gece olmadan kaybedebiliriz.”

Haven, cerrahın havadan ya da sabah haberlerinden bahseder gibi basit ve soğuk bir tavırla söylediği bu kelimeleri sindirmeye çalıştı. Malcolm, duydukları onu paramparça etmekle tehdit ederken bu ağırlığın altında hiç kıımıldamadan öylece duruyordu. Çocuğunu ellerinde kaybedeli daha bir saat olmamıştı. O kadar küçüktü ki avuçlarını bile dolduramamıştı. Öylesine değerliydi ki kızını onu getiren hizmetliye vermeye dayanamamıştı.

Onu kimselere verememiş, hizmetliyi göndermiş ve sessizlik içinde oturup kızının kuş gibi hafif bedenini tutarak çocuğunun ölümünün yasını tutmuştu. Aynı zamanda hayatının ve yaşayabileceği her şeyin...

Haven limitsiz parasına, gücüne ve pozisyonuna rağmen kızını geri getiremeyeceğini biliyordu. Acısını bir kenara koyup düzgün düşünebilmeye başladığında, öfkede teselli bulmuştu.

İkisini birden kaybetmeyecekti.

Malcolm gözlerini kısarak cerraha baktı ve “Siz yanlış anlamışsınızdır,” dedi. Genç adam kendini tutamayarak doktora uzandı ve onu ceketinin yakalarından tutuverdi. Dük yaşlı, küçük, güçsüz adamın üzerinde adeta şimşek gibi çakıyordu. “Beni duydun, değil mi? O yaşayacak.” Doktor kekelemeye başladığında Malcolm iyice öfkelenerek doktoru tekrar sarstı. “*Karım yaşayacak!*”

“Eğer kaderinde varsa onu... onu kurtaramam.”

Malcolm adamı sertçe bıraktı. Doktorun yere çarptığında tökezlemesini hiç umursamamış, çoktan Sera’ya yönelmişti. Genç adam, karısının yatağının yanında diz çöktü ve elini avucunun içine aldı. Elinin bu kadar soğuk olması hiç hoşuna gitmemişti. Elini ısıtma niyetiyle avucunu iyice sıktı. Sonra bir an ona baktı, çok uzun zamandır ortalarda yoktu. O zamanlar ondan nasıl da nefret etmişti. Öncesinde ise tek öğrenmek istediği onu neden bu kadar arzuladığıydı.

Şu ana kadar ne kadar vakit geçmişti? Sera ne kadardır solgun, hareketsiz bir şekilde ölüm döşeginde yatıyordu? Haven bu süre içinde onun ne kadar güzel olduğunu fark etmişti. Elmacık kemikleri nasıl çıkık, dudakları nasıl da dolgundu. Porselen teninin üzerindeki kömür karası kirpikleri inanılmayacak derecede uzundu.

Haven, bu kirpiklerin tekrar kalkması için nelerini verirdi? O her seferinde nefesini kesen, yaz gökyüzünün maviliğini

andıran gözlerin ona bakması için neler verirdi? Genç adam bu gözleri her şeyiyle, mutluluğuyla, acısıyla, nefretiyle kabul edebilirdi.

Haven zaten bugüne kadar çok şey vermişti. Sera da öyle. Peki daha ne vermesi gerekiyordu? Daha ne feda edebilirdi? Hayır. Bu sefer bir şeyleri karşılıksız alacaktı. Genç adam gözlerini kapattı ve dudaklarını Sera'nın hareketsiz, soğuk parmaklarına bastırdı. "Yaşayacaksın Sera. Gerekirse seni cennetin kollarından koparır, yine geri alırım. Yaşayacaksın."

"Ekselansları."

Haven odanın kapısından gelen tiz, duygusuz kelimelerle birlikte buz kesti. Başını çevirip kapıda duran kadına bakmadı. Doğrusu bunun için zerre sabrı kalmamıştı.

Annesi eteklerini hışırdatarak yaklaştı. "Haven."

O an, böyle bir durumda, unvanını duymak adamı sinirlendirmişti. Her zaman bir düktü, hiçbir zaman sıradan bir adam olmamıştı. Annesi ona yerini ve görevini ne sıklıkla hatırlatıyordu? Haven'ın bu unvanı elde etmesi ve kendinin Britanya'nın en korkulan kadınlarından biri olması için yaptığı fedakârlıkları ne sıklıkla bir hatırlatıyordu? Eski Haven Düşesi, bir kızı ikinci bir şans tanımadan bir kalemde silebilirdi.

Ama o artık Haven Düşesi değildi. Sadece dul, yaşlı bir kadındı.

Malcolm ayağa kalkıp yüzünü annesine dönerek Seraphina'yı görmesini engelledi. Birden annesinin odadan çıkmasını istemişti. Karısından uzak durmasını istiyordu.

Haven, hızla yaşlı kadını ve cerrahı geçerek koridora fırladı. Başları öne eğik bir şekilde fısıldaşan hizmetçileri dört bir yana saçmıştı. Genç adam, unvanı ve pozisyonu üzerine yıllardır aldığı eğitime karşı çıkarak hizmetlilerin ardından bağırarak için güç duruyordu.

“Fazla duygusallaşıyorsun.” Annesinin bu dediği günahların en büyüğüdü.

Haven’ın kalbi hızla çarpmaya başladı. “Benim çocuğum öldü. Karım ölüm döşeginde.” Annesinin bakışları bir gıdım olsun ısınmamıştı. Haven buna şaşırmaması gerekirken çok öfkelenmişti. Fakat dükler sinirlenmezdi. Genç adam, annesinin buz mavisi gözlerine bakarak devam etti. “Senin torunun öldü.”

“Sadece bir kız.”

Genç adam tüm vücudunun ateşler içinde yandığını hissetti. “Bizim kızımız.”

Annesi soğuk bir şekilde karşı çıktı. “Bir varis değildi. Şimdi, eğer biraz olsun şansın varsa en baştan başlayabilirsin.”

Haven’ın içinde hissettiği ateş artık bir yangına dönüşmüştü. Alevler adeta boğazına tırmanıp onu boğuyordu. “Şanslıysam mı?”

“Talbot Kızı ölürse. Doktor yaşarsa kısır kalacağını söylüyor. Yani artık işe yaramayacak. Başka birini bulabilirsin. Bir varisin olabilir. Hem de daha iyi bir aileden.”

Haven gözlerini kısarak annesine baktı, kulakları öyle uğulduyordu ki duyduklarını anlamakta güçlük çekmişti. “Sera, Haven Düşesi.”

“Bir sonraki dükü doğuramıyorsa unvanının hiçbir anlamı yok. Sen onunla bunun için evlenmedin mi? Annesiyle sana tuzak kurdular. Seni resmen avladılar. Seni bir varis sözüyle ellerinde tuttular. Artık böyle bir ihtimal yok. Böyle ucuz bir kadından kurtulmanı istemezsem, kendime düzgün bir anne diyemem.”

Haven kelimelerini dikkatlice seçerek yanıtladı. “Şu an daha kötü bir anne olamazsın. Sen soğuk, taş kalpli bir kadınsın. Döndüğümde bu evden gitmiş olmanı istiyorum.”

Annesi zarif kaşlarından birini kaldırarak oğluna baktı. “Duygusallık sana hiç yakışmıyor.”

Haven annesini tek başına bıraktı, çünkü kendine güvenmiyordu. Ona hiç yakışmayan tüm bu duyguları annesinin üzerine boşaltabilirdi.

Genç adam annesinin yanından ayrılıp kızını ocak ayının soğuk topraklarına gömmeye gitti. Bebeğini toprağa verirken karısının yaşaması için Tanrı’ya dua ediyordu.

Sera gözlerini açtığı anda, göz kamaştıran ışıklarla dolu bir odada tek başına yatıyordu. Her yeri –kemiklerinin, kaslarının ve adını veremediği yerlerinin içleri dahi– acıyordu. Bir zamanlar umut, hatta daha güzel bir hisle dolu bölgesinde şimdi yıkıcı bir boşluk vardı.

Genç kadın elini yatak örtüsünün üzerine götürüp parmaklarını yumuşak, yeni çarşafta ve hassas, şiş, boş karnına gezdirdi. Gözlerinden şakağına inen bir gözyaşı saçma akıp kaybolurken ardında bir yalnızlık izi bırakmıştı. Sera, bu gözyaşının sahip olabileceği son mutluluğu taşıdığını hissetti.

Pencerenin ardındaki parlak, mavi gökyüzü ıslıl ıslıl parlıyordu. Koskoca gökyüzünde kalın, cam bölmeler hariç hiçbir pürüz yoktu. Uzaklarda şekli bozulmuş, çıplak bir ağaç dalı, üzerinde ise büyük, siyah noktalar vardı.

Hayır, dalın şekli bozulmamıştı. Bunlar birer kargaydı.

Bir karga, acı. İki karga, mutluluk.

Genç kadın boğazının düğümlendiğini hissetti.

“Gözyaşları onu geri getirmeyecek.”

Sera, karşılaşacağı manzaradan korkarak başını sesin geldiği yöne çevirdi. Ses kocasına değil, kayınvalidesine aitti. Bu

kadının istenmediği odalara girme gibi bir alışkanlığı var gibiydi. Doğrusu eski Haven Düşesi gerçekten hep en kötü odalarda –hayalleri yıkan odalarda– beliriverirdi. Bu kadın acının habercisiydi. Sera, çocuğunun öldüğünü ruhunun derinliklerinde hissetmiyor olsa, yaşlı kadının varlığı ona bu acıyı yaşatmaya yeterliydi.

Genç kadın pencereden dışarı, çalınmış vaatlerle dolu parlak gökyüzüne baktı. Kargalara...

Üç karga, evlilik. Dört karga, doğum.

Sera hiçbir şey söylemedi. Ne diyeceğini bilemiyordu, bilse bile söyleyeceklerini bu kadınla paylaşma niyeti yoktu.

Zaten eski düşesin söyleyecekleri ikisine de yeterdi. Yaşlı kadın yaklaşarak havadan bahseder gibi konuşmaya başladı. “Beni sevmeyebilirsin, Seraphina. Ama dikkatli dinlesen iyi edersin.”

Sera hiç kımıldamadı.

“Senle ben çok da farklı değiliz. İkimiz de bir adamı evlilik tuzağına düşürerek hata yaptık. Tek fark benim çocuğumun yaşaması.” Yaşlı kadın bir an durdu, Sera, onun varlığından bir-
den öylesine yorulmuştu ki kadının odadan çıkmasını istiyordu. “Haven yaşamasaydı hemen kaçırdım.”

Kaçmak müthiş bir fikir gibi gelmişti.

Gerçekten kaçıp kurtulabilir miydi? Bu ıstıraptan, bu acıdan, Havendan kaçmak mümkün müydü?

“Benim evliliğimde düşmanlık vardı. Aynı sizinki gibi.”

Yaşlı kadın yanılıyordu. Sera’nın evliliğinde düşmanlık yoktu. Oysa şimdi, insanın üstüne üstüne gelen bu korkunç evin göz kamaştıran beyazlıktaki odasında, bembeyaz bir yatakta tek başına yatarken evliliğindeki aşkı asla geri kazanamayacağını biliyordu.

Çünkü sevgiyi bir daha asla tadamayacaktı. Malcolm'ı, çocuklarını, kendini hiç sevmeyecekti. Bu odada ve bu hayatta bir başınaydı.

Keşke kaçabilseydi. Fakat Haven sadece kalbini değil, özgürlüğünü de çalmıştı. Tabii mutluluğunu ve geleceğini de.

“Sen artık kısır bir kadınsın.”

Sera duydukları karşısında hiçbir şey hissetmedi, bu kelimeler o an onun için hiçbir anlam taşımıyordu. Gelecek, herhangi bir çocuk hayaliyle ilgilenmiyordu. Tek umursadığı kaybettiği, *kaybettikleri* bebeğiydi.

“Haven’a bir varis gerek.”

Haven varis istemiyordu, bunu yeteri kadar açık belirtmemiş miydi?

Annesi ya bilmiyor ya da umursamıyordu. “Sen oğluma bir varis veremezsin. Bunu ancak başkası yapabilir.”

Sera başka yöne baktı.

“Eğer bunu istiyorsan sana yardımcı olabilirim.”

Genç kadın, kayınvalidesinin ruhu kadar soğuk, gri mavi gözlerine baktı. Yanlış anlamış gibi davranmaya çalışmamıştı. Bu nefret dolu kadının tek istediği şeyin, ortadan kayboluşu olduğunu çok iyi biliyordu. Yaşlı kadın en başından beri Sera’dan nefret etmişti. Doğduğu koşullardan, halktan olan babasının parasıyla aristokrasiye girmesinden, annesinin yukarı tırmanma hevesinden, tırnaklarıyla kazımasından, cümle âleme büyük kızının bir dükü elde ettiğini duyurmasından resmen tiksiniyordu.

Tabii Sera da Haven’i elde ettiğine inanmıştı. Onun kendine ait olduğunu düşünüyor, bunu her şeyden çok istiyordu.

Ama bu kadın, bu soğuk, yaşlı kadın onu böyle bir şeyin asla olmayacağına inandırmıştı. Bir çocuk vaadine rağmen ve bir çocuk vaadi yüzünden...

Sera o ana kadar kalmayı planlamıştı. Kalıp kocasının onu affetmesini sağlayacaktı. Yaşlı, dul düşesin öfkesine karşı duracaktı. Ama tüm bu düşünceler, yaşlı kadın gelmeden önceydi. O zamanlar bir gün tekrar bir aile olabileceklerini düşünüyordu.

O zamanlar içinde hâlâ mutluluk hayalleri vardı.

Ama artık emindi.

Kadın kalın eteklerini hışırdatarak Sera'nın yanına yaklaştı. "Kaçabilirsin. Her şeye baştan başlayabilirsin. İzin ver Haven da aynısını yapsın."

Bu delilikti. Ancak Sera sormadan edemedi. "Peki ya evliliğimiz?"

Yaşlı kadının dudaklarının köşesinde bir kas oynadı. Zafesini hissedebiliyordu. "Para her şeyi satın alır. Buna boşanmak da dahil."

Sera dışarıdaki kargalara baktı. *Beş karga, gümüş. Altı karga, altın.*

Dul düşes konuşmaya devam etti. "Çocuğunuzun olmaması her şeyi daha da kolaylaştıracak."

Bu kelimeler sessiz, soğuk bir işkence gibiydi.

Çocuklarının olmaması hiçbir şeyi kolaylaştırmayacaktı.

Yaşlı kadın, "Bana fiyatını söyle," diye fısıldadı.

Sera sessiz bir şekilde kadının arkasındaki kapıyı izledi. Kapının açılmasını, kocasının onu bitiren korkunç acıyla dolu bir halde dönmesini istiyordu. Haven'ın da aynı kendi gibi çocukları, geçmişleri ve gelecekleri için yas tutmasını istiyordu.

Onu affetmesini istiyordu.

Ondan af dilemek istiyordu.

Ancak maun rengi kapı yerinden bile kımıldamadı.

Belli ki Haven bunların hiçbirini istemiyordu. O neden isteyecekti ki? Neden o da kendi kapısını kapatmıyordu? Neden yeni bir yol çizmiyordu?

Bunu yapmak ne kadardı? Yeni bir gelecek ne kadardı? Peki ya kaçmak? Ona vaat edilen hayatla kıyaslandığında daha sade, yalnız bir hayat ne kadardı?

Yalnız ama *kendine ait* bir hayat...

Sera fısıldayarak fahiş bir rakam söyledi. Bu para gitmek için yeterli olsa da unutmak için yeterli olmayacaktı.

Yedi karga, asla dile getirilmeyecek bir sır.

3. BÖLÜM

ZORLU DÜŞES BOŞANMA TALEBİNDE BULUNUYOR!

19 Ağustos 1836

Lordlar Kamarası, Parlamento

Haven her zamanki gibi yakışıklıydı. Sera neden aksini düşünmüştü bilmiyordu. Sonuçta tüm bunların üzerinden otuz değil, üç yıl geçmişti. Belki de düşünmemiş, sadece ummuştur. İçinde bir yerlerde Haven'ın mükemmelliğinin azaldığına dair küçük, gizli bir düşün vardı. Yakışıklılığının, ona dair herhangi bir şeyin azaldığını ümit ediyordu.

Fakat hiçbir şeyin azaldığı yoktu. Aksine çok daha yakışıklıydı.

Suratı daha köşeli bir hal almış, bakışları insanı daha çok yiyip bitirir olmuştu. Hatta hatırladığından daha uzundu. Gerçekten çok yakışıklıydı. Sera'ya doğru gelirken üzerindeki tarihi parlamento kaftanı ve komik beyaz peruğu onu kostümle oyun oynayan küçük bir çocuk gibi göstermek yerine gaye dolu bir adam gibi göstermişti.

Deyim yerindeyse Sera'nın ayaklarını Lordlar Kamarası'nın zemininden kesivermişti.

Haven kırmızı, kadife bir denizi andıran gösterişli parlamento üyelerini yarararak ilerledi. Toplanan aristokratlardan çıkan yuhalama sesleri genç adamı cesaretlendirmişti. Sera bu adamların kinine önceki hayatından oldukça alışkındı. Bir kadını hiç düşünmeksizin mahvedebilen, bir aileyi ve bir geleceği yıkabilen o adamlar... Üstelik tüm bunları bir saniye bile düşünmeden yapıyorlardı.

Sera hepsinden nefret ediyordu. Ama en çok nefret ettiği oydu.

Ancak bu nefret uzun süreli değildi.

Sera bu nefreti arkasında bırakmaya karar vererek onu unutmaya hazır bir şekilde dönmüştü. Britanya'ya dönmeden önce aylarca bu anı düşlemişti. Tüm plan, Haven'ı evliliklerini yıkmaya ikna edecek kadar öfkelenmek üzerine tasarlanmıştı. Adamın bu dünyada nefret ettiği tek bir şey varsa o da aptal yerine konmaktı.

Zaten en başta onları mahveden şey bu değil miydi?

Haven, Sera'ya yaklaşırken devasa oda, geçen yıllarla birlikte yok olup gitti. Sera gözlerini Haven'ın gözlerinden alamıyordu. Tam olarak kahverengi, yeşil, altın sarısı ya da gri olmayan bu gözler nasıl oluyorsa tüm bu renkleri taşıyordu. Öyle büyüleyici, öyle sır dolulardı ki eğer dikkatli olmazsa bir kadının aklını çok rahat başından alabilirdi.

Ama Sera artık dikkatliydi.

Dikkatli ve zeki. Genç kadın, Haven'dan uzaklaşmamak için güçlülkle yerinde duruyordu. Olur da ona dokunursa ne olacağından çok korkuyordu ama aynı zamanda adama asla boyun eğmemeye de kararlıydı. Ondan bir daha kaçmayacaktı.

O giden kadın çok değişmişti. Dönerken kendine tek bir söz vermişti; bu sefer kocasını terk ettiğinde bunu gururla yapacaktı. Eyleminde bir amaç, bir gelecek olacaktı.

Planları vardı ve bu adamlar onu durduramayacaktı.

İşte, meclis oturumunun son günü için toplanan Londra'nın en güçlü adamları tam olarak iki yıl yedi ay sonra ilk kez Haven Dükü'yle yüzleşen Haven Düşesi Seraphina'nın suratındaki zafer dolu gülümsemeye şahit oluyorlardı. "Kocacığım."

Başka bir kadın, Haven'ın gözlerindeki belli belirsiz kısılmayı, burun kanatlarındaki küçük açılmayı ve köşeli çenesindeki hafif gerginliği fark etmeyebilirdi. Ancak Sera bir yılının büyük bir kısmını bu gururlu, soğukkanlı adamın kendini kırılmaz gösterişine hayran kalarak geçirmişti. İşte öfkelenmişti. *Güzel.*

"Demek beni hatırlıyorsun." Haven bu kelimeleri sessiz ve keskin bir şekilde söylemişti. Elbette hatırlıyordu. Ne kadar denerse denesin onu unutması imkânsız gibiydi.

Gerçekten çok denemişti.

Sera çenesini kaldırıp herkesin onları izlediğini bile bile saldırıya geçti. "Öfkelenme sevgilim. Tahminimce birbirimizi uzun süre hatırlamak zorunda kalmayacağız."

"Kendini komik duruma düşürüyorsun."

Sera'nın suratındaki gülümseme biraz daha yayıldı. "Kötü bir şeyden bahseder gibisin."

Haven her zamanki üstünlüğüyle tek kaşını havaya kaldırdı. "Beni komik duruma düşürüyorsun."

Sera hiç tereddüt etmeden yanıtladı. "*Bunu* hak etmiyormuş gibi konuşuyorsun."

Sera, Haven'ın ellerini ona uzatmasını beklemiyordu, yoksa kendini adamın parmakları dirseklerini sert, sıcak ama beklen-

medik bir nezaketle sardığında ne olacağına karşı hazırlar ve eski anılar saldırıya geçtiğinde hazırlıklı olurdu.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Sera anılara karşı koyup kolunu hafif bir şekilde –bunu Haven’ın hissedebileceği ama izleyenlerin fark edemeyeceği bir kuvvetle yapmıştı– adamdan kurtardı. Dükün onu bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı. Haven sesini alçalttığına kelimeleri güçlkle duyuluyordu. “Kimsin sen?”

Bu sefer kaş kaldırma sırası Sera’nındı. “Beni tanımadın mı?”

“Vücut bulduğun bu kadından bahsediyorsan, hayır tanımadım.”

Vücut bulma. Bu yanlış bir benzetme sayılmazdı, çünkü Sera artık yeni bir bedendeydi. Ölüp dirilen insanların tam olarak yaptığı buydu. Daha bu sabah ölü gibi hissederken kuruldaki görkemli adamların ekşi kokusuyla daha beter kokan bu sıcak odada bir şekilde tekrar dirilmiş gibiydi.

“O zamanlar özgürlüğü tadamamıştım.”

Haven’ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. Henüz cevap verememişti ki kalabalıktan bir adam, “Hey!” diye bağırdı. “Haven! Salona kadınların girmesi yasak!”

Sera adama dönerek, “Kontum,” dedi. “Sanıyorum ki bana düşes demek zorundasınız.”

Kuruldaki adamlar homurdanırken bahsi geçen kont kızaran kulaklarıyla Haven’a döndü. “Kadınına sahip çık.”

Sera sesini alçaltmadan, dikkatini tekrar kocasına çevirdi. “Böyle bir şeyi yapabileceğine inanması gerçekten çok etkileyici.”

Haven’ın gözleri giderek kısılrken Sera’nın kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Bu bakışı tanıyordu. Bu, meydan okuyan bir hayvanın bakışıydı.

Sera, Haven'ın üstüne gelmesine izin verdi. Sonuçta onun da dişleri vardı.

“Ofisime. Hemen.”

“Ya gelmezsem?” Sera, Malcolm'ın onun gücünü fark ettiğini görebiliyordu.

Kaç tane kadın Tanrı'nın, kocasının ve Lordlar Kamarası'nın karşısında durup sonuçlarından korkmadan hüküm sürmeye kalkışmıştı ki?

Elbette bu bir sırdı. Mahvolmaktan korkmayan biri mahvedilmekle tehdit edilemezdi. Sera mahvolmayı olabilecek tüm şekillerde yaşadığı, her türlü zorlukla yüzleştiği ve her seferinde üstesinden gelmeyi başardığı için bundan korkmuyordu. Kısacası Haven ona zarar veremezdi. Londra'dan gideli yaklaşık üç yıl olmuştu, zaten şanı uzun zaman önce o kış günü onu Haven'ın mülkünden uzaklaştıran araca adım atmadan çok daha önce lime lime edilmişti. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir insanın elindeki güç gerçekten olağanüstü bir şeydi.

En azından kaybedecek bir şeyi olmadığını *düşünen* bir insanın.

Sera Britanya'nın en kuvvetli kurulunun önünde, kocasıyla kafa kafaya gelmiş duruyordu. Haven bugüne kadar onun üzerinde her zaman egemen olmuştu. Hatta kalbinde, elinde, vücudunda ve kişiliğinde de. Nihayet eşitlik sağlanmıştı. Sera, Haven'ın harekete geçmesi için bekliyordu.

Fakat Haven'ın sırtması beklediği en son şeydi. “Geleceksin.”

“Nedenmiş?” diye soran Sera'nın içini bir belirsizlik sarmıştı ama bunu belli ederse yenileceğini biliyordu.

“Çünkü eğer boşanmak istiyorsan benim yardımına ihtiyacın var.”

Sera'nın kalbi çarpmaya başlamıştı. Gerçekten boşanmayı kabul edecek miydi? Boşanmayı kabul edip ona özgürlüğünü verecek miydi? Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? Genç kadın birden heyecanlandı. Zafer. Ama kafasında üzerine düşünmek istemediği bir şey daha vardı. Sera kolunu abartılı bir gösterişle sallayarak, "Hay hay," dedi. "Önden buyurun ekselansları."

Sera ve Haven, Lordlar Kamarası'nın büyük salonunu hormurtu ve yorumlarla dolu bir kargaşaya bırakarak uzaklaştılar. Ötedeki sessiz koridora girdiklerinde Haven, Sera'ya yetişip yumuşak bir ses tonuyla, "Bu utanca değdi mi?" diye sordu. "Bu rezil sahneye değdi mi?"

"O adamların ne düşündüğünün beni utandıracağını sanıyorsan beni çok yanlış tanımışsın. Buna daha önce katlandım, bir daha katlanırım."

"İstedğini alırsan daha çok kez katlanacaksın."

Haven boşanmaktan ve Sera'nın bir daha asla toplumun onayını alamayacağından bahsediyordu. Ancak Sera'nın bunu umursamadığını göremiyordu. "Galiba *aldığında* demek istedin."

Haven insanı etkilemek üzere tasarlanmış büyük, yüksek kapının önünde durdu. Kapıyı açtığında Lordlar Kamarası'nda bir yeri olmasını isteyen bir avuç düğün için ayrılmış etkileyici bir süit oda görüldü. Oldukça geniş olan oda bir o kadar da baskıcıydı. Her yerde maun, deri ve altın kullanılmış, her yüzey imtiyaz ve gücü temsil edecek şekilde tasarlanmıştı.

Sera içeri adım attı, içeri girerken ne kadar kaçınsa da Haven'a sürünmeden edememişti. Bu belli belirsiz dokunuşun bile vücudunda bir ayaklanma uyandırmasından nefret ediyordu. Üstelik anılar henüz saldırıya geçmemişti.

Daha önce burada bulunmuştu. Onu görmek, sürpriz yapmak için gizli gizli içeri sızıışmıştı. Onu aynı bugünkü gibi şaşırtmıştı.

Hayır. O gün bugün gibi değildi. Aksine bugünün tam tersiydi.

O gün buraya aşk için gelmişti.

Sera kafasındaki düşünceleri yok sayıp Haven'la yüzleşmek için başını çevirdi. Kapının kapanması onu birden huzursuz etmiş, çıkan küçük *klik* sesi kulağında bir silah sesi gibi patlamıştı. Haven kafasındaki peruğu çıkarıp yakınındaki bir sandalyeye fırlattı, bunu yaparkenki tavrı gösterdiği sakinliğe yeteri kadar ihanet eder hırçınıktaydı. Sıra ağır kaftanının düğmelerini çözmeye geldiğinde Sera gözlerini nezaket ve güçle donanmış kendinden emin, güçlü, bronz ellerden alamadığını fark etti. Haven düğmelerini açtıktan sonra kaftanını omuzlarının üzerinden aldı. Kumaşın yoğun kırmızılığı Sera'nın dikkatini dağıtmış ve bakışlarını Haven'inkilere çevirmesine sebep olmuştu. Haven koyu kaşlarından tekini rahatsız edici bir bilgiçlikle kaldırmış ona bakıyordu.

Genç adam kaftanını kapının yanındaki yerine astıktan sonra odanın iç tarafına doğru ilerledi. "Neredeydin?"

Sera doğuya, uzakta parlayan St. Paul'un kubbesine bakan büyük pencereye gitti ve kollarını sahte bir soğukkanlılıkla göğsünde bağlayarak yanıtladı. "Bir önemi var mı?"

"Benden kaçtığın ve Londra'nın yarısının benim iğrenç suçlar işlediğine inandığı düşünülürse evet, var."

"Öldüğümü mü düşündüler?"

"Tam olarak dile getirmediler ama ben buna inandıklarını düşündüm. Kız kardeşlerin de hiç yardımcı olmadı, yolumuz ne zaman kesişse bana öldürücü bakışlar attılar."

Sera keskin bir nefes aldı, dört küçük kız kardeşinin adı geçtiğinde göğsünün sıkışmasından nefret ediyordu. Kaybettiği diğer sevdikleri... "Peki ya Londra'nın diğer yarısı? Onlar ne düşündü?"

“Muhtemelen aynı şeyi ama bunun için beni suçlamadılar.”

“Bunu hak ettiğimi düşündüler. Tabii ya.” Haven yanıt vermedi ama Sera bunun sebebini zaten biliyordu. Zavallı, seçkin bir dükü evlilik tuzağına düşürdüğü ve ona bir varis verme if-fetinde bulunmadığı için bunu hak etmişti. Sera bu düşünceyle birlikte gelen adaletsizlik sancısını yok sayarak devam etti. “İşte geldim. Gayet de canlıyım. Sanırım bu insanları çok konuştu-racak.”

“Nereye gittin?” Haven bu soruyu öyle nazik sormuştu ki Sera onu çok iyi tanımasa bu ses tonunda öfkeden başka bir şey olduğunu düşünebilirdi.

O sırada genç kadının dikkatini binanın karşı kanadındaki çatıya konan bir sıra kara karga çekti. Kuşlar ağustos sıcağında ıslıl ıslıl parlıyorlardı. Sera bir saniye kadar durup yanıt vermeden önce kuşları saydı. *Yedi karga*. “Uzağa.”

“Hak ettiğim cevap bu mu? Ben...” Bu, beklenmedik ve öf-keli bir yanıtı ancak asıl Sera’nın dikkatini çeken şey adamın duraklamasıydı.

Genç kadın, Haven’a dönüp, “Sen ne?” diye sordu.

Haven bir an daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünmesine rağmen kafasını iki yana sallamakla yetindi. “Demek döndün.”

“Hem de hiç olmadığım kadar belayla birlikte, değil mi?”

Haven üzerinde gömlek, yelek ve pantolonla büyük meşe masasına yaslandı. Üst üste koyduğu uzun, kaslı bilekleri ve parmaklarının arasında sallanan kristal bardakla dünyayı zerre umursamıyor gibi bir havası vardı. Sera, adamın çizdiği portre karşısında sıkışan göğsünü yok sayarak tek kaşını havaya kaldırdı. “Demek karına bir içki bile ikram etmiyorsun?”

Haven başını hafifçe yana eğdi, bu ifadesi doğrulup üzeri sürahi ve üç kristal bardakla donatılmış masaya doğru gitme-

den önce şaşkınlığına dair tek kanıttı. Sera, Haven'ın kehribar rengi sıvıdan iki parmak kadar döküşünü izledi. Aynı eskisi gibi tüm imtiyazı ve nezaketiyle hareket eden genç adam bardağı kaldırıp uzatarak Sera'ya verdi.

Sera içkisinden bir yudum aldı, birlikte gömüldükleri sessizlik bir an sonsuzluk gibi gelmişti. Genç kadın daha fazla dayanamayarak sessizliği bozdu. "Döndüğüme mutlu olmalısın."

"Gerçekten olmalı mıyım?"

Sera, Haven'ın ne düşündüğünü bilmek için her şeyini verirdi. "Boşanınca istediğin her şeye sahip olacaksın."

Haven içkisini yudumladı. "Londra gazetelerinde çarşaf çarşaf fotoğrafımın olmasını istediğimi nasıl tahmin ettin?"

"Sen bir Talbot Kızıyla evlisin, ekselansları." Londra'nın magazin sayfalarıyla kötü şöhret kazanan beş kıza Kirli S'ler ismi takılmıştı. Onlar bir zamanlar madenci olup değerli yakıt mahzenlerini bulmakta becerikli ve kendine bir unvan satın alacak kadar yetenekli olan Wight Kontu'nun kızlarıydı. Sorun kontluk mu bilinmez, aristokrasideki diğer insanlar bu aileyi bir türlü hazmedememiş, onların bu müthiş yükseliş yeteneğine karşı nefret beslemiş ve onları ün sahibi insanların hatırına şöhretli saymışlardı. Bu konudaki asıl ironi ise babalarının itibar içinde doğmayıp kendi parasını kazanmak için çok çalışmasıydı.

Dünya nasıl da ters işliyordu.

"O zaman kaderim böyleymiş diyelim. Tehlikeli Kız."

Sera tüm kardeşlerine miras kalan bu lakapla birlikte irkiler geri çekildi.

Beni tuzağa düşürdün.

Evet.

Defol git.

Sera boyun eğmeyi reddederek, “Ama ben herhangi tehlikeli bir kız değilim,” dedi. “Görebileceğin *en* tehlikeli kızım.”

Haven, Sera’yı düşüncelerini okurmuş gibi bir süre izledi. Genç kadın kımıldamamak için güç duruyordu. “Madem nereye gittiğini söylemiyorsun, belki neden döndüğünü söylersin?”

Sera söylemek zorunda kalacağı yalanı düşünerek içkisinden bir yudum aldı. “Kendimi yeteri kadar açık ifade edemedim mi?”

“Gerçekten bu kadar kolay boşanabileceğini mi sanıyorsun?”

“Kolay olmayacağını biliyorum ama sen bunu mu tercih eder...”

Haven gözlerini hiç kaçırmadı, huzursuz edici bakışları her şeyi saklamalarına rağmen çok fazla şey görür gibiydi. “Aşksız bir evliliğe katlanmak zorunda olan ilk insanlar biz olmayacağız.”

Her zaman aşksız olmamışlardı.

“Ben yeteri kadar çektim.” Sera ellerini kocaman açarak devam etti. “Aristokrasinin geri kalanının aksine mutsuz birlik-teliğimizi bitirmemek için bir sebebim yok. Kaybedecek hiçbir şeyim yok.”

Haven bakışlarını Sera’ya dikti. “Herkesin kaybedecek bir şeyi vardır.”

Sera, adamın bakışlarına karşılık verdi. “Unuttuğun bir şey var, kocacığım. Ben zaten her şeyimi kaybettim.”

Haven uzaklara baktı. “Unutmadım.” Ardından içkisinden bir yudum aldı. Sera, Haven’ın bardaktaki eline bakıyor, elindeki kasların gerilip uzayışını izlerken küçük, kilitli bir yanı ona hayran kalıyordu.

Bu yanı her zaman kilitli kalmalıydı. Haven’ın ne hatırladığı Sera’nın umurunda değildi.

Umursadığı tek şey Haven'ın önemli kaynaklara sahip çok kuvvetli bir adam olduğu ve bu evliliğin bitmesinin seçtiği hayat için elzem olduğuydu. Kalan hayatının küllerinden baştan yarattığı hayat için boşanması gerekiyordu. Genç kadın zoraki bir formaliteyle, "İzin ver, tamamen açık olayım Haven," dedi. "Bu birbirimizden kurtulmak için tek şansımız. Geçmişimizden kurtulmak için son şans." Sonra birden sustu. "Yoksa evliliğimizdeki iblisleri kovmak için başka bir planın mı var?"

Haven bir iç çekip ayağa kalkarak konuşmayı bitirecekmiş gibi masanın diğer tarafına yöneldi. Sera onu izleyerek davranışlarını tartıyor, neler düşündüğünü hayal ediyordu. "Var mı?"

"Aslında evet."

Sera şaşkınlık içinde kalmıştı. Bir evliliği bozmak için yalnızca üç yol vardı. Biri Sera'nınkiydi. Diğerleri... "Evliliğin feshi mümkün değil." Sera kelimelerini tehdit eden hüzünden hiç hoşlanmamıştı. Haven'ın bunu isteyebilme düşüncesinden de. Sonuçta ortada...

Ortada bir çocuk vardı.

Haven, Sera'nın gözlerine baktı. "Evliliğin feshinden bahsetmiyorum."

"O zaman beni ölü ilan etmek istiyorsun." Bu elbette Sera'nın aklına gelmişti. Geceleyin, Haven'ın bir varis isteme ihtimalini, fikrini değiştirmiş olabileceğini, başka bir kadın ve başka bir ailenin daha cazip geldiğine karar vermiş olabileceğini düşünürken bu da aklındaydı.

Yeni bir varisin önünü açmak için yapılacak tek bir şey vardı. Tabii Sera'nın ölü olmadığı gerçeği dışında. Ve ek olarak küçük bir mesele daha vardı.

"Dört yıl daha mı?" Kanunlar birinin ölü ilan edilmesi için yedi yılın geçmesi gerektiğini söylüyordu. Haven başka yöne

baktı. “Ah. Ama sende zamanın akışı gibi küçük bir meseleyi çözecek güç ve para vardı, değil mi düküm?”

Genç adamın gözleri tekrar kısıldı. “Bunu aynı parayı parlamentoyu boşanmamızı onaylamaları için ikna etmekte kullanmayı planlamamış gibi söylüyorsun ki boşanma gerçekten çok çetrefilli bir iş. Kaç tane gerekiyordu? İki yüz elli yetkilinin onayı mı? Peki, hiç böyle bir şey duydun mu? Tarihte hiç örneği var mı?”

Sera, “Üç yüz on dört,” diye yanıtladı. “Ayrıca en azından benim planımda ikimiz de hayattayız. Hemen mi ölmem lazım? Yaz tatilinden sonra değil de öncesinde geldiğim için şanslı mıyım? Parlamentonun yaz tatilinden dönüşüne, dinlenip bir düşesi yok edip diğeri için yer açmaya hazır oldukları zamana denk geldiğim için sence şanslı mı sayılırım?”

“Bunun artık hiçbir önemi yok, değil mi?” Haven’ın sözleri Sera’yı öfkeliendirecek nitelikte sakindi.

Ancak öfkeliendirmemeliydi. Sera’nın tek bir amacı vardı. Tavernası, Şakıyan Serçe. Tabii bununla birlikte para, özgürlük ve gelecek. Bunların hiçbirisi Haven dizginlerini bırakmadan onun olmayacaktı.

“Sadede gel Sera. Bir zamanlar efsanevi olan birlikteliğimizi sonlandırmak için sebebin ne? Kavgalarımız bir elin parmağını geçmez. O zaman ne? Meslektaşlarıma benim tahammül edilemeyecek kadar acımasız olduğumu mu söyleyeceksin? Yoksa tüm Londra’ya ruh hastası olduğumu mu açıklayacaksın? Belki de benimle zorla evlenmişsindir? Ah, hayır.” Haven dalga geçer gibi güldü. “Herkes ne kadar istekli geldiğini biliyor. Resmen koşa koşa geldin.”

Sera, “Ne aptal kızmışım,” diye çıktı. “Bu, gerçeği bilmeden önceydi.”

Haven gözlerini tekrar kısıtı. “Ne gerçeğiymiş o?”

Beni asla istemediğın, unvanımı geleceğinden çok daha fazla önemseydiğin gerçeğı. İlişkimizin senin için geçici bir heves olduğı gerçeğı. Ailemiz çıkmaza girdiğinde bunu hiç umursamayacağın gerçeğı.

“Önemli değıl.”

Haven onu, “Ben hiç yalan söylemedim,” diye yanıtladı.

Geçmiş ansızın Sera’nın kulaklarında yankılanmıştı. *Yalan söyledin.* Bu kelimeler hâlâ kulağındaydı. Sanki Haven bu kelimeleri dinleyip inanmayı reddettiğı üç yıl önce değıl de dün söylemişti.

Çünkü Sera yalan söylememişti. O zamanlar bunun bir önemi yoktu. Genç kadın cüretkâr ve savunmacı bir şekilde çenesini kaldırdı. “Burada unuttuğın bir şey var, *kocacığım.*”

Haven ağır bardağını büyük bir gürültüyle masanın üzerine bıraktıktan sonra aynı sert tavırla Sera’nın üzerine geldi. Yanağında titreyen bir kas öfkesinin tek belirtisiydi. Sera soluğunun durağanlaşmasını, kalbinin sakinleşmesini istiyordu. Genç adamı öfkelenlendirmek, çileden çıkarmak istemişti. Haven’ı onun gitmesini isteyecek kadar sinirlendirmek istiyordu. Ona istediğini vermesini, özgür bırakmasını istiyordu. Burada olmayı kendi planlamıştı. Haven’ı delirtmeyi, onu bu yaz ayında mayhoş anılarla bir başına bırakmayı o planlamıştı.

Doğrusu şu ki adama ait anılar tarafından kapana kısılacığını hiç ummamıştı.

“Unutmadım Seraphina. Bir saniyesini bile unutmadım. Senin de unutmadığını biliyorum.” Haven yaklaşmaya başladığında Sera Londra’ya –bir zamanlar aynı onun gibi Haven’a boyun eğen şehre– bakan pencere pervazına doğru gerilemeden edemedi. Genç kadın, Haven’ın onu korkutmasına izin vererek derin bir nefes aldı.

Fakat adam onu korkutmuyordu. Yaptığı çok daha fazlasıydı.

Haven elini Sera'ya doğru uzattı ve parmaklarını yavaşça, belli belirsiz bir şekilde boynundan aşağı indirdi. Sera kulağına fısıldanan sözleri duymazdan gelmeliydi. "Seni bunu görmeyecek kadar unuttuğumu mu sandın? Bu kapıdan içeri adım atıp bu odaya girdiğinde anıların seni nasıl esir aldığını görmediğimi mi sanıyorsun? Aynı şeyler benim aklıma gelmedi mi sence? Bura-ya, bu odaya en son geldiğin zamanı hatırlamıyor muyum?"

Sera, Haven'ın ona böyle yaklaşmasından hoşlanmayarak yutkundu. "Burada olduğumu bile hatırlamıyorum."

"Tüm dünyaya yalan söyleyebilirsin Sera." Parmakları Sera'nın omzunda geziyordu. *Genç kadın geri çekilmeyecek, onun kazanmasına izin vermeyecekti.* "Hatta bana bile. Geçmişin, gelecekteki planların hakkında yalan söyleyebilirsin. Nerede olduğun, nereye gitmeyi planladığın hakkında da. Ama sakın, sakın aklından geçen anıları tahmin etmediğimi düşünme."

Haven elini tekrar yukarı çıkararak Sera'nın boynuna dokundu. Bu sefer tenini avucuyla kavıyordu, parmakları sıcacık ve kendinden emindi. Başparmağı kadının çenesini güçlü ve aşına bir şekilde okşarken Sera yüzünü Haven'inkine doğru kaldırdı.

Haven, Sera'ya geçmişi adeta tekrar yaşıtıyordu.

İpek gibi yumuşak sözleriyle geçmişi geri getirmişti.

"Sakın kaftanımı çıkarışımı izlerken kaftanın ne kadar kalın olduğunu düşündüğünü bilmediğimi sanma. Tenine değen kaftanın yumuşaklığını, yere çırılçıplak uzanışını, benim yanma yatışımı düşündüğünü biliyorum."

Haven çok yakınlaşmıştı. Sera, onun teninin sıcaklığını hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordu. Genç adam deri ve toprak kokuyordu, sanki Lordlar Kamarası'ndan değil de arazilerden geliyor gibiydi. Kelimeleri ne kadar can yakıcı olursa olsun bu yakınlığın sarhoş edici bir etkisi vardı.

Sera hâlâ kendi kendine hiç umursamadığını söylüyordu.

“Hatırlıyorum Sera. Tadını hatırlıyorum. Gün ışığı ve huzur gibiydi. Nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Sıcacık, ipeksi... Nasıl soluk soluğa kaldığını hatırlıyorum. Nefesimi, beni içine çekişini hatırlıyorum. Kendini bir ödül sunar gibi sunuşunu hatırlıyorum. Beni sana, bize inandırışını hatırlıyorum. Tabii tüm bunlar ben yenilmeden, sen zafer kazanmadan önceydi.”

Onları Sera’nın mahvettiği ve nelere sahip olabilecekleriyle ilgili dolaylı sözler kendisini şaşırtmamalıydı. Fakat şaşırmıştı, genç kadın bu şaşkınlık yüzünden kelimelerini toparlamak ve hücumu geçmeden önce bir süre düşünmek zorunda kaldı. “Bu hiçbir zaman bir zafer olmadı. Bu, benim hayatımın en büyük hatasıydı.”

Sera doğru hamleyi yapmıştı. Haven onu birden bıraktı. *Tanrı’ya şükür.* “Unvanını aldın, değil mi? Kız kardeşlerin aristokrasi duvarını tırmanmak için ihtiyaç duydukları her şeyi aldılar. Ve annen. Artık zaferini tüm dünyaya duyurabilirdi. Ne de olsa en büyük kızı bir dükü tuzağa düşürdü.”

Sadece bu dünyada hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemediğim için.

Sera başını iki yana salladı. Haven’ın bu kadar yakın olması hoşuna gitmemişti. Adamla alakalı hiçbir şey istemezken onu bu kadar arzuladığı için kendinden de nefret ediyordu. “Artık istemiyorum.”

Haven biraz daha yaklaştı, bakışlarını Sera’nın üzerinden ayırmıyor onu göz hizasında kalmak için kafasını iyice kaldırmaya zorluyordu. “Bunu en başta düşünecektin.” Haven hâlâ yaklaşmaya devam ediyor, Sera da onun sıcak nefesinin yumuşaklığını teninde ve dudaklarında hissedebiliyordu. “Bu yeri benim için bitirmedin mi sanıyorsun? Görev başındaki adamlar, tarih ve düzen için yapılmış bu yer benim için bitmedi mi

zannediyorsun? Seni sürekli düşünmediğimi mi sanıyorsun? Sahip olabileceğimiz geleceği düşünmüyor muyum?”

Tabii bu bir yalandı. Haven geleceklerini düşünmemiştir. Sera'yı düşünmüşse bile tek yaptığı öfkeyle düşünmek olmuştur. Şimdi bile onunla oynuyor, duygularını açığa çıkarmaya çalışıyordu. Zaten Sera hep onun oyuncağı olmuştur. Asla eşit olmamışlardı. Genç kadın, adama boyun eğmeyi reddederek başını iki yana salladı. Amacından alıkonulmayı kesinlikle reddediyordu.

“Bu kadarı yeter. Tüm bunlar uzun zaman önceydi.”

Haven, Sera'nın bu dediğine mizahtan yoksun bir halde hafifçe güldü. “Geçmiş bir girizgâhtır, meleğim. *Ben geçmiş her gün düşünüyorum.*”

Sera'nın dudakları verdiği sessiz solukla birlikte araladı. Haven onu öpecek kadar yakındı. Sera da birden her şeyi hatırlayıvermişti. Adamın hissi... tadı... onu arzudan kıvrandırışı...

Fakat artık o aptal kız yoktu. Genç kadın avuç içlerini onun göğsüne koydu, Haven'ın gömleğinin altındaki güçlü kaslar hareketiyle birlikte gerildi. Sera ellerini adamın omuzlarına doğru çıkarıp parmaklarını sıcak boynunda gezdirerek onu kışkırtmaya çalışırken, Haven'ın kaslı göğsü her hareketiyle kıpırdanıyordu.

Haven çok hafif bir şekilde öne eğildi. Bu, her ne kadar belli belirsiz bir eğilme olsa da Sera hemen fark etmişti. Genç kadın zaferi hissedebiliyordu. Çok geçmeden kendi fısıltısı odada yankılandı. “Böylesine bir tahribata tek başıma sebep olduğumu düşünüyorsan hafızan seni yanıltıyor, kocacığım. Yanılmıyorsa kaftanın üzerinde tek başıma değildim. Seni Highley'de tuzığa düşürdüğüm gün de ikimiz vardık. Londra'da sana beni bırakman için yalvardığımda yine ikimizdik. Hani şu istediğim tek şeyi bana vermeyi reddederek günahlarım için öç alacağına

yemin ettiğin gün.” Sera kelimelerindeki soğukkanlılıkla gurur duyuyordu. Sesi titremeden konuşabildiği, kaybettiği çocuğun ve aynı anda kaybettiği umudun anılarını çağırmadığı için gururluydu.

Amacına yönelik davrandığı ve ikna edici bir şekilde konuştuğu için kendiyle gurur duymuştu. “Belki de spesifik şeyleri hatırlamıyordur. Tabii benimle yaşadığın bütün anıları hatırlaman güç, sonuçta o günden beri hayatında çok fazla kadın oldu.”

Haven aniden başını kaldırarak gözlerini –o güzel gizemli gözlerini– Sera’nın kılere dikti. Sera bu cevaptan oldukça zevk almıştı, adamın öfkesi onu izlerken barizdi. Genç kadın onun bir sonraki hamlesini beklemeye başladı. Yaptığı şey için kendinden nefret etse de bunun için yanıp tutuşuyordu.

Zaten ilişkileri hep bu şekilde olmuştu. Yoğun, neredeyse uyumlu. Can yaktığında dahi tahmin edilemeyecek kadar davetkâr...

“İşte. Sonunda sadede geldik. Zina.” Haven elini ensesine götürdü ve uzaklara bakıp derin bir nefes vererek hafif bir kahkaha patlattı. “Maalesef 1836 Londra’sında yaşıyoruz. Sen kendini hakiki Boadicea olarak görsen de karıcığım kanunlar böyle görmüyor. Yatak odasının ötesindeki hareketlerim boşanmaya temel hazırlamaz. Başka bir sebep bulmak zorunda kalacaksın.”

Sera sıkılmış gibi yaparak Haven’in gömleğinin kolundaki görünmez bir noktacığı aldı. “Hiç korkma, düküm. Herkes iktidarsızlık yaşayabilir.”

Haven’in dudakları incecik, düz bir çizgi halini alırken Sera yanından geçip odanın kapısına doğru ilerledi. Kalbi adamın yakınlığı, aklına üşüşen anılar, panik ve isimlendirmeye cesaret edemediği bir şey yüzünden küt küt çarpıyordu. Sonra uzun süredir tuttuğu nefesini vererek yavaşça kapının koluna uzandı.

Genç kadın arkasını döndüğünde Haven'ın pencereden dışarı, Londra'nın çatılarının üstüne baktığını gördü. Altın rengi güneş ışığı etrafında bir hale şeklini almış, geniş omuzlarını, düz omurgasını, güçlü kollarını ve dar kalçalarını daha belirgin bir hale getirmişti. Sera bunu fark ettiği için bir an kendinden nefret etti. Adamın hissini ve sıcaklığını hatırladığı için de.

Genç kadın döndürdüğü kapı kulbunu elinden bırakmadan, "Malcolm," dedi. Haven adının kullanıldığını duyduğunda bir an durdu fakat Sera'ya bakmadı. Genç kadın gururlu ve net bir şekilde sözlerine devam ettiğinde bile kafasını çevirmemişti. "Sanırım açığa kavuşturmam gereken bir şey var. Bir kocanın sadakatsizliği boşanma sebebi olmayabilir ama bir kadınınki çok şeyi değiştirir."

Haven Düşesi bu kapanış ateşiyle birlikte arkasında büyük bir skandal yaratarak Lordlar Kamarası'nı terk etti.

Arkasında bir skandal ve öfkeli bir koca bırakmıştı. Oysa boşanmasının çok tez ve aksaksız olacağını hayal etmişti.

4. BÖLÜM

AFERİN SERAPHINA! NAİF DÜK SERT KAYAYA ÇARPIYOR

*Üç yıl, dört ay, iki hafta önce
Mayfair, Londra
1 Mart 1833*

“Bu koca dünyada balo sezonunun ilk gününden daha iğrenç bir şey olmadığı kesin.” Haven, Worthington Evi’nin küçük balkonuna çıktığında soğuk ve taze Mart havasına şükretti. Aristokratlarla tıklım tıklım olmuş –içeride tahmin ettiğiinden daha çok adam vardı– sıcak ve boğucu odaların kokusundan sonra soluk alma fırsatı bulmuştu. İçerideki adamlar taşrada geçirdikleri ayların ardından sıkıntıdan patladıklarından şimdi şehir hayatını tüketmek için can atıyorlardı.

Mayweather Markisi arkasındaki kapıyı kapatırken, “O kadar da kötü sayılmaz,” diye yanıtladı.

Haven arkadaşına şüpheli bir bakış attı. “Sosyeteye tanıtılan bu kadar kız ve çöpçatanın olduğu yerde harekete geçmek imkânsız. Bize, etmişiz gibi ağızlarının suyu akararak bakıyorlar.”

Mayweather sırıttı. “Bu sezon kapışılacak yarım düzine unvan var, değil mi? Genç ve sağlam vücutlu unvanlar. Orta yaşlarının doruklarında olan bir marki ve düğün harika bir seçim Haven.”

“Otuz yaş için bir ayağı çukurda diyemeyiz.”

Marki balkon parmaklıklarına gidip içkisini parmaklıklara koyarak Worthington

Evî'nin büyük arka bahçelerine baktı. “Bence artık evliliği düşünecek kadar olgun bir yaş.”

Aristokrat erkeklerin yarısı evlenmek için otuzlarını beklerdi. Çoğu ise otuzlarının sonlarına kadar evlenmezdi. Haven aptal bir adam değildi, bekârlık yıllarının daraldığını çok iyi biliyordu. Kısa süre içinde evlenip dünyaya bir varis getirmesi gerekiyordu ama Tanrı biliyor ya evleneceği kadını bulmak için balolarda dolaşmak ya da Hyde Park'ta uzun yürüyüşlere çıkmak onluk bir şey değildi.

Bu fikir gerçekten çok gülünçtü. Mayweather bu varislerin her an bir yerden çıkabileceğini kaç kez söylemişti? Yoksa...

Haven karanlıkta sessizce, “Tanrım,” dedi. “Yakalandın.” Suratı mı kızarmıştı? “Biri o güzel kancalarını sana takmış bile.”

Marki birden uzaklara baktı. “Ondan bir avcı gibi bahsetmene gerek yok.”

“Unvanlarımızın bizi et gibi gösterdiğini kendin söyledin.”

“Ama o böyle düşünmüyor.”

Haven bahsedilen kadının aynen bu şekilde düşündüğüne her şeyinin üzerine bahse girebilirdi. “Evet, eminim düşünmüyordur. Sizininkinin çok münasip bir aşk evliliği olduğuna eminim.”

Mayweather kaşlarını çattı. “Bundan bu kadar ihtimal dışı bir şeymiş gibi konuşmana da gerek yok.”

İhtimal dışı az kalırdı. İmkânsızdı. Belki de bazıları için eşlerinin onlara bu duygularla geldiğini düşünmek mantıklıydı. Arzuyla, hatta daha fazlasıyla geldiklerini sanıyorlardı. Bu doğruysa bile daha şanslı adamlar için geçerliydi. Mesela unvan, servet ve sorumluluklardan uzakta doğan erkekler için. At arabası sürücüleri, sokakları süpürenler ve denizciler tutkuyula, hatta aşkla evlenebilirdi. Ya o ve Mayweather gibi adamlar? Genç, zengin ve unvan sahibi dük ve markiler? İşte onlar için aşk diye bir şey yoktu.

Onlar için sadece görevler vardı ki bu görevlerden biri de evlilikti. Haven’ın bildiği bir şey varsa o da bu adamların evlenirken gözlerini dört açmak ve evlilik kurumunun onlara yaşatacağı şüphesiz hayal kırıklığının bilincine varmak zorunda olduklarıydı.

Haven Dükü Malcolm hayal kırıklığının bir ürünü olarak bunu çok iyi biliyordu.

Babasını kaç kez onu görmezden gelip uzaklara dalarken yalamıştı? Gözlerinde başarısızlık, hatta başarısızlıktan da beter bir şeyler vardı. Bu tam olarak pişmanlık sayılmazdı, elbette o da vardı ama daha çok nefret gibiydi. Sanki eski hayatını ona verseler oğlunu seve seve silip atacaktı. Malcolm her zaman babasının, ölümü ve beraberinde gelip onu tutsak edildiği korkunç gerçekten kurtaran özgürlüğü minnetle karşıladığını düşünmüştü.

Bir de dükün tutsak edildiği bir kadın vardı. Haven’ın annesi. Unvansız ve servetsiz doğan, ülkedeki en yüksek rütbeye tırmanan bir kadın. Düşes. Oğluna soğuk, ilgisiz ama bir parça gururla bakardı. Ancak bu gurur çocuğunu doğurduğu ya da büyüttüğü için değildi, onu en büyük hilesi, efsanevi zaferi ve çaldığı unvan olarak görüyordu.

Kısacası hayır. Haven kendi hayatını diğer insanlarınkinin farklı olabileceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Yani hayal kırıklığını zaten bekleyen bir insanın hayal kırıklığına uğratılamayacağını bilerek geleceğiyle yüzleşmişti.

Malcolm arkadaşına yaklaşıp sırtını parmaklıklara dayayarak ötedeki binanın altın rengi ışıklarını izledi. “Sadece aşkın büyük bir yanılgı olduğunu söylemek istiyorum. Kadınlar yalnızca güvenin ve rahatlığın peşinde. Başka bir şey istedikleri yok. Biri peşinden koşuyorsa unvanının peşinde koşuyordur dostum. Bundan şüphelen olmasın.”

Mayweather dönüp Malcolm’a baktı. “Senin hakkında söyledikleri çok doğru.”

“Ne söylüyorlarmış?”

“Taş kalpli herifin tekisin.”

Haven başını olumlu anlamda sallayıp içkisinden büyük bir yudum aldı. “Bu beni yanlış bir insan yapmaz.”

“Evet ama sizi tam bir ahmak yapar.” Bu ses bahçeye inen koyu, taş merdivenlerden gelmişti. Ses, aristokrat adamlar tarafından azarlanma ihtimaline karşı pratik yapmış bir kadın gibi net ve kendinden emindi.

Mayweather kendini tutamayıp şaşkın bir kahkaha patlattı. “Karanlıktaki ses haklı.”

Kadın, markiye yanıt verdi. “Arkadaşlarımdan biri bana böyle bir şey söyleseydi kendime hemen başka bir arkadaş edindirdim, lordum. Daha iyi huylu bir arkadaş.”

Mayweather, Haven’a bakıp sırıttı. “Çok da kötü bir fikir değil.”

Haven karanlığa doğru gözlerini kıstı, orada duran kadını neredeyse hiç göremiyordu. Kadın basamakların yarısında durmuş, duvara yaslanmıştı. Onları ne kadar süredir dinliyor-

du? “Orada pusuya yatman ve davetsiz olduğun bir konuşmayı gizli gizli dinlediğin düşünülürse benim huyuma yaptığın değerlendirmeye pek güvenilemez.”

“Sizi dinlemiyordum.”

“Dinlemiyor muydun?”

“Evet, dinlemiyordum. Ayrıca pusuya da yatmadım, sadece burada duruyordum. Sizin günahkâr kadınlar hakkında verdiğiniz –ve kimsenin istemediği– ders için bu güzel anı seçmiş olmanız tamamen benim şanssızlığım. Sizi temin ederim efendim, ben de bu dünyada yaşayan bir insan olduğumdan toplumun yarısının kadınları nasıl kötülediğine yeteri kadar şahit oldum. Bunun için sizi dinlememe gerek yok.”

Haven ağzının bir karış açılmaması için çok çabaladı. Bir kadın onunla en son ne zaman böyle konuşmuştu? Ya da herhangi biri?

Mayweather güldü. “Her kimsen, adam senin yüzünden dilini yuttu. İlk ben söyleyeyim, bunun imkânsız olduğunu düşünüyordum.”

Kadın karanlıktan yavaş yavaş konuşmaya devam etti. “Ne yazık. Oysa öğretici tezine devam edeceğimi ummuştum. *Paragöz Manipülatörü, Kadınların Dünya Üzerindeki Rolü Üzerine Bir Meditasyon*. Tam bir Wollstonecraf destekçisi.”

“Londra’daki erkekler bu konudaki görüşüme önem verilerse çok daha iyi durumda olurlar.” Haven nihayet konuşabildi.

Kadın alay eder gibi, “Bunun doğru olduğu şüphesiz,” dedi. Haven, kadın konuştuğu içine dolan sıcaklıktan hoşlandığını fark etti. “Söylesenize efendim, kadınların... Güzel kancaları olduğunu mu söylüyordunuz? Kadınlar üzerinde nasıl bu kadar uzman oldunuz?”

Haven bir an bu kadının o güzel kancalarını düşündü... Tenine degecek tırnaklar, dudaklarındaki dişler... Sonra bu düşünceleri hızla aklından kovdu. Henüz onu görmemişti bile. Karanlıktaki bir kadın hakkında fantezi kurmasına gerek yoktu. Sonra onun bulunduğu yöne olabilecek en kibirli bakışlarını atarak cevapladı. “Deneyim diyelim.”

Kadın güldü. Kahkahaları Haven’ın tenini bir günah gibi yalıyordu. Genç adam hızla doğruldu. Kimdi bu kadın? “Oldukça istenilen bir adamsın, değil mi? Bir unvan hırsızını otuz adım öteden bile fark edersin, haksız mıyım?”

Kadın konuşurken yürüyordu. Merdivenleri çıkıyor, gidecek yaklaşıyordu. Otuz adım ötede değildi, aralarında en fazla on adım vardı. Haven, adımlarını büyük atarsa beş.

Haven’ın kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

Kadın karanlıktan ışığa çıktığında kahrolası bir tanrıça gibi ıslıl ıslıl parlıyordu.

Haven önden giden sadık bir köpek gibi hiç düşünmeden parmaklıklardan uzaklaştı.

Onu tanıımıyordu. Zaten tanıması imkânsızdı, koyu renk saçları, soluk bir teni ve safir rengi gözleri vardı. Bu kadar güzel –ve zekice konuşan– bir kadının toplumun onayını alamaması inanılacak gibi değildi.

Gizemli kadın mumların altın rengi ışığının altında öylece durmuş, Mayweather’a

bakıyor, Haven’ın arkadaşının gitmesini istemesine sebep oluyordu.

Ve tabii ki arkadaşını delice kıskanmasına.

“Lordum, rica ederim siz bu duygusuz arkadaşınızı dinlemeyin. Leydi sizinle ilgilendiğini söylüyorsa ona inanın.”

Mayweather balkonun köşesindeki brendisini unutarak kadına doğru ilerledi. “Öyle söylüyor.”

“Peki, siz de onunla ilgileniyor musunuz?”

Mayweather ısrarcı bir şekilde, “Elbette,” dedi. Haven, arkadaşının zehirlenip zehirlenmediğini merak eder olmuştu.

Kadm ikna olmuş bir şekilde kafasını salladı. “Güzel madem. Gereken tek şey aşk,” dedikten sonra gülümsedi ve Haven nefesinin ansızın kesildiğini hissetti.

Mayweather aynı nefes sorununu yaşamıyor gibi görünüyordu. Aksine derin, uzun, dramatik ve gülünç bir nefes vermişti. “Öyle diyorlar.”

“Herkes değil. Arkadaşınız toplumdaki tüm kadınların insanların unvanını çalmak istediğini düşünüyor.”

Mayweather sırtıttı. “Oldukça talep edilen bir unvanı var.”

Safir gözler birden Haven’a çevrildi. Meraklı bakışlarda onu tanıdığına dair en ufak bir kanıt yoktu. Öyle dürüst, öyle açık bakıyordu ki Haven biri ona sanki ilk defa bakıyor gibi hissetmişti. “Öyle mi? O zaman ona güzel kancalarını takacak genç avcı çok şanslı olacak.”

Kadın bunları söyledikten sonra Haven orada değilmiş gibi sırtını döndü ve onu zerre umursamamış gibi kapıya yöneldi. Sanki onu tanımamış gibiydi.

Elbette bu imkânsızdı. Onu baştan çıkarmak için oynadığı bir oyundu. Haven bunu bilmesine rağmen ansızın öfkeli olduğunu fark etti. “Beni tanımadığına inanmam mı gerekiyor?”

Kadm durup yüzünü çevirdi, kelimelerinin altını çizen mizah Haven’ı hazırlıksız yakalamıştı. “Kulağa kaba gelme riskiyle birlikte sizin neye inandığınızı hiç umursamıyorum, lordum. Ayrıca hiç tanışmadık, sizi nasıl tanıyabilirim bilemiyorum.”

Mayweather güçlü bir kahkaha attı. Haven o an arkadaşını balkondan atıp aşağıdaki çitlere fırlatmak istemişti. “İşte şimdi güzel dedi.”

Kadın onu benzetmemişti. Kimse Haven’ı benzetemezdi. “Ekselansları.”

Kadın gözlerini kırıştırtarak, “Pardon?” diye sordu.

“Bana ‘lordum’ dedin. Ekselansları demen gerekirdi.”

Kadın sıırttı. “Kadınların erkekler tarafından düzeltilmekten çok hoşlandığını nereden biliyorsunuz? Özellikle de hitap konusunda. Hiçbirimizin size âşık olmaması çok garip.” Kadın küçük bir reverans yaptı, bu hareket Haven’ın kendini bir gerizekâlı gibi hissetmesine sebep olmuştu. “Hoşça kalın beyefendiler.”

Haven kendini tutamayarak, “Bekle,” diye seslendi.

Kadın arkasına döndü, oldukça güzel ve temkinliydi. “Dikkatli olun *düküm*. Yoksa o güzel kancalarınızı *bana* geçirmeye çalıştığınızı düşünmeye başlayacağım.”

Bu oldukça mantıksız bir düşünceydi, değil mi? “Arkadaşlarınız.”

Genç kadın kaşlarını havaya kaldırdı. “Arkadaşlarıma ne olmuş?”

“Onlarla hiç benim hakkımda konuşmadınız mı?” Gerçekten onun kim olduğunu bilmeme ihtimali var mıydı?

Kadının dudakları keyifle kıpraştı. Onu aptal yerine koyuyordu. Hayır, kendini aptal yerine koyan Haven’ın kendisiydi. Bu kadın için... Gerçek bir embesildi. “Benim arkadaşlarım yok, kız kardeşlerim var ve sizi neden bilmeleri ya da umursamaları gerektiğini hâlâ anlayamadım?”

Mayweather, Haven’ın kendini aptal yerine koymasını izlemekten zevk almış olacak ki kahkahalara boğuldu. Belli

ki Haven buna hâlâ bir son veremiyordu. Birden kollarını iki yana kocaman açarak, “Ben Haven,” dedi.

Kadın gülmeye başladı. “Kendinizi gerçekten çok önemsiyorsunuz, Heaven.”

Mayweather gülmeye devam ederken Malcolm iyice öfkelenmeye başlamıştı. “*Haven*. Dük olan Haven.”

Kadının cevabında onu tanıdığına dair en ufak bir iz yoktu. “Öyle olsun. O zaman tüm söylediklerimi geri alıyorum. Sizin gibi kulağa düzgün gelen unvanlara sahip oldukça yakışıklı ve genç erkek türleri dikkatli olmak zorunda. Kadınlar başınıza *üşüşüyor* olmalı.”

İşte. Nihayet anlamıştı. Bir saniye. Haven gözlerini kırıştırdı. *Oldukça yakışıklı mı?*

Kimdi bu kadın? Tabii Hristiyan âlemindeki en deli kadın olması dışında. Kadın,

Haven’ı yok sayarak bir kez daha Mayweather’a döndü. “İyi geceler, lordum. İzninizle size iyi şanslar dilemek isterim.”

Marki kadını başıyla hafifçe salladı. “Teşekkürler Bayan...” Mayweather’ın sesi giderek kısıldı. Haven o an Mayweather’ın çok da berbat bir arkadaş olmadığını düşündü; tabii kızın ismini öğrenmeyi başarırsa.

Kadının suratında kocaman, mutlu bir gülümseme belirdi. Haven bu gülümsemenin sıcaklığını güneş ışığı gibi hissetmişti. “Ne şaşırtıcı. Demek *siz de benim* kim olduğumu bilmiyorsunuz.”

Haven gözlerini kırıştırdı. “Bilmeli miyiz?”

Kadın sert bir ses tonuyla, “Hayır,” dedi. “Sonuçta ben *Heaven* değilim...” Lanet güzelliğinin cennet gibi görünmesi dışında... Kadın kapı kulbunu döndürdü. İşte, artık onu terk ediyordu.

“Dur!” Haven sesindeki çaresizlikten nefret etmişti. Mayweather kafasını hızla çevirip arkadaşına baktı, bu öylesine hızlı bir hareket ki Malcolm arkadaşının kafasından çıkan sesi bile duymuştu. Ancak bunun hiç umurunda olmadığını fark etti. Çünkü kadın durmuştu ve o an önemli olan tek şey buydu. “Kim olduğunu söylemeden çekip gidemezsin.”

Kadının bakışları mum ışığında parladı. “Ah, ben gidebileceğimi düşünüyorum.”

Haven ısrarcı bir ses tonuyla, “Yanılıyorsun,” dedi. “Şu Heloise ile işler bozulursa bu biçare Mayweather seni nasıl bulacak?”

Mayweather araya girerek, “Helen,” diye düzeltti.

Haven elini havada sallayarak, “Doğru,” dedi. “Güzel isimmiş. Bu embesil için fazla iyi. Eğer o kadınla beraber olacaksa Mayweather’ın senin tavsiyelerine ihtiyacı olacak.”

Marki, “Pardon ama!” diye karşı çıktı fakat bunun da bir önemi yoktu. Çünkü kadın o parlak, cesur ve güzel gülümsemesiyle ona bakmıştı ve Haven’in o an tek istediği bu seste ve sıcaklığında ısınmaktı.

Haven en çekici gülümsemesiyle, “En baştan başlayalım,” dedi. “Ben Malcolm.”

Haven tüm ömrü boyunca aynı şeyi düşünmüştü; yirmi yıldır kimsenin kullanmadığı bu ismi neden insanlara söylemek zorunda hissediyordu bilmiyordu.

Kadının kaşları kalktı. “Adınızı neden öğrenmem gerektiğini düşündüğünüzü bilmiyorum, ekselansları. Bir kadın olarak, zaten sizin hakkınızda bilmem gerekeni öğrendim.” Kadının sesi birden korkunç bir fısıltıya dönüştü. “Siz bir düksünüz.”

Kadın onunla tekrar alay etmeye başlamıştı ve Haven bundan hoşlanıyordu. Fevkalade bir kadındı. “Yine de kadınların

ele geçirmek istedikleri adamlara kendilerini tanıtmaları âdet-tendir.”

Kadın başını yana eğdi. “Kabul edeyim her zaman böyle büyük çemberler çizmem ama bir kadının kendini boş bir balkondaki iki yabancı adama tanıtması âdet sayılmaz.”

Haven, “Tam olarak yabancı sayılmayız,” diye yanıtladı. “Belki Mayweather yabancı sayılabilir, sonuçta Hester’a takıntılı bir adam.”

“Helen!” Mayweather tekrar araya girerek güzel kadından küçük bir gülümseme daha aldı.

Kadın, “Görünüşe bakılırsa isimler konusunda aynı kayıtsızlığı yaşıyoruz,” dedi.

Haven, “Sen iste, onun hakkında her şeyi hatırlarım,” diye yanıtladı. “Bana Helen hakkında bir şeyler anlatsana Mayweather.”

“Kedileri var.”

Haven başını arkadaşına çevirdi. “Birden çok mu?”

Mayweather başını evet anlamında salladı. “Altı tane.”

“Yüce Tanrım. Bunu unutacağımı hiç sanmıyorum.”

Melek, “Ben kedileri çok severim,” dedi. “Onları zeki ve teselli edici buluyorum.”

Mayweather gülümsedi. “Aynı Helen gibi.”

Kadın, Mayweather’ın arkadaşının söylediğine uyarak, “Güzel isimmiş,” dedi.

“Öyle. Aslında...”

Hayır. Bu kadar Helen yeterliydi. “Aslında duygularını gidip ona söylesen daha iyi.” Balo salonundan balkona dolan müzik sesine ümit bağlayan Haven araya girerek, “Git onunla dans et,” dedi. “Kadınlar dans etmeye bayılır.” Haven ısrar ederken meleğin kaşları keyifle havaya kalktı. “Git, Mayweather.”

Mayweather Markisi hayatında ilk defa mesajı almıştı. Niha-yet Haven ve kadını yalnız bıraktı. Karanlık ve soğukla çevrilmiş olmalarına rağmen kadın bir şekilde Malcolm'ı güneş gibi ısıtıyordu.

Haven kadına doğru yürüdü. Tek istediği ona biraz yakın olmaktı. "Üşüdün mü?" Genç adam, sesini kısarak kadını onu kışkırttığı gibi kışkırtmak istemişti. Kadının kendi gibi onu arzulamasını istiyordu.

Fakat en çok istediği şey onun kalmasıydı.

Kadın yutkundtu, Haven boğazındaki hareketi gördüğünde ağzının arzuyla sulandığını fark etti. Dudaklarını kadının boynuna bastırıp nabzının onunki gibi hızlanıp hızlanmadığını hissetmek istiyordu. Teninin, tuzlu ve tatlı teninin tadına bakmalıydı. Bakışlarını kaldırıp gözlerine baktığında kadının buna izin verebileceğini gördü. Kadın hareket etmiyordu. Ancak bir süre sonra, "Gitme zamanım geldi," diye fısıldadı.

Kadının gideceğini, onu bir daha göremeyeceğini ve asla tanıyamayacağını düşünmek Haven'ın içinde korkunç hisler uyandırmıştı. Bu yüzden yumuşak bir ses tonuyla, "Gidiyor musun?" diye sordu.

Kadın başını yana eğerek, "Gideyim mi?" diye sordu.

"Dans etmeyi sever misin?"

"Evet." Kadın başını olumlu anlamda salladı. "Doğrusu çok severim."

"Peki, benimle dans etmek ister misin?"

O beyaz mükemmel dişler birden parıldadı. Dişleri elbette mükemmel olacaktı, onunla ilgili her şey mükemmeldi. "Dans edemeyiz. Henüz birbirimize tanıtılmadık."

"Burada dans edelim. Kimse görmeden."

"Olmaz."

Bu bir oyundu. Haven bunun bir oyun olduğunu göğsünde, soluksuz kalışında hissedebiliyordu. “Neden?”

“Bu bana zarar verebilir. Biri bizi görürse...”

Haven biraz daha yaklaştı, onu kollarının arasına çekecek kadar yaklaştı. “Ben sana asla zarar vermem.”

Bu bir flört olmalıydı. Küçük, muzip bir oyun. Erkeklerin kadınları cezbedip tehlikeye sürüklemek için söyledikleri bir şey. Fakat böyle değildi. Bu bir sözdü. Daha da fazlası doğrudu. Haven ona asla zarar vermezi. Onunla evlendiğinde zarar vermiş olmayacaktı.

Haven bu düşünceyle birlikte birden buz kesti. *Tanrım.* Onunla evlenecekti.

Bu kadınla evlenecekti.

Bu farkındalık yüreğini korkuyla doldurmalıydı. Evlilik kurumunu kötüleyip tüm kadınları oyuncu, bunun tersini düşünen erkekleri mantıksız olarak adlandıralı daha on dakika olmamıştı. Fakat şimdi içinde korku yoktu. Yüreği çok farklı bir duyguyla dolmuştu. İçinde neşe, *umut* gibi bir duygu vardı.

Bunu fark ettiğinde adını hâlâ bilmediği kadını kollarının arasına çekti. Kadın birden soluk soluğa kalmıştı. Haven, kadının nefes seslerinden çok hoşlanmıştı. Bu nefes sesleri kade-rindeki kadını kollarında tutmanın ne demek olduğunu fark ettiğinde aldığı soluklarla eş zamanlıydı.

Sonra onları gizleyen, sessiz, uzaktaki müziğe doğru yürümeye başladılar. Kadın, “Dans etmeyi reddettiğimi hatırlatayım, dükküm,” dedi.

Haven kadının kulağına, “Malcolm,” diye fısıldadı. Kadının ismiyle ürpermesi çok hoşuna gitmişti. “Tekrar söyle. Şu an kollarımdayken, ben seninleyken tekrar söyle. O zaman duracağım.”

Haven nasıl duracağına emin değildi ama duracaktı.

Kadm bir iç çekti, dudakları küçük tatlı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Çok zor bir adamsınız.”

Haven bu gülümsemeyle yaşayabilirdi. “Bunu daha önce duymuştum.”

“Aristokratların uysal olması gerektiğini sanırdım.”

“Düklerin değil. Bu toprakların en fena kişilerinin biz olduğunu duymadın mı?”

“Bugünlerde herkesin dük olmasına izin veriyorlar, değil mi?”

Haven kadını ışığa döndürüp güzel yüzünü gözler önüne serdi. “Düklerin bu kadar kötü olduğunu düşünüyorsan Melek, düşeslerden neler isterler sen düşün...”

Kadının gözleri bu kelimeler karşısında kocaman oldu, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kocaman, güzel, gizemli ve günahkâr bir gülümseme. “Düşün...” Haven kendini tutamıyordu. Zaten tutmak da istemiyordu. Sonuçta onunla evlenecekti. Bir ömrü öpüşerek geçireceklerdi. Neden şimdi başlamıyorlardı? *Sadece dudaklarının tadına bakacaktı.*

Haven aralarındaki mesafeyi kapadığında kadın bir iç çekti, genç adam kendi düşüncelerini kadının dudaklarında duyabiliyordu. “Sadece dudaklarının tadına bakmak istiyorum.”

Kadın gerçekten kusursuzdu.

Haven dudaklarını onunkilere değdirdi, kadm soluksuz kalırken adamın tüm vücudunu alevler sarmıştı. Genç adam, kadının alt dudağını kendine işkence edecek kadar tatlı ve yavaş bir şekilde yalarken kadın tekrar iç çekti, bu seferki sessiz ve yumuşak bir iç çekişti. Haven kendi kendine, “Sadece dudaklarının tadına bakacağım,” diye söz verdi. Bu, aynı zamanda kadına da verilmiş bir sözdü. “Bana dudaklarını arala, hayatım.”

Kadın onun dediğini yapıp ağzının içine girmesine izin verdi. Dudakları yumuşacık, ağzı sıcacık ve davetkârdı. Tatlı, cezbedici dili Haven'inkiyle buluştuğunda muzip bir şekilde oynuyordu. Sanki bunun için yaratılmışlardı. Sanki tüm hayatlarını burada, bu karanlık balkonda buluşup birbirlerini ateşe vermek için geçirmiş gibiydiler.

Bu güzel kadında farazi hiçbir şey yoktu. Ürkekliğe, sıradanlığa dair hiçbir şey yoktu. Çok vahşi ve tutkulu bir kadındı, parmak uçlarına kalkıp eldivenli ellerinin tekini yılan gibi kıvrarak Haven'ın ensesine sardı, uzanıp onu aşağı çekti ve dudaklarını dudaklarına daha sıkı bastırarak kendini ona sundu. Haven, o an zarar gören kişinin o olmadığını fark etmişti.

Asıl zarar gören kendisiydi.

Bu düşünceyle birlikte dudaklarını geri çekti, ardından kadının suratını ışığa çevirip kapalı gözlerine, aralanmış dudaklarına, kızaran yanaklarına baktı. Aynı kızarıklık aşağıya, göğüslerindeki soluk tenin üzerine de yayılmıştı. Bu kadın zevkin kalemle çizilmiş haliydi.

Koyu kirpiklerini yukarı kaldırdı, Haven'ın o an kadının gözlerinde gördüğü şey, arzu ve şaşkınlıkla karışık şey, gelecekti. Karısıydı.

5. BÖLÜM

SERAPHINA ARKASINDA BİR AMERİKALI'YLA ORTAYA ÇIKIYOR!

21 Ağustos 1836

Şakıyan Serçe

Covent Garden

“Yani... Açık olmak gerekirse ona yasak bir aşkın olduğunu söyledin.”

Sera konik mumlarla dolu kutuyu masaya bırakıp Covent Garden’ın en yeni tavernası Şakıyan Serçe’nin barına yaslanmış Amerikalı’ya baktı. Caleb Calhoun’la gemisi Londra’dan kalktıktan yarım gün sonra Massachusetts, Boston’daki benzer bir tavernada tanışmıştı.

Sera doğru düzgün sıcak bir yemek arayışındaydı. Atlantik’i geçtikleri bir ay boyunca ana gıda olarak yediği tütsülenmiş et ve salamura sebze hariç bir şey yemek istiyordu. Genç kadın ona gösterilen yolda –kiraladığı odaların üç kapı ilerisindeki

Eldeki Çan tavernasına yönelirken– bir sonraki adımında ne yapacağını düşünüyordu.

Sera içeri girdiğinde Amerikalı sandalyesinden kalktı. İçerideki bir avuç insanla kıyaslandığında daha iri, daha etki-leyici ve daha tehlikesiz görünüyordu. Bu özellikleri onu, o günün koruyucusu yapmıştı. Bir sonraki günün ve bir sonraki günün de.

Kısa süre içinde Amerikalı, sıradan bir Amerikalı olmaktan çıkıp Sera'nın patronu olmuştu. Daha sonra iş ortağı, daha sonra da en sevdiği arkadaşı. Çok geçmeden bu dünyada Sera hakkında her şeyi bilen ve ondan hiçbir beklentisi olmayan tek insan unvanına sahip oldu. Ayrıca her zaman Sera'nın bülbül gibi ötmesini sağlardı ancak şimdi bu özelliğini biraz yitirmişti. Genç kadın yine de devam etti. "Öyle söylemedim."

Sera, Caleb'in samimi, yeşil bakışlarının ona ifadesiz bir şekilde bakmasından hoşlanmamıştı. Sanki bu çok basit bir soruymuş da Sera kabul edilemez bir yanıt vermişti. Genç kadın, "Söylemedim!" dedi. "Gerçekten söylemedim."

Caleb, "Söylemedim..." diye tekrarladı. "Sera bir aristokrat tarafından birdenbire öldürülmek istemiyorum."

"Çoğu insanın kendi cinayetini düşündükçe haz aldığını biliyor muydun?"

Caleb, Sera'ya dik dik baktı. Genç kadın, bunun ağabeylerin dayanılmaz kız kardeşlerine attıkları bakışlardan biri olduğunu düşündü. "Senin cinayete kurban gitme düşüncene karşı çıkmayacağım günler oldu. Özellikle de o aşk acısı çeken dükün peşime düşecekse."

"İnan aşk acısı çektiği yok." Haven'ın üç gün önceki hali aşk acısı çekmediğini belli eder gibiydi. Sera'yı karşısında gördüğünde kılı bile kıpırdamamıştı.

Caleb homurdandı.

Sera bu sessiz çekişmeyi yok sayarak devam etti. “Bir adam ismi vermiş ya da fiziksel bir tanım yapmış değilim. Sadece eğer aldatmayı bahane ederek boşanmayı isterse böyle bir şeyeye karşı olmayacağımı söyledim.”

“Tam bir İngiliz kadınına yakışır bir tartışma rneği. Çok anlamlı.”

Sera arkadaşına bir bakış attı. “Ben de bir İngiliz kadınıyım.”

“Kimse boyunduruğundan kurtulmak için daha fazla abalamayacağını söylemedi, hayatım.”

“Lütfen ama. Herkes parlamento tarafından onaylanan boşanmaların yarısının eşler gizli gizli anlaştıktan sonra yapıldığını biliyor. Eğer boşanmama yardımcı olaksa zina yapan kadın rolünü seve seve stlenirim.” Böyle bir şey gerçekten boşanmasına yardımcı olurdu. Bu evlilik bittiği an şakıyan Serçe onun olacaktı ve her şeye baştan başlayabilecekti. Hem de geçmiş ve onu rahat bırakmayan korkunç anıları olmadan.

“Tek yapmaları gereken seni bir iki içki içerken görmeleri, böylece tam bir günahkâr olduğuna inanacaklar,” diye yanıtladı Caleb.

“Her kız hayal kurabilir.” Sera içkisini Caleb’inkiyle tokuşturup iti. “Sonuçta ben çok iyi bir düşes değilim, değil mi?”

“Dşesler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama sana şunu söyleyebilirim ki o artık sokakta kayıp kuzu gibi dolaşan kız değilsin. Senin için hâlâ umut var.” Caleb kollarını geniş göğsünde bağladı. “Ama konudan uzaklaşmayalım, bir yasak aşkın olduğunu ima ettin öyle mi?”

“Hayır, etmedim. Sadece bir gerçeği belirttim. Eğer o böyle bir anlam ıkardıysa...”

Caleb bir kahkaha patlattı. “O zaman senin asıl niyetini gerçekleştirmiş olur. Ve yanında kimin olduğunu bulduğun-

da... Dükün hiddetli oklarının ucunda ben olacağım. İşte o zaman dövüşmek zorunda kalacağız. Sonra da..." Caleb elini dramatik bir edayla salladı. "Mecburen tekrar savaştık zorunda kalacağız."

"Herhangi bir yerin büyükelçisi olmadığının farkındasın değil mi?" Sera mumlarla dolu kutuyu kaldırıp sandalyeleri düzelterek boş tavernaya saçılmış masaların arasından geçti. "Adamın ne düşündüğünden ben sorumlu olamam, Caleb." Sera bunları boş odanın diğer ucundan duyulacak kadar bağıarak söylemişti. "Ama son üç yıldır davranışlarımı umursadığını ve bu yüzden bir sorun çıkacağını hayal edemiyorum."

Caleb'in dudaklarının arasından buna inanmadığını belli eden küçük bir homurtu kaçtı. "Resmen zırvalık. Bunu sen de biliyorsun."

Sera, Caleb'in ağzından çıkan argo kelimeyi duymazdan geldi. "Eğer öfkeliyse bunun seninle hiçbir ilgisi olmayacak. Tüm öfkesi o kıymetli mirasını mahvettiğim için olacak. Bir kez daha mahvettiğim için. Senin suratın hakkında hiçbir endişem olmayacak ki zaten o kadar yakışıklı bir yüzün yok." Sera onu kızdırıyordu. "Kimse kırık bir burundan hoşlanmaz."

"Seni yavru kedi. Her kadın kırık burun sever. Ayrıca yoluma çıkan o naif adamın icabına bakabilirim." Arkadaşının bu kelimeleri ve kocasını tanımlayış biçimi Sera'yı güldürmüştü. Oysa Haven, tanıdığı en aristokrat erkek olmasına rağmen hiç de naif bir adam değildi.

Sera odanın en ucundaki küçük sahneye uzanan basamakları çıkarken Caleb konuşmaya devam etti. "Aslında şu herifi görmek için can atıyorum. Ona bir ders vermek isterim."

Sera içindeki mum kalıntısını temizlemek için büyük şamdanlardan birine uzandı. "Maalesef Bay Calhoun, korkarım onunla tanışma şansınız hiç olmayacak."

“Seni aramaya gelecek.”

Sera şakacı bir ses tonuyla, “Bahse var mısınız?” diye sordu. “Tüm Londra’yı peşine takıp şehri terk eder ve ona tavernamın kapısına kadar eşlik etmek zorunda kalırsam sana elli dolar vereceğim.”

“Tüm Londra derken şımarık, zengin adamları kastetmiyorsun herhalde.” Caleb bardaki küçük, gizli bir çekmeceyi açıp tütün kutusu ve kâğıt çıkardıktan sonra purosunu gösterişli bir şekilde sarmaya başladı. “Malikâne efendileri, kölelerini kontrol etmek için yola mı koyulacak?”

Sera hafifçe güldü. “Onun gibi bir şey. Ama gelme sebeplerini daha çok Londra’nın berbat kokusundan kaçmak olarak gösterebiliriz.”

Caleb gülerek, “Peh,” dedi. “Bir şehrin kokusu insana canlı olduğunu hissettirir.”

Sera şamdanlara büyük bir hassasiyetle mum koymak için sahnenin diğer tarafındaki eş şamdanlara yöneldi. “Doğrusu aristokrasinin korkunç bir üyesi olurdun.”

Caleb’in kahkahası odada yankılandı. “Bundan şüphem yok, tatlım. Kendi kendine bir iddiaya girdin. Bu haftanın sonunda erkeğin bu kapıdan içeri girerse elli doların gider.”

Sera arkadaşının sesindeki emniyetten hoşlanmamıştı. Caleb iddiayı şimdiden kazanmış gibiydi. Bir sonraki söylediği ise iyice canını sıkıyordu. “Her halükârda çalışma vaktimiz geldi, değil mi düşes? Uzlaşmak için o adama ihtiyacın var. Bu yerin Covent Garden’da gördüğü en güzel yer olmasına ihtiyacın var. Süren başladı, doğruya doğru. Peki, dükün onayını nasıl alacaksın?”

Sera her ne kadar istemese de onu tekrar görmek zorunda kalacaktı. Onunla, o yakışıklı ve bir şekilde bütünüyle değişen o adamla ne kadar yüzleşmek istemese de bunu yapmak zorundaydı.

Caleb, “Yedi haftadır buradayız,” diye ekledi. “Şimdiden Amerikan toprakları için yanıp tutuşuyorum.”

Sera başını kaldırıp karanlıkta gözlerini kıstı. “İstediğin zaman gidebileceğini biliyorsun. Böyle bir zorunluluğun...”

Genç kadın cümlesini nasıl bitireceğini bilemediği için sustu. Caleb çok şey yapmıştı. Onu hiç bilmediği bir şehirde –bir ülkede, bir kıtada– yalnız bir halde bulduğunda korumuş ve tekrar ayaklarının üzerine basıp güçlenmesine yardımcı olmuştu. Hatta tekrar gülümsemesi için bir sebep, yaşaması için bir amaç vermişti. Genç kadın İngiltere’ye dönüp hayata baştan başlama vaktinin geldiğini düşündüğünde Caleb hiç düşünmeden kendi eşyalarını toplamıştı.

Sera başını iki yana sallayıp kendini tekrarladı. “Yani kalmak zorunda değilsin.”

Caleb purosunu yaktı, puronun turuncu ucu loş odada parlıyordu. “Ama buradayım. Ben fevkalade bir adamım, sence de öyle değil mi?”

Sera bir kaşını havaya kaldırarak yanıtladı. “Kesinlikle. Tam bir mütevazılık örneğisin.”

“Öyle. Ee, o aptal kocanın kıcını ne zaman tekmeliyoruz?”

Sera katıksız bir neşeyle söylenen bu kelimelere güldü. “Sana nırım senin böyle bir fırsatın olmayacak.”

“Boşanmayı kabul etmeyeceğini mi düşünüyorsun?” Sera, uzakta olmasına rağmen arkadaşının geniş, kırışan alnını görebiliyordu. “O zaman benimle dönüp Boston’da yeni bir hayat kurarsın.”

Keşke söylendiği kadar kolay olsaydı. Keşke yeni zaferi ve genç bir ülkenin vaadiyle kıpır kıpır olan denizin diğer tarafındaki bu şehre bağlanabilseydi. Boston’ı, umutları, insanları ve

Caleb'ıyla sevmeye gelmişti ama orası onun için asla bir Londra olmamıştı.

Amerika hiçbir zaman evi gibi hissettirmemişti.

Sera ağır, yuvarlak mum kalıntısını eline alıp fitili çıkararak baş ve işaret parmağının arasında döndürdü. Teninin üzerinde kara kömür lekeleri kalmıştı. “Boşanmayı kabul edecek.” Genç kadın, Haven'ın bu dünyada en çok istediği şeyin muhtemelen ondan kurtulmak olduğunu biliyordu. “Ama sanırım bunu iyi bir ceza vererek yapacak.”

Caleb bardan çıkıp Sera'ya doğru geldi. Geniş omuzları ve geniş çenesi daha ağzını açıp kültürsüz aksam açığa çıkmadan önce sert, sömürge yetiştirilme tarzını vurguluyordu. Burada, çok beyhude ve acımasız bulduğu kurallarla yönetilen bu dünyada adeta kafese konmuş bir hayvandı.

“Sen cezayı hak etmiyorsun.”

Sera bir kaşını kaldırarak yanıtladı. “Onu terk ettim, Caleb.”

“İlk o seni terk etti.”

Genç kadın buna gülümsedi. “Bunun hiçbir şekilde önemi yok.”

Caleb, “Çok var,” dedi.

Sera bir iç çekerek aynı şeyi on ikinci –belki yüzüncü– kez açıkladı. “Düşesler eşlerini terk etmez. Özellikle de bir varis vermemişken.

Bir varis vermem imkânsızken...

Caleb, “Kocaları kovduysa giderler,” diye yanıtladı. “Kalmak saçma olurdu.”

“Hayır, İngiliz kuralları.”

Caleb dolu dolu, hırçın bir şekilde küfretti. “Sana verdiğimiz cesareti çok fazla hak ettiğine dair bir sebep daha.”

“Bir sonraki gemiye binmelisin. Senin geri dönmen gereken bir hayatın var.” Sera şaka yapmaya çalışarak devam etti. “Artık o kadar genç değilsin, dostum. Sana katlanabilecek bir kadın bulman lazım.”

“Sanki böyle bir şey gerçekten olacakmış gibi...” Elbette olacaktı. Caleb Calhoun, Seraphina’nın tanıdığı en çekici adamlardan biriydi. Caleb sahnenin köşesinde durmuş yeşil, ciddi gözleriyle ona bakıyordu. “Ben verdiğim sözleri tutarım, Güvercin. Senin boşandığını göreceğim. Bu yerin ve senin başarını göreceğim. İşte o zaman gideceğim ve mutlu bir şekilde aylık gelirim alacağım.”

Sera sırtıttı. “Paramın huzur getirdiğini bilerek çok güzel uyuyacağım.”

“*Paramız*, ortak.”

Bir ay süren bir toplantının ardından Sera ve Caleb bir başka Boston barı almıştı. Bir tane daha ve bir tane daha. Caleb’in lokasyon içgüdüğü ve Sera’nın insanı bir tavernaya bağımlı yapacak şeyi bulma yeteneğiyle Boston’da çok sayıda uzun süre ayakta kalan işletme sahibi oldular. Bir sonraki fethedecekleri yerin ise Londra olduğuna karar vermişlerdi.

Thames’in setlerine ayak basıp kafalarına Covent Garden’i koyduktan kırk sekiz saat sonra bu barı satın almışlardı, fakat barın bulunduğu mahalle iki kardeş tarafından yönetiliyordu ve yer altı dövüşlerine ev sahipliği yapan karanlık tavernaların olduğu, alçak heriflerle dolu bir yerdi. Sera ve Caleb’in bir dövüş kulübüyle yarışa girme niyeti olmasa da bölgede düzgün bir bar açmayı planlıyorlardı. Aynı Boston ve New York’ta fırınlar estiren barları gibi bir şey olsun istiyorlardı. Eğlenceli bir şey.

Şakıyan Serçe, bu isteklerine güzel bir şekilde yanıt vermişti. Barın eşit haklara sahip iki ortağı olmuşlardı ancak eşitlikleri

Sera evli olduğu sürece devam edecekti. Yani bu eşit ortaklık aslında Caleb ve Sera'nın kocası arasında yapılmıştı. Elbette Haven Dükü bu ortaklıktan tamamen habersizdi. İngiliz kanunlarına göre evli kadınların kendi malları ya da işleri olamazdı, kocaları onlar dahil her şeye sahipti.

Sera kendi işletmesine ancak boşanırsa sahip olabilecekti; yaklaşık üç yıldır umursadığı tek şey buydu. Bir de kendi kendine yetmenin anahtarını, özgürlüğünü istiyordu.

Ondan çalınan hayatı geri almanın tek yolu buydu.

Haven'ın onu kovduğu hayatı...

Defol git.

Sera'nın gözleri davetsiz, istenmedik yaşlarla doldu. Genç kadın, Haven'ın kelimelerini ve kelimelerindeki –sanki Sera onun için hiç anlam taşımıyormuş gibi– reddi, soğuk hor görüşü kaç kez hatırlamış ve onlardan güç almıştı? Genç kadın geçmişi bile Haven'a aitken, kaç kez geleceğini alacağına yemin etmişti? Nasıl olduysa Haven'la yarım saat geçirmek bugüne kadar topladığı tüm gücü silip atmıştı. Sera derin bir nefes alıp uzağa, barın karanlık bir köşesine baktı. “Beni tekrar güçsüz düşürürse biterim.”

Caleb hiç tereddüt etmedi. Zaten hiç etmezdi. Bu bir Amerikalı olmasının zayıflığıydı. “Seni ancak sen izin verirsen güçsüz hissettirebilir.” Sera'nın gözleri Caleb'inkilerle buluştu. “Güçlü dur ve neden burada olduğunu unutma. Eğer seni cezalandırırsa sen de onu cezalandır. Ama sana tek bir şey söyleyeceğim, o herif tam senin tanımladığın gibi bir adamsa boşanmamak için çok direnecek.”

Caleb, Sera'nın geçmişini ne kadar bilse de hiç şahit olmamıştı. Genç kadın başını iki yana sallayarak yanıtladı. “Benden nefret ediyor.” Bu kelimeler çok dürüst ve gerçektir; son üç yıldır kendinden ne zaman şüphe etse tutunduğu kelimeler bunlardı ki bu duyguyu çok sık yaşırdı.

“Bu seni istemediği anlamına gelmez.”

Sera’nın kafasında anılar canlandı. Haven’ın hafta başında teninde gezen parmakları, dokunuşuyla beraberinde gelen beklenti ürpertisi, Sera’nın kendini ona, bu anıya teslim etme isteği, o parmakların onu bir kez daha şarkı söyletmeye heveslendirmesi...

Haven’ın parmakları ona yıllardır ilk defa hislerini hatırlatmıştı.

Aslında duygularla ilgilendiği yoktu.

Genç kadın, “İstemek başına dert açmaya değmez,” diye yanıtladı.

“Tanrı biliyor ki bu doğru.” Caleb’in sesi kum gibi kuruydu. “Ama kimse erkeklerin doğruyu umursadığını söylemedi.” Caleb bunu iyi saklamayı becerse de kendi kırık kalbini de onarmıştı. Aşkını kaybetmiş ve onu asla geri getirememişti. “Ben çok bilmem hayatım ama senin o gösteriş düşünüyü aristokratın sana ne veriyse çok daha fazlasını hak ettiğini biliyorum.”

Caleb ne kadar iyi bir adamdı. Dürüst, gururlu ve Sera’nın tanıdığı en koca yürekli insandı. Genç kadın bir iç çekti. “Neden o sen olmadın ki?”

Caleb bir omzunu silkip purosundan uzun bir firt çekti. “Zamanlama.”

Sera gülümsedi. “Keşke üç yıl önce burada olsaydın.”

Caleb’in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Ancak beş yıl önce olsaydı mümkündü.”

Sera arkadaşının yüzüne uzanıp elini güçlü, kirli sakallı yanağına koyarak bakışları buluşana kadar çenesini aşağı çekti. “Peki, eğer geçmişi... Her şeyi... Onu silebilseydin, böyle bir şey yapar mıydın?”

Caleb hiç duraklamadan yanıtladı. “Tanrım. Evet. Ya sen?”

Caleb yanağında duran ele uzanırken Sera bu soruyu düşündü. Kaybettiği çok şey vardı. Aşkını, hayatını, gelecek vaa-dini kaybetmişti. Öyle çok şey kaybetmişti ki kalbi düşüncesiyle bile acıyordu.

Caleb cevabı genç kadının gözlerinde gördüğünde elini arkadaşça sıktı. Ardından çenesini yüksek sahnenin ortasına doğru kaldırdı. “Bana orada nasıl hissettiğini gösterebilirsen, Serçe.”

Sera sahnede yavaş bir dönüş yaptı. Geçen gün yaşadıklarını aklından çıkarıp kendini burada kaybetmek istiyordu. “Ama makyajım yok.” Genç kadın kılık değiştirmeden asla şarkı söylemezdi; Covent Garden’da bile biri onu Tehlikeli Kız olarak tanıyabilirdi.

“Hiç seyirci yok ki,” dedi Caleb.

“Şarkı söylememek için bir sebep daha.”

Caleb, “Peh,” diye yanıtladı. “Seyirciye ihtiyacın yok.”

Sera gülmüştü. “Ama o zaman anlamsız oluyor.”

“Öyleyse benim için söyle.”

“Aslında senin için harika bir şarkım var.” Sera yumruk yaptığı bir elini beline koyarak yana doğru eğildi ve onu Londra’ya götüren gemide denizcilerden öğrendiği şarkının bir mısrasını bağıra bağıra söylemeye başladı. “*Bırakın tüm adamlar dolu bardaklarını kafaya diksın, bırakın tüm adamlar bardaklarını bitirsin.*”

Genç kadın durdu ama Caleb gülmüyordu. Bunun yerine kollarını bağlamış bitirmesini bekliyordu. Sera doğrularak devam etti. “*Bırakın eğlenelim, bırakın melankoliyle boğulalım. Tüm güzel, sadık kadınlara içelim.*”

Caleb başını aşağı yukarı salladı. “Birkaç hafta içinde Londra’yı kalbinden fethedeceksin. Başka ne var?”

Sera şarkı söylemeyi planlamamıştı. Samimi, içten bir şekilde şarkı söylemek aklında yoktu. Ancak birden söylemeye başladı, bir denizci şarkısından diğerine geçiyor, şarkıları giderek daha hareketsiz, yavaş ve susturmaya yemin ettiği melankoliyle doluyordu. “Çoğu sessiz gecede, uyku beni esir almadan önce, güzel anılar bana diğer günlerin ışığını getirir.”

Bu Caleb’in en sevdiği şarkıydı, Sera’nın da en sevdiklerinden biri olan bu şarkı adeta anılara, çocukluğa, aşka ve kayıplara bir övgüydü. Sera söylemeye başladığı şarkının, sahip olabileceği hayat hakkında olduğunu fark etti, keşke her şey farklı olsaydı. Ancak şarkıdaki bu hayatı ancak uykusunda düşleyebilirdi.

Şarkı söylemek için boş karanlık bir tavernadan daha iyi çok az yer vardı. Sessizlikte net bir şekilde çıkan notaların çınlayan bardakların, vahşi sohbetlerin ve çekilen sandalyelerin arasında hiçbir engelleri yoktu. Sera melodinin odanın karanlık köşelerine kadar gidip fısıltılara döndüğünü ve duvarlarda yabancılar tarafından hatırlanacak anılar bıraktığını hayal etti.

Genç kadın gözlerini yumarak odanın dolduğunu düşündü. İşte, birkaç saniye sonra özgürdü. Birden Serçe oluvermişti.

Caleb, Sera şarkısını bitirdiğinde alkışlamadı. Bir süre genç kadının ana dönmesini bekledi ve ardından sessizliğini bozdu. “Bu şarkıyı yazan herifler umarım âşık olup kaybetmeyi bir kez de olsa tatmıştır.”

Genç kadın arkadaşının kaba kelimelerine gülerek yaklaştı. “Buna içelim mi?”

“Zevkle.” Caleb, Sera’yı belinden tutarak sahneden aşağı indirmek istedi.

Sera'nın ayakları henüz yere değmiyordu ki tavernanın ana kapıları açıldı, içeri dolan abartılı akşamüstü güneşi kapıda duran bir siluete çarpıyordu.

Sera kapıdaki iri gölgenin ansızın kükreyişiyle nefesinin kesildiğini hissetti. "Ellerini karımın üzerinden çek."

6. BÖLÜM

CALHOUN YUMRUK YİYOR, KİBAR ÇOCUK TAVERNADAN KOVULUYOR

Ocak 1835

Bir yıl, yedi ay önce

Boston, Massachusetts

Haven Dükü, Amerikan topraklarına adım atar atmaz iskeleye bakan dizili tavernalara yöneldi. Haftalardır denizde olduğu için, karanlık gökyüzüne hâkim olan tuz ve soğuk, deniz kokusuyla ağırlaşan rahatsız kalın paltosunun yününe sinmişti. Gemi kamarasındaki rahatsız yatağında geçirdiği, kuru hava ve uykuya hasret, bitmek bilmeyen gecelerden sonra direkt bir hana gidebilirdi. Tüm gecelerini güvertede, uçsuz bucaksız denize ve yıldızların aydınlattığı ısran gökyüzüne bakarak geçirmişti.

Bir an önce gemiyi terk edip sıcak bir banyo, ateş ve yatak bulmak isteyebilirdi.

Fakat tüm bunlar Sera'yı aramaya başlamadan önceydi.

Sera gittikten hemen sonra, Kuzey Avrupa şehirlerinde aylarca sürünmeden önce. Sera'nın Highley'den Kopenhag'a giden bir gemiyle kaçtığına emindi. Onu bulması için önerilerde bulunan kız kardeşlerine inanmıştı. Oslo, Amsterdam, Bruges...

Fakat unuttuğu bir şey vardı; karısı ondan ne kadar nefret ediyorsa, kız kardeşleri iki kat nefret ediyordu. Kız kardeşlerden bir tanesi –Haven'ın neredeyse mahvettiği kız– en sonunda ona acımış ve doğruyu söylemişti. “Sera bizi terk etmiş olabilir, düğ. Ama asıl terk ettiği sensin. Ve her şeyden önce, onun bu dileğine saygı göstereceğiz.”

Kahrolası kadınlar ve sadakatleri. Ablalarının bulunmasını istemiyorlar mıydı? Onun tehlikede olabileceğini düşünmüyorlar mıydı? Gidişinin nelere mal olacağını görmüyorlar mıydı? Belki de Sera çoktan...

Haven kafasının içindeki düşüncüyü susturdu. Sera ölmemişti. Ölseydi bilirdi. Bu saatten sonra bile, bunca yaşananandan, acıdan ve nefretten sonra bile, ölseydi hissederci. Ancak gitmek de çok farklı sayılmazdı. Hatta belki daha kötüsüydu. Havada uçuşan, belli belirsiz vaatler ve hatırlandıklarında unutulması imkânsız anılar her şeyi daha kötü yapıyordu. Haven, Sera'yla geçirdiği bir saniyeyi bile unutamıyordu. Temiz hava almak için kalabalık balo salonundan balkona geçtiği ve onu gördüğü geceden beri hiçbir şeyi unutmamıştı. Sera adeta onu orada bekler gibiydi.

Aslında beklemişti.

Bir tuzak değildi, her şey gerçektir.

Sera'nın bu kelimeleri soğuk rüzgârda yankılandı. Haven, genç kadının söylediklerine inanmamıştı. Ancak şimdi, onu gerçekten beklemiş olsa bile umurunda değildi. Şu an tek umduğu onu burada hâlâ bekliyor olmasıydı.

Sera gideli tamı tamına bir yıl olmuştu. Haven zaman geçtikçe onu arama konusunda daha inatçı olduğunu fark etti. Gidişinin yıldönümünün, göğsüne asla kurtulamadığı bir sancı saplayan başka bir yıl dönümünü hatırlatması hiç yardımcı olmuyordu. Haven, Sera'nın da aynı sancıyı çektiğini biliyordu. Genç adam çocuklarını geri getiremeyeceğini çok iyi biliyordu. Aynı, asla başka çocukları olmayacağını bildiği gibi...

Ama Sera'yı gözü kara bir aşkla sevebilir, kırdıklarını tamir edebilirdi. Kim bilir, belki bu kadarı yeterli olurdu.

Olacaktı. Yeterli olacaktı.

Haven'ın, hiç tanımadığı şehrin labirenti andıran dönemeçli sokaklarında aradığı tavernayı, Eldeki Çan'ı bulması normalden uzun sürmüştü. Vatanını belli eden aksanı ve kıyafetleri işini iyice zorlaştırıyordu. Görünüşe göre çoğu Amerikalı bir İngiliz'e yardım etmek istemiyordu. Bu yüzden Haven, unvanını hemen fark etmedikleri için minnettardı.

Genç adam, Sera için dünyanın yarısını gezmiş, daha eski, saygın ve güçlü ülkeler görmüştü. Amerika'nın Sera'yı ondan almasına izin vermeyecekti.

Haven duman altında bir tavernaya girdiğinde, loş ışıkların ve içkilerini yudumlayan adamların gürültüsüyle neye uğradığını şaşırdı. Üstelik içeride sadece adamlar yoktu. Kadınlar, büyük bira bardaklarına gömülmüş bir halde kahkahalar atıyorlardı. Genç adam, kadınları sabırsız gözlerle süzerken tek bir kadını arıyordu. Kadınının, karısını...

İçerisi öyle kalabalık ve karanlıktı ki Haven, Sera'nın orada olmadığından hemen emin olamamıştı. Ona, burada bir kadın olduğu söylenmişti. Sesi aynı bir yaz kuşu gibiydi. Siyah saçları ve mükemmel yüzünden dolayı bir Fransız olduğuna dair söylentiler vardı. Zaten tüm güzel kadınlar Fransız değil miydi? Ama İngiliz olma ihtimali de vardı. Sera onu terk

ettikten üç ay sonra, birdenbire ortaya çıkıvermişti. Ona Güvercin diyorlardı.

Haven, Sera'nın bar kapısının hemen ardında bir başına, donakalmış bir halde durduğunu hayal etmişti. Onu bileğinden yakalayıp omzuna atmaya, gemiye bindirip eve götürmeye ve tüm yolculuk boyunca özür dilemeye çok yaklaşmıştı. Onu geri kazanmaya ve deli gibi sevmeye çok yaklaşmıştı.

Ancak hayalleri gerçek olmamıştı. Seraphina barda değildi. Genç adam, kendine bir bira söyleyip sırtını bara yaslayarak kalabalığı izlemeye başladı. Zamanlaması harikaydı. Belki çaresizdi, belki deliydi ama zamanlaması doğruydı. Kesinlikle doğru görünüyordu. Haven, koyu saçlı, uzun boylu, zarif ve güzel bir kadın gördü. Tanrım, gerçekten şarkısını bir melek gibi söylüyordu.

Haven barın arka tarafındaki girişe baktı, burada daha fazla alan ve daha fazla insan görme şansı vardı. Onu görebilirdi. Genç adam hızla barın arkasına gitti. Tam girişe varmıştı ki omzunda ağır bir el hissetti.

“Sanırım yolunu kaybettin, kibar çocuk.”

Haven, omzundaki elden kurtulup bir elini yumruk yaparak kavgaya hazır bir halde arkasını döndü. Hemen önünde ondan beş altı santim kısa, fakat beş altı santim daha geniş bir Amerikalı duruyordu. Doğrusu bu boyutlarda birini alt etmeyeli birkaç yıl olmuştu, fakat Oxford'da en iyi dövüşçülerden biri sayılırdı. Eğer gerekirse bu yeteneğini tekrar kazanacağına dair en ufak bir şüphesi yoktu.

Haven henüz bir şey söyleyemedi Amerikalı konuşmaya başladı. “Buraya girmen yasak.”

Haven kaşlarını havaya kaldırarak yanıtladı. “İçki parası olan adamları geri mi çeviriyorsun?”

Amerikalı'nın gözlerinde bir alev belirdi, bakışlarında bir farkındalık ve nefret vardı. "Haddini bilmeyen İngilizleri geri çeviriyorum." Amerikalı, başıyla kapıyı göstererek ekledi. "İçecek başka bir yer bul."

Haven, büyük bardağındaki birayı bitirip bardağını bara koyduktan sonra cüzdanından çıkardığı bozuk paraları adama uzattı. "Bana beş dakika ver de diğer odaya geçeyim. Hiçbir şey kırmayacağım."

Amerikalı bozuk paralara uzun, sert bakışlar attıktan sonra onları aldı. Haven sırtıtmamak için zor duruyordu. Herkesin bir fiyatı vardı ve görünen o ki bu adamınki pek düşüktü. Amerikalı ağzındaki bir dizi beyaz dişi göstererek gülümsedi. "Madem parasını ödüyorsun söyle bakalım, ne arıyorsun?"

Haven kapıya doğru bakarak, "Bir kadın," diye cevapladı.

Amerikalı homurdanmaya başladı. "Burası genelev değil."

"Ben özel bir kadını arıyorum," dedi Haven. "Bir şarkıcı. Bana burada şarkı söylediği anlatıldı."

Amerikalı başını olumlu anlamda salladı. "Sen Güvercin'den bahsediyorsun."

"Burada..." Bu kelimenin ardından rahat bir nefes gelmişti. Haven kalp atışlarının güçlendiğini ve hızlandığını hissetti. Oydu. Zaten bundan emindi. Hızla girişe yöneldi, tek düşünce-si bir an önce ona ulaşmaktı.

Fakat omzunda tekrar aynı eli hissetti. Üstelik bu sefer onu daha sıkı bir şekilde tutuyordu.

Bu sefer, Haven'm tepkisi de daha sert olmuştu. Genç adam, omzundaki eli sertçe savurarak tekrar döndü. "Bana bir daha dokunursan, inan ben de sana dokunacağım."

"Bu cevabın ardından onun yanına gitmene izin vermiyorum."

Malcolm kendini sakinleştirmek isteyerek derin bir nefes aldı. Ancak başaramadı. “Nerede?”

“Onu ne yapacaksın?”

“Onu...” Haven birden sustu. Eve götüreceğim. Her şeye en baştan başlayacağım. Bir zamanlar sahip olduğumuz şeylere, hatta daha fazlasına kavuşacağım. “Konuşmak istiyorum.”

“Sen kimsin?”

Ben onun kocasıyım. Haven bu cümleyi söylemeyeli ne kadar olmuştu? Neden bilmiyordu ama böyle söylemek Sera bu unvanı ona geri verene kadar tuhaf hissettirmişti. Genç adam cevabında bir an tereddüt etti.

Ancak Amerikalı hiç duraklamıyordu. “Dilini mi yuttun, İngiliz askeri?”

Bu kelimeleri alaycı kahkahalar izledi. Haven –İngiliz askerleri Bostonda savaşıyla yarım asrı geçmemiş gibi– aşağılandığını hissetti.

Ben lanet olası bir düküm! Genç adam bir an bağırarak istedi ancak bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Britanya’da böyle bir unvanın açamayacağı yalnızca bir iki kapı vardı. Buraday-sa işleri büyük ihtimalle daha kötü bir hale getirecekti.

“Bir arkadaşım.”

Amerikalı’nın rahatsız edici, yeşil gözleri kısıldı. “Bu duyduğum en aptalca yalan.”

Bu kelimeleri öyle kısık sesle söylemişti ki Haven hariç kimse-
nin duymaması gerekiyordu. Fakat bu cümle tüm barı susturmuş gibiydi.

İşte Haven o an, onu duymuştu.

“O yakın dostlarımı hatırladığımda sonbaharı görüyorum. Soğuk bir havada düşen yapraklar gibiler, bu yolda yalnız yürür gibi hissediyorum.”

Haven bu sesi bir yerlerden tanıyordu. Akıllara ve kalplere dokunarak bardaki adamları soluk soluğa doğrultan, hüznü ve acı dolu bu sesin odada sıvı bir duman gibi kıvrılışını çok iyi tanıyordu. Bir kez daha Sera'nın ona kollarında şarkı söyleyişini hatırladı. Sera ona, o Sera'ya ihanet etmeden önce...

Genç adam, Amerikalı'nın gözlerine baktı. Adamın yeşil gözleri onunkilerle buluştuğunda içlerinde bir titreme belirmiş, bakışları Haven'ı geçerek arka odanın kapısına kaymıştı. Haven, Amerikalı'nın gözlerindeki gerginliği ve kafasını belli belirsiz bir şekilde iki yana sallayışını görmüştü.

Sera oradaydı.

Gerekirse onu bulmak için tüm barı yerle bir edecekti.

Haven lanetler okuyarak dönüp odaya yöneldi. Kalabalık birden yoğunlaşmış, iğne atsan yere düşmez olmuştu. Genç adam etrafındaki adamları omuzları ve dirsekleriyle iteleyerek önünü açmaya çalıştı.

“Dur!” Amerikalı, Haven'ın arkasından bağırarak, onu pal-tosunun kolundan tuttu. Daha sonra kolunu sıkıca kavramış ve tüm hareket imkânını kısıtlamıştı.

Haven hızla arkasını döndü, yumruğunu çoktan havaya kaldırmıştı. Ve o yumruk korkunç bir gürültüyle Amerikalı'nın burnuna indi.

“Tanrım!” Amerikalı iki büklüm bir halde elini burnuna götürdü, eli hemen kan içinde kalmıştı.

Haven, adamın burnunu kırmıştı ve bunun için en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Amerikalı'yı assalar dahi umurunda değildi. Genç adam parmaklarındaki sızıdan kurtulmak için elini sallayarak tüm odanın duyabileceği şekilde bağırıyordu. “Biri daha önüme çıkarsa onun da burnunu kırarım.”

Haven topuklarının üzerinde dönerek önü açılan arka odaya doğru yürüdü. İnsanlar yolunu açmak için pek bir heveslenmişti. Genç adam, ona ulaşmak zorundaydı. Özür dileyecekti. Sera'nın ona inanmasını sağlayacaktı. Onu yeni bir başlangıç yapabileceklerine inandıracaktı.

Ama önce ona ulaşması gerekiyordu.

Haven girişe doğru yürürken gözleri loş ışığa alışmaya başladı, içerideki alkışlar ve ısıklar kulaklarını patlatırken odanın diğer ucundaki kötü aydınlatılmış sahneyi gördü. Sahnedeki davetkâr, koca gülümsemeli, sarışın güzel kadının ne için orada olduğunu hemen anlayamamıştı.

Hayır, bu kadın Sera değildi.

Sarışın kadın elini oyuncu bir şekilde sahnenin yan tarafındaki adama salladığında adam neşeli bir şeyler çalmaya başladı. Ardından müzikle birlikte, toplanan kalabalığın şerefine kadın eteğini kaldırıp kırmızı çoraplı bileklerini gösterdi.

Haven uzun bir süre –bu sonsuzluk gibi uzun gelmişti– inanamayarak kadını izledi.

Oysa onu duyduğuna yemin edebilirdi. Bu sesi nerede duysa tanırdı. O sırada hemen yanından, elinde biralarla dolu bir tepsiyle bir kız geçti. Haven kıza hafifçe dokunarak onu durdurdu. “Şu dansçı kadın. Kim o?”

Kız, Haven'm bakışlarını takip ederek yanıtladı. “Güvercin.”

Bu aldırıışsız, kesin kelime Haven'ın kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı.

Güvercin, Sera değildi.

Asla onun Sera'sı değildi.

7. BÖLÜM

SERÇE, ŞEHRİN RUHUNA ŞARKI SÖYLÜYOR

Boston'daydı.

Haven onu bulmak için dünyanın yarısını dolaşmıştı. Tanrı'nın unuttuğu bir şehirde, Tanrı'nın unuttuğu o tavernada duyduğu şarkı içine işlemiş ve başarısızlığının acı bir anımsatıcısı olmuştu.

Haven içinde korkunç bir pişmanlık hissetti.

Daha fazla yere bakmalıydı. Bu lanet yeri yerle bir etmeliydi. Ancak çok büyük bir hayal kırıklığı hissediyor, araştırmalarının beyhudeliği ve öfkesi altında eziliyordu. Sera bu kadar iyi saklandığı ve kız kardeşleriyle annesi ona yardımcı olduğu için çok öfkelenmişti. Onu bir türlü bulamadığı için kendine de kızgındı.

Ama artık onu bulmuştu.

Başından beri buradaydı.

Tabii bu kahrolası Amerikalı da.

Haven bakışlarını Amerikalı'nın çarpık burnuna çevirdi, adamın yüzünün dağılmış olmasından aldığı keyif, yine aynı

adamin Sera'ya dokunduğunu düşününce hissettiği öfkeyle yok oldu. Kahkahalar atan mutlu Sera, teni huzur kokan Sera...

Onu en son ne zaman böyle mutlu görmüştü?

Haven, onun bu mutlu halini ne sıklıkla hatırlardı?

Bunu saymak mümkün değildi. Nasıl şarkı söylediğini çok iyi hatırlıyordu ve izbe Covent Garden yolundaki karanlık, boş tavernanın bunun için çok uygunsuz olduğundan emindi. Çünkü Sera bir melek gibi şarkı söylerdi, öyle ki acı, arzu ve hakikat dolu şarkıları can yakardı. Haven kapı eşiğinde durmuş onu izlerken asla uzaklaşmayan acısı yüreğine geri dönmüştü.

Yıllardır onun için yanıp tutuşuyordu.

Sera onun içini doldurmuş, boğazını sıkıp soluğunu kesmiş, hareketli, hüznü şarkısıyla göğsüne bir çizik atmıştı. Adeta bir bıçak çıkarmış ve büyüleyici bir kadın gibi kan akıtmıştı.

Sonra arkasını dönmüş ve tüm güzelliğini başka bir adama vermişti. Genç kadın bir kahkaha attı. Bu ses, bu özgür, hafif ve lanet olası kusursuzluktaki ses müzikten bile daha sert gelmişti. Haven, Sera'nın onunla güldüğü, onu iki kat –on kat– erkek hissettirdiği her anı hatırlıyordu. Sera, ona kendini bir kral, bir Tanrı gibi hissettirirdi.

Bu koca dünyada karısının kahkahasına benzeyen hiçbir şey yoktu.

Bu kahkahanın başkası için atılması Haven'ı delirtmişti.

Sonra Amerikalı elini onun üzerine koydu. Onu sahneden öyle kolay bir şekilde aldı ki bunu daha önce defalarca yaptığı kesindi. Ona daha önce de dokunduğu, ona dokunmasına izni olduğu ortadaydı.

Haven'ın yüreği birden kıskançlıkla doldu, öfkesini tarif edecek kelime bulamıyordu.

Onu bir Amerikalı için terk etmiş olamazdı.

Zaten onu hiçbir şekilde terk etmiş olamazdı, ama bu Amerikalı yarasına iyice tuz basmıştı. Özellikle de adamın ondan daha geniş, daha cesur ve -kırık burnu hariç- muhtemelen daha yakışıklı olduğunu düşününce iyice delirmişti.

Fakat bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Sera, onun karısıydı ve başka bir adam karısına dokunurken öylece beklemeyecekti. Doğrusu kahrolası Amerikalı o koca, pis ellerini aynı hızla çekmezse Haven rakibine nasıl burun kırdığını hatırlatacaktı. Genç adam, bir saniye bile duraklamadan, yanlarına varmak için masaların ve sandalyelerin arasına daldı.

Sera, Haven'ın aklını okumuş gibi hızla Amerikalı'nın önüne geçti. Haven bu hareketin onu çok kırdığını ve kıskançlıktan öldürdüğünü hissetmemeye çalıştı. Kendi karısının başka bir adamı koruması onu mahvetmişti ki bu adamın ona hiç çekinmeden dokunmasının tek bir anlamı olabilirdi; sahiplik.

Haven onun burada, bir Amerikalı'yla beraber olduğunu biliyordu. Kendini sevgili olduklarına hazırlamıştı ama bunu kendi gözleriyle görmek yüreğini tuzla buz etmişti.

Amerikalı ağır bir şekilde, "Ah," dedi. "Dük gelmiş."

"Kocası geldi." Haven ses tonundaki öfkeyi gizleyemiyordu. Sonra karısına dönüp, "Biz hâlâ evliyiz, Seraphina," dedi.

Sera bu kadar sakın kalmayı nasıl başarıyordu? "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

O kadar çok şeyi değiştirir ki.

Sera, "Bu milletin lanet kanunları beni senin malın yapmış olabilir, düküm," diye ekledi. "Ama rol yapmayacağım. Sanırım son üç yıl bunu zaten yeterince belli ediyordun."

Haven, Sera'yı kolundan tutup götürmemek, onu ne kadar istediğini göstermemek için güç duruyordu. Sera'yla, ona ait olduğunu haykırtacak şekilde sevişmemek için, kadını hapsedip karısı

olma rolünün ona nasıl uyduğunu göstermemek için kendini zor tutuyordu.

Fakat bunları yapmak yerine karanlık köşede, en yakındaki alçak bir masaya oturdu. Buradan Sera'nın onu, onun Sera'yı gördüğü kadar iyi göremeyeceğini biliyordu. Haven üstünlüğünü geri kazanmak için tutuşarak sesini sakinleştirmeye ve kaslarını sabit tutmaya çalıştı. Oysa şu an bu tavernayı yerle bir etmekten başka bir şey istemiyordu. "Boynuzlanan bir koca olmayacağım."

Sera omurgasını dikleştirerek yanıtladı. "Keşke ben de aynı-sını söyleyebilseydim."

Haven birden utandı, utanç beraberinde bir sıcaklık ve rahatsızlık da getirmişti. Genç adam, utancına ayak direrken koyduğu hükme iki kat daha inanarak dikkatini Amerikalı'ya çevirdi. "Ellerini çek."

Haven bir an Amerikalı'nın cevap verip vermeyeceğinden emin olamadı ama ona uzun, soğuk ve küstah bakışlar atıyordu. Bu bakışların, krallarına nefret besleyen sömürgelerdeki tüm genç erkeklere öğretildiğini düşünüyordu. Birkaç saniye sonra Amerikalı, Sera'yı bırakıp ellerini iki yana açarak gürültülü bir kahkaha patlattı. "Küçümsenmiş bir kocanın öfkesinin ıstırabını çekmek benlik bir şey değil."

Sera, sevgilisinin kollarından ayrılarak, "O kapı çoktan kapanmış olmalı," dedi. Genç kadın tavernanın ucundaki bara yönelirken Haven'in istemeden kestiği erkeksi pozla hiç ilgilenmemiş görünüyordu. Haven çok daha genç ve aptal bir adam gibi duruyordu.

Ama o kadar aptal değildi.

Haven karısına aralarında samimiyet olduğunu kanıtlayan gelişigüzel bir rahatlıkla dokunan adama küçümseyici bakışlarını dikti.

Sera sadakatsizlik yapmıştı. Haven bunu kafaya takmamalı, buna şaşırmmamalıydı. Sonuçta yıllar olmuştu.

Zaten o da sadakatsizlik yapmıştı.

Bir kere de olsa sadakatsizlikti. Ancak onunki böyle değildi. Onunkinde duygu yoktu.

Yalan.

Elbette işin içine duygular karışmıştı ancak onunki öfke dolu bir hareketti. Ceza dolu bu hareketin her saniyesi Sera içindi. Bugüne kadar bir şeyler hissettiği tek kadın, o buna asla inanmayacak olsa da Sera olmuştu.

Üstelik bu, Sera'nın umurunda da olmazdı.

Sera, "Endişelenme Caleb," dedi. "Malcolm küçümsendiğine asla inanmaz. Bu konu açıldığına göre kendisi evliliğimize en baştan başlamak istemiş olmalı."

Evet, istemişti. Sera'yı istemişti.

Haven sessizliğini korurken, Sera barın etrafından dolanıp tezgâhın üzerine koyduğu küçük bardağa sağlıklı bir şeyler döktü. "Bizi nasıl buldun?"

Malcolm, Sera'nın *biz* demesinden hiç hoşlanmamıştı. Bu kelimenin başka bir adamı kapsıyor olması onu delirtiyordu. Genç adam, cevap vermek yerine soruya soruyla karşılık verdi. "Burada ne haltlar karıştırıyorsun?"

Sera tek kaşını havaya kaldırdı. "Burada derken? Londra'da mı?"

Haven'ın bu saf kız rollerinden hoşlandığı zamanlar olmuştu. Sera'nın böyle davranması ona kendini defalarca erkek gibi hissettirmişti. Ancak şu an bu tavırdan hiç hoşlanmamıştı. "Burada, bu lanet barda."

"Biz buraya *taverna* demeyi tercih ediyoruz."

Biz. "Siz ne dersiniz deyin. Ama burası Covent Garden'ın göbeğinde bir bar. Üstelik içme becerilerini yeni geliştiren bir düşesi bile var."

Amerikalı bir kahkaha attı, Malcolm ondan biraz daha nefret eder olmuştu. "O zaman buraya Sarhoş Düşes demeliydik!"

Sera da gülmeye başlamıştı, Mal içten içe burayı ateşe vermek istediğini fark etti. "Ben çok ciddiym, Seraphina. Burada ne işin var?"

Sera uzaktaki duvara sırtını yaslayıp kollarını göğsünde bağladı, elindeki bardak sallanıyordu. "Ben burada doğdum."

"Hayır, doğmadın."

Sera tek omzunu kaldırıp indirdi. "Kuzey Vilayeti'nin bir kömür kasabasında doğmuş olabilirim ama Boston'da yeniden doğdum. Covent Garden'ın üçüncü doğum yerim için çok uygun olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Haven gözlerini kısarak Sera'ya bakmaya devam etti. "Sen bir kontun kızısın."

Sera sırtarak yanıtladı. "Babamın unvanının sayılmadığı konusunda ısrarcı olan sendin,ekselansları. Prinny'nin kendisinden alınmış da olsa kumarda kazanılan bir unvanla asil kan taşınmayacağını kendin söylemiştin."

Haven bu kelimeleri çok iyi hatırlamıştı. "Ben asla..."

Sera elindeki bardağı savurarak Haven'in yalanını yarıda kesti. "Aslında daha önemli bir şey var, Haven. *Sen* neden buradasın?"

Seni kurtarmak için.

Bu da başka bir yalandı. Bu kadının ona ihtiyacı yoktu. Haven, onu aradığı bunca zaman boyunca Sera'nın çok korkmuş olduğunu hayal etmişti. Gücsüz düştüğünü, mahvolduğunu düşünmüştü. Fakat karşısındaki kadın bu özelliklerin hiçbirini taşıymıyordu. Zerre sinmemişti. Aksine, gücün ta kendisiydi.

Uzun zaman önce o gece, Worthington balosunda, balkonda tanıştığı o kadından hiçbir iz kalmamıştı. Aslında... Aslında

da hiç değişmemişti. Balkondaki kadın çok cesur ve atılgandı. Hiç korkmadan Haven'a meydan okumuş, onu soğuk gecede yanan sıcacık bir ateş gibi kendine çekmişti. İlerleyen haftalarda ise zekâsı ve dil becerisi Haven'ı en az sıcak vücudu kadar kışkırtmıştı.

Sonrasında Haven gerçeği fark etmişti; yaşadıkları flört gercek değildi. Sera çok değişmişti. Sessizleşmiş, karanlığa bürünmüş ve rengini kaybetmişti.

Tamamen başka bir kadın olmuştu. Haven yüzünden artık o eski Sera değildi.

şimdiyse, yıllarca bu kadar uzak kaldıktan sonra o yapmacık gülümsemeli sessiz gelin gitmiş, o eski güçlü, cesur kadın geri gelmişti. Hatta artık daha güçlü ve daha cesurdu.

Ve kesinlikle daha güzeldi.

Hayır, tüm bunlar onun yüzünden değil, ona rağmen olmuştu.

Haven karanlık tavernada Sera'nın şarkı söyleyişini, içki içişini ve ona karşı duruşunu izlerken gercek kulağına fısıldamıştı. Sera'yı bulmak ve kurtarmak için üç yılını harcamış olabilir-di ama Sera'nın kurtarılmaya ihtiyaçı yoktu.

"Neden buradasın?"

Aslında cevap oldukça basitti. "Biz ayrılmadık."

Sera kaşlarını kaldırdı, suratındaki şaşkınlık sakın kelimele-riyle zıt düşüyordu. "Kesinlikle ayrıldık. Tam olarak iki yıl yedi ay önce. Hatta ondan öncesinde ayrılmış sayılabiliriz. Yoksa evlilik yeminimiz edilirken bana sırtını çevirdiğini unuttun mu? İstersen hatırlatayım? Bahçedeki partide herkesin önünde ne yaptığını hatırlatmamı ister misin? Ondan sonrasında, başka-larıyla yaptıklarını da hatırlatayım mı?"

Haven zaten hepsini hatırlıyordu.

Her gece hatırlıyor, uykuları kaçıyor, zamanı geri alıp kendine engel olmayı her şeyden çok istiyordu. Gururu yüzünden söylediği yalan yerine, Sera'ya gerçeği söylemek istiyordu. Doğruyu söylemiş olsaydı şimdi her şey farklı olur muydu? Şimdi mutlu olurlar mıydı?

“Beni nerede bulacağını nasıl bildin, Haven?”

Haven, “Bilmiyordum,” diye yanıtladı.

“Londra'daki tüm tavernaları geziyor muydun? Yani beni şans eseri mi buldun?”

“Dünyanın, parlamentodaki gösterini görmezden geldiğini düşünmüyorsun herhalde. Lordlar Kamarası'ndan ayrılırken bir Amerikalı'ya ait araca bindiğini görmüşler.” Haven son üç gündür hissetmediği kadar sakın görünmeye çalışarak ayağa kalktı ve bahsi geçen adama sert bir bakış attı. “Bostonlu Caleb Calhoun. Kendisi bar sahibi, kumarbaz ve rezil bir herif olarak tanınıyor.”

Amerikalı tam bir akılsız gibi başını eğdi. “Doğrusu daha özel bir rezillik özelliği isterdim.”

Malcolm tek kaşını havaya kaldırdı. “Ne gibi?”

“Mesela kadınların taptığı bir herif olabilir.” Mal yumruklarını sıktı, Amerikalı'nın suratına bir yumruk daha atmamak için zor duruyordu. “Dikkatli ol Calhoun, yoksa bu sefer kırık bir burunla kurtulamayacaksın.”

Calhoun'un bakışlarında bir ışıltı belirdi, sonra parlayan gözleriyle bir Sera'ya bir Haven'a baktı. Haven neler olduğunu hemen anlamıştı. Sera, onun için daha önce geldiğini bilmiyordu. Amerikalı ona hiç söylememişti. Peki, söylemiş olsaydı Sera gelip onunla yüzleşir miydi? Onu geri kazanmasına izin verir miydi?

Haven ağzını açıp Sera'ya tüm gerçekleri anlatmaya hazırlandı. Onu hemen şimdi geri kazanacaktı.

Fakat Sera birden Amerikalı'ya seslendi.

“Caleb.” Bu ismi çok yumuşak bir şekilde söylemişti. Çirkin bir azar ima eden sesi aynı zamanda aşkla süslenmişti.

Genç adam içinde ani bir pişmanlık ve şüphe hissetti. Sera bu adamı seviyor olamazdı. Bir kere onu sevdikten sonra başkasını sevemezdi. Onu sevmiştii, değil mi?

Haven bu düşünceyi hızla aklından uzaklaştırdı, bu düşüncenin onu bocalatmasını hiç sevmemişti. Bu yüzden hemen konuyu değiştirdi. “Calhoun’un Londrada iki mülkü var. Biri bir evdi. Önce oraya gittim ama düşesin evde olmadığını söylediler.” Genç adam, Amerikalı'ya bakarak kollarını bağladı ve kendini beğenmiş tavrıyla sırtıttı. “Bu arada başka bir adamdan ayrılmış.”

Amerikalı kaşlarını kaldırarak bakışlarını sakince içkisini yudumlayan Sera'ya çevirdi. “Kendinin ya da Caleb’in ne yapacağım konusunda söz sahibi olduğunu düşünmen beni çok eğlendiriyor doğrusu.”

“Diğer mülkü ise bir taverna. Daha birkaç haftalık ama şimdiden gece eğlenceleriyle övölüyor. Artık o ne demekse. Caleb günlerini orada bir kadınla geçiriyormuş. Uzun boylu, esmer ve güzel bir kadın.” Haven biraz daha yaklaştı, buraya geldiği için kendinden nefret ediyordu. Keşke onu bırakabilseydi. Keşke onu yanında götürebilseydi. “Sendin. Umarım maske takıyorsundur.”

“Neden? Adını kirletmemden mi korkuyorsun?” Sera bir an durduktan sonra devam etti. “Evine git, düküm. Burada olman için hiçbir sebep yok.”

Evet, Haven’ın iki yıl yedi aydır doğru düzgün nefes alaması dışında hiçbir sebebi yoktu. Şimdiyse tekrar nefes alabiliyor, ciğerlerini tazecik havayla doldurabiliyordu. Tek istediği bu havayı içine çekebilmektii. “Benim endişelenmem çok doğal.”

Sera gözlerini kısarak Haven'a baktı. "Gerçekten endişelendiğine bir saniye olsun inanmıyorum, eminim bunun sebebini anlıyorsundur."

Amerikalı, Sera'ya cesaret veren bir homurtu çıkardığında Haven'ın çenesi öfkeyle gerildi. Seyircilerinden rahatsız olan genç adam, Sera'ya bir kez daha yaklaştı, öyle ki vücudu onları birbirinden ayıran incecik bara değmek üzereydi. Ardından yumuşak bir ses tonuyla tekrarladı. "Biz ayrı değiliz, Sera."

Sera, Haven'ın omzunun üzerinden arkasına baktı. "Caleb."

Sera'nın ağzından bu adamın ismini duymak Haven'ı resmen delirtmişti. Adını tek solukta, güvenle söyleyişi hiç hoşuna gitmemişti. O güven, ona karşı asla beslemediği güven...

Haven'ın asla kazanamadığı güven...

Haven, Amerikalı'yla yüzleşmek için arkasını döndü. Erkeklerin Sera için katil olabileceğini çok iyi biliyordu. Fakat Amerikalı hiç hareket etmemişti, belli bir uzaklıkta, elleri kalçasında savaşa hazır bir asker gibi bekliyordu.

Seraphina cümlesini bitirerek, "Bizi yalnız bırak," dedi.

Haven bir an bu cümlemin kendisine söylendiğini sanmıştı.

Gitmeliydi. Bu, ikisi için de en iyisiydi.

Aslında ortada mücadele gerektiren bir savaş yoktu. Çünkü Sera ona istediği her şeyi vermeye hazır gibi duran -aynı bir zamanlar Haven'ın olduğu gibi- sessiz, Amerikalı Calhoun'a bakıyordu.

Amerikalı'nın kaşları havaya kalktı.

Sera başını olumlu anlamda salladı.

Ve bu kadarı yetmişti. Calhoun arkasını dönüp odayı bir aptal gibi terk etti. Hayır, bir aptal gibi değildi. Bir kral gibiydi. Çünkü arkasına bakmadan gitme kararında, akıl almayacak bir

güven örneği vardı. Döndüğünde Sera'nın orada olup onu bekleyeceğinden adı gibi emindi.

Haven bir zamanlar bu duyguyu da tatmıştı.

Calhoun odadan çıktı, Haven konuşmaya başladığında adamın arkasından çektiği perde hâlâ sallanıyordu. "Amerikalı, süs köpeğin demek? Sen nereye dersin oraya gidiyor?"

Sera, "Bana güveniyor," diye cevapladı. "Bir erkek için inanılmaz bir lüks."

Bu kelimeler Haven'ı hem utandırmış hem kızdırmıştı.

"Ne istiyorsun? Sen hiç Covent Garden'a uğramazsın. Uğrasan bile benim çıkabileceğim tüm kapılardan uzak durmak için elinden geleni yaparsın."

"Bu doğru değil." Haven, Sera'yla başka bir yerde olmayı diliyordu. Burası hariç, herhangi bir yerde olabilirdi. "Hatırlıyorum da birkaç kez sadece seninle olmak şartıyla herhangi bir yerde olabilmeyi dilemiştim."

Sera, "Bu benimle tüm alakanı kesmek istemeden önceydi," diye cevapladı.

Haven *yalan söyledin* demek istiyordu. *Yalan söyledin ve gittin*. Ancak bu o kadar basit değildi. Söylemesi gereken asıl şey *seni ben kovdum* olmalıydı.

Haven onu bırakmalıydı. İkisine de birbirlerinden kurtulma imkânını vermeliydi. Onu aramayı bırakması gerektiğini kendine kaç kez söylemişti? Kaç defa bu konuda başarısız olmuştu?

Artık onu bulmuştu, bu saatten sonra onu asla bırakamayacağını biliyordu.

"Neden buradasın, Malcolm?"

İsmi duymak Haven'ın içini titretmişti. Bugüne kadar ona adıyla hitap eden tek kadın Sera'ydı. Annesi bile ona Malcolm demezdi, zaten onun için bir zaferden, geleceğin dükünden,

başka bir şey değildi. Fakat Sera başından beri onun unvanıyla ilgilenmiyormuş gibi görünmüştü.

Unvanı ilgilendiği tek şey gibi görüldüğünde dahi Haven böyle hissetmişti.

Şimdiyse, yıllar sonra ilk kez adını onun ağzından duymuştu. Hem adını –gölgesine saklanmak istediği adam olabilmeyi– bir kez daha duyabilmek için tutuşmuş, hem de Sera’nın söyleyiş tarzı karşısında öfkelenmişti. Genç kadın çok yumuşak, canlı ve fazla şahsi bir şekilde telaffuz etmişti.

Sanki gerçekten onun karısıydı.

Haven dişlerini sıkarak Sera’nın sorusunu yanıtladı. “Seni götürmeye geldim.”

Sera, “Ben *götürölmek* istemiyorum,” dedi.

“O zaman hiç geri dönmemeliydin.”

“Ben ikimizi de özgür bırakmaya geldim.” Genç kadın içkisinden tekrar içerek küçük, ağır bardağındaki kehribar rengi sıvıyı bitirdi. “Benim planlarım var. Yaşayacak bir hayatım var. Sonsuza kadar yok olabilirdim.”

“Peki, neden olmadın?”

Haven bir an Sera’nın cevap vereceğini sandı. Gerçek ansızın Sera’nın suratında belirmişti. Ancak Malcolm, karısının yüzünü eskisi gibi okuyamıyordu. “Sanırım daha iyisini hak ettiğini düşündüm.”

Bu bir yalandı.

Haven daha iyisini hak etmemişti, çok çok daha beterini hak etmişti.

Bu da tek bir anlama geliyordu; Sera’nın gizlediği bir şey vardı.

Haven gözlerini kısarak Sera’ya baktı. “Daha iyisi derken? Toplumda boynuzlanmış koca sıfatıyla gezmek gibi mi? Ben-

den, boşanmayı düklükten bile daha cazip bulacak kadar nefret eden bir eşimin olması gibi mi?”

Sera sıırıttı. “Düklüğüne göz koymuşum gibi konuşuyorsun. Sen dünyanda beni istemediğini yeteri kadar iyi açıkladın, ek-selansları.”

“Önce sen...” Haven cümlesini bitirmeden kendini tuttu.

Sera, uzun bir süre sonra, duygusuz bir suratla yanıtladı. “Evet, sen beni istenmeyen bir mal gibi göndermeden önce ben kendim gittim.”

“Ben öyle yapmaz...”

“Yapardın. Ve ben de bunu yaşamak istemedim. Daha fazla öfke istemiyordum. Zaten içimde yeteri kadar öfke vardı. Piş-manlık istemiyordum. İçimde yeteri kadar pişmanlık da vardı. Peki, geriye ne kaldı? Acıma mı? Sağ ol, almayayım. Ben bun-ların hepsinden kurtulacağım bir hayat istedim. Bence sen de istemelisin.”

Bu kelimeler Haven'ın içinde bir isyan yaratmıştı. Sera'yı göndermek istememişti. Ona sonsuza kadar sahip olmak iste-mişti. Kahretsin, onun için yas tutmuştu. Yıllarca. Birlikte yaşa-yabilecekleri şeyler için çok yas tutmuştu. Sera gittiğinde bunu kimseye itiraf edememiş, kendine acımişti.

Sera bir kibrit kutusu alıp barın etrafından dolanarak sah-neye yöneldi. “Biz ayrıldık, düküm. Evine git, parlak geleceği-ni planla. Beni bana bırak ve sana ikinci şans verildiği için ne kadar şanslı olduğunu düşün. Yeni bir düşes bul!” Sera, bunu ortaya harika bir fikir atarmış gibi söylemişti. “Ekim geldiğin-de boşanma dilekçeni ver. Beni zinayla suçla ve bu işe bir son verelim.”

Kahrolsun, Haven başka bir gelecek istemiyordu. Onca yıl önce onu kışkırtan geleceği istiyordu. Sera'nın geleceğini. On-ların geleceğini. Tüm dünyada onu aramıştı, lanet olsun. Bunu

Sera'ya haykırmak istiyordu. Boston'a gittiğini söylemek istiyordu. Tüm kıtayı aradığını, iki yıl yedi aydır uyumadığını, sadece onu istediğini haykırmak istiyordu.

Sera onu hayatında istemiyor gibi görünmeseydi bunları dile getirebilirdi.

“Zinanın herkes tarafından duyulmasını mı istiyorsun?” Haven gözlerini, sahnedeki mumları yakan Sera'nın zarafetine dikmişti. “Zina yapan kişinin sen olduğunu söylersek Lordlar Kamarası evliliğimizi bitirmemize izin vermeyecektir. Hem istediğini elde etmek için omzuna yük almak zorunda kalan tek eş ben olmayacağım.”

Fakat Haven'ın istediği bu değildi. O, tam tersini istiyordu. Gerçek bir evlilik istiyordu.

“Güçlü bir tuzak, düküm. Buna suç ortağı olacaklar ve istediklerini almak için entrika çevirecekler.” Sera gizemli bir şekilde Haven'a baktı. “Buna kanıt olarak, başkalarına nasıl şüpheli yaklaştıklarını gösterebilirim.”

Sera'nın çevirdiği bir entrika varsa da Haven'ın umurunda değildi. Artık bunu hiç umursamıyordu.

Genç kadın, “Ben boşanmak istiyorum,” dedi. “Önümde bir gelecek var.”

“Amerikalı adamla mı?”

Sera cevap vermedi. Haven onun mumları yakışını izlerken altın rengi ışıkların maun kıvrıkcıklarının arasına yıldız gibi ışık saçtığını görebiliyordu. Genç kadının kelimeleri, Haven'ın etrafında yankılandı.

Haven, onun geleceği olmak istiyordu. Bu da onu kazanmak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Yeni bir düşes bul.

Haven masaların arasından bir kez daha Sera'ya uzandı.

Sera hiç tereddüt etmeden Haven'ın bakışlarına karşılık verdi. Gururluydu. "Git, Haven. Kapılar açıldığında hâlâ burada olursan Caleb'in hiç hoşuna gitmeyecek. Söz konusu iş olduğunda bir dükten daha beter bir şey olamaz."

Yeni bir düşes bul.

"Tek bir şartla giderim." Haven düşüncelerini direkt dile getirmişti.

Sera bir kaşını havaya kaldırdı.

"Benimle gel."

Sera alçak sesle uzun uzun güldü. Gülüşünde, Haven'ın ne yapacağını ondan önce bilirmiş gibi bilmiş bir hava vardı. Zaten bu en başından beri böyleydi. "Ya sonra?"

"Kasabaya gel, bana altı hafta ver. Meclis oturumu başlayana kadar."

Sera tekrar mumlara döndü. "Nedir bu, beni geri kazanmak için yapılmış büyük planın mı? Beni bir aşk romanındaymışız gibi geri kazanmaya mı çalışacaksın?"

Evet.

Haven sessiz kalacak kadar akıllıydı.

"Biz bir aşk hikâyesinde değiliz, Haven. Bu bir aşk hikâyesi değil."

"Neden, sen aşk hikâyesini Amerikalı'yla yaşadığın için mi?"

"Bir aşk hikâyesi içinde olmayı istemediğim için. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyorum."

Bir daha. Haven bu kelimeleri daha sonra düşünecekti. Genç adam Sera'nın söylediklerine umut bağlayarak, "Peki," dedi. "Ama şu an benimle evlisin ve itaat etmeye yemin ettin."

Sera, Haven'a soğuk bir bakış attı. "Sen de saygı göstermeye yemin ettin."

“Benim teklifim bu. Altı hafta. Sonra boşanırız.” Bu bir yalandı, fakat Haven istediğini alana kadar Sera’nın huyuna gidecekti.

Sera gözlerini kıstı. “Benimle altı hafta ne yapmayı planlıyorsun?”

“Bu zamanı iyi değerlendirmek istiyorum.” Haven hiç düşünmeden konuşuyordu. “Seni, yerine geçecek düşesi bulman için istiyorum.”

Haven, Sera’nın keskin bir nefes aldığını duydu, tatmin hissetme sırası ondaydı. Kazanmış gibi hissetme, sırtıma sırası ondaydı.

“Bu ne demek?”

Haven, “Duydun işte,” dedi. “Kasabaya gelip altı hafta kalarak yerine geçecek düşesi bulacaksın.”

“Sana çöpçatanlık yapmamı istiyorsun.”

Sera’nın sesindeki şaşkınlık Haven’in hoşuna gitmiş, gücünü tekrar kazanmasına yardımcı olmuştu. “Kabul etmelisin ki bu benim için iş yükü açısından büyük bir kolaylık olacak.”

Sera’nın gözleri tekrar kısıldı, “Sence de böyle bir plan... Mantıksız olmaz mı?” diye sordu.

Haven, genç kadının sorusunu, “Hiç olmaz,” diye yanıtladı.

“Tabii... Bence bir dükün dikkatini çekmek için heveslenen zavallı bir kız grubunun yazlık bir köşke kapatılıp dükün boşanmak üzere olduğu ilk karısıyla sessiz sinema oynamasında hiçbir tuhaflık yok.”

“Hem bu onlar için bir teselli olabilir, sonuçta bir arada olabilirsek kötü bir boşanma şeklini engelleyebilirim.” diye cevap verdi genç adam.

Sera’nın biçimli kaşlarından biri havaya kalktı. “Düklüğün, acınası namına merhem olacağını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Onlara sana kötü davranmadığımı kanıtlamak istiyorum.”

“Kötü davranmak sadece fiziksel olmaz.”

Haven içinde vicdan azabı hissetti, içindeki sızı Sera’yı gönderdiği aracın sertçe kapanan kapı sesinin anısıyla iyice çekilmez olmuştu. Sera’nın döndüğünde akıttığı gözyaşlarının, onu sonsuza kadar terk ettiğinde çöken sessizliğin sesi yüreğini dağlıyordu.

Ama onu sonsuza kadar terk etmemişti.

Dönmüştü.

Haven içindeki duyguları bastırıp kadının gözlerine baktı. “Boşanmak istiyorsun, değil mi?”Sera bir süre Haven’ı izledi. Genç adam, onun sözlerini düşünür gibi görünüyordu. Sera nihayet tüm sakinliğiyle cevapladı. “Evet, istiyorum.”

“Yerine geçecek düşesi bul Sera. Sonra boşanabilirsin.”

Bu delice bir plandı. Tek kelimeyle budalalıktı. Sera’nın böyle söylemesi Haven’ı hiç şaşırtmazdı. Genç adam nefesini tutup onun yanıt vermesini beklerken mum ışığının teninin üzerinde titreyişini izliyordu. Onu bir aydınlıkta bir karanlıkta bırakan ışık, kusursuz bir güzelliği sergilemekteydi.

Fakat Sera bunun bir delilik olduğunu söylemedi. Genç kadın başını olumlu anlamda sallayarak, “Artık git,” demekle yetindi.

Haven, Sera’nın istediğini yaptı ve tek kelime etmeden gitti, giderken bile karısını tekrar elde etmek için hazırlıklar yapmakla meşguldü.

8. BÖLÜM

SEZONUN EN AĞIR SKANDALI: TİK-TAK TALBOT İÇİN ZAMAN İLERLİYOR!

Üç yıl, dört ay önce

Nisan 1833

“Beethoven?”

Seraphina piyanonun üzerinden baktığında kız kardeşi Sophie’yi bir elinde notalar, yüzünde de beklenti dolu bir ifadeyle müzik odasının ucunda dikilirken buldu.

Sera burnunu kırıstırarak, “Fazla iddialı,” diye yanıtladı.

Sophie tekrar elindeki kâğıt yığınını karıştırmaya başladı.
“İlahi olur mu?”

“Fazla dindar.”

“Çocuk şarkıları?”

Sera başını olumsuz anlamda salladı.

“Mozart?”

“Çok... Mozart...” Sera derin bir iç çekti.

Sophie, ablasına bir bakış attı. “Ah, evet. Kimse Mozart’ı sevmez.”

Sera bir kahkaha atıp parmaklarını piyanonun tuşlarında gezdirerek doğaçlama bir şeyler çaldı. “Thomas Moore.”

Sophie gözlerini devirerek cevapladı. “Sürekli Thomas Moore dinliyorsun. Seni tanımasam onunla evlenmek istediğini düşünürdüm.” Sophie yıpranmış nota kâğıtlarını havaya kaldırıp odanın diğer ucuna yürüdükten sonra küçük, şişkin bir koltuğa ilişti. Sera buraya çoktan yerleşmiş, nota kâğıdını sehpasına koyuyordu.

Sera sevgi ile uzanıp kâğıdı düzeltti. “Doğrusu yaşımdan iki katında ve bir aktrisle evli olmasaydı onunla seve seve evlenebilirdim.” Genç kadın parmaklarını tuşlarda gezdirerek şarkının açılış notalarını çıkarmaya başladı, notaların üzerine çökerttiği his çok hoşuna gidiyordu. Notalara ihtiyacı yoktu. Hatta sadece bu şarkıda değil, Thomas Moore’un hiçbir şarkısında notalara bakmasına gerek yoktu.

Sera gözlerini kapatıp ezberden tuşlara basarken kız kardeşi, “Saçmalık,” diye yanıtladı. “Sen o kusursuz dükünden asla vazgeçmezsın.”

Bu kelimeler Sera’nın içini öyle ısıtmıştı ki birden nota kaçırdı. “O benim düküm değil.”

Aslında Sera kardeşine katılıyordu. Fakat Haven’ı sadece bir dük olarak görmüyordu. O bir dük değildi. O, Malcolm’dı. Onun Malcolm’ı. Tüm gülüşler, dokunuşlar ve öpücükler adeta verilmiş birer söz gibiydi, üstelik her biri ona verilmiş bir sözdü. Tanıştıklarından beri –altı haftadır– özel ve toplum içinde olmak üzere çok kez görüşmüşlerdi. Sera her seferinde baş başa olduklarını hissediyordu. Bu tıpkı bir sihir gibiydi.

Genç kadın yumuşak bir ses tonuyla, “Onun benim düküm olmasını çok isterim,” dedi.

“O zaman olacak.” Sophie nota sehпасındaki sayfayı çevirdi. Oysa Sera’nın buna ihtiyacı yoktu, kendini çoktan müziğe kaptırmıştı.

Genç kadın bir yandan da şarkı söylüyordu. “*Yazın son gülü bir başına açmış, tüm güzel arkadaşları solmuş gitmiş...*” Bu şarkı Sera’nın her zaman canını yakmıştı. “*Tanıdık tek bir çiçek bile kalmamış. Ona yakın olan, kırmızılığını yansıtan, hasretine hasretle cevap veren tek bir gül goncası bile yokmuş.*”

“Leydi Seraphina Eleanor Talbot!”

Sera birden çalmayı bıraktı.

Sophie bakışlarını hızla ablasına çevirdi. “Galiba başın belada.”

Müzik odasının kapısı öyle sert açılmıştı ki kapı güm diye arkasındaki duvara vurdu. Kapıda Wight Kontesi, eski adıyla Bayan Talbot belirmişti. *Anneleri*.

Kontes tek elindeki gazeteyi bir hanedan bayrağı gibi başının üzerinde savuruyordu. Fakat gözlerindeki panik söz konusu bayrağın bir zafer bayrağı olmadığını açıkça belli etmişti.

Sera’nın diğer üç kız kardeşi kontesin hemen arkasındaydı. Kızların kocaman açılan gözlerindeki ihtar, bir şey olduğunun ve bu şeyin hiç de iyi bir şey olmadığını göstergesiydi. Yaşı Seraphina’ya en yakın olan kardeş Sesily annesinin omzunun üzerinden başını delice iki yana sallarken, Seleste ve Seline – beşlinin üç ve dört numarası– bakışlarıyla bir şey söylemeye çalışır gibiydi.

Sera bir ömür düşünse bu bakışların ne anlama geldiğini anlayamazdı.

Kontes öfkeden titreyen sesiyle bağırdı. “O adam seni elde etti mi?”

Sera’nın ağzı bu saçma soru karşısında bir karış açık kalmıştı. “Ne?”

Seline ve Seleste şaşkınlıktan soluksuz kalırken Sesily'nin gözleri kocaman açılmıştı. Sophie ise dik bir duruş sergileyerek hızla Sera'nın eline uzandı. "Anne!"

Kontes en küçük kızına bakmıyordu, direkt olarak en büyük kızına odaklanmıştı. "Şimdi adap sırası değil. Soruma cevap ver."

Sera dilini yutmuş gibiydi.

Sesily -o sevgi dolu, sadık Sesily- kendini birden ateşe atarak bağırdı. "Sen aklını mı kaçırdın, anne? Hem kimden bahsediyorsun ki?"

Kontes hiç duraklamadan yanıtladı. "Haven Dükü'nden. Sorum gayet açık. Tekrar sorayım, cevap versen iyi edersin, Seraphina. O adam sana sahip oldu mu?"

Sera nihayet ağzını kapatabilmişti. "Hayır."

Kontes, Sera'yı sessizce, uzun uzun izlerken Sophie ayağa fırladı. "Onlar birbirine âşık."

Kontes yüksek sesle tiz ve çirkin bir kahkaha attı. "Haven öyle mi dedi?" Bu soru, deyim yerindeyse taşı gediğine oturtmuştu. Sera dudaklarını birbirine bastırdı, annesi, kızı bir şey söylememiş olsa da cevabını almıştı. "Tabii ki böyle bir şey söylemedi."

Kontes sert bir hareketle arkasını döndü. "Lanet olsun Sera. Sen ne yaptın..."

Sera başını iki yana sallayarak bağırdı. "Hiçbir şey yapmadım!"

Annesi omzunun üzerinden ona baktı, pencereden içeri süzülen yoğun gün ışığı kontesin hayal kırıklığını iyice vurguluyordu. "Ben hiç genç olmadım mı sanıyorsun? Böyle bir yalanı fark edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Sera ellerini iki yanında yumruk yaparak ayağa fırladı. "O beni umursuyor."

“O senin ona verdiklerini umursuyor.”

“Anne.” Bu sefer konuşan Seline idi. “Bu kadar acımasız olmana gerek yok.”

“Görünüşe göre var. Çünkü hiçbiriniz erkeklerin sizi kullanabileceğini düşünmüyorsunuz.” Kontes tekrar Sera’ya döndü, öfkeli ve hızlı bir şekilde odanın diğer ucuna geçivermişti. “Sezonun yarısı bitti, hâlâ seni istemeye gelmedi.”

Gelecekti, değil mi?

Sera annesine karşı çıkamadan kontes üstüne gelmeye devam etti. “Babanla bile konuşmadı.”

Sera ağzını hafifçe açıp, “Konuşacak,” diye cevapladı.

“Hayır Sera. Konuşmayacak. Bunu yapması için altı hafta daha geçmesi lazım. Hatta altı yıl. Sezonun altıncı yılından sonra, o şaşılaştırıcı aristokratlar tarafından küçümsendikten, davetlerden soyutlandıktan ve biraz ilgi için yalvardıktan sonra *Haven Dükü’nün* Lekeli Kız Kardeşlerden birine ilgi duyacağına inanmamı mı bekliyorsun?”

Evet.

Kızların hepsinin zengin ve unvan sahibi eşler bulmak için mücadele etmiş olmalarının hiçbir önemi yoktu. Sera’nın ve Malcolm’ın gelecekte hiç bahsetmemelerinin bir önemi yoktu. Genç adam balkondaki ilk gecelerinde ona zarar vermeyeceğinin sözünü vermişti.

Haven onu istiyordu. Bundan emindi.

Sera da onu istiyordu.

“Ama doğru söylüyorum.”

Kontes başını iki yana salladı, Sera bir an annesinin gözlerinde hüznü görmüştü. Gözlerinde gördüğü şey hüznü ve acıma karışımı bir şeydi. “Hayır, Sera. Kimse bu kadar şanslı ola-

maz.” Annesi bir süre durduktan sonra devam etti. “Gazeteler uygunsuz bir ilişkin olduğunu söylüyor.”

“Uygunsuz bir ilişkim... İlişkimiz yok.”

Ancak vardı. Arabada geçirilen vakitler, Beaufetheringstone balosundaki gizli anlar ve Parlamento’daki ofise gizli gizli girişleri vardı. Fakat hiçbir şey olmamıştı.

Gerçekten ciddi hiçbir şey olmamıştı. Geri dönülmeyecek hiçbir şey olmamıştı.

Ama annesi buna inanmıyordu. “İzinle açık olacağım. Hâlâ bakire misin?”

Kız kardeşleri şaşkın bir şekilde soluksuz kalırken Sera, “Anne!” diye bağırdı.

“Şaşkınlığını başka soruya sakla, Seraphina. Sana bakire misin diye sordum.”

“Evet.”

“Ama az kalsın yapacaktı.” Bir an duraklayan Sera, bağırarak kontesle birlikte kendine geldi. “Seraphina!”

Genç kadın annesine dönerek bağırdı. “Evet! Keşke yapsaydı. Keşke bakire olmasaydım.”

Sera’nın kız kardeşleri soluksuz kalırken Leydi Wight’ın gözleri kocaman açılmıştı. “Seninle evlenmeyecek.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü beşiniz de yıllardır etraftasınız ve biriniz bile bir düke yaklaşmadınız. Sizin *basit* olduğunuzu düşünüyorlar. İsimlerini ve unvanlarını lekeleyeceğimizi düşünüyorlar. Seles-te, Clare Kontesi olabilir ancak bunun tek sebebi kontun hemen hemen yoksul olması ve babanızın parasının bir unvana düşüreğimiz utançtan çok daha önemli olması. Ama bu kelimelerimi bir kenara yazın, bu dükün size zarar vermesine izin verirseniz hiçbiriniz evlenemeyeceksiniz.”

Bu cümleler Seleste'nin yüzünün düşmesine sebep olmuş ve Sera o an annesinden nefret etmişti. Annesi devam ettikçe nefreti de artıyordu. "Haven sizin için gökyüzündeki bir yıldız gibi. Hepiniz ona ulaşabilirsiniz ama asla sahip olamazsınız. Sezon başlayalı altı hafta oldu. Onu kaç kez gördün, çok mu?"

Yirmi altı kez. Sera bu soruya cevap vermemişti, fakat annesinin onu anlaması için yanıt vermesi gerekiyordu. "Muhtemelen sayamayacağım kadar çok. Kafamı ne zaman çevirsem evden sıvışmalarınız da cabası." Kontes elindeki gazeteyi tekrar yukarı kaldırıp sertçe savurdu. "Ama bu gazeteler kafasını çevirmemiş, Seraphina. Senin hakkında ne diyorlar biliyor musun?"

Sera'nın kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. "Hiçbir şey söyleyemezler. Gayet dikkatliydim."

Kontes keyifsiz bir şekilde güldü. "Yeteri kadar dikkatli olmamışsın, Tik-Tak Talbot."

Kontes gazeteyi nota sehпасına yerleştirerek şarkının üzerine kapattı.

Düşeslik hayali hayal kırıklığına doğru gidiyor... Zaman düzinelerce aristokrat atamasına rağmen usulca ilerliyor... Tik-Tak Talbot, Haven'a bir türlü kancayı takamıyor... Oysa nasıl da kıskırtıcı bir tadı var. (Tıpkı bir turta gibi çekici!)

Sera'nın yanakları giderek daha çok kızarıyordu.

Dikkatli olmamışlardı. Kalabalık davetlerde etraflarında yüzlerce göz vardı. Haven'ın muzip göz kırpmaları, Sera'nın hafif gülüşleri, birbirlerine konuşmadan söyledikleri onlarca sır... Bir de çok sayıda küçük dokunuş vardı; Haven yavaşça dirseğine sürtünür, parmaklarını kolundan aşağı indirir, toplum içinde birbirlerini selamlarken elini uzun uzun tutardı. Geçen hafta o sıcak günde, Hyde Park'ta yürüyüşe çıktıklarında Haven, Sera'nın küçükük taş ve sopaların üzerinden geçmesine yardım etmiş, dokunuşlarında ufak bir günahkârlık belirmişti.

Hayır, dikkatli olmamışlardı.

Annesi, kızı hakkında yapılan aşağılamaları kendi okuyamıyormuş gibi, “Turta,” diye açıklamada bulundu. “Sana turta demişler. Üstelik bu en kötüsü değil.”

Sera bunun kesinlikle en kötüsü olduğunu söylemeliydi. Fakat konuşamıyordu.

Annesi ise susmuyordu. “En kötüsü, iğrenç bir lakap.”

Sesily köşedeki yerinden araya girdi. “Lekeli Kız Kardeşler mi? Bu isim babamdan geliyor. Kömür yüzünden. Sera’yla bir ilgisi yok.”

“Artık her şey Sera’yla ilgili ama ben o lakaptan bahsetmiyorum.” Annesinin kelimeleri Sera’ya uzaktan, bir uğultunun arkasından gelir gibiydi. Sözcükler şaşkınlığın, öfkenin ve utançın gölgesinde kalıyordu. “Sera benim neden bahsettiğimi çok iyi biliyor.”

Sera başını evet anlamında sallayarak fısıldadı. “Tik-Tak.”

“Seninle dalga geçiyorlar. Onu beklediğin için seninle alay ediyorlar. Zamanın ilerliyor, bir sezonu daha yarılacak ve sen tek bir seçkin adama bile bakmadın. O adamlardan biri sana sahip olabilirdi. Tik-Tak Talbot.” Kontes kollarını hızla savurdu. “Ve artık ona her şeyini verdiğini biliyorlar.”

Sera annesine bakarak yanıtladı. “Her şeyimi değil.”

“Ah, Seraphina.” Kontes artık çileden çıkmıştı. “Bir şey yapıp yapmamanın artık bir önemi yok. Onlar yaptığını düşünüyor. Sen artık mahvoldun kızım. O, Britanya’nın en zengin düklerinden biri.”

“Biz...” Sera yutkundu. “Haven beni istiyor.”

“Bundan şüphem yok.” Annesi başını iki yana salladı, kelimeleri birden yumuşamıştı. “Ama seninle evlenme planları olsaydı, şimdiye gelip babanı görmesi gerekirdi hayatım. Bunu

yapmak yerine senden faydalaniyor. Senin adını lekeledi. Ortaklık suçu yükleyerek kardeşlerini de mahvetti.” Annesi bir an durduktan sonra ikna edici bir ses tonuyla devam etti. “Onların omzuna bu yükü sen koydun.”

Sera kız kardeşlerine baktı... Kirli S’ler... Bu kızlar toplum-da hiç hoş karşılanmamışlardı. Her zaman küçük görülmüş ve spekülasyonun ortasında olmuşlardı. Seleste ve yoksul kontu, kendine zarar verecek kadar zeki Seline, düzgün, aristokrat bir leydi olmak için fazla atılğan olan Sesily. Ve Sophie, tüm dünyanın düz bir kız olduğunu düşündüğü zavallı, sessiz Sophie... Onları kim umursardı ki?

Kontes, Sera’nın düşüncelerini bölerek araya girdi. “Baş-ka bir adam var. Seninle evlenmek isteyen bir adam. Seni bu korkunç dedikoduların altından çekip çıkarmak istiyor. Belki onunla hemen evlenirsen Tık-Tak Talbot da unutulur gider. Lekeli Kız Kardeşler unutulur. Belki onunla evlenirsen kız kardeşlerini utançlarından kurtarabilirsin.”

Sesily, “Tek yolu bu olamaz,” diye bağırdı.

Seline, “Hayır!” dedi.

“Anne...” Bu sefer konuşan Sophie’ydi. “Sera bizim için evlenmek zorunda olmamalı.”

Sessiz kalan tek kişi yoksul bir kontla evlendirilen Seleste olmuştu. Zengin, kusursuz bir dükün çok uzağında olan bu unvan, Talbot kardeşlerin umabileceği en iyi unvandı.

Evet, bu unvanın evlilik hakkında tek kelime bile etmeyen zengin bir dükten epey uzak olduğu doğrudu.

Annesi direkt olarak Sera’ya yönelerek soğuk ve ciddi bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Bu utanç zincirini durduracaksın. Seninle evlenecek bir adam bulacaksın. Kız kardeşlerin ve kendi geleceğini kurtarmak için evleneceksin. Bu sezon, bu gazateler seni sonsuza kadar mahvetmeden evlene-

ceksin. Çünkü kadınlar ancak evlenerek kazanabilir.” Annesi diğer kızlarına dönerek ekledi. “Bunu sizin de anlama vaktiniz geldi, kızlar. Babanızın unvanı size asla hak ettiğiniz saygıyı kazandırmayacak. Sizi koruyacak bir ağabeyiniz de yok. Bir gün babanız bu dünyadan göçecek, kendinizi korumak zorunda kalacaksınız ve bunu yapmak için de evlenmeniz gerekecek. Bunu da ancak ablanız sebep olduğu kepezeliği temizlerse yapabilirsiniz.”

Sera bir kepezeliğe mi sebep olmuştu? Bu doğru muydu?

Genç kadın sırasıyla kız kardeşlerine baktı, kocaman açtıkları gözleri hüznle doluydu. Sonra kardeşlerinin gözlerinde bir şey daha gördü; bu, korku gibi ürkütücü bir şeydi.

Sera bu dünyadan ve bu dünyanın, kadınların üzerine bu kadar gelmesinden nefret ediyordu.

Genç kadının gözleri birden sıcak ve öfkeli yaşlarla doldu. Bu kadar güçsüz oldukları için kadınlardan da nefret ediyordu. Erkekler öfkелendiğinde ellerini yumruk yaparken kadınlar neden hemen gözyaşlarına boğuluyordu?

Kontes, Sera’yı uzun süre izledi. Sonra diğer kızlarına bakmaksızın, “Dışarı çıkın,” dedi. “Hepiniz. Bizi yalnız bırakın.”

Kız kardeşleri önce tereddüt etti. Tanrı’ya şükür çıkmadan önce her biri ablalarına bakıp onaylamasını beklemişti. Sera, kardeşlerini çok sevdiğini belli ederek, başını olumlu anlamda salladı. Ne yapacağını çok iyi biliyordu. Onlar için sevdiği adamdan uzaklaşmaya hazırdı. Annesinin dediği gibi sebep olduğu pisliği temizlemeye hazırdı.

Sophie arkasından kapıyı çekerek Sera ve kontesi baş başa bıraktı. Genç kadın uzun bir sessizlikten sonra gözyaşlarını silip bir elini piyanonun üzerine koydu, bu enstrümandan adeta güç alıyordu. Ardından derin bir nefes alarak devam etti. “Benimle evlenmek isteyen adam kim?”

Anne kızın arasındaki sessizlik devam ederken, annesi yaklaşp bir elini kızının yanağına koydu. Elindeki yumuşak oğlak derisi eldiven sert bir vaat gibiydi. “Senin sevdiğin adamla evlenmeni ben de isterim, Sera. Ama o dük...”

Sera gözlerine tekrar dolan yaşları tutamıyordu. “Onun bir dük olması umurumda değil. Ben bununla hiç ilgilenmedim.”

“Biliyorum.”

“O Malcolm. Ben Malcolm’ı istiyorum.”

Kontes başını iki yana salladı. “Ama Malcolm her şeyden önce Haven, hayatım.”

Sera gözlerini kapattı, her şey ansızın korkunç ve acı verici bir şekilde netlik kazanmıştı. “Benimle evlenmeyecek, değil mi?”

“Hayır.” Sera bu cevapla birlikte gözlerini açtığında karşısında annesinin koyu kahverengi gözlerini buldu. “Hayır, evlenmeyecek.”

Sera bu gerçeğe ne kadar karşı çıkarsa kız kardeşlerini o kadar tehlikeye sokacaktı. Evlilik olmadan hepsi kaybolmuş sayılırdı. Bir abla olarak böyle bir şeyin asla yaşanmayacağını garantilemek onun göreviydi.

Sonra annesi sessizce ekledi. “Ama...”

Sera kalbinin hopladığını hissetti. Yapacaktı. Ne olursa yapacaktı. Kız kardeşlerinin güvende ve Malcolm’ın ona ait olduğu bir sonuç için her şeyi yapardı.

9. BÖLÜM

LEKELİ KIZ KARDEŞLERİN YAZ KUŞATMASI!

“Tanrı’ya şükür, yemek getirmiş.”

Seraphina, Eversley Markisi’nin karısı olan en küçük kız kardeşi Sophie’nin, baba evine vardıklarını bildirmesiyle kafasını büyük arabanın camından çevirip baktı. Bu haberi gülümseyerek karşılamıştı –Sophie her zaman yemeğe düşünk olmuştu– değişmeyen bir şeyler olduğunu bilmek güzeldi.

“Highley yalnızca iki saatlik uzaklıkta, Sophie.”

Kız kardeşi, “Risk alamam,” diye yanıtladı. Bu esnada kapı açıldı ve ortanca kardeşleri Sesily, kolunda koca bir hasır sepetle göründü. “Börek var mı?”

“Börek yok.” Sesily yere bıraktığı sepetini aracın içine doğru itekledikten sonra eteklerini kaldırıp ayağını içeri uzattı. “Kayın bakalım kızlar.”

Sera, Caleb’in o ve kız kardeşlerinin kasabaya, Haven’ın yama gitmeleri için verdiği koca arabanın en köşesine sıkıştı.

Genç kadın, onun anlaşmalarını unutmış olabileceğini varsayarak bu seyahati günlerce ertelemişti. Aslında elinde olsa

daha da ertelerdi ama Haven, Şakıyan Serçe'ye haber gönderip bugün gelmezse –*parlamentodaki gösterisinin* üzerinden on gün geçtiğini söylüyordu– geri gelip onu götürecekti.

Seraphina Bevingstoke'un bir daha yapmayacağına yemin ettiği çok şey vardı ama bir erkeğe toplum içinde boyun eğmek bunların en başında geliyordu. Bu yüzden Caleb'in yanına gitmiş, Şakıyan Serçe'ye birkaç hafta gelmemek üzere anlaşmış, hemen sonrasında da bavullarını toplamıştı. Fakat bunu ancak zorla davet edildiğini öğrendikten sonra yapabilmişti.

"Of!" Bir büyük kardeş Seleste, dirseğiyle kendine yer açmaya çalıştı. "Yer yok Sesily!"

Görünen o ki bulabilecekleri en büyük araba bile onlara rahat bir yolculuk sunmayacaktı. Yarı açık camlar sıcaklığa iyi gelmiş olsa da yolculuğun pek rahat geçeceği söylenemezdi.

Sera bir iç çekti. "Yer açmamız gerek. Sesily'nin sığması lazım."

Beşlinin dört numarası Seline, aracın karşı koltuğunda yelpazesini sertçe sallayarak, "Onu yere oturtalım," dedi. "Sona kalan dona kalır, değil mi?"

Sera, çocukluk seyahatlerinde babalarının söylediği bu kuralı hatırlayınca bir kahkaha attı. Beş çocuk ve ebeveynlerinin rahat bir yolculuk yapması hiç mümkün olmamıştı, fakat yine de yolculuklarından geri kalmıyorlardı. "Bu kuralın iki sorunu var. Birincisi, birimizin yere zorlanmadan sığabildiği zamanlara göre çok daha genişiz. İkincisi..."

Seleste hızla araya girdi. "İkincisi, Sesily'nin kalçası eskiye göre çok daha geniş?"

Sesily göz kırıp, "Aslında kalçamın boyutu hakkında pek şikâyet duymuyorum," dediğinde herkes kahkahalara boğuldu.

Sera kendi kendine, dediği kadar var diye düşündü. Sesily, Talbot kardeşlerin en şehvetlisi ve en gıptayla bakılanıydı. An-

cak diğerk kız kardeşleriyle kıyaslandığında çok daha fazla skandal konusu oluyordu. Aklına geleni söyler, ne isterse onu yapardı. İşte bu yüzden emsalsizdi; buna karşın her zaman onun için ağzının suyunu akıtacak bir erkek vardı.

“Londra erkeklerinin yarısının o şeyin üzerine oturmaktan korkmasına şaşmamalı.” Seleste, Sophie ve Seline’i göstererek, “Şuraya otur işte,” dedi.

“Hayır. Sophie’nin daha fazla yere ihtiyacı var, sürekli genişliyor.”

Seline, oturduğu yerden böbürlenerek, “İyi seçim yaptığımı biliyordum,” dedi.

“Üç saatte genişlemez ya!” Seleste ne kadar karşı çıksa da elinden geldiğince kenara çekilip Sera’yı iyice kapıya yasladı.

“Ama bunu bilemeyiz!”

Sera derin bir iç çekerek, elinden geldiğince kenara kaymaya başladı fakat ne kadar sıkıştırsa sıkışsın rahatsız hissetmiyordu. Bu koca dünyada onu önündeki altı haftayı düşünmekten alıkoyacak tek bir şey varsa o da hafif kaçık, bütünüyle delirtici ve gerçekten mükemmel olan dört kız kardeşinin birer semazen gibi etrafında dönmesiydi.

Seleste yanındakini son bir kez itip öfkeli bir inilti çıkararak, “Kapıyı kapat, William!” dedi. Sesily ötedeki uşağa doğru bağırdı. “Çabuk! Yoksa şuracıkta patlayıp olay çıkartacağız!”

Seline kuru bir sesle, “Ah evet,” dedi. “Şu an kimse bizden böyle bir şey beklemiyor.”

Kapı kapandığında arabadaki herkes uzun bir nefes verdi. Seleste, “Üç saat içinde ezilerek ölme ihtimalimiz var mı?” diye sordu.

“Ah, lütfen. Sen zaten dal gibisin,” dedi Sesily. “Ezilmenin imkânı yok. Kay biraz.”

Seleste öfkeyle karşı çıktı. “Sana-yer-yok-dedim!”

Sesily bir iç çekti. “Ben arabada rahat edemezsem ne olur hatırlatmama gerek var mı?”

Kızlar bir ağızdan inlerken Sera bir kahkaha patlattı. “Zaten seni yere oturtmamamızın ikinci sebebi buydu.”

“Olur da üzerime kusarsan...” Seleste şimdiden uyarısını yapmıştı.

“Nazik olmanızın gidişatı değiştireceğini hatırlasanız iyi olur demek istiyorum. Bir de bebekli Sophie var... Kimse talih-siz projemin ne olacağını tahmin edemez.”

Seline burnunu kırıştırarak Sophie’ye baktı. “Böyle bir şeye cesaret edeyim deme.”

Sophie omzunu silkip gözlerinde pırıltıyla elindeki yelpaze-yi havaya doğru salladı. “Kim bilir...”

Seleste tekrar inledi. “Biri bana hepimizin kocası ve arabası varken neden bu arabada gittiğimizi tekrar hatırlatabilir mi?”

Sophie, Seline ve Sesily aynı anda cevap verdi. “Sera için.”

Seleste başını aşağı yukarı sallayarak iç geçirdi. “Kız kardeşlerimiz için yaptığımız şu şeyler...”

Sera pencereden dışarı bakarken bu kelimeler karşısında boğazında oluşan yumru yüzünden konuşamıyordu. Üç yıldır ortada yoktu. Tek kelime etmeden ortadan kaybolmuş, onu her daim akıl almayacak şekilde seven ailesine neler olduğunu anlatmak için uğrama zahmetine girmemişti. Bristol rıhtımında gözyaşlarının ardından bir not karalamış ve onlara sadece, *artık bir ölü olduğunu ve Amerika’ya gittiğini* yazmıştı.

Boston’a geldiğinde ise kalemi kâğıda değdirdiğinde dökülecek kelimelerden korkmuş ve yazmayı kesmişti. Hüzün, acı, pişmanlık... O uzaklardayken ailesi hayatına devam etmişti.

Geri döndüğünde ise bir an olsun tereddüt etmeden, onu hiç gitmemiş gibi, o sadık özverileriyle kucaklamışlardı.

Fakat Sera'nın kaçırdığı çok şey vardı. İki evlilik, dört çocuk, doğum günleri, balolar, skandallar –hem önemsiz hem çok önemli görünen daha niceleri– her şeyi kaçırmıştı. Sera'nın göğsü hissettiği duygularla birlikte sıkıştı. Genç kadın, sessiz arabada keskin bir iç çekti. İçerisi öyle sessizdi ki nefes sesini bastırarak tek şey parke taşlarında takırdayan tekerleklerdi.

Sophie öne doğru eğilip elini Sera'nın eteğine koydu. “Sera.”

Sera başını iki yana salladı, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Bir şey söylemene gerek yok,” diye devam etti Sophie. “Biz senin yanındayız.”

Sera bir zamanlar bir bebek gibi kucağında taşıdığı kız kardeşine baktı. Sevgili Sophie her zaman en sessizleri olmuştu. En mütevazı, en gösterişsiz ve en alakasızlarıydı, ancak asla sakın olmamıştı. Vakit sadakat gösterme vakti olduğunda her zaman savaşmaya hazırды.

Haven'ı bir bahçe partisinde başka bir kadınla bulduklarında onu balık havuzuna iten Sophie olmuştu. Genç adam o zamanlar Sera'nın onu sadece terk etmediğine, ihanet ettiğine ve yalan söylediğine inanmıştı.

Sera'yı koruyan yine Sophie olmuştu, hem de Sera kendini korumamasına rağmen.

Sophie bu davranışları yüzünden çok hızlı bir şekilde kötü bir üne kavuşmuştu. Kimse, akrabalığı olan biri bile, bir düke saldırıp karşılığını almadan kurtulamazdı. Buna rağmen Sophie bir an olsun tereddüt etmemişti.

Dürüst olmak gerekirse Haven'ın balık havuzuna düşmüş halinin resmi Sera'nın kara gecelerini hiç de güzel süslememişti.

Fakat Sophie yanıliyordu. Şimdi konuşması gereken Sera'ydı. "Öyle mutluyum ki..." Sera, keşke sadece böyle söylemiş olabilseydi, fakat cümlesinin sonundan emin olamayarak durakladı. Cümlesinin sonu evde olduğum için çok *mutluyum* diye bitecek gibiydi.

Elbette böyle bir sahnede, kız kardeşleriyle –bir zamanlar onu bu dünyada en iyi tanıyan kişiler– dolu bir araba da ev sayılırdı. Fakat bazı şeyler artık değişmişti ve evin Haven neresi ise orası olduğu kısa ve korkunç zamanlar yaşamıştı. Sonra içinde tekrar bir ev umudu doğmuş ancak bu umut, ümitlerle dolu çocuğuyla birlikte kaybolmuştu. Şimdi ise bir ev fikri çok yabancı ve anlık geliyordu. Birinin ev sıcaklığı ne demek bilme ihtimali olabilir miydi?

Hayır. Ev o an onu mutlu edecek bir şey değildi.

Sera zoraki bir şekilde gülümseyerek sırayla tüm kardeşlerine baktı. "Sizinle olduğum için çok mutluyum."

Bu gerçekten doğruydı. Kocasını başka birine vereceği Highley'ye doğru gitseler de bu doğruydı. Bir eş için kendi yerine geçecek birini bulmak çok sıradan bir şeymiş gibiydi. Sanki kocasının baştan beri onun yerini doldurmayı planladığı yeterince canını yakmıyordu...

Sorun bunun çok da önemli olması değildi. Gerçekten değildi. Tek sorun gururdu.

Bu bir gurur meselesiydi.

Sera tekrar camdan dışarı baktı.

"Ee..." Sesily tekrar konuşmaya başladığında Sera, kardeşinin onu soru yağmuruna tutacağını bilerek kendini gelecek soruya hazırladı. Adil olan da buydu, değil mi? Sırf Sera istedi diye hiçbir sebep ya da açıklama olmaksızın bir aracın içine tıkılmışlardı. Kesinlikle bazı yanıtları hak ediyorlardı.

Sera Sesily'ye baktı. Lafa ilk atlayan elbette o olmuştu. Ortada söylenecek önemli bir şey varsa hiç sessiz kalamazdı. "Evet?"

"Caleb çok yakışıklı, değil mi?"

Arabada bomba gibi patlayan bu sorunun ardından büyük bir sessizlik oldu. Seleste sırtarak, "İngiliz erkekleri bitti demek? Şimdi de Amerika'ya mı dadandın?" diye sordu.

"Bu ihtimali düşünmek istemiyor değilim."

"Bir Amerikalı'yla evlenirsen annem delirir!" dedi Sophie. "Seline şu 'at yetiştiricisiyle' evlendiğinde nasıl kızmıştı, unuttun mu?"

Seline öfkeyle yanıtladı. "Birincisi, Mark sıradan bir at yetiştiricisi değil. Aristokratların yarısından çok daha zengin."

Sesily, "Fakat bu fiilen hiçbir şey ifade etmiyor," diyerek araya girdi. "Herkes aristokratların yarısının kilise fareleri kadar fakir olduğunu bilir."

Seline, "İkincisi," diye devam etti. "Annem başka bir evliliğe burnunu sokmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Geçmişte çok kötü bir deneyimi var. Tanrı aşkına kasabaya Sera'yı boşayıp kurtarmaya gidiyoruz." Tabii bunun doğruluğu tartışılırdı. "Üçüncüsü, annem Sesily'nin *biriyle* evlendiğini görmek için can atıyor. Bu bir meyhaneci bile olabilir. Hem de *Amerikalı* bir meyhaneci." Seline son kelimelerini *veba* ya da *cüzam* gibi ölümcül bir korkunç bir hastalıktan bahsedercesine söylemişti.

Sera yumuşak bir ses tonuyla, "Aslında meyhaneci değil," dedi.

Hepsi Sera'yı duymuştu ancak söyleyeceklerini hevesle belediklerine dair tek kanıt, Sesily'nin koca sırtması olmuştu. "Bunun üzerine yine o malum soruya döneceğim."

Seline aynı anda konuşmaya başladı. "O zaman, bar sahibi diyelim."

Sera, “Biz taverna demeyi tercih ediyoruz,” diye cevapladı.

Sophie tekrar öne atılarak, “Biz,” dedi. Sonra kız kardeşlerine bakarak tekrarladı. “Biz dedi.”

“Saçmalık.” Sesily koltuğun yanındaki az açılmış pencereye uzanarak camı açabildiği kadar açtı; fakat aracın içine maalesef yeteri kadar hava girmiyordu. “Sanırım Bay Calhoun’un yakışıklı olup olmamasından daha önemli bir soru var. Seninle ilişkide mi, değil mi?”

Sera başını iki yana sallayarak, “Değil,” dedi.

Sesily takılarak, “Yakışıklı mı değil?” diye sordu. “Yazık...”

“İlişkide değiliz.” Sera bu nadir ve hoş histen keyif alarak güldü. “Aslında oldukça yakışıklı bir adam.”

Sesily’nin gözleri birden parladı. “Harika!”

Seline düşünceli bir şekilde, “İlişkiniz olmadığına emin misin?” diye sordu. “Senin...”

Sera başını hayır anlamında salladı. “Ben ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum.”

Seline inanamayarak tekrarladı. “Hiç mi?”

“Hiç.”

“Eğer böyle bir şey varsa hiçbirimizin seni yargılamayacağını biliyorsun,” diye atıldı Seleste.

“Elbette yargılamayız. O korkunç Haven’dan sonra...” Seleste, kız kardeşlerinin aynı anda attığı sivri bakışları görerek cümlesini sonunu getirmedi kestti. “Her neyse.”

Haven hiçbir zaman korkunç bir adam olmamıştı ki.

Sera bu düşüncesini dile getirmedi. Bunu düşünmekten bile nefret etmişti. Fakat ondan uzak olduğu bunca yıl hiç sevgilisi olmamıştı. Sebebi ise hep Haven’ı düşünmesiydi.

“Peki,” dedi Sesily. “İri ve yabani bir adam mı? Warnick boyutlarında mı? Warnick boyutlarında bir adamı geri çevirmemeliyim.”

Aracın içine dolan öfkeli soluklar ve sessiz gülüşler Sera'yı düşüncelerinden uzaklaştırmıştı. "Warnick Dükü mü?" Doğru hatırlıyorsa İskoçyalı bu adama düklük kalmış ve bir daha hiç Londra'ya dönmemişti. "Şimdi cemiyette mi?"

"Nadiren." Sophie, elini savurup kocasını ima ederek ekledi. "King'in en yakın arkadaşı ve en yakın arkadaşlarımızdan biriyle evlendi. Lily ile kısa süre içinde tanışırsın. Sonbaharda kasabaya döneceğine söz verdi."

"Ah." Sera başka bir kelime bulamamıştı. O yokken hayatlarına giren herkesten nefret ediyordu. Elbette bu çok saçma bir düşünceydi. Birçok insanın bunu yaptığına şüphe yoktu. Hem onun da Caleb'i yok muydu?

Sesily, "Onu çok seveceksin," dedi. "Herkes sever."

Seline, Sera'ya bakarak, "Herkes onun tam bir skandal olduğunu düşünüyor," diye ekledi. "Sen yokken resamlara çıplak poz verdi. Sesily'nin çarpıcılığı bile ikinci planda kaldı."

"Güzel. Biz onu seviyoruz. Skandallı bir geçmişi olan herkesi seviyoruz." Sesily sırtıarak devam etti. "Seni bu kadar sevmemizin sebebi de bu Sera. Şimdi konuya dönelim. Çok mu iri?"

Sera gülümsedi. "Çok."

Haven kadar uzun değil. Genç kadın bu düşüncüyü yok saydı.

"Harika."

"Ve çok vahşi. İngilizlerden nefret ediyor."

Sesily tekrar sırttı. "O zaman Haven'dan da nefret edecek."

"Zaten ediyor." Sera bir an durduktan sonra ekledi. "Çok iyi bir arkadaş."

Sesily uzun bir süre ablasını izledi. "Böyle bir arkadaş hak ediyorsun."

Sera doğrusu bunu hak ediyor muydu emin değildi.

“O zaman hepimiz iyi anlaşacağız,” dedi Sesily. “Bize katılacak mı?”

“Hayır.” Sera bu cevabı o kadar hızlı vermişti ki gerçeğin içindeki yalanı az kalsın ortaya çıkacaktı. Caleb onlara katılmayacaktı. şakıyan Serçe’ye göz kulak olmak için Londra’da kalmıştı. Fakat bu, Sera’nın tavernayı tam olarak bıraktığı anlamına gelmiyordu. “Katılmayacak.”

“Sera biz senin böyle bir şey istemediğini çok iyi biliyoruz.” Sesily son derece açık bir el hareketinin ardından kıs kıs gülme-ye başladı. “Peki, bunu hiç istedin...”

Tüm dünya Sera’nın cinsel sömürüsüyle çok ilgileniyor ancak kimse böyle bir şey olmadığını anlamıyordu. Onları istemiyordu. Başka kimseyi istememişti. “Böyle bir şey mümkün değil. Caleb bana katılmıyor. Bir siz varsınız. Bu kadar.”

Tekrar bir sessizlik oldu. “Peki, Haven *bizim* sana katıldığımızı biliyor mu?”

Sera bir an tereddüt etti, aracın içinde uzun uzun bir sessizlik oldu. “Tam olarak... Hayır?”

Sophie duygusuzca yanıtladı. “İşte şimdi anlaşıldı. Ben de bana kapılarını açmaya neden bu kadar meraklı diyordum. Geçmişi düşününce...”

Seline bir kahkaha attı. “Seni son gördüğünde onu göle attığın düşünülürse...”

Sophie kuralcı bir şekilde, “Havuzdu,” diye düzeltti. “Bir *balık* havuzu.”

“Ah, evet,” dedi Seleste. “Bu çok daha iyi.”

Sophie ellerini havada sallayarak Sera’ya baktı. “Yani gider gitmez geri dönme ihtimalimiz var, öyle mi?”

Sesily, “Bu arabada bir dakika daha kalamayacağım,” diye inledi. “Çok sıcak ve berbat.”

Seleste, Sera'ya iyice yaklaştı. "Ah, hayır."

Sesily, "Kötü hissetmeye başladım," diye sızlandı.

"Şehri terk ettiğimizi bilmem için pencereden bakmama gerek yok." Sesily birden öğürmeye başlamıştı. Seleste, Sera'ya dönerek devam etti. "Biri arabacıya durup onu dışarı atmak istediğimizi söyleyebilir mi?"

"O kadar katı kalpli biri değılim ama evet, ben söylerim."

"Katı kalpli mi? Kocaman, yetişkin bir kadın ama arabada midesi bulanmadan gidemiyor."

Sesily inlemeye devam ederken Sera kardeşinin yemyeşil olduğunu görebiliyordu. "Kontun sana nasıl katlanıyor, bilemiyorum."

Seleste gülümseyerek yanıtladı. "Adam mücadeleyi seviyor."

Sera, "Camdan bakma Sesily," dedi.

"Ööööğ!"

"Sahiden Ses..." Sophie, konuyu değıştirerek Sesily'nin onun için getirdiğı sepete uzandı. "Sepette börek yoksa ne var?"

"Yiyecek yok."

Sophie bir iç çekti.

Seline, "Sen kahvaltı etmedin mi?" diye sordu.

"Ettim ama öğle yemeğı vakti geldi."

"Saat dokuz buçuk."

"Ah."

"Yüce Tanrım. Hamilelik seni normalden daha aç yapıyor, değıl mi?"

Sophie başını olumlu anlamda sallayarak sepete uzandı. "Sonuçta iki kişi için yiyorum. Sepette hiç turta olmadığına emin misin? Meyve ya da ekmek de mi yok? *Aaah. Peynir?*"

"İıııııı. Peynir deme."

“Tamam boş ver, kendim bakarım.” Sophie, Sesily’nin inlemelerini duymazdan gelerek sepetin üzerindeki mandalı açmaya çalıştı.

Sesily hızla doğrularak, “Dur!” diye bağırdı. “Sakin...”

Sepetten yükselen vahşi miyavlamayla birlikte Seleste’nin kucasına büyük, beyaz bir tüy topu fırlamıştı. Sophie şaşkınlıkla ciyaklayarak hızla geri kaçtı. Seleste de bağırarak kaldırdığı kollarıyla suratına korumaya çalışıyordu. O çığlıklar atmaya devam ederken hayvancağz koltuğun arkasına ulaşmak için vücuduna tırmandı. Sirtını kambur yapmış, dar koltuğa sıkı sıkı tutunmuştu.

“Bu ne! Bu ne!” Seleste bir eliyle gözlerini kapatarak aracın diğer tarafına, Seline ve Sophie’nin arasına katıldı. Daha önce rahat olan ikili, aynı anda rahatsız olduklarını belirten sesler çıkardı.

Seline, “Tanrı aşkına,” diye çıkıştı. “Kes bağırmayı.”

Seleste birden sustu.

Sophie kendine geldiğinde, “Pekâlâ,” dedi. “Peynir olmadığı kesin.”

Kedi kısıp hırıltılar çıkarıyordu.

Sesily, “Şimdi onu sepete geri koyamayacağız,” diye mız mız mız lındı.

Sera gülmeye başladı. Nefes nefese attığı kahkahası uzun ve neşeliydi. Biraz sonra Seline de gülmeye başladı. Kahkahalara katılan bir sonraki kişi Sophie olmuştu. Üçlü, gülmeyi bir türlü kesemiyordu. Bir yükselip bir alçalan kahkahaları başka bir krize sebep oluyordu. Bir süre sonra kontrollerini iyice kaybetmişlerdi.

Seleste, “Bu hiç komik değil!” diye çıkıştı. “O şey bana saldırdı.”

Seleste'nin bahsettiği kedi tısladı.

Araba yavaşladı ve arabanın ön tarafından bir tak sesi geldi. "Hanımlar? Hepiniz iyi misiniz?"

"Arabacı hepimizin delirdiğini düşünüyor olmalı!"

Sera tekrar soluk alabildiğinde, "Hepimiz çok iyiyiz, teşekkürler!" diye seslendi. Seline ve Sophie bir kez daha kahkahalara boğulduğunda onun da gülmesine sebep olmuşlardı.

Gülme krizi bir kez daha son bulduğunda Sesily bir eli gözünde konuşmaya başladı. "İçim dışıma çıkacakmış gibi hissetmesem bu senaryoyu eğlenceli bulabilirdim."

Sera içinde oluşan gülme isteğini bastırdı. Sesily'yi araba tutması hiç komik değildi. Genç kadın sakın bir tavır takınarak, "Sesily," dedi. "Neden..." Sera kendini tutamayarak tekrar sıırıttı. "Neden bir kedi getirdin?"

Sesily elini hafif bir şekilde sallayarak yanıtladı. "Neden getirmeyecek mişim? İnsanlar hayvanlarını kasabaya götürüyor."

Seleste hızla araya girerek, "Saçmalama Sesily," dedi. "İnsanlar kasabaya at ve köpek gibi hayvanlarını götürüyor! Kedilerini değil!"

Sesily, "Neden kedilerini götürmüyorlar?" diye sordu.

"Çünkü kediye eyer takıp öğleden sonra gezintiye çıkamazsın. Ya da bir sopa atıp oyun oynayamazsın. Kediler asosyal hayvanlardır."

"Brummel hiç öyle değil." Hepsi gözlerini kırparak bahsi geçen iri, beyaz kediye baktı. Kedi miyavlayarak kafasını Sesily'nin çenesine sürüyordu. "Brummel çok tatlı bir kedidir."

"Ah, evet. Onu anlatmam gerekse kullanacağım ilk tanım bu olurdu."

Brummel gözlerini kısarak Seleste'ye bakarak miyavladı, bunun kedigillere özgü bir hakaret olduğu aşikârı.

Sera, “Brummel,” dedi.

“Evet, Brummel.”

“Bence adını çok güzel taşıyor,” dedi Sophie.

Sesily, “Teşekkürler,” diye yanıtladı. “Hepinizin çift olduğunu görünce kendi yakışıklımı bulma hakkımın olduğunu düşündüm.”

“Hiçbirimiz çift değiliz,” dedi Seleste.

“Şu an değilsiniz ama bundan sonra hepiniz birer ötücü kuşa dönüşeceksiniz. Aynı ciyaklayan güvercinler gibi.” Daha sonra elini sallayarak, “Her neyse,” dedi. “Gerçekten harika bir eşleşme olmuş. Kahrolası bir yağlı boya tablo gibisiniz.”

Seline, “Kulağa sıkıcı bir resim gibi geliyor,” diye ekledi.

“Bu kadarı yeter. Siz ne demek istediğimi *anladınız*.”

Sera onu anlamıştı. “Ben bir güvercin gibi eşleştirilmedim.”

Sesily kız kardeşine baktı. “O zaman neden kocana doğru yol alıyoruz?”

“Çünkü beni zorla çağırdı.”

“Londra’ya dönmeye zorladığı gibi mi? Parlamento’ya ansızın girip boşanmayı istediğini söylemeye zorladığı gibi mi?”

“Sesily.” Sophie’nin yumuşak uyarısı yok sayılmıştı.

“Gitmeye zorladığı gibi, değil mi?”

Sera korumacı bir şekilde gözlerini kısarak kardeşine baktı. “Sen ne diyorsun, Sesily?”

Bir an Sesily bu soruya dürüstçe yanıt verecek gibi oldu. Sanki aklından geçen –hepsinin aklından geçen– her şeyi söyleyecek gibiydi. Sonra bir iç çekerek koltuğuna yaslandı. Brummell bu fırsatı değerlendirerek yerinden inip sahibinin kucağına oturdu. “Sanki onun damarına basmaya çalışıyorsun, Seraphina. Yoksa neden savaşa gider gibi hazırlıklı gidesin?”

“Ne gibi bir hazırlıktan bahsediyorsun?”

“Tehlikeli Kızlar kendilerini nasıl hazırlar?” Bu soru Sophie’den gelmişti. “Elbette diğer Tehlikeli Kızlar’la birlik olarak.”

Bununla birlikte anın keyfi kaçmış, Sera gerçeğe dönmüştü. Genç kadın bunun bir yaz gezisi olmadığını fark etti. Bir zamanlar sahibi kadar sevdiği o kasabaya döndüğü gerçeğiyle yüzleşmişti.

Kendini kaybettiği, kendinden vazgeçtiği ve yeniden başlamak için kaçtığı o kasabaya geri dönüyordu.

Üstelik oraya yeni bir başlangıç yapmak için değil, her şeyi baştan yaşamak için dönüyordu.

Seleste, “Tabii bir de kedi var,” diye ekledi.

Sera kardeşinin ortamı yumuşatma çabasını yok saydı. “Size çok fazla yanıt borçluyum.”

Sophie başını hayır anlamında salladı. “Bize hiçbir şey borçlu değilsin. Ama ne istediğini söylemen lazım, çünkü almak istediğin şeyi almana yardım etmek için buradayız.”

Ancak kız kardeşleri Sera’ya istediği şeyi veremezlerdi. Onu geçmişe döndürmeleri ya da geleceğe ışınlamaları imkânsızdı.

Kaybettiği şeyi telafi edemezler, yaralarını iyileştireceğini düşündüğü tek şeyi hediye edemezler, evli olduğunu unutturamazlardı.

Ne kadar ironik olsa da bunları yapabilecek tek kişi kocasıydı. Bu yüzden Sera, yerini tutabilecek birini bulmak için kocasına gidiyordu. Boşanmak için izin alacak, özgürlüğünü geri kazanacaktı. Şakıyan Serçe’nin sahibi olacak, şarkılarını söyleyecek, yeni bir hayat yaşayacak, ilerleyecekti.

Fakat kız kardeşlerinin yanında olmasının her şeyi kolaylaştırdığı inkâr edilemezdi. Sadakâtleri sayesinde her şey daha kolay olmuştu. Sera takırtılar çıkararak sallanan boğucu sıcak

–kedili– arabada kız kardeşlerine doğruyu söylemeye karar verdi.

“Caleb’la beraber değilim.” Genç kadın neden buradan başladığını bilmiyordu ama bu, ona önemli bir nokta gibi gelmişti. “Haven’dan sonra... Kimseyle beraber olma...”

Kız kardeşleri başlarını anlayışlı bir şekilde salladılar.

Onu anlamamışlardı ama Sera gösterdikleri çabaya minnettardı.

Seleste, “Peki,” dedi. “Boşandığın zaman başka birini bulur ve yeni bir hayat kurarsın. Kocan, çocukların, her şeyin olur.”

Bilmiyorlardı. Sera bu sırrını kimseyle paylaşmamıştı. Bu onun asla unutamadığı bir sırdı.

“Gittiğimde... Gittiğim gün...” Sera birden sustu, sonra tekrar konuşmaya çalıştı. “Benim çocuğum olamaz.”

Arabadaki sessizlik sağır edici gibiydi, Sera bundan nefret etmişti. Hiçbir zaman susmayan kız kardeşlerinin diyecek bir şey bulamamaları onu çok üzmüştü.

Sera suspus olmayı reddederek kafasını kaldırdı. Sophie’nin gözleri parlıyordu. Seleste’nin ağzı açık kalmıştı, şaşkınlığı aşıkârdı. En duygusuzları Seline bile şaşkınlıktan korkmuş görünüyordu. Sera başını aşağı yukarı sallayarak devam etti. “İşte. Artık biliyorsunuz. Geleceğimde... Bir ailem olmayacak.” Sessizlik devam ediyordu. Sera, Sesily’ye bakarak yalnızca bu kız kardeşten gelebilecek bir meydan okuma bekledi. “Hadi ama Ses. Sen bile söyleyecek bir şey bulamıyor musun?”

Sesily hiç tereddüt etmeden ablasının gözlerine baktı. “Sen bunların hiçbirini hak etmedin.”

Beş kelime. Bu beş kelimayı nedense kimse söylememiş, hatta Sera bile düşünmemişti. Bu kelimeler muazzam bir şekilde nefesini kesmişti. Sera dudaklarını birbirine bastırarak tekrar sakinleşti.

“Kimse hak etmez.”

Sesily başını olumlu anlamda salladı. “Doğru. Ama gerçekten hak etmedin, bence bunu bilmen gerek.”

Sera yanıt vermeden camdan dışarı baktı, nedense ufukta beliren Highley bacalarını görmek onu şaşırtmıştı. “Neredeyse geldik.”

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Aracıyla Highley’ye en son yaklaştığında evi güçlükle fark etmişti. Evin görkemle yükselen ihtişamını, ait olduğu düklüğün bağırışını zor fark etmişti. Yemyeşil kırsal bölgenin yüzlerce dönümlük arazisine dikilmiş bu mülk, gerçekten çok büyük bir evdi.

Bu evin etkilemek ve göz korkutmak için inşa edildiği söylenebilirdi. Resmen varlıkları ve fakirleri birbirinden ayırmak için yapılmıştı. Sera bu evi hem seviyor hem nefret ediyordu. Çünkü burası kocasının atasıydı. Sanki Haven bir insandan değil, malikâne soyundan geliyordu.

Sera, bu evde Malcolm’ı gülümsettiğinde hayatında hiç olmadığı kadar güçlü hissetmişti.

Genç kadın parmaklarıyla cama dokunup öne eğilerek ötedeki toprağın tatlı kokusunu alabildiğini hayal etti. Geçmiş ve vaat edilen geleceği görebildiğini hissediyordu.

Sera başını iki yana salladı.

Böyle bir gelecek mümkün değildi. Fakat bu, yeni bir geleceğin olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Gerçekten özgür olduğu yeni bir hayatı olabilirdi. Sadece kendini umursadığı, aristokrat kocasının kaprislerinin değil, kendi erdemlerinin peşinden koştuğu bir hayat... Haven’ın ne kadar farklı görüldüğünün hiçbir önemi yoktu. Şimdi sebebini anımsayamasa da gerçekten farklı görünen bir adamdı.

Sera aslında kendinin de farklı olduğunu düşündü.

Genç kadın, planına sadık kalmak zorunda olduğunu bilecek kadar farklı bir kadındı.

Araba uzun garaj yoluna dönmek için yavaşlayıp üzerinden az geçilmiş yollarda hafifçe sallanırken Sera dikkatini kız kardeşlerine çevirdi, emir bekleyen korseli ve iç etekli asker topluluğu onu izliyordu.

Sera bir bir kız kardeşlerine baktı, hepsi pek gururlu ve hazzırdı. Genç kadın gülümsemeden edememişti. “Haven hepimizin arabadan indiğini görünce mosmor olacak.”

Sophie, “Güzel,” diye yanıtladı. Sera güçlü ve gururlu en küçük kardeşinin büyüyüp serpilmesine hayran kalmıştı. “Haven Dükü’nün hayatının güzel gitmesi için pek bir şey yapmadığım doğru ve henüz böyle bir niyetim de yok. Ödemesi gereken büyük bir borcu var.”

Ev görüş alanına girdiğinde Sera birden onu fark etti, ana girişe çıkan basamakların en üstünde tek başına duruyordu. Genç kadın birden kaskatı kesildiğini hissetti. Sophie camdan bakarak sordu. “Aman Tanrım, seni mi bekliyor?”

“Belli ki davetini önemsemeyeceğimden korkmuş.”

Seline, “Berbat bir herif,” diye yanıtladı.

Seleste hızla araya girerek, “Aracı döndürmek için hâlâ vakitimiz var,” dedi.

Sera kardeşinin söylediğini bir an düşündü.

Sophie, “Sence sabahtan beri orada mıdır?” diye sordu.

Sesily, “Muhtemelen,” diye inledi. “Sonsuz bir güç için şeytanla anlaşma yaptığına şüphe yok.”

Seraphina sadık kardeşleri için Tanrı’ya şükretmeyi düşündü, hepsi Haven’ı mahvetmek için birbirinden istekliydi. O ise gördüğü adam karşısında büyülenmişti.

Nedense tüm sabah basamaklarda beklemesi mantıklı gelmişti. Dimdik, güçlü duruşu, tertemiz ceket ve pantolonu, cam gibi parlayan botlarıyla orada geceye kadar seve seve bekleyecekmiş gibi duruyordu. Gerekirse daha da beklerdi. Sera, Haven'ın bu kadar sakin görünmesinden hiç hoşlanmamıştı. Bir dükün, mülkünün girişinde misafirlerini beklemesi çok normalmiş gibi sakin bir şekilde duruyordu.

Ancak beklediği bir misafir değildi.

Karısıydı.

Bu evin hanımıydı.

Haven daha önce burada başka sebeplerden dolayı beklemişti. Çünkü Sera'sız bir dakikaya bile dayanamıyordu.

Sera bu düşünceyle birlikte ağzından kaçan küçük kahkahayı tutamadı.

Araba dönüşünü tamamladığında Haven'ın gözleri küçük, alacalı camdan Sera'nın kilerle buluştu. Sera gözlerini kaçırıp başka yöne bakmamak için zor duruyordu. Araba durduğunda Haven hızla öne atıldı. Sera bu olay karşısında alnını buruşturdu. Bu bir oyun muydu? Bir aristokrat gösterişiyle koşup kapıyı açması gereken süslü üniformalı uşak neredeydi? Onun tanıdığı Haven, asla bir hizmetlinin işini yaparken hayal edilemezdi.

Hayır. Aslında bunu bir kez daha yapmıştı.

Sera'nın kaşları sorgular gibi havaya kalktığında Haven'ın küstah tek kaşı, *sen beni sorgulamaya cesaret mi ediyorsun* der gibi havaya kalktı.

Sera fikrini değiştirmişti. Bu adam, tanıdığı Haven'dan çok da farklı değildi. Genç kadın kapı açılıp *Lekeli Kız Kardeşler* beşlisiyle yüzleştğinde Haven'ın suratındaki ifadeyi görmek

için sabırsızlanıyordu. Hayır. Genç adam onlara hiç bu isimle hitap etmemişti. O, onlar için her zaman diğeri ismi, daha çirkin olan o ismi kullanmıştı. Tehlikeli Kızlar..

Sesily, “Sera?” diye seslendi.

“Hımm?” Sera, gözlerini Haven’den çekmedi. Doğrusu gözlerini ondan alamıyordu. Lanet olsun ki kasabada her zaman daha yakışıklı oluyordu.

Sera dengesiz olmaktan hiç hoşlanmıyordu. Planının suya düşecek olduğunu hissetmek hiç hoşuna gitmemişti.

“Haven kedileri sever mi?”

Sera kardeşine baktı. Sesily savaşa hazır gibi, kollarında Brummel ile koltuğunun ucuna kadar gelmiş bekliyordu. Kardeşi korktuğu zamanlarda bile savaşmaya hep nden giderdi. “Bilemiyorum ama sanırım pek hoşlanmıyor.”

Sesily, “Süper,” diye yanıtladı.

Haven kapıyı açtığında Sesily hızla arabadan fırlayıp paniklemiş kediyi genç adamın kollarına attı. “Tut şunu!”

Haven kediyi şaşırtıcı bir şekilde yakalamıştı. Genç adam, giderek vahřileřiپ kurtulmak için tıslayıp tırnaklayarak şağa sola saldıran hayvanın kontrolünü kaybederken bir şekilde şaşkınlığını kontrol edebilmişti.

Tüm bunlar yaşanıırken, Sesily birden tüm yediklerini dkn mükemmel bir şekilde cilalanmış botlarına ıkarıverdi.

Sera şaşkınlıktan dudaklarından kaçan soluğa engel olabilecekmiş gibi elini ağzına götürdü. Ağzını yaşadığı hazzı saklayabilecekmiş gibi kapamıştı. Ancak tabii ki saklayamamıştı.

Haven duyduğu sesle birlikte başını döndürüp Sera’nın gözlerinin içine baktı. Genç adamın gözleri kelimelerle anlatıla-

mayacak kadar öfkeli ve şaşkındı. Sera elini ağzından indirip her şeyin, tüm planın suya düştüğünü fark ettiğinde suratında oluşan koca gülümsemeyi açığa çıkardı.

Tabii suya düşen plan Haven'a aitti.

10. BÖLÜM

TEHLİKELİ KIZ DÜKÜ YENİYOR!

Üç yıl, dört ay önce

Highley Malikânesi

Nisan 1833

Malcolm bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu.

Gelmişti... Gelmesini istemişti ve o da gelmişti.

Haven soğuk nisan rüzgârını yok sayıp aracın basamaklarına doğru giderek faytoncunun kapıyı açışını ve merdivenleri çıkarışını izledi. “Sizi takip eden olmadı, değil mi?”

Sera’nın takip edilmiş olması mahvolduğu anlamına geliyordu ve Haven, onun zarar görmesini hiç istemiyordu. Tek istediği Sera’nın onun olmasıydı. Baş başa olmak... Ancak Londra sezonunda böylesine bir mahremiyet bulmak imkânsızdı.

“Hayır, ekselansları.” Ses tonundan gücendiği belli oluyordu. “Mektubunuzda ne dediyseniz onu yaptım.”

Haven çoktan aracın içine bakmaya başlamıştı. Eteği, o koyu dut rengi eteği gördüğünde nefesinin kesildiğini hissetti. Bu, arzunun, günahın ve aşkın rengiydi. Evet, aşkın rengi.

Haven onun ellerini tutmak için uzandı. Sera'nın ellerine geçirdiği eldivenler yine aynı günahkâr renkteydi. Genç kadının eldivenleri, mükemmel bir terziden çıkmış, boğazına kadar düğmeli fazla edepli gri seyahat pelerininin altında kayboluyordu. Haven, bu pelerinden nefret etmiş ve Sera içeri adım atar atmaz bunu çıkartacağına yemin etmişti. Sera sert toprağa, kısa süre içinde onların olacak topraklara ayağını basar basmaz bu pelerinden kurtulacaktı.

Sera'ya evlenme teklifi etmesiyle bu pelerini çıkarması bir olacaktı.

Genç kadın, Haven'a bakıp gülümsedi. "Umarım size ne kadar güvendiğimi anlamışsınızdır, ekselansları. İnsanlar nereye gittiğini bile bilmeden bir başına saatler süren bir fayton yolculuğuna çıkmanın korkunç bir fikir olduğunu düşünebilir."

Haven, Sera'nın eldivenli elini dudaklarına götürdüğünde bu eldivenden de kurtulmak istemişti. Sıcak teninin tenine değmesini istiyordu. *Az sonra...* "Güveninizi nasıl takdir ettiğimi kelimelerle anlatamam, leydim."

Sera'nın bakışları Haven'ın arkasındaki malikâneye kaydı. "Burası gerçekten etkileyici bir kır eviymiş."

Haven sesini alçaltarak fısıldadı, genç adam arkasını dönüp yüzyıllardır ayakta olup ondan önce sayısız dük gören soğuk, taşlı yapıya bakma gereği duymamıştı. "Keşke bir kır evi olsaydı." Haven bunu söylerken kendinde hissetmiyordu.

Sera'nın gözleri muzip bir keyifle parladı. "Ne o zaman? Siz mütevazı bir çoban mısınız? Ya ben? Al yanaklı bir sütçü kadın mıyım?"

Sera elini adamın koluna koydu ve Haven, onu taş basamaklardan çıkarıp hizmetlilerin bulunmadığı büyük girişe götürdü.

Genç adam hizmetlilere izin vermiş ve bunu kendi için yapmıştı. Artık dük rolünü oynamak zorunda değildi. Seraphina'yla birlikteyken böyle bir zorunluluğu yoktu. Haven, genç kadının kulağına hafifçe fısıldadı. "Böyle mi olsun isterdin?"

Sera bakışlarını kaldırıp ona baktı. "Çoban, oduncu, kasap, sıçan avcısı... Sen ne olmak istersen onu isterdim."

Haven ona inanmıştı. Daha önce onu unvanını bir kenara bırakarak isteyen biri olmuş muydu? Londra balolarında peşinden koşan kadınlardan hiçbiri bunu yapmamıştı... Bir şekilde onu kandırıp arkadaşlığını ve finansal desteğini elde etmeye çalışan erkekler de... Hatta annesi bile...

Aslında annesi sadece unvanını istemişti. Bu unvanı garantileyecek bir çocuk mantıklı bir sonuç doğurmamıştı.

Fakat Seraphina... Sera *onu* istiyordu. Unvanını değil.

Haven, Sera'yı özel ofisine, bu evde kendisini gerçekten rahat hissedebildiği tek yere götürdü. Şöminede sıcak bir ateş yanıyordu. "Sıçan avcısı mı?" Genç adam kapıyı arkasından kapattığında Sera'yı yüzüne bakacak şekilde çevirdi. Kadının yakınlığı onu rahatlatıyor ve ısıtıyordu.

Sera gülümsedi. "Gerçekten faydalı adamlar olabilirler."

"Peki ya sen?" diye sorarken Sera'yı yakınına çekti.

Genç kadın ellerini kaldırıp Haven'ın boynuna sardıktan sonra parmaklarını yavaşça saçlarının arasına geçirdi. Haven gözlerini kapatıp bu dokunuşların tadını çıkarmamak için zor duruyordu.

"Benim ne olmamı isterdin?" Sera, güzel mavi gözleriyle Haven'ın gözlerine baktı, adeta genç adamın içini görür gibiydi.

Haven, Sera'nın bu fantezi dolu versiyonunu istemiyordu. Doğrusu buna hiç ihtiyacı yoktu. Sera fantezinin kendisiydi.

Genç adam küt küt atan kalbiyle başını iki yana sallayarak fısıldadı. “Sen ne olmak istersen. Seni ne mutlu ediyorsa.”

Sera, “O zaman bir terzi olmak istiyorum,” diye fısıldadı. Bakışları Haven’ın paltosunun kumaşında gezerken bir eliyle yavaşça kumaşı okşuyordu. “Mum ışığında kıyafetleri onarıp pencerede şarkı söyleyerek senin eve gelmeni beklerim.”

Haven bu hayatı seve seve seçebilir, hatta bunun için her şeyini verebilirdi. Sera’nın ona vereceği herhangi bir hayatı hiç düşünmeden seçebilirdi. Fakat bunu yapmak zorunda kalmayacaktı.

“Peki, hangi şarkıyı söyledin?”

Sera gülümsedi ve sonra –Tanrı, Haven’a yardım etsin– ansızın şarkı söylemeye başladı. Bu, cennet gibi bir şeydi. “*Kalp, gülücük ve aşk burada, kurt, melek ve güvercin burada... Kız, hayallerini ve oyuncaklarını bir kenara bıraktı, kız o gün oğlanın kalbinde doğuverdi.*”

Haven, Sera’yı kendine çekti. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Onun güzel mavi gözlerinden başka bir yere bakamıyor, sesinden, kokusundan ve hissinden başka bir şey düşünemiyordu. “Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum.”

Sera kızarmıştı. “Bence tüm genç ve yetişkin leydilerin şarkı söylemesi gerekir.”

Ama hiçbiri böyle söyleyemezdi. Haven, Sera’ya sardığı kollarını iyice sıktı. “Ama sen bir leydi değilsin. Sen penceredeki terzi kadınsın. Hem de duyduğum en güzel sesli terzi.”

Sera bu düşüncelerle birlikte bir iç çekti. “Bu yalnızca benim hayallerimde olabilecek bir şey.”

Haven başını iki yana salladı. “Bir hayal daha kurmayı denesene.”

Sera bir kahkaha attı, bu ses Haven’ın içini her zamanki gibi neşeyle doldurmuştu. “Anlaşılan bu konuda pek becerikli değilim.”

Haven, elini Sera'nın çenesine koyup yüzünü yüzüne yaklaştırmak için, "Hayır," dedi. "Gayet başarılıydın. Ama benim aklımda daha güzel bir tablo var."

Sera'nın kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Sen bir düşessin." Sera'nın gözleri bu kelimelerle birlikte kocaman açılmıştı. Haven, Sera'nın gözlerindeki arzuyu görebiliyordu, fakat bu arzu unvanı için değil, onun içindi.

Sera onu istiyordu.

Haven, "Sen mükemmel bir kadınsın," diyerek devam etti. "Benim erişemeyeceğim mükemmellikte bir kadın, öyle ki sana bakmaya bile cesaret edemiyorum." Elbette bu bir abartıydı, Sera'ya bakabiliyordu. "Seni düşünmeye..." Sera'nın yanakları tekrar kızarmıştı. Genç adam, başparmağını kadının pembe yanaklarının üzerinde gezdirerek devam etti. "Sana asla dokunmamalıyım." Sera'nın dudakları aralandı, Haven eğilip yaklaşımadan edemiyordu. Tanrı'ya şükür ikisinden başka kimse yoktu. "Ve seni kesinlikle ama kesinlikle öpmemeliyim."

Sera parmaklarının ucuna kalkarak, "Saçmalık," dedi. "Bir öpücük için ısrar edemeyeceksem düşes olmanın ne anlamı var?" Genç kadın ağzından çıkan kelimelerle birlikte aralarındaki mesafeyi kapattı. Yumuşacık, tatlı, kusursuz, nane aromalı dudaklarını ona teslim ettiğinde Haven zevkten inlemeye başlamıştı. Serada hep bir nane tadı vardı, Haven için daima hazır gibiydi.

Haven, Sera'nın dudaklarını yaladıktan sonra dilini ağzının içine soktu. Onu okşuyor ve dudaklarının tadına bakıyordu. Bir süre sonra Sera kendini ona, o ana ve yasaklara bırakmaya karar verdi. Sera da onun gibi dokunuşlara karşılık vermeye başlamıştı. Haven, hızlı parmaklarıyla Sera'nın pelerininin düğmelerini çözdü ve pelerini omuzlarından indirip kollarından çıkarıverdi. Genç kadın, ona yardımcı olmakta bir an olsun

tereddüt etmemişti. Haven birden geri çekilip ikisini de soluk soluğa bıraktığında bunun bir mucize olduğunu düşünüyordu.

Sera gözlerini kırptırarak Haven'a baktı. "Malcolm?"

Haven, adını ve Sera'nın sesini duyduğunda vücudunda dolışmaya başlayan zevkle birlikte gözlerini kapattı. Sonra başını iki yana sallayarak fıslıladı. "Niyetim bu değildi..."

Sera gülümseyerek yanıtladı. "Benim buydu."

Bu cesur, atılgan laflar çok fazlaydı. Bu kadın kimdi? Nasıl bu kadar cesur olabiliyordu? Nasıl bu kadar emindi? Onu nasıl bu kadar iyi kontrol edebiliyordu? Haven onu nasıl oluyor da bu kadar çok istiyordu?

Sera tekrar fıslıdayarak, "Çok vaktimiz yok," dedi.

Haklıydı. Birkaç saat sonra Londra'ya dönmesi gerekiyordu. Haven onu buraya meraklı gözlerden ve susmak bilmeyen dedikodulardan uzakta biraz vakit geçirebilmek için getirtmişti. Niyeti ona sahip olmak değil, ona evlenme teklifi etmekte.

Babasına gitmeliydi. Düzgünce onu istemeliydi. Lanet olsun, o bir düktü. Evlilikte bir isteme süreci vardı.

Ama bu işe başkalarını karıştırmak istemiyordu. Tek istediği Sera'ydı. En içten duygularla onun olmasını istiyordu. Unvanının, işinin, parasının, toprağının ya da babasının öyle buyurmasının bu işle hiçbir ilgisi yoktu. Önemli olan tek şey Sera'nın ne istediği ve neyi seçtiğiydi.

Ve Sera onu seçiyordu. Onu gerçekten tercih eden tek kişi Sera'ydı.

Babasına sormak için yeteri kadar vakit vardı. Nasılsa hayır demeyecekti, kimse bir dükü geri çevirmezdi.

Peki ya Sera geri çevirirse ne olacaktı?

Sera merakla gülümseyerek kırmızı eldivenli elini Haven'ın kolundan aşağı indirip bir yangın başlattığında adamın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Malcolm?"

Haven, Sera'nın elini tuttu. "Annene ne söyledin, Sera? Kız kardeşlerine ne söyledin? Onlardan nasıl kurtuldun?"

Sera'nın tereddütü daha sonra Haven'ın içini yiyip bitirecekti ancak o an genç adam pek bir şey fark etmemiş gibi görünüyordu. "Hasta bir arkadaşımı ziyarete gideceğimi, öğleden sonra olmayacağımı söyledim."

Haven onun bahanelerini dinlerken başını aşağı yukarı salladı. Mükemmel bahaneler oldukları söylenemezdi, fakat korkunç da sayılmazlardı. Bu bahane, onlara bir, belki iki saat vermişti. Haven'ın evlenme teklifi etmeye ve Sera'ya evet yaptırmaya yetecek kadar vakti vardı.

Evet demezse ne olacaktı?

Haven bir elini saçlarında gezdirdi, aniden huzursuz hissetmişti. Şüphe alışkın olduğu bir duygu değildi.

Sera, onu daldığı düşüncelerden çekip alarak konuşmaya başladı. "Evime hiç gelmedin."

"Ben..." Haven ne diyeceğini bilemeyerek durdu.

Sera başını iki yana sallayarak, "Önemi yok," dedi.

Mal, bunun çok önemli olduğunu açıkça hissedebiliyordu. Doğrusu, rahatsız bir kanepede oturup onu sadece bir unvan olarak gören –bekâr bir dük olarak ne zaman topluma çıksa piyasaya sürülmüş gibi acı çekmesine sebep olan– kız kardeşleriyle annesinin sırtıtmaları ve bakışları altında işkence görmek istemiyordu. Genç adam, Sera'nın gözlerine bakarak doğruyu söyledi. "Seni gerçekten çok istiyorum. Sadece benim olmanı istiyor, sadece senin olmak istiyorum."

Sera ciddi bakışlarla Haven'ı süzerken sessiz, düşünceli bir duraklama oldu. Sera, Haven'ın içini görebiliyor gibiydi. Genç kadın bir karar vermişçesine derin bir nefes alıp bıraktı.

Ve kararını vermişti.

Sera yumuşak ama ciddi bir ses tonuyla, “Peki,” dedi. “İşte buradayım. Şaperon da yok. Tam olarak istediğin gibi.”

Aslında adamın böyle bir şeyi istemeye hakkı yoktu. Sera bunu hiç kabul etmemeliydi ama Haven’ı, Haven’ın onu istediği kadar çok istiyordu. Malcolm bunu Sera’nın gözlerine her bakışında görebilmişti. Onları ayıran yüzlerce insanla dolu bir balo salonunda gözleri her buluştuğunda...

Genç adam, Sera diğer eliyle yüzüne uzandığında yine aynı şeyi gördü. Sera’nın elindeki oğlak derisi eldivenler dokunuşunu hissetmesini engellediğinden Haven bu eldivenleri hiç giymemiş olmasını diliyordu. Genç kadın, “Ben seninim,” diye fısıldadı. “Çoban, dük, sıçan avcısı...” Sera gülümseyerek başını iki yana salladı. “Sen ne olmak istersen.”

Haven alnını aşağı indirerek Sera’nınkine değdirdi.

Genç kadın fısıldayarak devam etti. “Ne olmak istersen iste, ben seninim.”

Haven keyifle soluyordu.

Evet diyecekti.

Ama onunla sevişirse evet demek zorunda kalacaktı.

Haven dudaklarını Sera’nın dudaklarına bastırdı. Sera artık ona aitti. Genç adam, kollarındaki kadının korsesini çözmeye çalışarak dokunuşlarına yer açtı. Bu sırada Sera’nın dudaklarından kaçan inilti ve soluklar –her biri ona özel olarak verilmiş bir başka hediye– adama zevk veriyordu. Bu, sadece ona verilen bir hediyeydi...

Tanrım. Haven bu mahremiyetten çok hoşlanmıştı. Kimsekin Sera’nın onun olduğunu bilmeyeceğini düşünmek çok güzeldi. Kimse bu anı hayal etmeyecek, bugünden sonra tüm dünya evleneceklerini bilse bile bu öğleden sonra yalnızca onların olacaktı. Burada yaşananlar kimseyle paylaşılmayacaktı.

Sera açılan korsesinin ardından göğsü çırtlıplak bir halde karşısındaydı. Genç kadının parmakları, o lanet eldivenli parmakları Haven'ı yönlendiriyordu. Malcolm, Sera'nın sıcak, pürüzsüz teninin tadını alırken ismi kadının dudaklarında bir dua gibiydi.

Bu şekilde sonsuza kadar sürecekti.

Unvan ya da talep yoktu. İkisinden, yalnızca ikisinden başka kimse yoktu.

Mutluluk ve arzu vardı.

Ve tabii ki aşk.

Haven elini aşağıya, Sera'nın eteğinin ucuna götürerek altındaki bacağın mükemmel pürüzsüzlüğüne dokundu. Sera çorap giymemişti. Gerçekten muhteşem bir kadındı. Haven, dişlerini Sera'nın göğsünde gezdirdi, bu hareketin onu ateşe vereceğini çok iyi biliyordu. Sera'nın solukları Haven'ın devam etmesine ve daha aşağı inmesine sebep oluyordu. Genç kadın etekleri yukarı kalktığında, Haven'ın ne planladığını bilir gibi, hiç tereddüt etmeden bacaklarını açtı.

Sanki Haven'ın yapacaklarını ondan daha çok istiyor gibiydi.

İstiyordu da. Haven, Sera'nın bedenini bir yay gibi gerek kendini ona verişinden zevk almıştı. Genç kadına hiç tereddüt etmeden sahip oluyordu. Ne vicdan azabı ne de utanç duymuştu.

Sera buradaydı, onlardan başka kimse yoktu ve yaşadıkları sadece onlar içindi. Ne Sera'nın evliliklerini dünyaya haykıracak ailesinin, ne de her hareketlerini izleyen gazetelerin bu olayla hiçbir ilgisi yoktu.

Kimse Sera'nın Haven'a, bu öğleden sonra şahsi ofisinde tadına bakması için izin verdiğini bilmiyordu. Yaşananlara bir tek duvarlar şahitti.

Sera'nın ona dokunmasına izin verdiğini kimse bilmiyordu.

Sera'nın ona sahip olmasına izin verdiğini bilmiyorlardı.

Kimse Sera'nın küçük, acı dolu soluklarını ve ardından gelen zevk iniltilerini duymamıştı. Sera'nın patlayacak gibi olan kalbini, Haven'ın gizli, muhteşem aşklarıyla kendinden geçmesini kimse işitmemişti.

Aynı ofisin kapısının açıldığının işitilmemesi gibi.

Aynı ötede toplanan kadınların şaşkınlık dolu mırıltılarının duyulmaması gibi...

Aynı Haven'ın neler olduğunu kadının kaskatı bedenini hissedene ve Sera onu üzerinden iterek geriye kaçıp kendini bekersizce örtmeye çalışana kadar anlamaması gibi.

Genç adam Wight Kontesi'nin korkunç bağırıışlarını duyana kadar hiçbir şeyin farkına varamamıştı. "Seraphina! Seni zalim adam! Ellerini kızımdan *derhal* çek!"

Haven ellerini hemen Sera'dan çekti. Bunun Sera'ya güvenerek son dokunuşu olduğunu henüz bilmiyordu. Tam olarak neler olduğunu henüz anlayamamıştı. "Leydim." Genç adam, Seraphina'yı örtüp korumak için hızla paltosunu çıkardı. Sera her zaman önce gelirdi. "Yanlış anladınız."

"Ben senin aşağılık bir herif olduğunu anladım, Haven. Sen şerefsizden de öte bir adamsın."

Haven, "Ben şerefsiz biri değilim," diye yanıtladı. "Niyetim kızınızla evlenmek."

Öğleden sonra yaşanan korkunç olaylardan sonra bile bu kelimeler Haven'ı mutlu etmişti. Küstah kontes bu kelimeleri duyar duymaz sakinleşecekti. Doğrusu bu yaşanacak en ideal durum sayılmazdı, büyük ihtimalle Sera'yla düğün günlerine kadar baş başa görüşemeyeceklerdi ama üzerinden yıllar geçtikten sonra, bir gece geç vakitte çocukları üst kattaki odalarda

yatarken bu olaya kahkahalarla güleceklerdi. Haven, Sera'ya bakarak, "Biz evleneceğiz," dedi.

Ancak Sera'nın gözlerinde mutluluk yoktu.

Genç kadının gözlerinde başka bir şey vardı. Bu...

Suçluluk gibi bir şeydi.

Haven'ın kafası karışmıştı, genç adam odaya göz attığında girişte başka bir kadın görerek şaşırıldı. Pişmanlıkla ve başından beri var olan bir küçümsemeyle dolu bir çift göz daha vardı.

Bu gözler annesine aitti. Oysa annesinin Londra'da olması gerekirdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Annesi yanıt vermedi, fakat Haven'ın, annesinin söyleyeceklerini anlaması için yanıtını duymasına gerek yoktu. Genç adam o an her şeyi anlamış ve Wight Kontesi'ne baktığında her şey doğrulanmıştı. Kadının gözlerinde pişmanlık, suçluluk ya da öfkeden eser yoktu.

Haven'ın görebildiği tek şey gücü.

Genç adamın parçaları birleştirmesi çok vaktini almamıştı. Bu, çok eski bir hikâyeydi. Kontes annesini de alıp kızını bura-ya, Highley'ye kadar takip etmişti. Bunu, kızını tehlikelerden korumak isteyen bir anne içgüdüleriyle değil de başına gelecekleri bilerek yapmıştı.

Ona tuzak kurmak için bir plan yapmışlardı. "Hayır." Haven, Seraphina'ya, sevdiği kadına baktı. Sera'nın onu yalanlamasını istiyordu. "Hayır."

Haven bunun gerçek olduğunu bilse de gerçeği kabul etmemek için çok direndi.

Fakat Sera'nın başını aşağı yukarı sallamasıyla genç adam yıkılmıştı.

O sıçan avcısı değil, sıçanın ta kendisiydi.

11. BÖLÜM

TALBOT KIZLARI YÖNETİMİ ELE GEÇİRİYOR, HAVEN KORKUYOR!

Haven, Sera'nın destek kuvvet getireceğini bilmiyordu.

Kız kardeşlerini getireceğini tahmin edebilirdi ama *hepsini* getireceği aklının ucundan bile geçmemişti.

İşte getirmişti, üstelik destek kuvveti oldukça üst düzeydi. Çünkü bu dünyada Haven'dan baldızları kadar nefret eden dört kişi daha yoktu.

Haven nihayet mantıklı düşünebildiğinde Sera'yı bunun için suçlayamayacağını fark etti. Sonuçta buranın Sera'nın sığınağı olacağı söylenmişti. Burası onun evi olmalıydı, burada yalnızca mutlu bir aile tablosu çizmemeli, aynı zamanda ailesini büyütmeliydi. Fakat tüm bunlar yerine, acı ve öfkeyle terk ettiği, hatta kaçtığı bir yer oluvermişti.

Genç kadın yanında destek kuvvet ihtiyacı hissetmiş olmıyordu.

Haven bunu biraz da olsa anlayabilirdi, fakat o an bu durum onu hiç de memnun etmemişti. Ancak bunlar dünyanın

en çirkin ve görünüşe göre en vahşi kedisi kollarına atlamadan ve botlarına kusulmadan önceydi.

Haven zeki bir adamdı, düşünmeyi severdi ama o an hâlâ arabada durup bariz bir şekilde kahkahalarını bastırmaya çalışan dört kadına gözlerini kısarak bakmaktan başka ne yapabiliirdi bilmiyordu.

Yanlıı söylemişti. Kahkahalarını bastırmaya çalışan üç kadın.

Çünkü *karısı* alelade gülüyordu. Büyük bir zevkle güldüğü aşikârdı ve Haven'ın içi bu çok sevdiği ses karşısında kahretsin ki sıcacık olmuştu. Doğrusu o an bu kahkahanın sebebini bile umursayamamıştı.

Haven kollarındaki vahşi hayvanın üzerindeki patilerini düzelttikten sonra bir elini sert bir hareketle kıpraıan hayvanın sırtına koyarak onu durdurmaya çalıştı. Ardından göstermelik bir sertlikle, "Yeter hayvan," diye çıkıştı. Genç adam içten içe kedileri yöneten güç her kimse, ona bir mesaj gönderiyordu. *Hadi ama kedi, bari bunu yapmama izin ver.*

Bahsi geçen önemli, kutsal güç bir şekilde Haven'ın isteğine cevap vermişti. Genç adam kedinin sahibine dönüp sordu. "Biraz yardımcı olabilir misin, Leydi Sesily?"

Sesily ayağa kalkıp ona ifadesiz, soğuk bir bakış attı. "Edepli bir beyefendi çoktan mendiline uzanırdı."

Sesily, Haven'ı hiçbir zaman sevmemişti. Aslında kızların hiçbirini sevmiyordu.

Zaten Haven da sevgilerini hak etmiyordu.

"Sana beni yetersiz bulman için sebep vermek istemezdim ama..." Genç adamın, kollarındaki vahşi hayvanla yapabileceği çok da bir şey yoktu.

"Endişelenmene gerek yok, Haven." Sesily tekrar keyiflenmişti. "İnan seni yetersiz bulmam için ek bir sebebe ihtiyacım yok."

Haven gözlerini kırıştırdı. “Kendini bu kadar toplamış olmana çok sevindim.”

“Botlarını mahvettiğimi bilmek yeterince iyi hissettirdi.”

Haven, kollarındaki hayvanı kaldırarak duygusuz bir sesle cevapladı. “Her zamanki gibi çok etkileyicisin. Üstelik artık hem etkileyici hem kedili bir kadın olmuştun.”

Kedi güçlü bir şekilde miyavlayarak karşı çıktı.

Bu, kedi Tanrıları için çok fazlaydı.

Bunun üzerine Sesily hızla hayvana uzandı. “Sadece bir canavar sahibinin suçu yüzünden bir kediyi cezalandırır.”

Haven, “Ah,” diye sızlandı. “Tanrı aşkına... O lanet kediyi cezalandırdığım yok. Onu benden alırsan sana mendil bulacağım.”

“Hayır. Kimse kediyi almıyor. Sesily bir odaya yerleşene kadar kedi sepetinde kalacak.” Sera elinde sepetle arabadan inip direkt olarak yanlarına geldi. “Tabii bir de banyo bulması gerek.”

Diğer kadınlar Seraphina’nın etkisiyle adeta küçülüp yok olmuştu. Uzun ve güzel Seraphina’nın mavi gözleri çok berrak ve sakindi. Haven, Sera’nın bu yerle ilgili onunla aynı şeyleri düşündüğünü biliyordu. Genç kadın burun köprüsüne ve korsesinin üstündeki tenine yayılmış tere rağmen kusursuz görünüyordu.

Tabii Haven, Sera’nın tenini değil, göğüslerindeki çıkıntıyı fark etmişti.

Genç adam, Sera’nın pembeleşmiş ve yorgun düşmüş teninden aracın içinin çok sıcak olduğunu tahmin edebiliyordu. Grimsi, eflatun elbisesinin kumaşı tenini sıkı sıkı sarmıştı. Elbisesi ona fazla dar olabilirdi, belki de onu hemen çıkarmalıydı.

Kendi rahatı için elbisesinden kurtulabilirdi.

Haven birden boğazını temizledi.

“Ekselansları.”

Haven sert bir şekilde yutkundu, bakışlarını birden Sera’nın kilere çevirmişti. Sera, onun harekete geçmesini bekler gibiydi. Bir şey mi demişti? Haven bir şeyler söyleyebilme umuduyla ağzını açtı, fakat konuşmayı becerememişti. “Ee...”

Bu kesinlikle bir kelime sayılmazdı.

Sera’nın o mükemmel kaşlarından biri havaya kalktı.

Haven boğazını tekrar temizledi, konuşmak ve kendini bir kez daha aptal yerine düşürmek istemiyordu. Sonuçta sessizlik eleştirilemezdi.

Talbot kardeşlerin en küçüğü Sophie, birkaç metre öteden kıs kıs gülmeye başladı. Sophie’nin her zaman en sessiz kardeş olduğu düşünülürdü. Tabii bu, üç yıl önce Haven’i bir balık havuzuna kış üzeri oturtup en güzel botlarını mahvedene kadar dı. Sonrasında fırlama bir koca bulup dile gelmiş ve bu dilini o an kullanmakta hiç tereddüt etmemişti. “Galiba dilini yuttu?”

Sera’nın dudağının köşesi hafifçe yukarı kalktı. “Bu, bir kadının hayali olabilir.”

Haven’in kaşları aynı anda yukarı kalktı. “Ne istiyorsun?”

Sera’nın kırmızı dudakları tekrar kıvrılmıştı. “*Kedi*, Haven.” Genç kadın açık sepeti ona doğru uzatarak devam etti. “Kediyi istiyorum.”

Elbette kediyi istiyordu, bunu yeterince açık bir dille ifade etmişti.

Hayvan mucizevi bir şekilde hapis hayatını olay çıkarmadan kabul etti. Haven, mendilini çıkarıp Sesily’e uzattığında genç kadın mendili hiç düşünmeden kaptı. O birkaç saniyelik sessizlikte Haven, en iyi planlarının tümüyle çöpe gittiğini fark etmişti.

Sera da bunun farkında gibiydi. “Neredeler?”

Haven anlamamış gibi yaparak, “Kim?” diye sordu.

Sera alnını kırıştıarak ona baktı. “Kızlar, Haven. Yerime koyacağın kızlar nerede?”

Sanki yerine başka biri konulabilirmiş gibi...

Haven kafasının içindeki düşünceyi yok sayarak yanıtladı. “Beklenmedik misafirlerimiz için fazladan dört yatak odası bulmamız gerektiği düşünülürse henüz gelmemiş olmaları çok iyi. Ne kadar kalacaklar?”

Clare Kontu’nun karısı, “Kardeş sevgin nereye kayboldu, dük?” diye atıldı.

Haven bu soruyu duymazdan gelerek yineledi. “Ne kadar kalacaklar, Seraphina?”

Sera gülümseyerek tüm sükûnetiyle Haven’ın yanağını okşarken alaycı bir edayla yanıtladı. “Bu devasa ve çirkin evde otuz yatak odası var. Ailem için bir yer bulabilirsin diye düşünüyorum.”

“Devasa ve çirkin mi?”

“Bence kimsenin bu kadar büyük bir eve ihtiyacı yok.” Sera’nın yazın sıcaklığıyla ağırlaşan büyük, yaşlı ağaca bakarak verdiği bu yanıtta en ufak bir dikkat söz konusu değildi. Genç kadın alçakta sallanan bir dalın üzerine konmuş tek bir kargayı izliyor gibiydi.

Haven, “Eskiden bu evi severdin,” diye cevapladı.

Sera tekrar Haven’a dönerek yumuşak bir ses tonuyla, “Artık sevmiyorum,” dedi.

Elbette sevmiyordu. Haven onu buraya getirip tüm kaybetliklerini hatırlatarak büyük bir aptallık etmişti.

Sera, Haven’ın içinde ayaklanan düşüncelerden habersiz bir şekilde devam etti. “Yani odan olmadığını mı söylüyorsun?”

“Tabii ki var.” Haven arkasını dönüp basamakları tırmanmaya başladı, aklıma birden Sera’nın en son burada olduğu vakit, yani onu terk ettiği gün gelmişti. Bunu gerçekten hak etmişti. Genç adam arkasına dönüp Sera’ya sarılmamak, geçmişte olanların tekrarlanmasını önlememek için güç duruyordu.

“Neredeler Haven?” Sera, Haven’ın arkasından ana girişe doğru yürürken sorusunu yineledi. Bu esnada her biri diğerinden daha vahşi ve güçlü olan kız kardeşlerini etrafına almıştı. Haven’ın bu akşamki planları birden suya düşmüştü. Onu yanıltmışlardı. Artık her şey imkânsızdı. “Buraya gelmem için neden bu kadar ısrar ettin?”

Haven, Sera’ya gerçeği söylese ne olurdu?

“Buradalar mı?”

Yalnız geleceğini umduğunu söylese ne olurdu?

“Haven?”

Onu geri kazanmayı planladığını söylese?

“Neden hiç hizmetçi yok?” Haven, Sera’ya gerçeği söylemeye hazır bir şekilde yüzünü ona döndü, fakat Sera’nın iri gözleriyle karşılaştığında kadının zaten gerçeği bildiğini fark etti. “Hizmetçiler nerede, Haven?”

“Çalışanlara öğleden sonrası için izin verdim.” Haven, bu kelimeleri başka bir soruyu engellemek için düklere ait bir güçle söylemişti.

Ancak Talbot kardeşlerin bir dükün gücünden korkmayacağı unutmıştu. Beş çift göz, Haven’ı resmen delip geçiyor, adeta çıplak bırakıyordu.

Leydi Sesily dudaklarında tuttuğu mendili çekmeden, “Neden?” diye sordu.

Haven bu soruyu yok sayarak ağaçtaki –artık yalnız olmayan– kargaya baktı. Ağaçta beliren kara kuşlar sırayla Haven’ı

izler gibiydi. Haven omuzlarını dikleştirerek tekrar dük haline geçtikten sonra odaklanarak dikkatini Seraphina'ya çevirdi.

Ki bu da yaptığı hatalardan başka bir tanesiydi.

Karısı kısık, bilmiş gözlerle ona bakıyordu. “Kızlar nerede?” Sera’nın reddedilmeye katlanamaması ses tonundan belli oluyordu, ironik bir şekilde tüm düşesler böyleydi.

“Üç gün içinde gelecekler.” Ev hazırды, tüm yataklar yapılmış, bütün yemekler planlanmıştı.

Sera başını olumlu anlamda sallarken Haven, karısının gözlerinde sormadığı sorularını görebiliyordu. *Neden yalnızız?*

Haven bir an düşündü, ona cesurca yanıt verse Sera ne derdi? Zaten hepsinin şüphelendiği gerçeği anlatsa tepkisi ne olurdu? *Çünkü seninle yalnız olmak istedim, çünkü tüm yaşanılanları geri almak istedim dese...*

Artık bu saçma bir plan gibi görünüyordu.

Bu yüzden genç adam, hemen bir şey uydurmak zorunda kaldı. Tanrı'ya şükür bu uydurma yanıtı kulağa bir şekilde mantıklı gelmişti. “Anlaşmamızda ev sahipliği ve çöpçatanlık yapman yok muydu? Bunun için buraya onlardan önce gelmen gerekmez mi? Bu görevlerini yerine getirmen için buraya erken gelmen daha doğru, değil mi?”

Malcolm bir şekilde takındığı bu kayıtsız tondan gurur duymuştu. Bu ses tonu baldızlarını, hatta karısını bile etkilemiş, hepsini hareketsiz kılmıştı.

Sesily, “Bu delilik, Haven,” dedi. “Anlıyorsun, değil mi?”

Eversley Markisi'nin karısı, “Sera'nın burada olması kızları öfkeliendirmekten başka bir işe yaramayacak,” diyerek araya girdi.

“Bugüne kadar Talbot kardeşler etraftayken kimse huzurlu olmadı. Üstelik bu içimizden biri onların *potansiyel*

eşiyile evlenmeden önce de geçerliydi.” Bu sefer konuşan Mark Landry’nin karısıydı. Aslında Clare Kontesi de olabildi, Haven onları ayırt edebildiğini söyleyemezdi.

Bir diğeri, “Yüce Tanrım,” diye sızlandı. “Böyle bir şeyi sesli dile getirmek bile delilik.” Haven, baldızlarının ne kadar lafebesi, ne kadar çenesi düşük tipler olduğunu unutmuştu. Ama bunu hangisi söylediyse sonuna kadar haklıydı, bu plan tek kelimeyle çılgınlıktı.

Haven toplanmış kadınlara bakmak yerine direkt olarak karısına odaklandı. Sera, onu uzun uzun izledikten sonra, “Peki o zaman,” dedi. “Galiba yapılacak çok şey var.”

Seraphina bir eline eteklerini diğeri eline kedi sepetini aldıktan sonra bir kraliyet asası taşıyıcı gibi, olabildiğince zarif bir şekilde bir zamanlar hanımı olduğu evin basamaklarını tırmandı. Garaj yolunda kalıp onu izleyen Haven, karısının süzülmesi karşısında büyülenmişti. Sera eşikte durup Haven’a dönerek, “Bu rolü neden annen üstlenmedi?” diye seslendi.

Haven bir an duraklamadan yanıtladı. “Annem öldü.”

Seraphina’nın suratında en ufak bir duygu yoktu. “Üzül-düm.”

Bunun üzerine Haven kendini tutamadı. “Gerçekten üzül-dün mü?”

“Aslında üzülmedim.”

Sera’nın kız kardeşleri bu cevap karşısında şaşkınlıktan aynı anda soludular. Malcolm, araba garaj yoluna girdiğinden beri ilk defa, kardeşlerin bile bu yeni, güçlü Seraphina karşısında huzursuz olduğunu fark etmişti.

Ama kendi de değişmişti. Artık gerçeklerden korkan Malcolm yoktu. Genç adam kafasını bir kez sallayarak, “Ben de,” dedi.

Sera'nın ne söylemesini umduğunu bilmiyordu. Zaten ondan tam olarak ne yapması ya da ne söylemesini beklediğini de bilmiyordu. Sera hiçbir şey söylemedi, tek yaptığı uzun, dolu bir nefes alıp sırtını ona dönerek eve girmek olmuştu.

O an Malcolm, Sera'nın ondan umduğu şeyi asla yapmayacağını fark etmişti.

Doğrusu Sera farklı bir yatak odası seçmeliydi.

O an kız kardeşleri hiç susmadan konuştuklarından Highley'nin büyük girişindeki merdivenleri tırmanıp devasa aile kavadına girmek ve malikânenin en lüks odalarını –odalar aynı hatırladığı gibi lüks bir şekilde döşenmişti– kardeşlerine tahsis etmek Sera için dünyanın en normal şeyiydi.

Sera, kardeşlerinden geriye kalan tek odanın yıllar önce ona düşerken verilen oda olduğunu ancak işi bittiğinde fark edebilmişti.

Düşesken... Genç kadın geçmişte sürekli bu unvanı düşünür, yaptığı her şeyi Haven'ı düşünerek yapardı. Sonuçta birbirlerini görelî iki yıl, yedi ay olmuş, baş başa konuşmayalı üç yılı geçmişti. Bu yüzden, geçmiş Sera için en güzel yer gibi görünüyordu.

Şimdi bile öyleydi. Sera, Haven Düşesi için ayrılan odanın penceresinin önünde durmuş, evin doğu köşesinde doğmakta olan güneşi izliyordu. Güneşin ardından hava siyahtan griye dönmeye başlamıştı, gökyüzünü kaplayan bu grimsi tona kimi eflatun da diyebilirdi.

Sera grinin güvenli kollarında kalmayı tercih ederdi.

Genç kadının kaldığı anılarla dolu, sessiz, eski oda da griydi. Sanki birkaç yıl değil de onlarca yıl geçmişti. Elbette verilmiş vaatler de bu yıllarla birlikte yok olmuştu.

Sera'nın bir zamanlar ona ait olan bu odayı seçmiş olması büyük hataydı. Artık, o eski Sera değildi. Aslında sadece birkaç hafta içinde o eski Sera'dan kurtulacak ve bu oda bir başkasına ait olacaktı.

Bu oda, bu ev, kocası, yatağı... Her şey başka bir kadına ait olacaktı.

Fakat bu yatakta geçirdiği üç uykusuz geceden sonra başka bir oda bulması gerektiği fikrine iyice ikna olmuştu.

“Uyanıksın.”

Sera duyduğu sesle birlikte irkildi, odayı dükün odasına bağlayan koridordan gelen ses Haven'a aitti. Genç kadın, onu düşünceleriyle çağırmış gibiydi. Koridorda öylece duran Haven, öyle mükemmel görünüyordu ki sanki seher değil, kuşluk vaktiydi. Genç adam griliklerin içinde adeta bir renk gibiydi. Sera gözlerini kısarak Haven'a baktı. “Bu kapı sana kapalı, dük. İçeri girme iznin yok.”

Haven tek kaşını kaldırarak gösterişli bir hareketle gömleğinin kolunu düzeltti. “Kapı *benim* olduğundan, davete ihtiyacım olduğunu düşünmedim.”

Sera tekrar gözlerini kıstı. “Kapı *benim* odamın kapısı olduğundan bana aitmiş gibi düşünmeni yeğlerim.”

Haven'ın ağzının bir kenara yukarı kıvrıldı, Sera onun böyle görünmesinden nefret ediyordu. Yakışıklı, genç ve fazla tehlikeli... “Peki, odanı paylaşmaya ne dersin?”

Bu alay dolu kelimeler Sera'nın içinde bir şeyler hissetmesine sebep oldu. Genç kadın anılarını hatırlar gibi olmuştu. Adeta sonsuzluk gibi gelen geçmişin bir yansımısını yaşıyordu. Haven'ın bir erkek, kendinin bir kadın ve önemli olan tek şeyin bu olduğu zamanları hatırlamıştı.

Malcolm ne işler çeviriyordu?

Sera omuzlarını dikleştirerek yanıtladı. “Seninle herhangi bir řeyi paylaşmak isteyeceğimi dūřünüyorsan, kafayı yemişsin. Özellikle de sana yakın bir odayı.”

“Odayı sečen sensin, Melek.” Haven’ın alçak sesi, uykusuzluktan güçsüz çıkıyordu. “Bu odanın ortak bir kapısı olduğunu unuttun mu?”

Sera’nın dudakları ince bir çizgi halini aldı, bu kelimeler içinde hoş olmayan ve uzun süredir hissetmediği duygular uyandırmıştı. “Bana Melek deme.”

“Ama eskiden hoşuna giderdi.”

Çok uzun bir zaman önce. “Hiçbir zaman gitmedi. Bence çok aptal bir isim.”

Haven, “Seraphim meleklerin en kıdemlisi,” diye hatırlattı. “Senin adın oradan geliyor.”

“Bence annemle, dini bir yanı olmadığını anlayacak kadar çok vakit geçirdin. Hâlâ adımın meleklerden geldiğini mi dūřünüyorsun?”

Haven kapı çerçevesine dayanarak kollarını geniş göğsünde bağladı. Sanki sabahın köründe ilk iş olarak sohbet etmek gayet normal, sıradan bir şeydi. Adeta karı koca gibiydiler. Haven’ın suratındaki o yarım gülümseme tekrar belirdi. “Evet.”

Sera küçük bir kakhaha atıp dikkatini tekrar pencereye verdi. “Emin ol, annem ismini koyarken aklına meleklerle ilgili bir řey gelmemiş. Kulaęa aristokratik geldiğini dūřünmüř. Zaten amacı buydu. Hep böyle oldu.” Genç kadın bir an durakladıktan sonra ekledi. “Sen o amacı iyi bilirsin, değil mi?”

Aralarında gečen sessizlik, aynı uzun zaman önce yine bu evde, Sera’nın annesiyle dükü tuzaklarına dūřürdükleri gün gibi huzursuz edici olmalıydı. Ancak deęildi, bu sessizlik Haven’ın

tuzaga düşürüldüğünü anladığında suratında oluşan korkuyu anımsatmasına rağmen, huzursuz edici değildi.

Evet, ona tuzak kurmuşlardı. Sera, ona tuzak kurmuştu. Çünkü bu dünyada ondan daha çok istediği tek bir şey bile yoktu. Bu tuzak olmazsa Haven'ın onunla evlenmeyeceğini düşünüyordu. Haven çok yükseklerdeydi, o ise çok alçakta olduğunu ve mutluluğun onlara uygun olmadığını düşünmüştü.

Ve bu doğruydu, görünüşe göre mutluluk gerçekten onlara uygun değildi.

Ben seninle zaten evlenirdim.

Seni sevdim.

Bu öfke ve ihanet acısıyla dolu kelimeler Sera'yı nasıl da yıkmıştı. Geçmiş zaman, onlarla ilgili ne varsa geçmiş zamanda kalmıştı. Hepsi gelip geçiciydi.

“Neden uyanıksın?”

Konunun değişmesi Sera'yı rahatlatmıştı. İşte bu, kısa ilişkilerinin bir özetiydi. İlişkileri, diğerinin takip etmekte zorlandığı hızlı düşüncelerden ibaretti. “Erken kalkıyorum.” Diğer bir deyişle yatakta dönüp anıların onu ele geçirmesine izin vermişti. “Hem bugün müstakbel eşin geliyor.”

“Daha vakti var.”

Gökyüzü griden pembeye dönüyor, havada doğal olmayacak kadar parlak görünen, derin, mükemmel bir renk oluşuyordu. “Yağmur yağacak.” Sera, Haven ona doğru gelip arkasında durarak gökyüzüne baktığında, söyledikleri için pişman olmuştu.

Genç adam bir kez daha, “Daha vakti var,” dedi.

Haven'ın kokusu hiç değişmemişti, o taze toprak ve yoğun baharat kokusu hâlâ üzerindeydi. Sera, o aşına kokunun ona ne yapacağından korkarak çok derin nefesler almamaya çalışıyordu. “Kısa süre içinde burada olur.”

Hava. Kesinlikle havadan bahsediyorlardı.

“Benimle at binmeye gelsene.” Haven ve Sera beraber hiç at sürmemişti. Aslında yüz yıl önce bunun bahsi geçmiş, High-ley’de at sırtında bir yaz geçirerek beraber at sürmenin keyfini çıkaracaklarının sözünü vermişlerdi. Fakat sonra evlenmişler ve birbirlerine katlanamaz hale gelmişlerdi.

Belki de Haven ona katlanamaz hale gelmişti ve Sera, bunun için adamı suçlayamayacağını düşünüyordu. Tabii yine de suçlamıştı. Hem de Haven, daha iyi katlanabileceği başka biriyle ilgilenmeye başlamadan önce...

Sera, ona bakarak, “Neden?” diye sordu.

Haven bir omzunu kaldırıp bırakarak cevapladı. “Çünkü sen ata binmeyi seversin. Ayrıca henüz yağmur yağmıyor.”

Sera başını iki yana sallayarak, “Sen neler çeviriyorsun?” diye sordu.

“Oyun falan yok. Sabahları ata binerim.”

“O zaman sana iyi eğlenceler. Ben kız kardeşlerimle kahvaltı edip adayların için hazırlık yapacağım.” Sera bir an durdu. “Aday, müstakbel eş... Sevgili dükün dikkatini çekmek için yarışan genç kadınların özel bir ismi var mı?”

“Wisteria.”

Sera bu kelime karşısında bir kaşını havaya kaldırdı. Bu, o ve kız kardeşlerine takılmış en kibar isimdi. *Çok güzeller, hoş kokuyorlar ve iyi tırmanıyorlar.* “Bu kadar acele etme, dük. Henüz onları görmüş ya da koklamış değiliz.”

Haven, Sera’nın bu söylediğine güzel, içten bir kahkaha attı. Genç kadın, adamın dudaklarında beliren zevk belirtisinden ve gülüşünün onu böyle avlamasından nefret ediyordu. Dudaklarında beliren o ifade o kadar hızlı görünüp kayboluyordu ki Haven’ı bu kadar umursuyor olmasa asla fark edemezdi. Peki

onu neden umursuyordu? Haven, o ve özgürlüğü arasındaki engelden başka bir şey değildi.

“Kız kardeşlerinin seni her zaman koruyamayacağını biliyorsun. Bir noktada iletişime geçmek zorunda kalacağız.”

Sera buraya vardktan bir gün sonra kız kardeşleriyle birlikte inzivaya çekilmişti. Kızlar yarın yaşanılacaklar için hazırlık yaparken Sera, Haven’la aynı çatı altında olduğunu unutmayaya çalışıyordu. “İletişimde olmak için yalnız kalmamıza gerek yok.”

Haven tek kaşını havaya kaldırdı. “Benimle yalnız kalmaktan korkuyor musun?”

“Seninle yalnız kalmak hiçbir zaman güzel sonuçlanmadı.” Sera bu kelimelerin Haven’ın suratına bir tokat gibi ineceğini biliyordu.

Fakat tokadı beklediği etkiyi yaratmamıştı. “Bence gayet güzel sonuçlandı. Ben bir iki kere güzel sonuçlandığına şahit oldum.”

Bu adam kim olduğunu sanıyordu?

Sera onu bir kez daha yenmeyi deneyerek devam etti. “Ah, tabii ekselansları. Sizinle evli olmak benim mevcudiyet nedenim.”

Haven pencereden dışarı bakarak yanıtladı. “Dört kadının benimle bir hayat kurmayı delice istediğini ve buraya bunun için yarışmaya geldiklerini hatırlatmama gerek var mı?” Sera küçük bir kahkaha attı. “Gerçekten bunu istediklerini mi düşünüyorsun? Hayır. Sadece senin dikkatini çekmek için yarışmaktan başka seçenekleri olmadıklarını düşünüyorlar.” Genç kadın bir an tereddüt ettikten sonra ekledi. “O zavallı şeyleri neye göre seçtin?”

“Bir dükle evlenmek isteyen bekâr bir kadın bulmak hiç zor değil.”

“Bu, yıllarca skandallarla anılan bir dük olsa bile mi?”

“Şaşırtıcı ama evet.”

Aslında hiç de şaşırtıcı değildi. Haven yakışıklı, genç, zengin ve unvan sahibi bir adamdı. Aklı başında her kadın onu isterdi.

Tabii Sera’nın onu istediği falan yoktu. “Peki, sen beni ölü ilan edene kadar beklemeyi kabul ettiler mi? Koca avı hatırladığımdan daha çok sabır istiyor.”

“Sen üstün bir avcısın.”

Sera, Haven’ın bunları o anlamda söylemediğini biliyordu ama yine de kurduğu tuzağı ve yaptığı hatayı hatırlattıklarından canını yakmışlardı.

Genç kadın başını çevirip arazilerin üzerinde doğan güneşi tekrar izlemeye başladı. “Kalacakları haftalar boyunca dikkatinin başka bir yerde olacağını bilmeyecekler.”

Sera kelimelerindeki acı yüzünden kendinden nefret etmişti. Tüm bu olanlardan sonra önemli olan tek şey nasıl Haven’ın başka bir kadınla eşleşmesi olabilirdi?

“Sen beni terk...” Sera, Haven’ın bu söylediğinden sonra ondan daha çok nefret etmişti.

“Beni sen gönderdin!” Genç kadın, sesinin yükselmesine engel olamamıştı. “Yuvamız olabilecek bu evde öylece dikildin! Daha düğün kahvaltımızı bile doğru düzgün bitirmeden gitmemi söyledin.” Haven yanıt vermek için ağzını açtığında Sera söyleyeceklerini bitirmediğini fark etti. “Ve asıl ironi ne biliyor musun? Tüm dünya beni evlenmeden önce bitirdiğini düşünüyor. Oysa gerçek şu ki ben asıl darbeden sonrasına kadar mahvolmamıştım. Sen benim umutlarımı, hayallerimi, geleceğimi mahvettin. *Sen benim hayatımı mahvettin.* Ben artık bıktım. Buraya tek bir sebeple geldim, ekselansları. Hayatımı geri istiyorum. Çaldığın o hayatı geri istiyorum.”

Sera nefes nefese kalmıştı, içi öyle öfkeyle dolmuştu ki güçlkle nefes veriyordu.

Doğrusu iyi hissetmediğini söylese yalan olurdu.

Genç kadın, Haven'ın gözlerine baktığında onun gözlerinin de öfkeyle dolduğunu fark etti. Demek öfkelenmişti. *Güzel*. Zaten öfkelenmesini, onu düşman gibi görmesini istiyordu. Hem gerçekten de düşman değiller miydi?

“Ben senin hayatını çaldıysam sen benimkini ne yaptın? Birden ortadan kayboldun, tüm dünya nereye gittiğini merak etti. İnsanlar seni benim gönderdiğimi düşündü.”

Sera tekrar arkasına döndü. “Beni zaten sen gönderdin.” Aslında bu bir yalandı ama Sera, bunu Haven'ın canını yakma umuduyla söylemişti.

Bir an sessizlik oldu. Sera bu sessizliği yok saymıştı. Haven tekrar konuşmaya başladığında, genç kadın ona bakmayı reddediyordu. “Ölmüş olmandan korktum. Doktorlar bana ölebileceğini söyledi. *Bu* ihtimal bana nasıl hissettirdi bir fikrin var mı?”

Sera bir an olsun tereddüt etmeden yanıtladı. “Yerime birini bulmayı çoktan planladığına göre bence bu ihtimali umut bile etmişsindir.”

Genç kadın bu zeki, sert cümlesine birçok yanıt ummuştu. Haven öfke, kinaye ve inkâr dolu bir yanıt vermeliydi. Fakat bunun yerine saf, kontrolsüz ve dürüst bir cevap almıştı. “Ölmeni asla istemedim.”

Bu kelimeler, Sera'nın vücudunu engel olamadığı bir utançla doldurmuştu. Genç kadın, Haven'ın onu utandırma fikrine karşı çıkmasına rağmen duygularına engel olamamıştı. “Hayır. Ben gittim işte. Bırak da diğer kadınlar gelsin. Sana istediğini seve seve vereceğim.”

O an Sera, küçük, küçücük bir yanının Haven'ın bunu kabul etmesini istediğini fark etti. Genç kadın, ortadan kaybolduğu gün Haven'ın rahat bir nefes vermiş olmasını istemişti. Ama asla böyle olmamıştı.

“Sen gittikten sonra ben...” Haven bir an durakladıktan sonra devam etti. “Son gün...” Genç adam, Sera'nın bu kelimeler ve beraberinde getirdikleri anılar karşısında gözlerini kapatmasıyla durdu. O derin kayıp duygusu, bir türlü unutamadığı çocuğu, kaybettiği geleceği, aşkı... Durduğu için teşekkür etmeliydi, fakat Haven ona zaman tanımadan konuyu değiştirerek kendini tekrarladı. “Ölmeni asla istemedim.”

Sera elbette bunu biliyordu. “Beni sinirlendirdin.” Haven'a saldırısından sonra kadının en yakın özür dileme şekli buydu.

Haven birden gülmeye başladı, bu kısık, etkileyici ses aynı kadının hatırladığı gibiydi. “Bunu hep yapıyorum.”

Sera cevap verirken gülümsemeden edemedi. “İşte bu sefer haklısın.”

Genç adam teklifini tekrarlayarak, “Hadi,” dedi. “Benimle at binmeye gel. Misafirler gelmeden gidelim.”

Haven *misafir* kelimesini, bir yığın genç kadının düşes rolünü –şu an Sera'nın sahip olduğu sıfatı– kapmak için yarışmaya gelmesi son derece normal bir şeymiş gibi söylemişti. Sera başını bir kez daha iki yana salladı. Haven şimdi bile, genç kadın her şeyin bittiğini bilirken bile, çok cezbediciydi.

Haven üsteleyerek, “Israr edebilirim,” dedi. “Bunu, boşanmamızın bir koşulu olarak sunabilirim.”

Sera, “Sunabilirsin,” diye cevapladı. “Ama sunmayacaksın.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü böyle bir şey istemiyorum ve beni bu konuda zorlamayacaksın.”

“Seni buraya gelip yerine geçecek bir kadın seçmen için zorladım.”

“Çünkü bu ikimizin de işine geliyor. Ama seninle vakit geçirmek için aptal olmak gerek. Biz birbirimizi hep çok sevdik, Malcolm. Ama birbirimizi o kadar çok incittik ki hiçbir şey bunu telafi edemez.”

Haven kafasını çevirip pencereden dışarı baktı, Sera içten içe adamın onu yalnız bırakması için yalvarıyordu. Fakat Haven gitmek yerine çok sakın bir ses tonuyla tekrar söze girdi. “Zaten artık binemeyiz.”

Sera, Haven’ın bakışlarını takip ettiğinde büyük bir aracın yaklaşmakta olduğunu gördü. Bir hamam böceği kadar siyah olan bu araba, birbirine uyumlu dört at ve yine uyumlu bir çift sürücü tarafından yönlendiriliyordu. Sera’nın kalp atışları birden hızlanmaya başlamıştı. “İlk adayımız geldi.”

Sera cümlesini henüz yeni bitirmişti ki uzun garaj yolunda ikinci bir araba göründü. “İkinci de geldi.”

Garaj yoluna yedi araba daha dönmüştü, hepsi de mezarlıktaki yaşlı insanlar gibi, kara ve ciddi görünüyordu. Sera, kocasına dönüp, “Birbirlerini tanıyorlar mı?” diye sordu. “Yoksa fazla mı dakikler?”

Haven, Sera’ya bir bakış attı. “Emin ol, güne sabahın yedisinde başlamak gibi bir niyetim yoktu.”

“O zaman geliş vakti için birbirlerine danışmışlar.”

Bu kelimeler Haven’ı burnundan solutmuştu. Sera, sorgulayıcı kaşını havaya kaldırdığında Haven hızla ekledi. “Bence anneler erken kalkanın yol aldığını biliyor.”

Sera gülmeden edememişti. “Peki, ekselansları. Yalnız gerçekten gidilesi bir yol olduğunuzu kabul etmelisiniz.”

Haven, Sera'yı duymazdan gelerek sordu. "Ama neden sekiz araba var? Ben sadece dört kişi davet ettim." Haven'ın şaşkınlı-ğı ansızın korkuya dönüşmüştü. "Yüce Tanrım. Onlar da senin gibi kız kardeşlerini getirmemişlerdir, değil mi?"

"Böyle bir şeye cesaret edemezler. Kız kardeşlerim benim silahım. O kızların kendi silahlarını bulmaları gerekecek."

"Bu mu yani? Bu bir savaş mı?"

Sera, Haven'a keskin bir bakış attı. "Bu bir evlilik, düküm. Elbette savaş."

Haven'ın dudaklarının bir kenarı hafifçe yukarı kalktı. "Biz zaten hep savaştık."

Sera, Haven'ın yumuşak bir tonda söylediği bu kelimeler karşısında diğer tarafa döndü. "Hem de en başından beri." Genç kadın, yaklaşan arabaların oluşturduğu sırayı izliyordu. "İkinci araba çeşitli gereksinimlerini getirmiş. Bizim eşyalarımız da bugün gelir."

Haven'ın kaşları aynı anda havaya kalktı. "Burası Britanya'nın en büyük, en dolu evi. Kardeşlerin onları güzel besleyememenden mi korktu?"

"Hayır. Aynı zamanda becerikli birer kuaför olan hizmetlilerin olmamasından korktular. Ek olarak harika bir şekilde dikilmiş gece elbiselerin, ayakkabıların ve iç çamaşırların da yoktur diye endişelendiler."

"Bu konuda haklılar."

"Tabii ki haklılar. Sen bekâr bir adamsın. Bu evin... Bir kadın eline ihtiyacı var. Adayların... şimdilik onlara aday diyelim, adayların için yapacağım testlerden biri de bu."

"Evimin kadın eline falan ihtiyacı yok." Sera, Haven'ın hiç bu kadar gücendiğini görmemişti. "Test mi yapacaksın?"

“Sana ikinci bir eş bulmamı istedin, dük. İlkinde ne zorluklar yaşadığın düşünülürse, testler için minnettar olacağını düşündüm.”

“Peki, nasıl bir testten bahsediyorsun? Kızları koşu yarışına çıkarıp engel mi atlatacaksın?”

“Doğrusu yaklaştın.” Haven’ın kaşları havaya kalktığında Sera, genç adamı daha fazla meraklandırmadı. “Tabii ki çim bovlengi oynayacağız.”

Haven az kalsın kıkırdayacaktı. Sera içindeki mutluluğu zor bastırdı, genç kadın neredeyse Haven’ın ne kadar yakışıklı olduğunu hatırlayacak, onun mutluluğuna odaklanmanın ne harika bir şey olduğunu anımsayacaktı.

Neredeyse...

O esnada Sesily kapıya sertçe vurarak bağırdı. “Sera! Haven’ın haremi geldi!”

Sera’nın dudakları seğirmeye başlamıştı, genç kadın kocasına ciddi bir bakış atabildiği için kendiyle gurur duyuyordu. O, kocası değil, bir düktü. Eğer Haven’ın, kocası olduğunu düşünmezse her şey daha kolay olabilirdi. Zaten değildi de. Gerçek bir eş sayılmazdı. Düğünlerinden beri, hatta öncesi de dahil olmak üzere bir kocalık yapmamıştı.

Ancak iki şekilde de Sera’yı zorlu bir yol bekliyordu.

Sera yerini alacak diğer kadınları pek düşünmüyordu.

Genç kadın boğazını temizleyerek seslendi. “Tamam! Gördüm!”

“Sence de aşağı inip kızlara bakmamız gerekmez mi?”

Sera, Malcolm’ın huzursuzluğundan keyif alarak, “Bence de,” diye cevapladı.

“Hadi o zaman!” Sesily mutlu bir şekilde bağıırıyordu. “Sophie’yi çağırmaya gidiyorum, kocaman karnı hangi elbisenin içine giriyorsa onu giyip gelmesini söyleyeceğim.”

“Hey! Ben zaten buradayım! Vücudumu çok güzel saran bir elbise giydim, çok sağ ol! Şu konuşana bak, üstün başın kedi kılı içinde. Onu getirmiyorsun, değil mi?”

“Tabii ki getiriyorum. Brummel ilk testleri olacak. Cesaret testi! Ayrıca Brummel’in nefis bir damak tadı vardır.”

“Kedicik senden hoşlandığına göre buna katıldığımı söylemeyeceğim.” Bu ses, koridorda beliren Seline’e aitti. “Hadi Sera!”

Haven, “Yüce Tanrım,” diye sızlandı. “Ne kadar çok kadın var. Bu evde yeteri kadar kadın eli olmadığını mı düşünüyorsun?”

Sera gülümseyerek, “Henüz yok,” dedi.

Haven öfkeyle homurdandıktan sonra odasının kapısına yöneldi. “Sakın kızları korkutma.”

Sera tüm masumluğuyla, “Kız kardeşlerimi mi?” diye sordu. “Onlar kolay kolay korkmaz.”

“Sen kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Sosyeteye tanıtılan bir kız grubunu korkutabilecek biri varsa o da sizsiniz.”

“Bize boşuna Tehlikeli Kızlar demiyorlar, ekselansları.”

Haven, Sera’nın bu söylediğine hiç gülmedi, genç kadın o an sert yanıtının komik olmadığını fark etmişti. Bu, Haven için komik bir şey değildi. Aynı şekilde onun için de. Haven sırtını dönüp zaman korkunç bir ağırlıkla ilerlerken, gerçekten komik bir an değildi. “Sen hiç eşyalarınla gelmedin.”

Sera birden buz kesti. Gerçekten hiç eşyalarıyla gelmemişti. Yanında ne bir çeyiz ne bir hizmetli ne de başka bir şey getirmişti. Haven’la evliken bunların hiçbirinin önemi yoktu. Fakat Haven, bunu fark etmeyecek kadar öfkeliydi. “Ben farklıydım.”

Sera, adamın bu söylediğine yanıt vermemesini umdu.

Fakat Haven susmamıştı. “Çünkü sen benim için gelmiştin.”

Evet, bu her seferinde böyle olmuştu.

Sera yalan söyleyebilirdi ama söylemek istemiyordu. Bir daha olmadığı birine dönüşmek istemiyordu. “Evet.”

Haven başını olumlu anlamda salladı ve eşikten geçerek arkasından odanın kapısını kapattı.

Sera cümlesinin devamını ancak o zaman getirebilmişti. “Ben senin için geldim. Aynı senin için gittiğim gibi...”

Genç kadın bu söylediğinin ardından eteklerini düzeltti ve kocasıyla evlenmeyi uman kızları karşılamaya gitti.

12. BÖLÜM

BÜYÜK SKANDAL! SERAPHINA YERİNİ ALACAK KADINI SEÇİYOR!

Talbot kardeşler, Haven'ın kadınlarını karşılamak için garaj yoluna indiler. Kadınlar yanlarında yedek oyuncular da getirmişti; dört anne, bir baba ve Sesily'nin güvenli kollarından delice etrafa tıslayan Brummell'la zerre ilgilenmeyen üç küçük sosis köpek.

Misafir kalabalığının ötesinde, malikânenin telaşlı avlusunda hizmetliler koşturmaya başlamıştı. Kimi bavulları, şapka kutularını ve eyerleri indiriyor, kimi... O bir küvet miydi? Neden bir küvete gereksinim duymuşlardı? Bu sırada dört kız Seraphina'nın olduğu yere yöneldi, dördü de böyle bir durumun gerektirdiği protokolden habersiz gibiydi.

Ancak bu özel senaryo Bayan Coswell'in *Leydilerin El Kitabı*'nda dikkat edeceği kadar genel bir durum değildi. Sera, Highley'de olanları görseydi kadının şuracıkta öleceğini düşünüyordu.

Ancak Sera ve kardeşlerinin bu durumdan yararlanmaması için bir sebep yoktu. Eğer Seraphina ve özgürlüğü arasında

bu dört kız duruyorsa, ona düşen rolü seve seve oynayacaktı. Genç kadın suratında koca bir gülümseme, hatta iki yana açtığı kollarıyla kızlara döndü. “Günaydın, leydiler.” Ansızın donakalan kızlar kocaman açtıkları gözleriyle önce birbirlerine, sonra kendi annelerine baktılar. Belli ki ne yanıt vereceklerini bilememişlerdi. Sera gülümsemesinin gözlerine yayılmasına izin vererek devam etti. “Ben Leydi Seraphina.” Genç kadın evliliğinden önceki unvanını bilerek kullanmıştı.

Dörtlünün en küçük olanı, minyon, esmer bir kız öne çıktı. Üzerinde tozpembe, tüylü bir elbise vardı. Bu öyle ufak tefek, öyle narin bir kızdı ki çok da fena sayılmamasına rağmen Sera’ya bir fareyi hatırlatmıştı. “Size ekselansları diye mi hitap edeceğiz?”

İşte Sera o an kararını verdi. Konuya direkt olarak girmekte hiçbir sakınca görmeyen bu kızı sevmişti. “İtiraf etmeliyim ki böyle hitap etmemenizi tercih ederim. Sonuçta hepimizin buraya toplanma sebebi daha fazla ekselansları diye çağrılmayacağımdan emin olmak.”

Toplanan anneler ve kızlar kıkırdadı. Annelerden biri öfkeli bir sesle, “Bu büyük bir düzensizlik,” diye homurdandı. “Dük nerede? Bizi karşılamak için siz *çocukları* göndermiş olması büyük uygunsuzluk.”

Sera, “Pardon?” dedi. “*Çocukları* mı?”

Yaşlı kadın çenesini kaldırıp havayı kokladı. “Siz ne demek istediğimi anladınız.”

“Korkarım anlamadım.”

Diğer kadınlardan biri elini kız kardeşlere doğru sallayarak konuştu. “Siz ve kız kardeşleriniz bugünlerde pek *revaçta* değilsiniz.”

“Ben bir kontesim!” Seleste, Sophie’yi göstererek devam etti. “Ve o da Eversley Markizi, aynı zamanda geleceğin Lyne Düşesi!”

Kadın bir çocukla konuşur gibi, “Evet,” diyerek geçiştirdi. “Ancak hiçbiriniz unvanlarınızı...”

Sesily’nin kaşları birbirine yaklaştı. “*Açık açık söyle* ve arabana bin, seni yaşlı cadı.”

Bu kelimeler Brummell’in vahşı miyavlamasıyla daha da vurgulanmıştı. Sera, kız kardeşinin –devamlılığını sürdüren ancak bu aşamada tam olarak yardımını dokunmayan– ölümsüz sadakati karşısında gülümsememek için güç duruyordu. Genç kadın, kaşları birleşip ağzı açık kalan yaşlı kadına baktı. Öfkeli anne henüz bir şey diyemeden Sera kendini ortaya atarak iki kadının arasına girdi.

“Kardeşlerimin unvanlarının konuyla hiçbir ilgisi yok, değil mi leydim? Önemli olan benimki. Buraya kazanmak için geldiğiniz ödölü hatırlasanız iyi ederseniz.”

Kadın bir an durakladıktan sonra sessini keserek kabulendi.

Sera tekrar genç kadınlara döndü. “Evet. Bildiğiniz üzere birkaç sezondur kasabada değildim. Önce bir tanışmayla başlayalım mı?”

Başka bir anne kıkırdadı. “Kesinlikle toplum ahlâkına aykırı.”

Sera sesini alçaltarak bilerek kızlara doğru eğildi. “Toplum ahlâkının hiç umurumda olmadığını göreceksiniz, leydiler. Daha çok, işe yarar şeyler yapmakla ilgileniyorum.”

Dört çift göz, hızla Sera’nın gözleriyle buluştu. Bu gözlerdeki şaşkınlığı binlerce ifade takip ediyordu; şok, karışıklık, keyif ve son olarak hayranlık.

Sera, Hayranlık’ı iyice incelemek üzere zihnine bir not kazıdı. Grubun en soluk tenlisi önce kızarıyor ve kısa süre içinde soluk hiçbir yeri kalmıyordu.

Malcolm ondan hoşlanabilir.

Bu düşünce Sera'ya isteyebileceğini tahmin ettiği tatmin duygusu vermemişti.

Keyif, diğer adıyla küçük fare, öne doğru sert bir adım atarak konuşan ilk kişi oldu. "Ben Leydi Lilith Ballard. Shropshire Kontu'nun en küçük kızıyım." Genç kız daha önce konuşan dudaksız kadını gösterdi. "Bu da kontes annem." Genç kız sesini alçaltarak ekledi. "Ayrıca ona söyledikleriniz için sizi tebrik ediyorum."

Sera sıırttı. Evet. Bu kızı çok sevmişti. Genç kadın başını olumlu anlamda sallayarak, "Benim için bir zevk," dedi. Ardından keskin gözlerle onu izleyen ancak kendini tanııtma girişiminde bulunmayan Hayranlık'a baktı.

Dük tam da gelecek anı bulmuştu. "Highley'ye hoş geldiniz, leydiler." Haven'ın derin ve sevecen sesi sabahın erken saatlerini aristokratik bir havayla doldurmuştu.

Kalabalık dikkatini Haven'a verirken Sera kaskatı kesilmişti. Kalabalıkta harekete geçen tek kişi baba olmuştu, boğazını çok yüksek bir sesle temizleyerek öne atıldı. "Haven. Sence de tüm bu olanlar biraz garip değil mi?"

Malcolm adamın elini sıkarak yanıtladı. "Brunswick." Sera, Brunswick Baronu'nun bir kilise faresi kadar fakir ancak düzgün, saygın bir unvan sahibi olduğunu hatırladı. "Benim yakın geçmişimden daha tuhaf bir şey var mı?" Haven, Sera'yı göstererek devam etti. "Kısa süre içinde eski karım olacak leydiyle tanıştınız sanırım. Kız kardeşlerini de tanıyor olmalısınız."

Baron homurtulu bir onayla Karışıklık'ı, büyük yeşil gözlü, kıızıl saçlı kızı gösterdi. "Bu da benim kızım."

Bahsi geçen kızın isimsiz kaldığı Seraphina'nın dikkatinden kaçmamıştı. Sanki kızlar birbirinin aynısıymış gibi, neden on-

lara eşsiz isimler vermekle uğraşılacaktı ki? Malcolm durumu düzelterek, “Leydi Emily,” dedi. “Sizinle tanışmak çok güzel.”

Leydi Emily görünüşe bakılırsa aynı şeyleri hissetmiyordu. Doğrusu birden gözyaşlarına boğulacak gibiydi.

Ancak diğer annelerden birinden gelen yüksek ve ısrarlı bir, “Mary,” sesi genç kızı bu utancından kurtardı. O sırada Şok, tekrar canlanmış olacak ki adeta dirsekleriyle diğerlerini iterek Haven’ın önüne geldi. Sarışın kız bir porselen bebek kadar güzeldi. Görünüşe bakılırsa Mary oydu.

Malcolm bu durumu bütün centilmenliğiyle normal karşıladı. “Siz Bayan Mary Mayhew olmalısınız.”

Sera başını şaşkınlıkla yana eğdi. *Bayan*. Haven Dükü’nün asil soydan gelmeyen bir kadını dikkate alması bile şaşırılacak şeydi. Özellikle o ve annesinin, babasının kömür madenciliği kökeni konusunda ne kadar kibirli oldukları düşünüldüğünde. Sophie, Sera’nın kulağına, “Babası Commons’un en kuvvetli adamlarından biri,” diye fısıldadı.

Bir siyasetçi. Hatta daha fenası.

Güzel kadın, “Ekselansları,” diyerek derin bir reverans yaptı. Soluksuz sesinde büyük bir galibiyet havası vardı. Bu, muhtemelen Seraphina’nın bugüne kadar duyduğu en kadınsı sestti.

Sera kendini daha fazla tutamadı. Bakışları hızla Haven’ın suratına kaydı. Genç adam nazik bir ilgiyle Şok’u izliyordu. Bunda sıradan bir nezaketten başka hiçbir şey yoktu, zaten Sera’nın umurunda da değildi.

Evet, kesinlikle umurunda değildi.

Bırak o kadını beğensin... Haven o kızı beğenirse bile, Sera’nın bunu sorun etmesi için hiçbir sebep yoktu. Hatta bunu fark etmesi için bile bir sebebi yoktu.

Aslında, Haven’ın ona baktığını fark edememişti.

Sera birden gözlerini kaçırarak uzağa baktı. Uzaktan gelen takırtıların ardından garaj yoluna giren bir başka kara araba dikkatini dağıtmıştı. Belli ki kızlardan biri tüm eşyalarını iki taşıta sığdıramamış ve üçüncüsüne ihtiyaç duymuştu. Bu biraz gereksiz görünüyordu ancak Sera bir dükü elde etmenin büyük bir özveri gerektiğini en iyi bilen kişiydi.

Ama bunun için abartılı hiçbir şey yapmamıştı.

Genç kadın boğazını temizleyerek Hayranlık'a baktı. Genç kıza bakar bakmaz ona Haven'la ilgilenmemesini ima eden keskin ses tonundan pişman olmuştu. "Ya siz?"

Genç kız bir an olsun kaçınmadan yanıtladı. "Felicity Faircloth."

Sera gözlerini kırıştırdı. "Efendim?"

Hayranlık gülümsedi. "Komik, değil mi?"

"Biraz."

Gülümseme bir sırıtmaya dönüşmüştü. "Leydi Felicity Faircloth olduğumu söylesem beni tanımanızda yardımcı olur mu?"

Sera hafifçe kıkırdadı. Hayranlık kesinlikle favorisiydi. "Hayır."

Felicity en ufak bir hayal kırıklığı göstermeksizin, "Ne yazık," dedi. "Peki, babamın Bumble Markisi olduğunu söylesem?"

Sera başını yana eğdi. "Bumble'ın markisi mi var?"

"Aslında var. Hem de oldukça yaşlı ve saygıdeğer biri."

"Evet, Haven sizi buraya çağırdığına göre buna şaşırmadım."

Felicity, Sesily'ye baktı. "Ne tatlı bir kedi."

Sesily, uğuldayan kedisinin tüylerini düzelterek cevapladı. "Teşekkür ederim."

“Vahşı mi?”

Sesily gözlerini kırpıştırarak, “Hayır,” dedi.

“Ne yazık. Annemin köpeklerinin icabına bakacağını ummuştum.” Yakındaki çitin altına dizilmiş üç sosis köpek, kazdıkları çukura tuvaletlerini yapıp içine de ince bir dal yerleştirdiler. Felicity, Sera’nın bakışlarını takip ederek, “Korkunçlar,” dedi.

“O zaman sanıyorum köpeklerle birlikte gelmediniz?”

“Tanrım, hayır. Asla. Arabada sadece annem vardı.”

“Ama annenizi getirmişsiniz.”

Felicity tek gözünü kırparak yanıtladı. “Düşes olmamı o kadar çok istiyor ki bunun pazarlığını yapabiliriz.”

Sera bir kahkaha attı. Bu kız şimdiden birinciliği garantilemişti ancak henüz Highley’nin sınırları içinde değildi. Sera göz açıp kapayıncaya kadar boşanacaktı. Genç kadın, kafasında yavaşça yer edinen bu düşünceyi bir kenara bırakıp Şakıyan Serçe ve geleceğini düşünmeye başladı.

Boşanmak özgürlük demekti.

Haven, Felicity Faircloth’tan ya da leydilerin herhangi birinden hoşlanırsa özgürlük onun demekti.

Bu düşünce kafasında daha iyice yer etmişti.

Sera dikkatle onu izleyen Haven’a baktı. “Düküm. Gelin de Leydi Felicity Faircloth ile tanışın.”

Haven, Felicity’yle tanışmaya geldiğinde garaj yoluna varan son araba, toplanan kalabalığı biraz geçip durmuştu. Sera grubun geri kalanına bakıp kollarını açtıktan sonra onlara taşıt yolundan çekilip malikânenin girişine doğru ilerlemelerini işaret etti. “Lordum, Leydilerim, Bayan Mayhew ve annesi... Hepiniz hoş geldiniz. Hadi hepinizi odalarınıza yerleştirelim. Bize bir birimizi daha iyi tanıma fırsatı verecek uzun bir öğle yemeği

ayarlayacağız. Oyunlarımız ve elbette hepimize yetecek kadar içkimiz de olacak.” Sera bu söylediğiyle Brunswick Lordu’nun dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Sera’nın söyledikleri grubu harekete geçirirken kadınlardan biri yüksek bir fısıltıyla şunları söyledi. “Üç araba doldurmak sizce de biraz arsızlık değil mi?”

Diğerlerini baltalama niyetiyle sorulan bu soru Sera’yı öfkelen-dirmiş, ona nefret ettiği bu insanları ve hayatı iyice hatırlatıp, bu hayattan ve onu buna bağlayan adamdan bir an önce kurtulmak için sabırsızlanmasına sebep olmuştu.

Sera asla insanların arkasından konuşan biri olamamıştı. Sosyete basamaklarının tırmanılmasıyla ilgili dedikodular ya da unvan avcılığıyla ilgili entrika dolu sözler başka bir yerde, sivil hayatta dile getirilebilirdi. Fakat Seraphina hâlâ evin hanımı ve düşes unvanının sahibiydi, bu yüzden kuralları o koyardı.

“Doğrusu bence fazladan bir araba, bu uzaklıktaki bir eve gelen bir kişinin harika bir hazırlık yaptığını gösterir.” Sera, Malcolm’a bakarak, “Değil mi, ekselansları?” diye sordu.

Haven yalan söylemekte hiç tereddüt etmemişti ki bu, daha birkaç dakika önce garaj yoluna giren araba yoğunluğunu gördüğünde ifade ettiği zıt hisler düşünüldüğünde oldukça şaşırtıcıydı. “Kesinlikle.” Mayhew’un annesinin yanakları dük, genç kadınlara bakarken kızardı. “Hanginiz daha dikkatli?”

Kızların hepsi suratlarında merak ve pişmanlıkla karışık bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Leydi Lilith nihayet yanıt vererek, “Sanırım bizden bu testi geçebilecek biri olmayacak, ekselansları,” diye cevapladı.

Dokuzuncu aracın kapısı, kadının söylediğini kanıtlar gibi açıldı. Kapı öyle kuvvetli açılmıştı ki araba adeta yerinden sekmiş, kapı yakalanıp kontrol altına almamadan hızla geri kapan-

mıştı. Arabadan geniş mi geniş, uzun, güderi deriyle kaplı bir bacak uzandı.

“Ah, hayatım.”

Malcolm sert ve hızlı bir şekilde, “Bu da ne demek?” diye çıkıştı.

Sera henüz durumu değerlendirme zamanı bulamamıştı ki araba kapısının üst tarafından koyu saçlı bir kafa fırladı. Hemen arkasından, geniş omuzlar ve mükemmel bir şekilde dikilmiş lacivert bir ceket görünmüştü.

Toplanan kalabalık bu davetsiz, atılgan misafir karşısında adeta soluksuz kalmıştı.

Burada ne işi var?

Sesily, “Ding-dong!” diye bağırırken Sera, Haven’ın homurdandığını duyduğuna emindi.

Planları böyle değildi.

Ters giden bir şeyler vardı.

“Umarım yanlış görü...” Haven’ın cümlesi adamın onlara dönmesiyle yarım kaldı. Adamın yüzü, Sera’nın hayal edemeyeceği bir şekilde ezilmiş ve morarmıştı. Caleb Calhoun, gülümseyerek şans eseri hasar görmeyen dişlerini gösterdikten sonra tek, pürüzsüz bir hamleyle kapıyı kapattı ve yaptığı çok normal bir şeymiş gibi kalabalığa yaklaştı.

Sera çoktan ona doğru yönelmişti. “Burada ne yapıyorsun?”

“Sana da günaydın.” Caleb uzun şapkasını çıkararak devam etti. “Buranın Faneuil Hall Balık Pazarı’nın altı buçuktaki halinden daha kalabalık olduğunu söyleyebilirim.”

Toplanan kadınlar Caleb’in söyledikleri karşısında küçük bir soluk aldılar.

Sesily ise küçük bir mutluluk çığlığı attı. “Amerikalı geldi!”

Sera bakışlarını Haven'a çevirdiğinde adamın bu karmaşaya dahil olmadan, ona dik dik baktığını gördü.

“Korkarım uzun kalmayacağım, tatlım.” Caleb şapkasıyla abartılı bir selam vererek devam etti. “Ne hoş leydiler. Sorsalar en güzellerini seçebilir miydim, inanın bilmiyorum.” Genç adam Sera'ya bakarak simsiyah olup neredeyse kapanmak üzere olan şiş gözüne rağmen göz kırptı. “Elbette birincilik düşeste olurdu.”

Sera bir kaşını havaya kaldırdı.

Caleb'in bu yaptığı işleri hiç kolaylaştırmayacaktı.

13. BÖLÜM

SERÇE KAFESTEN UÇUYOR!

Sera en yakınındaki kapıyı açıp Caleb'i sayısız karşılama odalarından birine sokarken coşkulu bir şekilde bağırdı. "Bize bir saniye izin verebilir misiniz?"

"Bu gerçekten çok uygunsuz bir davranış."

"Kim bu adam?"

Kız kardeşler, kalabalığı odalarına itelerken kadınlardan mırıltılar yükseliyordu.

Sophie var gücüyle bağırarak tüm gürültüyü bastırdı. "Yaptığınız bu erken yolculuktan sonra eminim hepinizin ferahlamaya ihtiyacı vardır."

Annelerden biri kaba bir ses tonuyla, "Ben ferahlamak falan istemiyorum!" dedi. "Ekselansları! Kızımın... Ee... Karınız tarafından böylesine kötü etkilenmesine izin vermeyeceğim!"

"İy!" Sesily, Sera'nın tahmin ettiğinden çok daha yakındı. "Şu Mayhew kızını yarışmadan mümkün olduğunca çabuk ele-yebilir miyiz? Annesi çok vır vır ediyor."

Sera hızla kız kardeşine dönerek bağırdı. "Sesily!"

Sesily masummuş gibi yaparak, “Ne?” diye cevapladı. “Bence senin bir şaperona ihtiyacın olabilir.” Genç kadın en tatlı flörtöz tavrıyla dikkatini Caleb’a çevirdi. “Amerikalılarla olanlar böyle şeyleri bilmez.”

Caleb, Sesily’ye minnettar bir bakış attı. “Şansları varsa bilmezler.”

Sera öfkeyle homurdanarak, “İkiniz de katlanılmazsınız,” dedi. Ardından hızla arkadaşına döndü. “Sen burada ne yapıyorsun? Yüzüne ne oldu?”

“Sen bir de diğer herifi görmeliydin.” Caleb sırtarak göz kırptı, fakat bu hareket canını çok yakmıştı. “Ovv.”

“Bu işin içinden kolayca kurtulabileceğini sandıysan hak ettiğin cezayı bulmuşsun.” Sera’nın bu sözleri hiç canını yakmamıştı, genç kadın elini arkadaşının güçlü, şiş yanağına kaldırıp dikkatli bir şekilde gözünü inceleyerek tekrarladı. “Ne oldu?”

Caleb, Sera’nın dokunuşuyla derin bir nefes aldı. “Geri dönemezsin. Şu an dönmen imkânsız.”

Sesily bir an soluksuz kalmıştı. “Sen Londra’ya kaçmayı mı planlıyordun? Vay be, ne heyecanlı ama!”

Sera gözlerini tavana dikip Tanrı’dan sabır diledi. Şakıyan Serçe’yi kontrol etmek için, gizlice bir iki geceliğine Londra’ya gitmeyi planlamıştı sadece. “Heyecanlı falan değil, Sesily. Bu bir iş.”

Sesily, “Gerçekten heyecanlı değilmiş gibi konuşuyorsun,” diye yanıtladı. “Ama bence heyecanlı. Bir kadın her gün taver...”

“Sus artık.” Sesily *taverna* diyemeden, Caleb ve Sera aynı anda sözünü kesti. Sera yakınlarda onları duyabilecek biri olup olmadığını görmek için kapıya baktı. Malcolm öteki antredeydi. Genç adamın gözleri bir an onunkilerle buluştu, fakat bakışlarında korkunç bir öfke vardı. Bu öfkenin sabahtan beri dırdır

edip her şeye karşı çıkan anneler yüzünden olduğu şüphesizdi, tabii Sera gibi başka sebepleri de olabilirdi.

Ancak hiçbir şey duymamıştı ve asıl önemli olan da buydu. Sera'nın ne yaptığını bilseydi, tüm gücünü onun üzerinde kullanacağı kesindi.

Sanki kocası olarak yeterince güç kullanmamış gibi...

Caleb, "Konumuz şu ki," diye devam etti. "Burada kalman gerek."

Sera gözlerini kırıştırarak arkadaşına baktı. "Ama neden?"

Sesily bir yerde ne zaman fazla olduğunu bilirdi. "Amerikalı'nın gözü için bir şeyler getireceğim."

"Bildğin üzere benim bir ismim var."

Sesily göz kırparak yanıtladı. "Sence de Amerikalı kulağa çok kaygı verici gelmiyor mu?"

Sera, "Git," diye emretti.

Sesily, ablasının dediğini yaparken Caleb konuşmaya devam etti. "Bu çok bela bir şey."

"Neler olduğunu söylemezsen asıl bela kim göreceksin."

"İçini ferah tut, Sera."

"Keşke erkekler bu üç kelimenin kadınların yüreğini nasıl büyük bir korkuyla doldurduğunu anlasaydı." Genç kadın, arkadaşının koluna hızla vurarak ısrar etti. "Söyle hadi."

"Oof!" Caleb, inleyerek omzunu tuttu. Rengi birden sararmıştı.

"Şimdi de adama vurdu!" Ötedeki koridorda şaşkın bir soluk sesi duyuldu. "Bu kadını göndermeniz gerek, ekselansları. Burası edep, genç bir leydiye göre değil!"

Sera duyduklarını yok saydı, arkadaşı için öyle endişelenmişti ki başka bir şey düşünemiyordu. "Sana ne oldu, Caleb?"

“Sorun yok. Sadece ufak bir çıkığım var. Ama korkma, çıkışımı yerine yerleştirecek düzgün bir kasap buldum. Şimdi azıcık onuyor, o kadar.”

Sera’nın kaşları havaya kalktı. “Peki, bu çıkık *kimin* yüzünden oldu?”

“Çıplak elli İtler.”

Çıplak Elli İtler, Covent Garden’ın yeraltını yöneten iki kardeşti. Şu ana kadar Caleb ve Sera’yı rahat bırakmışlardı ama Şakıyan Serçe düzgün işlemeye başlayalı çok olmamıştı. Caleb ve Sera başarılarının kısa süre içinde fark edileceğini ve Çıplak Elli İtlerin bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordu. “Şakıyan Serçe’ye bir şey oldu mu?”

“Çok büyük bir hasar yok, bir iki günde eski haline dönecektir.” Bunu duymak Sera’yı üzmüştü. “Birlikte çalışmak istiyorlar. Bizi korumak için para istediler. Bir avuç İngiliz askerin-den korunmaya ihtiyacım olmadığını söyledim.”

“Onlar da sana yanıldığını kanıtlamak istedi.”

Caleb bir kez daha gülümsemeye çalıştı. “Ben de bir iki tane sağlam vurdum ama.”

Sera başını iki yana salladı. “Sen hâlâ bir çocuksun.”

“Onlara korku parası ödemeyeceğiz.”

Sera gözlerini kısarak, “Elbette ödemeyeceğiz,” diye yanıtladı.

“Harika. O zaman bu iş toplantısının sona erdiğini düşünebiliriz. Sen burada kalıp boşanıyorsun, ben geri kalanıyla ilgileneneğim.”

Sera yüreğinin birden öfkeyle dolduğunu hissetti. Kasabaya gelmek zorunda bırakılmasaydı Londra’da Caleb’a yardım edebilir, Şakıyan Serçe’yi koruyabilirdi. Asıl ironik olan buradaki düşmanlarıyla uğraşmakla meşgul olduğu için kulüpteki düş-

manları püskürtememişti. Elbette buradaki düşmanları farklı düşmanlardı.

Eğer kulübü kaybederse Britanya'ya dönmek için tek sebebi de kaybedecekti. Uğruna savaştığı tek şey ellerinden kayıp gidecekti. Burada bulunma sebebi Şakıyan Serçe'nin özgürlük vaadiydi. Buraya Şakıyan Serçe ve kendi geleceği için gelmişti. Eğer tavernayı pratikte koruyamazsa teoride korumasının hiçbir anlamı yoktu. "Korkunç... Seninle geliyorum."

"Hayır."

Sera, Caleb'a bir bakış attı. "Söylesene Caleb, sana bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşündüren şey nedir?"

Caleb bir iç çekti. "Geçmiş olmadığı kesin."

Sera, "Evet," diyerek onayladı. "O kesin."

"Peki döndün diyelim, sonra ne olacak?"

"İlla bir şey olur!" Sera öfkelenmeye devam ederek ısrar etti. "Şakıyan Serçe, adaşı olmadan bir hiç."

Caleb, "Saçmalık," diyerek karşı çıktı. "Sen burada kalıyorsun. Ben Çıplak Elli İtlerin icabına bakacağım. Bir koruma tutarım, onlara yolumuza çıkmalarına izin vermeyeceğimi gösteririm. Sen o güzel kafanı böyle ıvır zıvırlarla doldurup canını sıkma."

Sera tekrar gözlerini kıstı. "Eğer bana değerli bir güvercinmişim gibi davranmaya devam edersen *kafanı* patlatacağım. Geri dönüyorum."

"Neden?"

Sera, "Çünkü orası *benim*," diye fısıldadı. "Sen sadece orayı güvenle yöneten birisin."

"Ama boşanırsan. Ki zaten bunun için buradasın."

"Ucunda sahip olacağım bir taverna olmazsa bu boşanmanın hiçbir anlamı olmayacak."

Caleb tavana bakarak öfkeyle nefes verdi. “İlla burnumu sokacağım diyorsun.”

Sera başını evet anlamında salladı. “Şu an bunu her zamankinden çok istiyorum.”

“Güzel. O zaman birkaç gün burada kalacağım demek.”

Bu öyle kötü bir fikirdi ki Sera gülmeden edemedi. “Hayır, kalmayacaksın.”

“Bir kez olsun ortak bir noktada buluştuk, karıcığım.” Haven odanın sahibiymiş gibi –ki Sera böyle olduğunu biliyordu– içeri girdi. Sinir bozucu adam...

Genç kadın, “Sohbetlerime kulak misafiri olmadığın için teşekkür ederim,” diye yanıtladı.

“Evli kaldığımız sürece evli olmayan erkeklerle konuştuğun her şey beni de ilgilendirir, sevgilim.”

Erkekler gerçekten çekilmez varlıklardı. “Bana bir daha ‘sevgilim’ dersen olacaklara karışmam.”

Malcolm hiç kaçınmadan cevapladı. “Ne olacakmış? Beni bu Amerikalı herife mi benzeteceksin?” Malcolm, Caleb’a bakarak devam etti. “Ne talihsizlik. Keşke seni bu hale ben getirebilseydim.”

“Eğer bunu yapan sen olsaydın dükkân, korkunç görünen ben değil, sen olurdun.”

Haven duydukları komikmiş gibi sırıttı. “Geçmiş bize tam tersini söylüyor, Amerikalı.”

Sera birden durdu. *Bu da ne demek oluyordu?*

Her neyse, bunun bir önemi yoktu. “Benim Londra’ya dönmem lazım, Haven.”

“Hayır.” İki adamın birbirini onaylamasından hoşlanmamıştı.

Genç kadın kendini daha fazla tutamayarak öfkeyle inledi. “İkinizin de kararına karışma hakkınız yok.”

Haven, “Bir anlaşma yaptık, Sera,” dedi. “Ve anlaşmamızda bir Amerikalı’yla Londra’ya kaçmak yoktu.”

Sera sertçe yanıtladı. “İstediğim kişiyle, istediğim yere kaçırım.” Birden her şey, onu inanılmaz öfkelenmişti. “Sen benim sahibim değilsin.”

Caleb, “Aslında öyle,” diye cevapladı.

Sera gözlerini kırpıştırarak arkadaşına döndü. “Pardon?”

Haven da birden şok olmuştu. “Efendim?”

Caleb’in gözleri hızla Sera’nınkilerle buluştu. Sera, arkadaşının gözlerindeki bu anlamdan hiç hoşlanmamıştı. “Bu adam senin sahibin, düşes. Sen onun karısısın. Sana ve senin sahip olduğun her şeye sahip. Hatta geleceğine bile.”

Caleb’in mesajı oldukça açıktı. Sera, Şakıyan Serçe’yi güvende ve elinde tutmak için burada kalmak zorundaydı. Geleceğini güvence altına almak için boşanmayı garantilemekten başka şansı yoktu.

Sera kaşlarını çatarak arkadaşına döndü. “Sen lanet olası bir hainsin.”

“Bazen zorunda olduğumuz şeyleri yaparız. Endişelenme, düğ. Sera Londra’ya dönmüyor.” Sera, Caleb’in suratında başka bir hasara sebep olmamak için kendini zor tutarken Caleb konuşmaya devam etti. “Anlaşılan burada birkaç gün geçireceğim. Hepimizin sıkı dost olacağına eminim.”

Bu büyük bir saçmalıktı. Sera ve Caleb’in planları vardı. Caleb burada kalmayacaktı. Sera, ona bunu söylemek için ağzını açtığı anda Haven hızla araya girdi. Genç adam, Caleb’a ciddi zararlar verebilirmiş gibi görünüyordu. “Asla dost olmayacağımıza emin olabilirsiniz. Ayrıca burada kesinlikle istenmiyorsunuz.”

Sera, o ana kadar, Caleb'in Highley'ye bir daha asla adım atamayacağına emindi. Fakat bunu birden gurur meselesi haline getirmişti. Zaten o ve Malcolm arasında her zaman bir gurur meselesi vardı. "Ben istersem kalabilir."

"Yeteri kadar şey istedin, Seraphina. Seni bir çocuk gibi şımartmaya devam etme niyetinde değilim. Arkadaşın için odamız yok."

"Çocuk gibi mi?" Bu adam kiminle konuştuğunu sanıyordu?

Caleb, "Ah, şimdi bittin dük," diye yanıtladı.

Sera, arkadaşına dönüp bir parmağını havaya kaldırdı. "Ateş üstünde yürüyorsun Calhoun." Caleb ellerini geniş bir şekilde iki yana açarken Sera, dikkatini tekrar Malcolm'a çevirdi. "Caleb'in kalabileceği bir düzine oda var."

Malcolm, "Hepsinde tamirat var," diye cevapladı.

Sera sırıttı. "O zaman *benim* odamı paylaşır."

Sera, Haven'in çenesindeki öfke habercisi seçirmeyi savaşlarındaki bir zafer olarak düşünebilirdi ama zaferini, ötedeki koridordan gelen toplu soluk sesleri yüzünden kutlayamamıştı. Genç kadın sesin geldiği yöne döndüğünde birkaç metre ötede onları izleyen, kocaman açılmış gözler gördü.

"Bu katıldığım en güzel ev partisi." Sesily, elindeki tabakta kalın bir biftek parçası tutuyordu. Genç kadın eti Caleb'a uzatıp, "Gözün için," diye fısıldadıktan sonra diğer kadınlara döndü. "Sizce de öyle değil mi?"

"Asla değil!" Anlaşılan hep Bayan Mayhew'un sesi çıkıyordu. "Bu tek kelimeyle münasebetsizlik."

"Ah, lütfen." Sera bu tantana yüzünden çok öfkelenmişti. "O zaman gidebilirsiniz, Bayan Mayhew. Ama gitmezsiniz, değil mi? Çünkü Londra'daki her anne gibi siz de düklüğü çok istiyorsunuz. Ve bu, onu elde etmek için sahip olabileceğiniz en iyi fırsat."

Bayan Mayhew sonunda çenesini kapatmıştı.

“Şimdi, kızlarınızdan biri benim konumuma geçene kadar, Highley’nin hanımı olarak, size odalarınızı bulup yerleşmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım. Öğle yemeğinde sizi görmek için sabırsızlanıyorum. Seline, hayatım?”

Sera’nın kız kardeşi hiç vakit kaybetmeden harekete geçti. “Buradan buyurun.”

Grup uzun bir sıra halinde malikâneye girerken Sera, dönüp kocasına baktı. “Ayrıca o kalıyor.”

“Onu burada istemiyorum.”

Caleb araya girerek, “Yalnız o hâlâ burada,” dedi.

Sesily, “Artık Amerikalı denmesini tercih eder misin?” diye sordu.

Caleb sırtıttı. “Galiba edebilirim. Kalmayı çok isterim, düşes. Ama adamınla kim baş edecek?” Genç adam hızla ekledi. “Tabii baş edemeyeceğimden değil, doğrusu keyfim bayağı yerinde.”

Haven, Sera’dan başka kimseye dikkat etmiyordu. Genç adam, Sera’yı huzursuz edecek kadar yaklaşmıştı.

Fakat Sera’nın hissettiği huzursuzluk değildi, tamamen başka bir şey hissediyordu.

Genç kadının kalbi küt küt atmaya başlamıştı, Haven’ın bakışlarını gururlu bakışlarla karşılarken arkadaşına cevap verdi. “Ben onunla baş ederim.”

Haven uzun bir süre Sera’yı izledi, genç kadına bu dünyadaki tek insan oymuş gibi hissettiriyordu. Haven nihayet bir şeyler söyleyerek, “Bu sana pahalıya mal olacak,” dedi.

Sera, “Elbette olacak,” diye cevapladı. “Bizim oyunumuzun tarzı bu.”

Sera, Haven’ı şaşırtmıştı fakat genç adamın toparlanması uzun sürmedi. Haven, Caleb ve Sesily’ye doğru konuşurken bile gözlerini Sera’ninkilerden çekmemişti. “Bizi yalnız bırakın.”

Bu kelimeler Sera'yı birden endişelendirmişti.

Belki de hissettiği heyecandı.

"İıı..." Sesily, ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"Düşes?" Aynı şekilde Caleb da öyle.

Sera geri adım atmadan ve gözlerini Haven'dan kaçırmadan yanıtladı. "Sesily, lütfen Caleb'a aile odalarımızdan birini gösterir misin?"

"Hayır." Haven, düklere ait bir güçle, kuvvetli ve sert bir şekilde karşı çıktı. "Dördüncü kat. Batı kanadı, en sondaki oda."

Burası, Sera'nın odasına en uzak odaydı. Sera'nın suratında yapmacık bir gülümseme oluştu. "Ne yazık ki merdivenleri çıkabiliyor ve koridorlardan geçebiliyorum, kocacığım."

Haven bu kelimeleri yok sayarak kendini yineledi. "Bizi yalnız bırakın." Sesily ve Caleb, Sera'ya bakarken Haven öfkeyle homurdandı. "Köpeklerini geri çek, karıcığım."

Sera başını olumlu anlamda salladığında Sesily ve Caleb hızla itaat etti. Sesily, arkalarından kapıyı çektiğinde odada küçük bir çıt sesi duyuldu. Sera derin bir iç çekerek kendini yaşayacaklarına karşı yeteri kadar sakinleştirmeye ve güçlendirmeye çalıştı. "İşte sonunda yalnız kaldık. Dikkatli ol kocacığım, yoksa el âlemin ağzını kapatamazsın. Müstakbel karının annesi bizi böyle görürse... Hiç anlayışlı karşılayacağını sanmıyorum."

"Ne düşündükleri umurumda bile değil."

Sera bir an olsun Haven'a inanmıştı. Fakat onu çok iyi tanıyordu. Bu, tatlı da olsa bir yalandı. Genç kadın toplayabildiği tüm güçle bu gerçekle yüzleşti. "Saçmalık. Sen hep dünya ne düşünür onu umursadın."

Haven elini havaya kaldırdı, Sera onun dokunuşunu beklerken soluksuz kalmıştı. Haven, sıcacık parmaklarını Sera'nın

yanagına değdirdi, bu öyle sıcak bir dokunuştı ki parmakları hep oraya ait gibiydi.

Sera, adamın sıcaklığıyla ve gücüyle bir nefes verdi.

Haven da uzun, yorgun bir nefes vermişti. Aynı Sera gibi o da hissettikleri yüzünden perişan olmuş gibiydi.

Hatta Sera'dan daha kötü bir halde görünüyordu.

Genç kadın gözlerini yumarak yüzünü Haven'ın sıcak avucuna yaslamamak için zor durdu. Sonra sesini duyan her kim ise sessizce *lütfe*n diye yalvardı. *Lütfe*n *Malcolm* daha perişan olsun...

Çünkü bunca yıldan sonra bile, geçmişteki onarılmaz hasarlardan sonra bile, bir zamanlar çok sevdiği bu adama hissettiği çekimi engelleyemiyordu.

“Evet, umursadım.” Haven'ın sesi çakıl taşlarının üzerinde ilerleyen tekerlekler gibi titrekti. “Bir zamanlar insanların ne düşündüğünü çok umursuyordum. Şimdi böyle bir düşüncem yok, artık sadece senin ne düşündüğünü umursuyorum.”

Sera gözlerini Havendan alamıyordu, her zamanki gibi ansızın egemenliği altına girmişti. Genç kadın başını sadece Haven'ın görebileceği bir şekilde iki yana sallayarak fısıldadı. “Mal.”

“Efendim, Melek?” Haven ona yaklaşarak fısıldadı. Bu fısıltı, Sera'yı hiç olmadığı kadar kışkırtmıştı. “Sana istediğin her şeyi veririm. Seni hiç reddedemiyorum.”

Bu doğru değildi. Sera onu affetmesi için yalvarmış, ona inanması için adeta yanmıştı. Fakat Haven onu geri çevirmişti.

Ama artık o küçük kız yoktu. Haven da o genç çocuk değildi. Artık onu geri çevirmeyeceğinin sözünü veriyordu, Sera da onu reddedemeyeceğinin farkındaydı. Elini kaldırma sırası Sera'ya gelmişti. Elini yanagına koyup mahvolma sırası Sera'nındı.

Sera, elini Haven'ın yanağına koydu. Haven, nefes verdiği-
de genç kadın kendini hiç olmadığı kadar güçlü hissetmiş, ada-
mın nefesinin dudaklarına bir anı gibi vuruşunu çok sevmişti.
Haven'ı yakmış gibiydi. Belki de gerçekten yakmıştı. Zaten her
zaman ateşle barut gibi olmuşlardı. Neden bir şeyler yaşanma-
sına izin vermeyecekti ki? Yalnızca bir kez, bir anlığına bunu
yaşayabilirlerdi. Sadece hâlâ tutuşup tutuşmadıklarını görmek
için...

Sera, Haven'a doğru uzandı, belki de adam ona doğru eğil-
mişti. Bunun bir önemi yoktu.

Genç adam karısının dudaklarına fısıldadığında ona mı
yoksa yüce bir güce mi konuşuyordu anlayamamıştı Sera. "Affet
beni." Haven kimden, ne istiyordu?

Genç kadın o an bunu hiç umursamadığını fark etti.

Hissettiği öpücük dudaklarındaki mührü kırmış ve içindeki
karanlık, rutubetli odaya ışığın ve havanın girmesine izin ver-
mişti. Bu öpücük, Sera'nın yıllardır ördüğü koruma duvarlarını
yıkılmış, onu Haven'dan koruyacak hiçbir şey olmadan, bir ba-
şına bırakmıştı.

Ve genç kadın hâlâ hiçbir şeyi umursamıyordu.

Haven durmadığı sürece hiçbir şey umurunda değildi. Sera,
Haven'ın durmasına hazır değildi. Adam ona dokunmayalı yıl-
lar olmuştu. Üstelik böyle arzu, tutku ve sadece zevk için do-
kunmayalı daha uzun bir süre olmuştu.

Sera dudaklarında Haven'ın dudakları varken bir iç çek-
ti. Haven da öyle. Genç adam da zincirlerini kırmıştı, hızlıca
hareket ediyor, güçlü sıcak elini arkaya götürüp parmaklarını
karısının saçlarına doluyor, ağzını ağzına bastırırken Sera'yı
kendine çekiyordu. Nasıl başardıysa zamanı geri almayı başar-
mıştı, çift aralarında yalnızca bu tutkunun olduğu günlere geri
dönmüştü.

Haven'ın tadı hiç değişmemişti; gizemli, kışkırtıcı bir baharat gibiydi. Sera kollarını boynuna dolayıp onu kendine çekmeden edememişti. Genç kadın, Haven'ı tekrar yaşamak isteyerek kocasının dudaklarını cesur ve çaresiz bir tutkuyla yaladı. Haven hissettikleri karşısında inledi. Bu çok alçak ve ahlaksız bir sestti. Genç adam, kollarını karısının beline dolayıp onu yukarı kaldırdı ve döndürerek kapıya dayadı. Tanrı'ya şükür kapı kapalıydı. İşte, Sera artık onundu.

Çift, yıllar hiç geçmemiş gibi bir kez daha aşkla yanıyordu.

Tanrı biliyor ya, bu Sera'nın çok hoşuna gitmişti. Genç kadın yıllar önce çok kırıldığına, yaşadığı acı ve kayıpla mahvolduğuna inanmişti. Belki de gerçekten mahvolmuştu. Fakat artık böyle hissetmiyordu, bir şekilde Haven'ın kollarında olmak ona tekrar iyi hissettirmişti.

Ama bu şaşırlacak bir şey değildi. Haven'layken her zaman kendini bulurdu.

Sera ağzını Haven'ın azından çekip derin bir nefes aldı. Haven başını geri çekip Sera'yı uzun uzun izledi, bakışları suratında geziyor onu her detayıyla inceliyordu. Genç adam, "Tanrım," diye fısıldadı. "Her zamankinden daha güzelsin." Ardından Sera'nın çenesini yukarı kaldırıp boynunu ortaya çıkarak, kadının kızarmasına ya da geri çekilmesine izin vermeden, dudaklarını tenine değdirdi.

Sera hissettikleriyle soluksuz kalmıştı, bunlar son derece leziz ve tanıdık duygulardı. Haven bu duyguları, arzularını bastıramıyormuşçasına, derin, hayvansı bir iniltiyle ödüllendirdi. Genç kadın parmaklarını Haven'ın saçlarına dolayıp ensesindeki kıvrıcıklara bastırarak –aynı Haven'ın sevdiği gibi– yavaş, cesaret verici daireler çizmeye başladı. Ve o an bir inilti daha duyuldu.

Tanrım, bu iniltiler Sera'nın nasıl da hoşuna gitmişti.

Haven'ın elleri çok geçmeden Sera'nın korsesine gitti. Genç adam, Sera'nın paçosunun düğmelerini çekiştirip paçoyu iki yana açarak elbisesinin dantelli ucunu buldu. Elbisenin ucu olması gerekenden daha aşağıdaydı. Sera soluk almak için savaşıırken elbise iyice daralmıştı. Haven, Sera'nın kulağına hoş, fakat ahlaksız şeyler fısıldadı. Genç kadın kendine bu tarz cümleleri karanlık, yalnız gecelerde hatırlamayı yasaklamıştı.

“Nasıl zevk aldığını hatırlıyorum, Melek...” Uzun, marifetli parmakları hızla yolunu bulmuş ve korseyi hoş bir umut gibi çıkarmayı başarmıştı. “Bunu nasıl istediğini biliyorum.” Haven, Sera'ya çığlık attırmak isteyerek sertleşen göğüs ucuna yaklaşarak durdu. “Nasıl nazlandığını, inatla ne istediğini söylemediğini hatırlıyorum.”

Sera bu kelimelerle birlikte geçmişe döndü ve bir zamanlar olduğu kadını hatırladı. Bu sırada Haven, yumuşak kulak memesini dişlerinin arasına alıp nazikçe ısırarak onu zevkten mahvolmakla tehdit ediyordu.

Haven haklıydı. Sera onun yanında çok geriliyor, ahlaksız görünüp onu kaybetme korkusuyla çoğu şeyi söylemekten kaçınıyordu.

Ancak onu kaybetmişti ve Haven, onun zaten ahlaksız bir kadın olduğunu düşünüyordu.

Haven onu çoktan ahlaksız bir kadına çevirmişti.

Sera kendini geri çekip onun gözlerinin içine baktı. Genç adamın vahşi bakışları arzuyla ağırlaşmıştı, Sera aynı arzusunun Haven'ın içine işlediğini de biliyordu. Genç kadın hiç kızarıp tereddüt etmeden eteğini üstünde tutan küçük ilmeği çözdü ve kumaşın bollaşmasına izin verdi. Ardından elini Haven'ın hareketsiz, vaatlerle dolu eline götürüp onu yönlendirerek bedenini bedenine yasladı. Genç adamı, ona vermek istediği şeyi alması için zorluyordu.

Çok geçmeden bir inilti daha duyuldu. Bu ses, Sera'nın bedenine tarif edilemez bir zevk dalgası göndermişti.

"Sera." Bu kelimedeki şaşkınlık ve arzu adeta savaş halindedeydi.

Sera dudaklarını adamın yanağına sürterken Haven, karısının tek göğsünü ağırlığını ölçer gibi havaya kaldırdı. Genç kadın, Haven'ın sözlerini tekrar ederek, "Nasıl zevk aldığını hatırlıyorum, düğüm," dedi. "Bunu nasıl istediğini hatırlıyorum. Bu sefer ne istediğimi söyleyeyim mi?"

Sera, Haven'ın kısık bir sesle ettiği pis küfürleri evet olarak algılamıştı.

"Bana dokunmanı istiyorum." Haven, onun söylediğini yaparak başparmağını yavaşça aşağı kaydırdı. "Beni öpmeni istiyorum," diyerek isteklerine devam etti genç kadın.

Haven hiç duraklamadan eğildi ve Sera'nın göğsünün ucunu ağzına aldı. Genç adam, karısının zevkten mahvolduğuna emin olana kadar dudaklarıyla ve diliyle göğsünü emmeye devam etti. Soluk soluğa kalan Sera, bir bacağıyla Haven'a dolayıp kıvrılırken, genç adam Sera'yı kapiya dayamış bir halde göğsünü emmeye devam ediyordu.

Adamın eli ayak bileğine gelip dizlerine kaydığında Sera, onu durdurması gerektiğini biliyordu. Ama o kadar uzun zaman olmuştu ki... Uzun zamandır kimse ona dokunmuyordu, Haven ona dokunmayalı çok uzun bir zaman olmuştu. Sera eteklerinin birden kalktığını ve bacağına Haven'ın omzuna çıktığını fark etti. Genç kadının parmakları kocasının saçlarında dayken adamın ağzı müthiş bir eminlikle teninde geziyordu.

Sera, Haven'ın dokunuşları karşısında bağırmandan edemedi. Bu dokunuşların gücü, zevki, vaatleri onu resmen bağırıtmıştı. Bu vaatler sadece o ana değil, yaklaşmakta olan geleceğe aitti. Sera çılgılık atarken Haven, karısının en hassas, en hazır ve

en çaresiz olduğu yerinde, yumuşak, ıslak merkezinde inliyordu. Dili... Sera kaç kez karanlıkta uzanıp bu dili düşünmüştü? Haven'ın dili, sert ve emin bir şekilde tenini okşuyor, Sera'nın ona hasret duyduğu her bölgeyi itinayla buluyordu. Sera, Haven'ın saçlarındaki parmaklarını sıkarak fısıldadı. "Malcolm... Tanrım... Evet, evet orası."

"Biliyorum, Melek." Haven, Sera'nın tenine doğru fısıldayarak istediğini yaptı. Zaten ne yapması gerektiğini biliyordu.

Değişen hiçbir şey yoktu. Sera'nın âşık olduğu ve ona –son dakikasında dahi– sevişmelerinin en vazgeçilmez zevklerini tattıran o adam geri dönmüştü.

Haven bu düşünceyi duymuş gibi geri çekilerek Sera'ya baktı ve güzel gözlerini kadının kılere dikerek bir parmağını arzuyla dolmuş, ıslak içinde gezdirmeye başladı. Çift birlikte inlerken, parmağını hareket ettiren Haven, Sera'nın en gizli yerlerinden zevkin akmasına sebep olmuştu. Genç kadın gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

Haven birden durdu. "Hayır."

Sera gözlerini açarak yalvarır bir sesle, "Mal," dedi.

"Sana istediğin her şeyi vereceğim, aşkım. Ama sen de bana istediğimi ver."

Haven parmağını tekrar hareket ettirdiğinde Sera bedenini ona doğru kaldırdı. "Tamam."

"Gözlerini açık tut. İzlemek istiyorum. Yeni bir anımız olsun istiyorum."

Haven öyle yakındı ki Sera bu kelimeleri adeta üzerinde, arzu dolu açık yerlerinde hissediyordu. Genç kadın bu duygulara karşılık vermek mantıklı mı emin olamasa da Haven'ı anlayabiliyordu.

Sera, Haven durmadığı sürece ona her şeyini verirdi.

Ve Haven durmadı. Genç adam, Sera'nın onu en çok istediği yere uzun bir nefes vererek onu iyice kışkırttı. Bu hareketle Sera'ya yapabileceklerinin sözünü vermiş olmuştı.

Üstelik bunu çok hoş bir şekilde yapmıştı.

Haven, Sera'yı cezbederek kıvrandırmak, bekleme zevkiyle cezalandırmak istiyordu.

Ancak Sera yeteri kadar beklemişti.

Genç kadın parmaklarını tekrar kocasının saçlarında gezdirdi ve Haven yeniden gözlerine bakana kadar parmaklarını kafa derisinde bastırdı. Evrenin Haven'a, kadının üzerinde kulanması için verdiği güç o odanın ve o anın ötesindeydi.

Ama bu konuda eşitlerdi.

Sera kendi gücünden zevk alıyordu.

Genç kadın, "Ben de istiyorum," dedi.

Sera zevkin doruklarındaydı.

Haven hiç tereddüt etmeden Sera'nın istediğini yaptı, onu nasıl kıvrandıracağını ve bağirtacağını çok iyi biliyordu. Genç adam parmaklarını ve dilini önce yavaş sonra hızlı bir şekilde kıvrırmaya başladı. Aynı hareketi, Sera yaşayabileceği tüm zevki yaşayıp gücünü kaybederek güçlü ellerine ve omuzlarına yığılana kadar yapmıştı.

Sera kendine gelene kadar bir asır geçmiş gibiydi. Her şey bir anda olmuştı.

Haven olanları hissedip kafasını çevirerek dudaklarını Sera'nın bacağına yumuşak iç kısmına yasladı. Sera onu itip bacaklarını kapatana ve eteklerini indirip kalbini yavaşlamasını dileyerek dikkatlice eteğini düzeltene kadar orada öylece kalmıştı.

Sera, Haven'ın doğrulmasını istiyordu. Genç adamın, bacaklarının arasında günah çıkarır gibi diz çökmesinden nefret etmişti.

Bacaklarının arasında onu istermiş gibi oturması hoşuna gitmemişti.

Sanki Sera ona aitmiş gibi...

Sanki Haven ona aitmiş gibi.

“Sera.”

Sera, Haven’ın sözünü keserek cümlesini bitirmesine izin vermedi. “Hayır.”

Genç kadın onun söyleyebileceklerinden korkmuştu.

“Hayır.” Sera’nın sesi bu sefer daha yüksek ve netti. “Hayır, Malcolm. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

14. BÖLÜM

MODERN “DÜK BULUŞMASI”

Sera, Haven’ı arzu içinde bıraktıktan sonra tüm hafta ondan kaçtı. Ah, kahvaltıya, öğle yemeğine ve akşam yemeğine oturuyor, şerisini alıp çimenlikte kriket oynuyordu. Ondan istenen görevi hiçbir tereddüt göstermeden yerine getirmeyi de ihmal etmiyordu.

Hatta kadınların Haven’a ilettikleri dosyaları –kadınlar tüm ayrıntılarıyla niteliklerinden bahsetmişlerdi– bile büyük bir düzenle inceliyordu. Doğrusu boşanır boşanmaz profesyonel bir çöpçatan olarak kolayca iş bulabilirdi.

Tabii asla boşanamayacaktı.

Haven boşanmayı zaten başından beri hiç planlamamış olsa da boşanmak iyice imkânsız bir hal almıştı. Sera’ya tekrar dokunduktan sonra bunu yapamazdı. Sürekli Sera’nın zevk alırken çıkardığı sesleri hatırlamaya çalışıyordu. Kadının tadını, dudakları dudaklarına değdiğinde hissettiklerini, Sera’nın saçlarına geçen ellerinin hissini, onu kollarında aldığında hissettiği ağırlığı hatırlamak için çok uğraşıyordu.

Hepsi aynı geçmişteki gibi hissettirmişti, fakat her nasıl olursa her şey çok farklıydı. Sera kesinlikle bambaşkaydı.

Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, demişti.

Haklıydı. Hiçbir şeyi değiştirdiği yoktu.

Haven onu hâlâ istiyordu. Onu kazanmak için uğraşmaya devam edecekti. Tek fark, ona olan arzusunun şiddetiydi. Lanet olsun. Resmen peygamber sabrı vardı. Sera'ya tekrar yanma gelmesi için bir hafta vermişti. Onu tekrar arayıp bulması için tam bir hafta. Haven yemeklere katılıyor, bir düke yakışır şekilde büyük yemek masasının tam ucuna oturuyordu. Koridorda yanından geçen adayları –onlara daha iyi bir tanım bulmak zorunda kalacaklardı– nazik bir şekilde selamlıyordu.

Fakat ne zaman Sera'yı aramaya çıksa önü can sıkıcı anneler tarafından kesiliyordu. Hatta bir keresinde görünüşte edepli, fakat söz konusu ava çıkmak oldu mu pek keyiflenen Brunswick Lordu ile daha kolay bir avın peşinde düşmek zorunda bile kalmıştı.

Haven son yedi gündür karısıyla karşılaşmak için elinden geleni yapıyordu. Ya da daha güzeli, karısının onu bulması için.

Ancak Sera ona gelmemişti.

Sanki tüm evde gözü kulağı vardı. Deli kız kardeşlerinin her yerden çıkma ihtimali düşünülürken olabiliyordu de. Eversley Markizi, Haven'ın kütüphanesini ele geçirmişti, Landry'nin karrısı en güvenilir kâhyasına işini öğretmeye çalışmaktan bir türlü vazgeçmiyordu. Daha o sabah, Mal üzerini giyerken Sesily'nin lanet olası kedisi yüzünden pantolonunda bir öbek beyaz tüy görmüştü. Lanet bir korsan gibi etrafı yağmalayan ve etekli gördüğü herkesi şapkasıyla selamlayan pislik Calhoun'dan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Calhoun.

Sera ve Haven yemeklerde bile ayırıydı, masanın –Haven bu odada en son ne zaman bulunduğunu hatırlamıyordu– iki ucuna oturuyorlardı ve Sera yemekten hemen sonra gözden kayboluyordu.

Mal, odalarını ayıran kapının diğer tarafındaki sessizliği dinleyerek üç gece geçirdiğini utanarak itiraf edebilirdi. Tabii sonunda her seferinde pes ediyordu. Hizmetlilerini karısının akşam aktiviteleri konusunda sorguya çekiyor, akşamlarını en az Sera gibi ortalıkta görünmeyen Calhoun ile geçirip geçirmediğini öğrenmek için can atıyordu. İşte o vakit Bay Calhoun'un akşam yemeğinden sonra evden ayrıldığını ve ertesi gün şafak vaktinde, evin büyük bir kısmı çay ve tost için kahvaltıya çağırılmadan önce döndüğünü öğrendi.

Bu da Sera'nın geceleri yalnız olduğu anlamına geliyordu.

Hemen bitişiğindeki odada.

Sera'nın sessizliği onu deli ediyordu.

Lanet olsun, geri döneceğinden emin olduğu için zaman vermişti genç kadına.

Onu –hiç olmazsa– zevk için arayacağından emindi. Kollarındayken nasıl da perişan olmuştu, en az Haven kadar o da sert, hızlı bir şekilde dağılmıştı. Sonra da onu dizlerinin üzerinde bırakmış ve hızla doğrularak kaçmıştı.

Evet, kaçmıştı.

Adeta arkasından atlı kovalıyor gibi odadan koşarak uzaklaşmıştı. *Korkak.*

Elbette Haven peşinden gitmemişti.

Haven bu düşünceyi kafasından atmaya çalışarak şahsi çalışma odasındaki masadan kalkıp karısını aramaya gitti. Bu sefer onu bulacaktı. Bu sefer Sera kaçmayı başaramayacaktı.

Haven, onu bulduğunda Sera mutfakta müstakbel eşler ve anneleri tarafından çevrelenmişti. Kadınlar sanki misafir değil de, şehri gezmeye çıkmış gibiydiler.

Sera, “Şimdi,” dedi. “Highley’nin hanımı ve Haven Düşesi olarak sizden dükün ve misafirlerinin yemeklerini planlamanız beklenenecektir.”

Seraphina Bevingstoke hiçbir zaman düşes rolünü oynamadığından bu sözleri duyduğunda Haven’ın ağzından şaşkınlıktan küçük bir homurtu kaçtı. Ancak bu homurtu umduğundan daha sesli çıkmış ve mutfaktaki herkesin dikkatini ona çevirmesine neden olmuştu.

Sera’nın suratı çok sakindi, fakat Mal genç kadının gözlerinin öfkeyle parladığını fark edebiliyordu. “Ekselansları? Bir şeye mi ihtiyacınız var?”

Evet. Sana.

Haven, “Hayır,” diye yanıtladı. “Lütfen devam et.”

Kısa bir sessizlik oldu. Haven, Sera’nın tartışmak istediğini görebiliyordu. Genç adamın tek kaşı davetkâr şekilde havaya kalktı. *Bırak kavga çıkarsın.* Madem onunla vakit geçirmenin tek yolu buydu, o zaman tartışacaktı.

Sera gergin bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. Haven onu tekrar öpmek istemişti. Dürüst olmak gerekirse onu her zaman, özellikle de gergin olduğu zamanlarda öpmek istiyordu.

Sera tekrar anlatmaya başladı. “Dük av eti, kuzu ve ördek sever.” Bu, Haven’ı güldürmüştü. Hepsi ne kadar komik bir oyunun içindeydi.

Sera’nın gerginliği öfkeye dönüşerek Haven’ı bir kez daha tahrik etti. Genç adam sözünü geri alıyordu; onu özellikle öfkeyken öpmek istiyordu. Onu en güzel bulduğu an öfkeli olduğu zamanlardı. Sera hoşnutsuzluğunu saklama gereği duymadan,

“Ekselansları,” dedi. “Tekrar soruyorum, bizden istediğiniz bir şey mi var?”

“Hayır.” Haven kollarını bağlayıp kapının pervazına yaslandı. “Doğrusu bunu çok eğitici buldum.”

“Ördek seviyor olduğunuzu duymak sizi şaşırttı mı?”

“Ördek sevdiğimi bilmen şaşırttı.”

Sera kaşlarını kaldırarak sordu. “Yanılıyor muyum?”

Haven, “Hayır,” diye yanıtladı. “Ama hayatın boyunca bir kez bile yemeğimi planlamadın.”

Haven, onu kışkırttığını biliyordu. Ama onunla bu şekilde vakit geçirebilecekse, evet kışkırtacaktı.

Sera gülümsedi. “Boşanma sürecinde olduğumuz düşünülürse bence sizi zehirlemeye kalkışmadığım için mutlu olmalısınız.”

Haven gözlerini kırptırdı. Kızlar kıkırdamaya başlamıştı. Bunu komik mi bulmuşlardı, yoksa şaşırmışlar mıydı? Doğrusu Mal’ın umurunda değildi. O an tek umursadığı Sera’nın harekete geçmiş olmasıydı. Ona meydan okuyacak kadar harekete geçmişti. İşte bu aşına bir hareketti. Üstelik böyle yapması çok hoşuna gidiyordu. Tanrım, Sera onun için İngiliz baharındaki güneş gibiydi.

Sera yaklaşırken Mal’ın kalbi hızla atmaya başladı. Avuç işleri kaşınıyor, onu kollarına alıp uzaklara taşımamak için güç duruyordu. Bir yatak bulmak ve onu her şeye baştan başlamayı kabul edene kadar orada tutmak istiyordu. Bunun yerine, kendine kımıldamamasını söyledi. Sera burnunun dibine kadar gelip durdu ve tüm odanın duyabileceği kadar sesli bir şekilde devam etti. “Size hangi yiyecekleri seve seve arsenikle dolduracağımı anlatayım mı?”

Haven’ın kaşları havaya kalktı. “Artık ölürsem bir oda dolusu şahidimizin olduğunun farkındasındır umarım.”

“Ne yazık. Bunu harekete geçmeden önce düşünmeliydim. Dul kalan kadın mülkün üçte birini alıyordu, değil mi?”

Tanrım. Böyle tartışmaları Haven’ın çok hoşuna gidiyordu.

Sera devam etti. “Ekşi vişneli ördek, Portekiz usulü haşlanmış sebze, tuzlu krema soslu taze patates, Highley’de yetişen nanelerle yapılmış jöleli kuzu.”

O ana kadar Haven, en sevdiği yiyeceklerin bir savaşta ona karşı kullanılabileceğini hiç düşünmemişti.

“Armut, incir ve domuz yanağıyla kızartılmış Brüksel lahanası. Ve sirkeli yaban enginarı. Biftek ya da kümes hayvanlarından özel olarak sevdiği bir şey yok. Ekselanslarının tatlıyla da arası yoktur ama bir tatlı seçmesi gerekirse bu, üzerine taze krema serpiştirilmiş ahududu olur.” Sera tek kaşını kaldırarak Haven’a baktı. “Ekleyeceğiniz bir şey var mı, düküm?”

Haven, mutfak konusunda yenilgiye uğramıştı.

Genç adam boğazını temizledi. “Kuşkonmazı da çok severim.”

Sera, Haven’ın yalan söylediğini anlamıştı. Kuşkonmazdan nefret ediyordu. Fakat başını eğerek, “Gerçekten eğitici bir bilgi oldu,” dedi. “Düküm kuşkonmazı *çok seviyormuş*. Bunu unutmayın, leydiler.” Haven, birkaç annenin not aldığını fark etti. Sanki Sera yemek planlama değil de makroskopik anatomi üzerine ders veriyordu. “Eğer bitirdiyseniz ekselansları, biraz acelemiz var. Siz buradayken dikkatimiz dağılıyor.”

Sera sırtını genç adama döndü. Haven birden istenmeyen oluvermişti.

Sanki evin efendisi ve malikânenin sahibi o değildi.

O an adeta küçücük, önemsiz ve dikkat dağıtan bir ayrıntı oluvermişti.

Lanet olsun. Asıl *onlar* dikkatini dağıtıyordu. Bu kızların hiçbirisiyle evlenme niyeti yoktu, Sera yiyecek, masa düzeni, çar-

şaf kullanımı ve Highley sabunu yapımı üzerine eğitim vererek sadece *kadınların* vaktini değil, *Haven'ın* vaktini de boşa harcıyordu. Adamın onunla flört ederek geçirebileceği tüm zamanı resmen çöpe atıyordu. Ki Haven'ın asıl planı da buydu.

Fakat görünen o ki planı suya düşmüştü. Üstelik henüz yalnızca bir hafta geçmişti.

Zaten bunun çok aptalca bir plan olduğu aşikârdı.

Haven başını eğip toplanan kadınlara en nazik tavrıyla , “İyi günler,” dedikten sonra aşağılanmış ve yenilmiş hissine kapılarak –ancak bu konuda en ufak şekilde sorumlu hissetmiyordu– çalışma odasına döndü.

Haven masasında şekerleme yapan baldızının kedisini yok sayarak kendini bahçeye atmak istemişti. Tam yolu yaralamıştı ki kapının tıklandığını ve baldızının, gününü daha kötü bir hale sokacağını garanti ederek içeri girdiğini fark etti.

“İşte buradasın Brummell!” Sesily, masada yatan huysuz hayvanı kucığına almak için hızla öne atıldıktan sonra kediye kucığına alıp can sıkıcı bir sevgi yumağıyla göğsüne bastırdı. Sarılmayı bırakıp kediye masaya bıraktığında, Brummell tekrar çiftçilik raporlarıyla dolu kâğıt yığınlarının arasına sokuldu.

Mal, kediye sert sert baksa da bu hiçbir işe yaramadı.

“Ah, canın sıkkın gibi.” Sesily hiçbir zaman lafı uzatan bir tip olmamıştı.

Haven sandalyesine oturarak, “Hiç değil,” dedi.

“Hımmm. Ama öyle görünüyor, değil mi Sophie?”

Haven'ın ezeli düşmanı Sophie, sırtıttı. “Benim yanımdayken hep asık suratlı olduğu için bir şey diyemeyeceğim.”

“*Asık suratlı* sıfatını reddediyorum. Çünkü kulağa fevri bir çocuk gibi geliyor.” Haven sert bir yanıt vermek istemiş ancak ağzından çıkanlar bunlar olmuştu. Sophie, Haven'a öyle bir bakış

attı ki onun fevri bir çocuk olduğunu düşündüğü aşikârdı. Haven ona sert sert bakarak, “Surat astığım falan yok,” dedi.

Sophie ellerini iki yana açarak elindeki kare, ekru rengi bir kâğıt parçasını salladı. “Tersini söylemek bana düşmez.”

Haven suratında daha da belirginleşen sert ifadesiyle elini kâğıda doğru salladı. “O nedir?”

Sophie eline baktı, suratındaki ifade birden yumuşamıştı. “Kocamdan bir mektup.” Genç kadın mektubu, Haven’a verdi. “Senin için.”

“Neden?”

Sophie bilmiyormuş gibi yaptı. “Kim bilir?”

Haven bir iç çekip mektubu aldı ve mektup açacağına uzanarak zarfı açtı:

Haven,

Tahmin edildiği üzere, karımın yazı benim yerime seninle ve kız kardeşleriyle geçirmeye karar vermesi beni üzdü. Fakat o kafasına bir şey koyduğunda onunla tartışmak hiç hoşuma gitmiyor. Çünkü Sophie, istediği her şeyi gerçekleştiren bir kadın.

Haven kafasını kaldırıp Sophie’ye baktı, genç kadın suratında huzurlu bir gülümsemeyle ellerini karnına koymuş bir halde duruyordu. Haven tekrar mektuba döndü.

Bu yüzden buna razı gelmekten başka şansım yok. Aranızda hiç sevgi olmadığının farkındayım. Fakat onu üzersen bana hesap vermek zorunda kalacaksın. Senden büyük bir zevkle hesap soracağıma emin olabilirsin.

Mektubun aşıağısında parantez içinde şunlar yazıyordu;

(Kendi karım üzersen kız kardeşlerine hesap verirsin ki onlar –birleştiklerinde– benden çok daha korkunç olurlar.)

Eversley

“İyi bir noktaya değinmiş.”

Malcolm mektuptan kafasını kaldırdığında Sesily’yi hemen dibinde, omzunun üzerinden mektubu okurken buldu. Genç adam kâğıdı hızla geri çekti. “Bu yaptığın kabalık.”

Sesily sıırttı. “Ah, sen hep örnek davranışların adamısın, değil mi?” Genç kadın, Sophie’ye dönerek, “King seni çok seviyor,” diye ekledi.

Eversley Markizi omzunu, *bunun farkındayım* der gibi kaldırdı.

Sesily gözlerini devirerek Malcolm’a döndü. “Bizi akşam yemeğinin sekizde olduğunu söylememiz için gönderdiler.”

Haven saatine baktı. Tıraş olup giyinmek için yeteri kadar vakti vardı. Genç adam başını aşıağı yukarı sallayarak, “Teşekkürler,” dedi. Ardından çalışma masasının arkasından çıktı, ne kadar huzursuz hissetse de o an tek istediğı bu kadınlardan kurtulmaktı. Ancak bunun sebebi onlardan korkması değildi, bu kadınlar onu asla korkutmuyordu.

Tanrı aşkına, onlar sadece birer kadındı. Haven büyük meşer masanın ucuna henüz ulaşmıştı ki Sophie başını iki yana sallayarak seslendi. “Ama henüz gidemezsin.”

“Önce sana söylememiz gereken bir şey var.”

Haven sözünü geri alıyordu; gerçekten korkutucuydular.

“Çok aptal bir planın olduğu ortada.”

Mal başını iki yana salladı. “Ne istediğinizi bilmi...”

Sophie tek elini havada salladı. “Zamanımızı boşa harcama, Haven.”

Haven’ın kaşları havaya kalktı. “Düşünsene, herkes senin kardeşlerin en sessizi olduğunu söylüyor.”

Sophie sıırttı. “Oysa aksini kanıtlayacak bir çift mahvolmuş botun var, değil mi?”

Gerçekten de vardı. Aslında üzerinde ayrıntılı bir şekilde düşündüğünde, bu kadın tarafından balık havuzuna düşürüldüğü için hâlâ büyük bir utanç duyuyordu. Fakat bunu ona asla söylemeyecekti.

Sophie, “Neyse,” diyerek devam etti. “Hepimiz planın ne olduğunu merak ediyoruz.”

Haven planını söylemeyecekti, fakat belli ki bu kızların, planını anlaması için anlatmasına gerek yoktu.

“Bir bahse girdik.” Sesily, havadan konuşuyormuş gibiydi. “Sana anlatmamı ister misin?”

Haven ilgilenmiyormuş gibi yaparak masanın yanına yaslandı. “Muhakkak.”

“Seline senin yine babamın parasının peşinde olduğunu düşünüyor.”

“Başta öyle bir niyetim yoktu.”

Sophie, “Hayır,” diyerek yanıtladı. “Sen onu mahvetmenin peşindeydin.”

Haven bundan gurur duymuyordu. Gözünü öfke, hayal kırıklığı ve ihanet bürümüştü. Sera’nın onu hiç umursamadığını düşünüyor ve onu umursaması için yanıp tutuşuyordu. Bu yüzden babasının peşine düşmüştü. Eversley onu durdurup önüne geçmese adamın tüm parasını alacaktı. “Bu sefer de onun peşinde değilim.”

Sophie ikna olmamış gibi görünüyordu, fakat Sesily devam etti. “Seleste senin bir casus olduğunu düşünüyor.”

Haven bunu hiç beklemiyordu. “Peki, neyin casusluğunu yapacağım?”

Sesily mektubu masaya koyup elini havada salladı. “Bay Calhoun ve tavernalarıyla ilgili bir şey. Ama bana hiç mantıklı gelmedi.” Haven birden tavernadan nasıl bahsedildiğini fark etti. *Onların tavernası...* Ama Sesily hâlâ konuşuyordu. “Bense...” Genç kadın rahatsız edici bir zevkle durdu. “İstersen bana romantik de ama bence sen onu tekrar elde etmeye çalışıyorsun.”

Haven’ın kalbi birden durur gibi oldu. Baldızı konuşmaya devam ederken genç adam yüz ifadesini sertleştirmişti. Tanrı’ya şükür Sesily’nin onun üzerinde yarattığı etkiden haberi yoktu. “Bunun korkunç bir fikir olduğunu biliyorum. Yani Serra’nın seni tekrar kabul etmeyeceğini görmek için süper zekâ olmaya gerek yok.”

Sesily bunları öyle gerçekçi söylemişti ki Haven canının yanmasına engel olamadı. “Peki ya değişmişsem?”

Sophie, “Değişmedin,” diye cevapladı.

“Belki de değişmişimdir.” Haven bir embesil gibi kendini koruduğunu fark etti. “Sonuçta aradan yıllar geçti.”

“Bunun zamanla bir ilgisi yok,” dedi Sophie. “İnsan yedisinde neyse yetmişinde de odur.”

Haven tekrar tartışmak için ağzını açtı, bir şekilde durumun beyhudeliğinden kendini alamıyordu. Sesily, kardeşinin sözünü kesti. “Bu noktada şunu söylemeliyim ki, Sophie senin intikamını almaya çalıştığını düşünüyor.”

Sophie başını olumlu anlamda sallayarak elini masanın üzerinde açık bir şekilde duran mektuba doğru salladı. “King bu yüzden mektup yazdı.”

Malcolm, kocaların mektup aracılığıyla yaptığı tehditlerin koca bir hiç olduğunu söylememek için zor durdu. “İntikam falan aldığım yok.”

Sesily, “Bu tam da intikam peşinde olan birinin söyleyeceği bir şey,” dedi.

Sesily’nin bekâr kalmasına şaşmamak gerekirdi. Direkt cehennemden çıkmış gibiydi. Haven, onu yok sayıp sertçe Sophie’ye baktı. “İntikam almıyorum dedim.”

Sophie gözlerini kıstı. “Öfkene şahit olduğumu unutuyorsun, Haven. Yaptığın şeyleri gördüm. Söylediklerini duydum.”

Sophie, Haven’ın geri almak için her şeyini vereceği şeylerden bahsediyordu. “Ben...”

“Sen tam bir şerefsizdin.”

Haven gözlerini kırptırırken Sesily kıs kıs güldü. Haven durumu kabullenerek, “Evet,” dedi.

Sophie, Haven’ı uzun süre izledikten sonra tekrar lafa girdi. “Senden nefret ettiğimi söylemem gerektiğini hissediyorum. Hiçbirimiz senden benim kadar nefret etmiyor.”

Haven başını olumlu anlamda salladı. Sera’nın tüm kardeşleri çok açık sözlüydü, fakat en dürüstleri Sophie’ydi. Hep böyle olmuştu. Haven onu da geri kazanmak zorunda kalacaktı. “Benim için artık ne diyorlar biliyor musun, Sophie? En son görüşmemizden beri bana ne dediklerini duymak ister misin?”

Sophie sırtarak cevapladı. “Suya batmış Dük. Ve bundan çok gurur duyuyorum.”

Haven başını eğdi, Sophie’nin onu balık havuzuna itişini bir türlü unutamıyordu. Tabii bunu hak ettiği gerçeğini de. “Duymalısın da. Çok sert ve utanç verici bir isim.”

Yine uzun bir sessizlik oldu. “Ne yaptığını anlıyorum, Haven. Asla işe yaramayacak.” Belki de gerçekten yaramayacaktı

ama denemeye değeri. “Endişelenmen gereken ben değilim. Senden Sera’nın nefret ettiğı kadar nefret etmiyorum. Bu yüzden, eğer Sesily haklıysa ve onu tekrar elde etmeye çalışıyorsan şansa çok ihtiyacın olacak.”

Haven o akşam saat sekize çeyrek kala, karısının bitişteki odasının kapısını sertçe çaldı. Sera kapının diğeri tarafında onu bekliyormuş gibi kapıyı hemen sonuna kadar açtı ve geri çekilerek içeri girmesine izin verdi. Haven’a karşı mesafesini korurken genç adamın ona bakmasını kolaylaştırıyordu.

Haven bir an nefes alamadığını fark etti.

Sera hiç olmadığı kadar güzeldi. Üzerinde insanı sersemleten güzellikte ametist bir elbise vardı. Geniş kolları olmayan bu gösterişli elbise, son günlerde tüm kadın elbiselerini süsleyen fırfırlar ve püsküllerle donanmıştı. Bedenini sıkı sıkı saran bu güzel, sade elbise gövdesinden beline inen çizgiyi takip ediyor, harika bir dökümle aşağı dökülüyordu. Elbisede tek bir kırışıklık bulmak mümkün değildi.

Sera, Haven’ın soluğunu her zaman kesmeyi başarmıştı. Ve şimdi değışen bir şey yoktu.

Genç kadın, Haven’ın yarattığı sessizliği bozarak söze girdi.

“Görüyorum ki kız kardeşlerim akşam yemeğıyle ilgili mesajımı iletmiş.”

Neden kendi söylememişti?

O an Haven’ın kulağında Sera’nın kız kardeşinin sözleri yankılandı. *Senden Sera’nın ettiğı kadar nefret etmiyorum.*

Haven bu düşünceyi bir kenara iterek cevapladı. “Hem senin mesajını hem onların mesajını aldım.”

Sera çoktan odanın diğ er ucuna, makyaj masasına gitmiş düğme kancasını kaldırıyordu. Haven o an uzun, ametist eldivenlerden birinin iliklenmemiş olduğunu fark etti.

Sera uzun kollarından birini ışığa doğru uzatıp uzun düğme sırasını göstererek düğmeleri iliklemeye başladı.

Genç kadın neredeyse dalgın bir şekilde, “King’den bir mektup olduğunu duydum,” dedi. Eversley Markisi King, sinir bozucu üstünlüğünü doğduğu andan itibaren taşıyordu.

Sera’nın, adamın ismini hiç tereddüt etmeden gayriresmi bir şekilde söylenmesi Haven’ı sinirlendirmişti.

“Kız kardeşinin canını yakmamam konusunda beni epey tehdit etmiş.”

Sera bakışlarını eldiveninden çekmeden gülümsedi. “Onu çok seviyor.”

Sera’nın yumuşak kelimeleri sıcak bir tatmin duygusuyla kaplıydı. Haven o an bacanağından nefret etmişti. O tatmin dolu kelimelerin *kendisi* için söylenmesini, bu tatmink rlığı Sera’ya veren kişinin kendisi olmasını istiyordu.

Haven genç kadına doğru bir adım attı. Sera birden gerildiğinde genç adam olduğu yerde kaldı. “Bunun için bir hizmetlin olması gerekmiyor muydu?”

“Sesily’nin hizmetlisini kullanıyorum. Kendiminkini getir-medim.”

Sera bir d şesti. Tüm ev onun emrine amadeydi. “Sesily’nin hizmetlisini paylaşmak zorunda değilsin. Alt katta sana hizmet edecek bir sürü kız...”

Sera eldiveninin düğmelerini ustaca ilikleyerek, “İhtiyacım yok,” dedi. “Kendi kendimi giydirmede epey yetenek kazandım.”

“Sahne sayesinde.”

Sera başını evet anlamında salladı. “Sahne de buna dahil.”

Haven, Sera’nın onsuz bir geçmişten bahsetmesinden hiç hoşlanmamıştı, bu ona asla cevaplamayacağı bir düzine soru sormayı istemesine sebep olmuştu. Genç adam daha hafif bir giriş yapmayı denedi. “Kız kardeşlerinin seni buraya neden getirdiğin üzerine iddiaya girdiklerini biliyor musun?”

Sera başını görevinden kaldırmadan cevapladı. “Seni evlendirmek için burada olduğumu sanıyordum?”

“Seleste benim bir casus olduğumu düşünüyor.”

Sera küçük bir kahkaha attı, Haven birden yıllardır olmadığı kadar ısınmıştı. “Seleste çok fazla macera romanı okuyor.”

“Bu diğerlerinin içindeki en iyi teori.”

“Diğerleri neymiş?”

Birden bu konunun çok az bir seçeneği varmış gibi göründü.

Sera, Haven’ın tereddütünü fark etmişti. “Tahmin edeyim mi?”

Belki de Sera kızları yanlış anlamıştı. “Elbette.”

“Seline babamızı çok önemsiyor, bence o babamın parasının peşinde olduğunu düşünüyordur. Ama tabii ki değilsin.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü hiçbir zaman onun parasının peşinde olmadın, sen zaten hep bir kral kadar zengindin. Sen benim peşimdeydin.” Sera, sanki ailesinin Haven’ın ellerinde mahvolmasından değil de başka bir şey hakkında konuşuyorlarmış gibi umarsızdı. “Sophie senin çöp kadar değersiz olduğunu düşünüyor, bu yüzden senin intikam peşinde olduğuna inanıyor olabilir.”

Haven yanaklarının mahcubiyetle kızarmasından nefret etmişti. Gerçekten büyük bir utanç duymuştu, üstelik Sera bunu öyle bir şekilde söylemişti ki sanki Sophie’nin böyle düşünmesi için çok mantıklı bir sebebi vardı. Aslında vardı da. Ama lanet

olsun, bu hiç makul bir sebep değildi. Haven elinde olsa her şeyi geri alırdı.

Genç adam boğazını temizledi, fakat konuşma fırsatı yakalayamadan Sera söze girdi. “Tabii o da yanılıyor.”

“Öyle mi?” Haven’ın sesi istediğinden bir oktav daha yüksek çıkmıştı.

“Beni cezalandırmaya çalışmıyorsun. Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun.” Sera nihayet başını kaldırdı, mavi gözleri adaminkilerle buluşmuştu. “Kaybedecek bir şeyi olmayan bir insanı cezalandıramazsın.”

Bu sözler Haven’ın canını yakmıştı. Sera, parlamentodaki çalışma odasında da aynı şeyleri söylemişti ve bu sözler artık can yakmaya başlamıştı. O günden tek farkları, şu an Haven’ın daha yakın olmasıydı. Genç adam Sera’ya daha dikkatli bakıyordu ve her şeyi görmüştü. Doğruyu, yalanı...

Sera’nın kaybedecek bir şeyi *vardı*.

Ama neydi?

“Haklısın. İntikam peşinde değilim.” Sera, Haven içini görebilirmiş gibi uzaklara baktı, genç kadın kendini korumak istiyordu. Haven ise üstüne gitmeye devam etti. “Sesily’nin ne düşündüğünü bilmek ister misin?”

Sera iliklemeye çalıştığı düğmeyi atlayarak yanıtladı. “Hayır.”

Haven, Sera’nın kancayı daha sıkı tutuşunu izledi. Genç kadın tekrar denedi, tekrar kaçırdı. Genç adam yaklaşarak kancayı Sera’nın elinden aldı ve kadını kendine doğru çevirdi. Fakat Sera kolunu hızla geri çekti. “Yardıma ihtiyacım yok.”

“Elbette yok. Zaten bana hiç ihtiyacın olmadı.”

Sana ihtiyacı olan hep bendim.

Haven kancayı bırakarak elini Sera’ya uzattı. “Yemek bekliyor.” Aslında bunu umursadığı yoktu. Genç adam, Sera izin

verse onun yanında durup geri kalan ömrü boyunca havasını soluyabilirdi.

Sera çok sert bir nefes verip kolunu bir hışımla Haven'ın uzattığı ele yöneltti. "Peki."

Haven, Sera'nın sesindeki rahatsızlığı yok sayarak düğme kancasını eline aldı. "Sesily, seni geri istediğimi düşünüyor."

Sera başını iki yana salladı. "Sesily'nin evlilik hakkında bir şey bildiği yok."

Oysa Haven biraz da olsa bildiğini düşünüyordu. Düğmeleri iliklemeyi bitirdiğinde başparmağını yumuşak ipeğin üzerinde gezdirdi. "Bitti." Genç adam Sera'yı bırakmadı, ama onu tutmuyordu da. Yıllardır aradığı, yıllardır özlemine çektiği bu kadını hissetmekten mest olmuştu.

Seni geri istiyorum.

Böyle söylerse ne olurdu? Sera ne yapardı?

Sera bakışlarını kaldırarak Haven'ın gözlerine baktı, siyah kirpikleri inanılmayacak kadar uzundu. Genç adam, bir an Sera'nın bir şey söyleyeceğini sandı. Önemli bir şey söyleyecek gibiydi. Her şeyi değiştirecek bir şey. Ancak Sera hiçbir şey söylemedi. Tek yaptığı kolunu Haven'dan kurtarıp söyleyebileceği en önemsiz şeyi söylemek olmuştu. Evet, Haven'ın az önce söylediği şeyi tekrar etmişti. "Akşam yemeği bekliyor."

Zaten ikisi de önemli şeyleri hiçbir zaman söylemezdi.

Sera tekrar konuşmaya başladığında malikânenin büyük, merkezi merdivenlerinden aşağı iniyorlardı. "Senin plana dahil olma vaktin geldi Mal. Bir seçim yapman gerek."

Haven, *sen* diye düşündü. *Seni seçiyorum.*

Genç adam dilinin ucuna gelen bu kelimeleri yuttu. "O zaman yarış asıl bu gece başlıyor, öyle mi?"

Sera başını olumlu anlamda salladı. "Evet."

“Peki, onları nasıl yarıştırıracaksın? Eskrim? Dövüş? Kıyasıya bir sessiz sinema?” Sera’nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, Haven bunun için kendiyle gurur duymuştu.

“Aslında tam olarak... Böyle bir şey olmayacak.”

“Yarış yok mu? Tüh.”

Sera kıs kıs güldü. “Yarışmaya yiyeceklerle başlıyoruz. Düşesin, evi nasıl çevireceğini bilmeli.”

Haven yiyeceğe zerre önem vermese de verir gibi yaptı. “Ah, ördeğin sebebi anlaşıldı.”

Sera ve Haven yemek odasının yolunu tutmuştu. “Ördek sevdiğini biliyorum.”

Haven, karısının ısrarlı kelimelerinin üzerine Sera’ya baktı. “Ne sevdiğimi sana söylememem gerekirdi.”

“Burada ne sevdiğini öğrenecek kadar zaman geçirdim. Evlenmeden önce, evlendikten sonra, beni burada istemediğin zamanlarda bile buradaydım.” Sera önüne bakıp gözlerinin onunkilerle buluşmasını reddetse de Haven bakışlarını ondan alamıyordu. “Yemeklerini planlamayı çok istedim. Evini çevirmeyi. Senin...”

Sera birden sustu, fakat Haven ne demek istediğini anlamıştı. *Karın olmayı.*

Ancak geçmiş zamandan bahsettiğini de anlamıştı.

Neden hep geçmişteydiler?

“Ayrıca kuşkonmazdan nefret ettiğini de biliyorum.” Sera’nın kelimelerinde ikinci bir zafer vardı.

Haven, “Evet,” diye yanıtladı.

“Sadece beni baltalamak istedin.”

“Benden kaçırıyordun.” Bu bir bahane değildi fakat gerçektir.

“İletişim halinde olmamız gerektiğini söylememiştin.” Ha-

ven bir iç çekti, Sera bunu yanlış anlayarak bir öfke belirtisi sanmıştı. “Kendini bu noktaya sen getirdin Haven, biliyorsun. Yeni bir eş istediğine *sen* karar verdin. Yeni eşini seçmemi *sen* istedin. Bu bir süreç. Düşünsene belki de birinden hoşlanabilirsin.”

Ama Haven bu kadınlardan birini sevemezdi.

“Onlarla evlenmem için hoşlanmama gerek yok.” Haven kulağa bir canavar gibi geldiğini biliyordu.

“Ama hoşlanırsan işin daha kolay olmaz mı?”

Genç adam, “Bilemiyorum,” diye yanıtladı. “Birbirimizden hiç hoşlanmadık.”

“Saçmalık.” Bu sırada yemek odasına yaklaşıyorlardı. “Birbirimizden bu kadar hoşlanmasaydık belki her şeyi bu kadar mahvetmezdik.” Haven yanıt veremeden Sera devam etti. “Seni Bayan Mary ile eşleştirdim. Nazik olmanı istiyorum.” Ardından yemek odasının kapısında duran uşağa doğru başını salladı. Çocuk kapıyı açtı ve rengârenk elbiseleriyle odayı dolduran misafirler dük ve düşesin içeri girmesiyle başlarını kapıya çevirdi.

“Bekle.” Sera, Haven’ı yok saymasının kınanabileceğini düşünerek geri dönmek zorunda kaldı. Sonuçta bir dük olmanın ayrıcalıkları vardı. Haven sesini alçaltarak sordu. “Peki, sen ne düşünüyorsun? Sence seni buraya neden getirttim?”

Kız kardeşlerinin teorilerini tartışmışlardı ama Haven’m asıl umursadığı Sera’nın ne düşündüğüydü.

Sera uzun bir süre adamı izledikten sonra sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla yanıt verdi. “Bence senin oyuncağın olmak için buradayım.”

“Bu da ne demek?”

“Beni istemiyorsun ama bana başkasının sahip olmasını da istemiyorsun. Başından beri başkasına ait olmamı istemedin.”

Bunlar doğru değildi ama kelimelerin canı dürüstlüğü can yakıyordu, çünkü Sera söylediklerine inanmıştı. Genç kadın hiç beklemeden ekledi, “Hayatına dahil olmamı hiç istemedin.”

Bu kelimeler Haven’ı ürpertmiş, unuttuğu bir anıyı canlandırmıştı. Acil bir şekilde defetmek istediğı bir anı gözlerinin önünde öylece duruyordu. Haven akşam yemeğini ve yemekteki herkesi bir kenara bırakarak karısına seslendi. “Sera...”

Sera başını iki yana salladı. “Ekselansları, ben bu rolü daha önce oynadım.” Genç kadın gencecik suratların beklediğı odaya dönmüştü çoktan.

Evet, kuşkonmazlarla dolu bir masaya dönmüştü.

Haven karısına baktığında Sera’nın dudaklarına hafif bir gülümseme gördü.

Yanıliyordu. Haven onu istiyordu. Onun dahil olduğı bir hayatı istiyordu ve bu sefer bunu elde edene kadar durmayacaktı.

15. BÖLÜM

TİK-TAK TALBOT'IN ZAFERİ!

Nisan 1833

Haven Malikânesi, Mayfair

Haven, Sera eve girer girmez geldiğini duymuştu. Doğruyu söylemesi gerekirse arabanın kapıya çekilişini bile işitmişti. Sera arabasından dışarı adım attığında lanet bir kraliçe gibiydi. Haven çalışma odasından tam olarak göremese de onu hissedebiliyordu. Genç kadın etrafındaki havayı bile değiştirmiş, kendine benzetmişti.

Haven, Sera'nın kapıyı sertçe çaldığını duyduğunda bir an uşağına kapıyı açmamasını söylemeyi düşündü.

Fakat Seraphina Talbot'la aralarında süregelen asıl sorun da buydu; Haven onun tüm çağrılarına yanıt veriyordu. Aynı lanet bir denizcinin her sirene verdiği yanıt gibi onu asla cevapsız bırakamıyordu. Yakalanmalarının üzerinden üç gün geçmişti. Evlenmelerine daha bir hafta vardı ve bu, evlendiklerinde daha kötü bir hal alacaktı.

“Nerede?” Sera’nın gürleyen sesindeki hayal kırıklığı ve öfke Haven’ın da aynı duyguları hissetmesine sebep oldu. İçinde ek olarak bir beklenti ve arzu da yerleşmişti.

Genç adam hissettiği bu son duygu yüzünden utandı. Bu kadına arzu duymamalıydı. Ondan kurtulmak istemesi gerekiyordu. Onu tekrar görmek istememeliydi. Sera’yı yaptığı şey için, onu bu saçma evlilik tuzağına düşürdüğü için cezalandırmalıydı. Aslında saçma sayılmazdı, çünkü tüm aristokrasi ve Britanya’daki magazin sayfaları bu olayın arkasındaki gerçeği biliyordu.

“Haven beni içeri alana kadar burada bekleyeceğim. Bu yüzden beni ona götürsen iyi olur.” Haven bu cümle üzerine ayağa kalkarak kendine çalışma odasının kapısına gitmesi gerektiğini söyledi. Bunun tek sebebi hizmetlisini Sera’nın gazabından korumak istemesiydi, yoksa bu kadına bir köpeğin tasmaına olduğu gibi bağlı hissettiği yoktu.

“Le... Leydim.” Haven, uşağının kekeleyişini duyabiliyordu. “Önce... Önce düküm evde mi bakmalıyım.”

Sera, “Gerek yok,” diye yanıtladı.

“Leydim! Böylece içeri...”

Fakat bu dünyadaki kimse Seraphina Talbot’a ne yapıp yapamayacağını söylemeyi başaramamıştı. Üstelik Sera değil uşaktan, uşağın efendisinden bile talimat alacak bir kadın değildi. “Ah, öyle bir girerim ki! Gazeteleri okumuyor musun? Biz evleneceğiz!”

Mal, bu kelimeleri duyduğunda içinde bir öfke hissetti ve elini, bu kadını hızla evinden çıkarmaya hazır bir şekilde çalışma odasının kapısının koluna koydu.

Kapıyı açtığında Sera çoktan kapının önüne gelmişti. “Biz henüz evli değiliz, Leydi Seraphina. Evlenmemize daha bir hafta var.”

Sera'nın kızıl kahverengi kaşlarından biri mükemmel bir kavisle havaya kalktı. "Emin olun, boynuma geçirilecek boyunduruğun vaktini çok iyi biliyorum."

Şaşıрма vakti Haven'ındı. "Ne yani, özgürlüğünü kısıtlayan *ben* mi oldum?"

"Zaten kadın erkek ilişkileri böyle değil midir?" Sera elindeki gazeteyle Haven'ın göğsüne vurdu. "Beni istediğin gibi cezalandır. Bu benim kaderim. Ama kız kardeşlerimi bu olaydan uzak tut, pislik herif."

Haven gazeteyi eline aldı. "Aslında pislik bir herif olmadığım için üzülüyoruz. Keşke olsaydım, o zaman böyle bir duruma düşmezdim." Sera yanıt vermediğinde Haven, gazeteye baktı. Genç adam, Sera'nın neden bahsettiğini hemen anlamasına karşın onu öfkelenlendirmeden edememişti. "Kral Bath'te tatil yapıyor."

"Seni şimdi Bath'e gömeceğim!" Genç kadın sinirlenerek parmağını haberin üzerine koydu. "Burayı okuyacaksın."

Haven bu haberi günün erken saatlerinde okumuştı. *Haven, Avcısına Yem Oldu!* Genç adam bu haberle birlikte tekrar öfkelen-di. İçinde çok büyük bir öfke ve utanç hissediyordu.

Sera, Haven'ın kendini toplamasını beklemeden devam etti. "Sana ezberden okumamı ister misin? *Erkekler!* Gazete editörleri sizi içten bir şekilde uyarıyor. *Aman dikkat edin! Alt tabakadan kadınlar para için tüm Londra'yı dolaşıyorlar!*" Mal, bu ses yinelenmelerinden rahatsız olarak suratını kıvrı-ttırdı. Sera bunu fark etmişti. "Ah, bu cafcaflı dilden rahatsız olmadın ya? İzin ver devam edeyim, çünkü asıl kötü tarafı burası! *Haven Dükü'nün yürek burkan hikâyesine kulak verin! Ne kadar istekli olursanız olun kötü kalpli, ahlaksız Wisteria'ya kurban olmayın! Bunların hepsi Tehlikeli Kızlar!*"

Haven, Sera'ya bakarak, "Buna yalanlamamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Sera, ona ölmesini istermiş gibi bakıyordu. “Kız kardeşleri-mi tanıyorsun bile.” Sonra sesini yükselterek devam etti. “Bir kez olsun evime gelip onları tanıma girişiminde bulunmadın.”

Haven, “Onları tanımıyorum,” diye cevapladı. “Ama bata-ğa çekilen ben olduğumdan ve beni bu batağa sen çektiğinden kardeşlerine bekâr adamlar konusunda güvenemem.”

“Ah, evet. Zavallı bekâr erkekler. Kontrol duyguları ve zekâ-ları olmayan akılsız, güçsüz oğlanlar. Kadınlar tarafından mim-lenip mahvedilmeleri ne kadar basit. En güçlülerinin bile. Cadı soyundan geliyorsak şaşmam.”

Haven bir kaşını havaya kaldırdı.

Sera, “Zavallı üzgün adamcağızlar,” diyerek devam etti. “O kadar nazik ve suçsuzlar ki... Sokaklarda hemen etkilenmeye hazır, aciz bir şekilde dolanıyorlar. Tek amaçları onları mahvet-mek olan kadınların hilelerinden çok iyi korunmaları lazım.” Genç kadın birden durdu. “Bizim hikâyemiz de böyle, değil mi? Sen kahraman Samson, ben senin gücünü çalan, baştan çıkarıcı Delilah?”

Malcolm gözlerini kıstı. “Sen söyle. Delilah adamın parasını ve toprağını alıyordu.”

“Ben senin hiçbir şeyini almadım.”

Haven, “Evet,” diye yanıtladı. “Daha beterini yaptın. Seninki onurlu bir hırsızlık olmadı. Sen ganimetlerin için takas yaptın.”

Sera’nın birden soluğu kesildi. “Sen bana fahişe mi diyorsun?”

“Bunu sen söylüyorsun Sera, ben değil.”

Haven bunu asla söylememeliydi. Bir an Sera’nın ona sal-dıracağını sandı. Doğrusu böyle bir hareketi kabullenebilirdi, çünkü hak etmişti. Ancak Sera hiçbir şey yapmadı. Genç kadın doğruldu, omuzları sertleşmiş ve dikleşmiş, parmakları avuç içlerine geçmişti. Haven, gelecek darbeye hazırlanarak bekledi.

Bunu hak ettiğini bilse de nedense bu söylediği için özür dile-yemiyordu. Fazla kibirli ve öfkeliydi.

Sera da öyle. “Bir gün ben konuştuğumda dinlemek zorun-da kalacaksın, Malcolm.”

“Ama bugün değil.”

“Ben özrümü diledim.”

“Çok yakında karım olacak kadının beni evlilik tuzağına düşürmesini üç günde atlatamadığım için beni affet.”

Sera gözlerini kaçırmadan devam etti. “Sen de oradaydın, ekselansları.”

“Evet ama başka niyetlerle.” Haven aynı konudan tekrar bahsetmemek için arkasını döndü. Yaşananları hatırlamak istemiyordu. Eliyle kapıyı göstererek, “Artık gitmeni istiyorum,” dedi.

“Evlenmek zorunda değiliz.” Sera yakalandıktan sonra geçirdikleri birkaç saatte bunu defalarca söylemişti. Hatta ertesi gün de. Elbette evlenmek zorundaydılar. Genç kadın yumuşak bir ses tonuyla, “Ben bir hata yaptım,” diye ekledi. “Bunu asla kabul etmemem gere...”

“Sus.” Haven, Sera’nın onu tuzağa düşürdüğü gerçeğinin dile getirildiğini duymak istemiyordu. Bunu fark ettiği anı tekrar yaşamak istemiyordu.

Ancak Sera susmadı. “Peki, sana bunun bir tuzak olmadığını söylesem? Başta hiç böyle bir niyetim yoktu. Sonuna kadar, hiçbir zaman böyle bir niyetim olmadı. Çünkü bu bir tuzak değildi, Malcolm.” Tanrım, Haven ona inanmak istiyordu. “Hepsi gerçektir. Ben ve sen... Herkes bunun böyle olamaya...”

“Sus.” Haven öfkesini güçlükle bastırıyordu. “Yine de o güzel senaryonu yazdın, değil mi? *Umurumda değil.*” Genç adam, kendini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı.

“İşte, dükünü elde ettin. Aynı annemin babamı ettiği gibi. Benim için geldiğini sanmıştım ama sen unvanım için gelmişsin. Bunu baştan görmeliydim.”

Birden sessizlik oldu. Sera bu yoğun, can sıkıcı sessizlikte bir sonraki söyleyeceklerini düşünüyor, Haven duyacaklarının yalan olmamasını diliyordu. Bir yalanı daha sindirebileceğini sanmıyordu. Uzun süredir ona çok gerçek gelen bu kadının bir yalanma daha katlanamazdı.

Sera nihayet konuştuğunda sözlerinde telaşa benzer bir şey vardı. “Bu konuyu çok düşündüm. Eğer gidersem... Eğer ortadan kaybolursam kız kardeşlerime yarattığım skandaldan kurtulmaları için bir şans vereceğim.”

Haven, “Bu skandalı onların üzerinden silemezsin,” diye cevapladı. “Adını taşıdıkları gibi yarattığın skandalı da taşıyorlar. Onlar sonsuza kadar Tehlikeli Kızlar olarak kalacaklar. Aynı benim Kandırılmış Haven olarak kalacak olmam gibi.”

Sera yutkunarak uzaklara baktı. “Asla böyle bir niyetim olmadı. Sadece bizi bulacaklarını ve evleneceğimizi düşündüm. Mutlu olacağımızı...”

Haven soğuk bir şekilde gülmeden edemedi. “Asıl ironi de burada, değil mi? Mutlu olmamız.”

Sera’nın gözleri kocaman açıldı. “Neden olamayalım? Bir hata yaptım! Seni sevi...”

“Hayır.” Haven’ın soğuk ve öfke dolu sesi, Sera’yı susturmuştu. *Tanrı’ya şükür.* Haven kaç kez kendine asla aşka sahip olamayacağını söylemişti? Kaç kez bunun gerçek olmadığına inanmıştı? Sonra Sera’yla tanışmış ve her şey değişmişti. Her şey... Ama aslında değişen hiçbir şey olmamıştı. Genç adam odanın diğer ucuna geçip kendine vitrinden bir içki doldurdu. “Sakın böyle bir şey söyleme. Bana söyleme. Bu laflara tahammülüm kalmadı. Artık gerçekten sabrım yok.”

“Malcolm.” Sera’nın sesi çok yumuşak ve acı verecek kadar güzeldi, fakat Haven, göreceği manzaranın korkusuyla onunla yüzleşmekten kaçıyordu. Ancak bu manzarayı görmek için arkasını dönmek zorunda değildi, tüm sessizliğine rağmen acıyı iliklerinde hissedebiliyordu. Tanrım, duyduklarına inanmak istiyordu. Sera’ya inanmak istiyordu.

Sera bir iç çekti, duyulan küçük burun çekiş Haven’ın onu üzmüş olma ihtimaline karşı tek ipucuydu. “Eğer gitmeme izin verirsen...” Genç kadın birden susup cümlesinin geri kalanını düşündü. Tekrar konuşmaya başladığında Haven’a tüm gerçekleri anlatmaya başladı. “Sana bir gelecek vermek istiyorum, Malcolm. Mutlu bir gelecek. Bu evliliği ikimizi de sonsuza kadar cezalandırmak için istiyor olamazsın.”

Haven, “Anlamıyor musun?” diye sordu. “Ben zaten böyle bir evliliğin ürünüyüm. Yıllarca anne ve babamın birbirini cezalandırışını izledim. Annem avcıydı, babam av. Bense bu dengenin ödülüydüm.” Genç adam konuşurken yüreğine dolan acıyı yok sayarak ekledi. “Bana göre evlilik böyle bir şey. Sanırım benim evliliğim de böyle olacak.”

“O zaman neden bunu seçiyorsun?” Sera’nın kelimelerinde hüsran ve şaşkınlık vardı. “Neden başkasını bulmuyorsun?”

Başkası yoktu. Bunu gerçekten göremiyor muydu? Kaderi bu şekilde sonuçlanmıştı, babasının günahları oğluna geçmişti. Genç adam, “Tüm evlilikler mutsuzdur,” diye yanıtladı. “Bana öğrettiğin bu.”

Sera’nın gözleri büyüdü. “Nasıl?”

Haven’ın ona yalan söylemesine gerek yoktu. “Seninle tanıştığımda farklı ve yeni bir şeyin hayalini kurmuştum, Sera. Kendimize bir düzen kurup evlilik yolunda ilerleriz, annemle babamın biçimlendirdiği düzeni yıkarız diye ummuştum. Bunun için bana yardım edeceğine güvenmiştim... Tanrı biliyor

ya nasıl mutlu bir evlilik yapılır bilmiyordum. Annemle babam aynı odada durmaya bile tahammül edemiyorlardı.”

“Mal.” Haven, Sera’nın yumuşak kelimelerindeki sempati-den ve acımadan nefret etmişti. Onun şefkatini istemiyor, iha-netini hatırlamak istiyordu. “Aynı şeyi kendi çocuklarımla ya-şamasını istemiyorum.” Ancak bu hiç de kolay görünmüyordu.

“Asla bir çocuk olmayacak.”

Sera birden nefessiz kaldı. “Ne?”

Haven’ın gelecek planlarında bir çocuk görünmüyordu. Hi-ghley’de yaşanan ögleden sonra, Sera onu tuzağa düşürdüğün-de bu ihtimal silinmişti. Haven yaşadığı hayatın aynısını ya-şayacak bir çocuk yapma niyetinde değildi. “Kuzenlerim var. Unvanımı onlar alır.”

“Bir varis istemiyor musun?”

Haven, Sera’ya dönüp kocaman açılmış dürüst gözlerine baktı. Son birkaç aydır bu gözlerde kaç kez kaybolmuştu? Kaç kez içinde gördüğü şeylerin gerçek olduğuna inanmıştı? “İste-miyorum. Anne ve babasının satrancında bir piyondan başka bir şey olmayacak bir çocuk istemiyorum.”

Sera uzun süre sessiz kaldı, söyleyeceği kelimeleri düşünür-ken boğazından sesler geliyordu. “Beni böyle mi cezalandırı-yorsun?”

Haven’ın bir kaşı havaya kalktı. “Sen çocuk mu istiyorsun?”

“Elbette. Çocuklar hayatın parçasıdır.”

Haven, Sera’dan doğacak çocukları düşündü. Kızıl kah-verengi bukleleri, parlak mavi gözleri, uzun boyları ve koca gülümsemeleriyle bir dizi çocuk... Sera’nın bu dünyaya çok güzel çocuklar getireceği aşikârdı. *Çocukları gerçekten çok gü-zel olurdu.*

Fakat bu çocuklar asla dünyaya gelmeyecekti.

Haven arkasını dönüp pencereye doğru yürüyerek ötedeki tepelere baktı. “Ben böyle bir hayat istemiyorum.” Üç ay önce olsaydı, böyle bir şey gerçekten olabilirdi. Fakat üç gün öncesi düşünüldüğünde her şey koca bir yalandı.

Haven’m bugün hakkında ise hiçbir fikri yoktu.

Sera açıklayıcı bir şekilde, “Benimle istemiyorsun,” dedi. “*Benimle birlikte geçireceğin bir hayat istemiyorsun.*”

“Evet.” Bu, Haven’a yalan gibi gelmişti. Aslında istiyordu. Onunla evlenmeye niyetlenmişti. Haven hiç sahip olmadığı aile, mutluluk ve aşk hakkında çok şey biliyor gibi görünen bu canlı, eğlenceli, güzel kadınla evlenmek istemiş, fakat sonra bu yaşananların –aralarında geçen her neyse– gerçek olmadığını fark etmişti.

“O zaman neden gitmeme izin vermiyorsun?”

Çünkü seni hâlâ çok istiyorum. “Çünkü bu bizim kaderimiz.”

Sera uzun bir süre sessiz kaldı. Bu sessizlik, Haven’a ona tekrar bakmayı düşündürecek kadar uzun bir sessizlikti. Oysa genç adam kendini bu güzel manzara ve verdiği acıyla ödüllendirmeyi istemiyordu. Bu karşılıklı çatıştıkları bir savaştı.

“Peki, ne istiyorsun? Dizlerimin üzerime çöküp özgürlüğüm için yalvarmamı mı?”

Haven bunun üzerine Sera’ya döndü. “Böyle bir şey yapar mıydın?”

Sera’nın insanı sersemleten, gök mavisi gözlerinde gördüğü şaşkınlık Haven’ı çok sarsmıştı. Böyle bir şeyi abartı olsun diye söylemişti, şimdi ise ağızdan çıkan kelimeler öylece havada kalmıştı. “Özgürlüğümü geri almam için bunu mu yapmam gerekiyor? Kız kardeşlerimi kurtarmak için böyle mi yapmalıyım?”

“Öyle olsaydı yapar mıydın?” Haven bu soruyu sorduğu için kendinden tiksiniyordu.

Sera'nın, "Yapardım," diye yanıtlaması ise bir an Seradan nefret etmesine sebep olmuştu. Sera, ondan kurtulmak için her şeyi yapabilirdi ve genç adam bunun için onu suçlayamazdı.

Haven tekrar pencereye dönerek, "Defol git," dedi.

Sera sert bir ses tonuyla, "Gidebilirdim," dedi. "Kaçabilirdim."

Haven elini bir kez daha kapıya doğru savurarak, "Tabii," diye yanıtladı.

Fakat Sera gidemezdi, eğer giderse kız kardeşlerini mahvedeceğini çok iyi biliyordu. Haven da bunun farkındaydı. Sera, konu hile olsa dahi, her zaman en asil olan olmuştu.

Sera'nın etekleri halıda hışırdadığında Haven bir an Sera'nın diz çöktüğünü sandı. Bir krala kulluk eder gibi ona yalvardığını düşünmüştü. Fakat Sera'nın sesi kapının oradan geldi. "Sakin ne yaptığını anlamıyorum sanma. Ne yerim ne yediririm diyorsun. Beni istemiyorsun ama başkasının bana sahip olmasını da istemiyorsun." Haven yanıt vermedi, duydukları yüzünden hissettiği vicdan azabı çok canını sıkıyordu. "Beni cezalandırıyorsun ve doğrusu olağanüstü bir iş yapıyorsun."

Sera haklıydı. İlk söylediği ya da ikinci söylediği doğru olabilirdi. Belki ikisi de. Ancak ihanet ve öfke gözlerini öylesine kör etmişti ki genç adam hangisinin doğru olduğunu bilemiyordu. Tüm bildiği Sera'nın gitmesine izin vermeyecek olmasıydı.

Bu, onu dünyadaki en çirkin adamlar listesine de soksa gitmesine izin veremezdi.

Belli ki Sera bunu anlamıştı. Genç kadın derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirerek bir parmağını Haven'ın göğsüne koydu. Her zamanki gibi çok güçlüydü. "Bence yeterince adil. Bana ne gerekiyorsa onu yapıyorsun, Malcolm. Beni ihanetim için, bir zamanlar bize vaat edilenleri mahvettiğim için suçluyorsun."

Haven, Sera'ya arkasını dönerek, "Evet, seni suçluyorum," dedi. "Bundan emin olabilirsiniz."

Sera'nın bakışları Haven'ı takip etti. Onun kaçıp saklanmasını istemiyordu. "Madem öyle, *beni* suçla. *Kız kardeşlerimin* bu konuyla hiçbir ilgisi yok. Senden bu durumu çözmeni istiyorum."

Bu imkânsız bir ricaydı. Magazin sayfaları dişlerini bu hikâyeye geçirmişti ve onu ölmeden bırakmayacaklardı. Sera bunu çok iyi biliyordu. O ve kız kardeşleri, kömür baronu babaları beş güzel kızıyla birlikte Newcastle'ı terk etmeden Lekeli Kız Kardeşler unvanından kurtulamayacaklardı. "Belki de bunu önceden düşünmeliydin, Sera."

Bu kelimeleri söylemek bir hata olmuştu.

Genç kadın hızla Haven'a döndüğünde Haven, suratındaki öfkeyi görebiliyordu.

"*Önceden mi?* Neden önce? Seninle o gece balkonda karşılaşmadan önce mi? Beni dans etmeye zorlamadan önce mi? Beni öpmeden önce mi? Köşke gelmem için araba göndermeden önce mi? Çünkü hatırladığım kadarıyla o çalışma odasının zemininde ikimiz vardık, düğüm. Sadece bıçaklı hain Delilah değil."

Haven hissettiği suçluluk duygusu, hüsrân ve -lanet olası- arzuyla öfkelenildiğini hissetti. Genç adam, Sera'ya yaklaştı ve onu yakınına çekerek homurdandı. "Sen Delilah'tın. Salome ve Diana... Avın kraliçesi." Sonra durdu. "Bense kör, zengin oğlan."

"Saçmalık." Genç kadın sertçe söylenerek korkusuz bir şekilde Haven'ın gözlerinin içine baktı. "Hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Elbisemi nasıl çözdüğünü hatırlamıyor muyum? Eteğimi nasıl kaldırdığını? O zaman kim yalvarıyordu, düğüm?" Genç kadın insanı kötü hissettiren bir kahrkaha attı. "Keşke her şeyi geri alabilseydim. Ne büyük bir hata yapmışım."

Haven, Sera'yı kendine doğru çektiğinde genç kadın arkaya, adamın koluna doğru eğildi. Haven'ın dudakları, Sera'nın teninde geziyor, genç adam kadının sıcaklığı, kokusu ve hissi karşısında mest oluyordu. Bir şekilde bu kadına çekildiği ve onu böyle çaresizce arzuladığı için kendinden nefret ediyordu. Sera gitmek istediği için ondan tiksinsen de bir türlü vazgeçemediği için kendine çok kızgındı. "Bir hata yaptığını söyledin."

Sera'nın sözleri boğazına dizilmişti, Haven bir an genç kadının boğazına dizilen kelimelerin altında atan nabızı görebildiğini sandı. "Hem de hataların en büyüğü."

"Peki, bu hatanın tam olarak ne olduğunu söyle. Tuzak kurman mı hataydı, yoksa yakalanman mı? Ne planladığını hiç öğrenmeyeceğime emin olsaydın bunu yine yapar mıydın? Bunu nasıl organize ettin? Beni bu tuzağa nasıl çektin?"

Haven, Sera'nın gözleriyle buluştuğu zaman, genç kadın itirafta bulunmadan önce bile gözlerinde oluşan hüznü fark etmişti. "Elbette yapardım."

Haven ömrünün geri kalanı boyunca Sera'yı neden öptüğünü merak edecekti. Dudaklarını neden ikisi de soluksuz kalana kadar kendininkine bastırmıştı? Sera'yı, kollarını boynuna dolayıp her dokunuşuna, inleyişine ve okşayışına yanıt verene kadar öpmesinin bir sebebi var mıydı? Merak edeceği bir başka konu ise genç kadının, onu itip sonsuza kadar terk etmek yerine öpücüğüne karşılık vermiş olmasıydı. Belki de sebebi tutkuydu. Gerçeği, ikisinin de kuvvet, güç ve arzuyla muhteşem bir uyum içinde olduklarını görmüş olabilirlerdi. Belki o an içlerinde birbirlerini tekrar bulabilmenin küçük ihtimalini hissetmişlerdi. Sonuçta öfkeleri dindiğinde yerine açılan boşluğu dolduracak başka bir şey olacaktı.

Belki de tüm bunların sebebi birbirlerini deli gibi seviyor olmalarıydı.

16. BÖLÜM

ÇİM BOVLİNGİ Mİ, FLÖRT MÜ?

“Hadi Emily, tam hedefe!”

“Hey! Kıza acele ettirtmeyin! Acele etmeyin Leydi E. Doğru vakitte atın.”

“Ah, Tanrı aşkına. Çim bovlingi oynuyoruz, Em. Ameliyat yapmıyoruz.”

Leydi Emily kendine gelip, “Tamam!” diye bağırdığında Sera gülümsemeden edemedi. “Yolluyorum.”

Seline onu düzelterek, “Atıyorum,” dedi. Genç kadın, kala-balığın ona baktığını gördüğünde açıklama gereği duydu. “Ne var? Öyle denir.” Ardından sessizce ekledi. “Bir sporcuyla evli olmam benim suçum değil.”

Sera çim bovlinginin tam olarak bir *spor* olmadığını söylememek için kendini zor tuttu. Özellikle sekiz kadının toplanıp malikânenin bahçesinde oynadığı düşünüldüğünde kesinlikle bir spor sayılmazdı.

Emily küçük topu on metre kadar ileri attığında –ya da bir sonraki turun başlamasına yetecek kadar attığında– kadınlar

neşeyle bağırды. Bağırışlar, Bumble Markizi'nin sosis köpeğinin havlaması ve Sesily'nin haykırışıyla iyice gürültülü bir hal almıştı. "İşte bu! İyi yolladın, Emily!"

Övgüler karşısında utanan Leydi Emily güzelce kızarıp başını eğerek yumuşak bir ses tonuyla teşekkür etti. "Teşekkür ederim. İyi yolladım, değil mi?"

"Kimse kendine çok güvenen bir leydiden hoşlanmaz, Emily." Emily'nin annesi ve diğer yaşlı kadınlar ötedeki büyük tentenin altında toplanmış kendilerini yelleyerek sinir bozucu bir dikkatle maçı izliyorlardı. "Senin çok kibirli olduğunu düşünürse dükün dikkatini asla çekemezsin."

Emily'nin suratı birden düştü. "Evet, anne."

"*Bir gün dük görürsek, demek istedin herhalde.*" Bayan Mayhew bu söylediğinin ardından birden bağırmaya başladı. "Omuzlar geriye, Mary. Her an gelebilir."

Sera, Malcolm'ın çim bowlingine geleceğini düşünmese de bunu söylemedi. Bunun yerine sırtını annelere dönerek Leydi Emily'ye parlak bir şekilde gülümsedi. "Bence nefis bir şekilde yolladın."

Seline tekrar, "Attın," diye düzeltti. Bu söylediğini iniltiiler takip etse de o devam etti. "Bence de iyi atıştı. Ayrıca sakın anneni dinleme, Emily. Düzgün adamlar kendi değerini bilen kadınlardan hoşlanır." Genç kadın birden durup ekledi. "Ama kabul etmeliyiz ki Haven'ın düzgün bir adam olduğuna dair bir şey görmedik."

Sera bir iç çekti. "O düzgün bir adam."

Sophie mavi top yığınlarının arasından seslendi. "Onunla evlenmeyi kabul etmeden önce bunun için kanıt isterim kızlar."

Evet, Sera'nın kız kardeşleri gerçekten tehlikeliydi. Üstelik bu art niyetli yorumlarını kesmezlerse Sera boşanmayı asla başaramayabilirdi.

Genç kadın, Highley'de haftalar geçirirse her köşeden karşı-sına çıkan anılar yüzünden mahvolacaktı. Sera kız kardeşlerine uyarıcı bakışlar atarak, "O düzgün bir adam," diye tekrarladı. "Bu konuda yalnızca benim sözlerime güvenmelisiniz."

Leydi Lilith araya girdi. "Bunu karşı gelmek olarak algılamayın leydim ama siz onu terk etmediniz mi?"

Shropshire Kontesi, "Lilith," diye bağırdı. "Bu kadarı yeter."

Lilith annesine karşı çıkarak cevapladı. "Adamı anlamak için elimden geleni yapmam gerektiğini söyleyen sendin."

Annesi, "Bu şekilde değil!" diyerek çıkıştı. "Daha zeki ol!"

Lilith, Sera'nın olduğu tarafa doğru sırttı. "Zekâ hiçbir zaman benim güçlü tarafım olmamıştır."

"Endişelenme Leydi Lilith, düşesin kendisi de çok zeki değildir." Gayet dinlenmiş ve yeni yıkanmış görünen Caleb yanlarına gelmişti. Genç adam bir kaşını Sera'nın olduğu tarafa doğru kaldırarak devam etti. "Sonuçta birkaç hafta önce az kalsın parlamentoyu yıkıyordu."

Sera, arkadaşına keskin bir bakış atıp konuyu değiştirmek için elinden geleni yaptı. "Bay Calhoun! Bize katılmanız ne büyük kibarlık. Bahçe oyunlarını ne çok sevdiğinizi biliyorum."

"Biraz daha tehlikeli şeyleri tercih ederim."

Sophie dikkatli bir şekilde yanıtladı. "Henüz Lekeli Kız Kardeşlerle çim bowlingi oynamadınız."

"Çok doğru." Caleb önünde uzanan çim alana baktı. "Muhteşem bir atış." Genç adam Leydi Emily'ye göz kırptığında genç kadın hızla kızardı.

"Emily!" Brunswick Kontesi tekrar bağırdığında, kırmızı suratlı kızı takımına katılmaya gitti.

Sera arkadaşına yaklaşıp, "Kes şunu," dedi. "Hepsini kaçırıcaksın."

Caleb'in erkeksi gururu aşikârdı. "O kızın benden kaçmak istediğini düşünüyorsan yaşlılığın yüzünden genç kadınları anlama duygunu kaybediyorsun demektir."

"Pardon? Ben daha yirmi dokuz yaşındayım."

Caleb, "Bir ayağın çukurda sayılır," diye yanıtladı.

Sera öfkeyle homurdandı. "Tavernam nasıl?"

Caleb tek kaşını havaya kaldırdı. "*Tavernam* iyi. Onarıldı. Eğlence düzeyi orta." Genç adam, barın nasıl işlediğini denetlemek, göstericilerin güvende ve likör stoğunun yerinde olduğunu kontrol etmek için her gece Londra'ya gidiyordu.

Sera başını aşağı yukarı salladı. "Ama?"

Caleb başını eğdi. "Ama Serçe olmadan sıradan bir bar."

Sera'nın içini ani bir vicdan azabı sardı. İşlemeli ahşabı, likörü, mumlarla tütünün kokusu ve müziğiyle –ki bunun Londra'daki en iyi müzik olduğundan emindi– orayı çok özlemişti.

Ama en çok sahnede olmayı özlemişti. Müzikte kaybolup kendi olmayı çok özlüyordu. Serçe olmayı. Özgür olmayı...

"Boşanma nasıl gidiyor?"

"Malcolm biraz kızlarla vakit geçerse bir şeyler olabilir."

"Belki kızları istemiyordur."

"Kızları kendi seçti."

"Belki onları sadece geri döneceğini düşünmediği için seçmiştir."

Sera kaşlarını çattı. "Bir eş seçer seçmez döneceğim."

Caleb homurdandı, Sera bu sesteki anlamdan hiç hoşlanmamıştı. "Ne?"

Genç adam parmakları pantolonunun belindeyken topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Hiç. Sadece düküne karşı gelmeyi başaramazsan geri gelebileceğinden emin değilim."

Sera gözlerini kısarak öfkeli bir şekilde fısıldadı. “Bu ne demek?”

“Baş başa kaldığınızda neler olduğunu bilmiyorum mu sanıyorsun?” Caleb’in sesi sanki havadan bahsediyorlarmış gibi kayıtsızdı.

“Bence bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Dük tanıştığınız andan beri senin sahibindi, Serçe. Sen de onun. Ne geçen yıllar ne de boşanmanız sana bakışlarını ya da senin ona bakmıyor olmanı değiştirmeyecek.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun.” Sera arkasını dönüp ellerini çırparak gü, yeşil çimlerde güzel bir şekilde duran küçük beyaz topa doğru yürüdü. “İlk hangi takım başlayacak?”

Sana bakışları...

Haven ona bakmıyordu. Onu istemiyordu. Hiçbir zaman istememişti. Hem Sera ona bakmıyorsa, Haven’in ona nasıl baktığını görmemek için değil, geldiklerinden beri onu çok az gördüğü içindi.

Hem ona nasıl bakıyordu ki?

Hayır. Tüm bunlar saçmalıktı. Caleb bu konu hakkında tek bir şey bile bilmiyordu.

Tanrı’ya şükür, dikkat dağıtma konusunda Sesily’ye güvenilebilirdi. “*Son turu kazandığımızdan...*” Genç kadın zafer dolu bir edayla sustu, kelimeleri Sera’nın kız kardeşlerinin alkışları, dört düşes adayının kahkaha dolu yuhalamaları ve köşedeki av köpeklerinin havlamalarıyla vurgulanmıştı. “İlk biz başlayacağız! *Yıkılmaya hazır olun!*”

Birçok anne Sesily’nin bu küstah performansı karşısında homurdandı ama Talbot kardeşlerin varlığından şikâyet etmenin, Sera’nın öfkelerini çekmek ve kız kardeşlerin uygunsuz davranışlarını arttırmaktan başka bir işe yaramadığını çabuk öğrenmiş ve ağızlarını sıkı tutmaya başlamışlardı.

Fakat Sera bunun bir işe yaramadığını düşünüyordu, kızları Lekeli Kız Kardeşleri sevmiş gibiydi. Leydi Lilith ve Leydi Felicity Faircloth –herkes onun tam ismini söylüyordu– özellikle onları giderek daha çok seviyor gibi görünüyordu. Hatta onlardan etkileniyor gibiydiler. Sesily ağır, mavi renkli çim topunu almak için eğildiğinde Leydi Lilith bağırdı. “Özellikle ben bu elbise yüzünden çoktan yıkıldım, Leydi Sesily.”

Sesily doğruldu ve kiminin –özellikle tentenin altında toplanan yaşlı kadınların– çok dar olduğunu söyleyebileceği elbisesiyle bir kalçasının üzerine yüklendi. “Sana benim tarzımı tavsiye ederim, Leydi Lilith.”

Sophie dalga geçerek bağırdı. “Belki çeyizini hazırlarsın!”

Kahkahalar son bulduğunda Sesily kalabalığa doğru seslendi. “Tamam tamam... Herkes Haven’ın bovlıng yöneten kadınlara ilgisi olduğunu bilir.”

Bayan Mary endişeyle, “Bu doğru mu?” diye sordu.

“Hem de çok,” dedi Sesily. “Sera’ya sorun. O Haven’ın tüm ilgi alanlarını...”

Yedi kadın kahkahalara boğuldu. Caleb şapkasını Sesily’ye çıkarıp, “Haklıymışım, sen tam bir baş belasısın,” dediğinde her şey daha beter bir hal almıştı.

Sesily göz kırparak yanıtladı. “Ama çok güzel bir belayım, Amerikalı.”

Caleb ağız dolusu, hoş bir kahkaha attı, Sera ona katılmadan edememişti. Genç kadın bir an orada toplanma sebeplerini unutmuştu.

Fakat Bayan Mayhew, yelpazesini kapatıp hızla kalçasına vurarak herkese toplanma sebeplerini hatırlattı. “İnanmıyorum! Bu gerçekten kabul edilemez!”

Sesily iri masum gözlerini yaşlı kadına doğru kırıştırdı. “Siz neden bahsettiğimi düşündünüz bilemiyorum, Bayan Mayhew. Ama Haven bowlingden çok hoşlanır.” Genç kadın Sera’ya bakarak sordu. “Öyle değil mi?”

“Hem de çok.” Sera, suratını ifadesizleştirme yeteneğiyle çok gurur duyuyordu. Sesily Talbot, Talbot kardeşlerin beklentileri doğrultusunda yaşamaz, onların sınırlarını aşırdı ve Sera, kız kardeşinin bu özelliğine hep hayran olmuştu.

Belki de herkesi mahveden iki ortak olarak beraber yaşlanabilirlerdi.

“Peki ya bu kadının çirkin bir şekilde flört ettiği gerçeği ne olacak?” Bayan Mayhew bunu kulak tırmalayan bir öfkeyle söylemişti.

Sera omzunu silkerek yanıtladı. “Bu çim bowlingi oynamaya neden engel olsun, anlayamıyorum.”

Sesily, “Süper!” diye bağırdı. “O halde karar verildi. Eğer kazanırsam Amerikalı’yı alırım.”

“Peki ya başkası kazanırsa?” Caleb bir kahkaha attı. “Ama sakın hepsini yeneceğinizden şüphem olduğunu düşünmeyin, Leydi Sesily.”

Sesily kocaman gülümsedi. “Olmadığını biliyorum, müstakbel eşim. Bilemiyorum... Eğer başkası kazanırsa Haven’ı alabilir. Zaten buraya onun için gelmediler mi?”

Bunun üzerine Sera’nın kız kardeşleri gülmeye başladı. Onlara Leydi Lilith ve Leydi Felicity Faircloth da katılmıştı. Bayan Mayhew ve zavallı kızı ise hasta gibi bakıyorlardı. Leydi Emily hiçbir yanıt vermedi. Sera tam araya girip kız kardeşini durdurmaya karar vermişti ki Sesily, gözlerini Sera’nın omuzlarının arkasına dikerek kocaman gülümsedi. “Sizce de harika bir fikir değil mi, ekselansları?”

“İşleri kolaylaştıracağı kesin.” Sera hemen arkasında duran Haven’ın sadece sıcaklığını hissedebiliyordu. “Tünaydın, hanımlar.” Kadınlar grup halinde reverans yaparken Haven ekledi. “Geldiğinizden beri sizinle ilgilenemediğim için sanırım özür dilemeliyim. Ancak bu boyutlarda bir ev, şehirden döndüğüm zamanlarda çok ilgi istiyor.”

Bu kesinlikle bir yalandı. Haven, Britanya’daki en iyi yardımcıya sahipti, bu bol yetenekli yaşlı beyefendinin toprak üzerinde gerçek bir hâkimiyeti vardı. Haven mimari haricinde hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Genç adam büyük evin emsalsiz odalarından, bekâr evinden, doğu tarafındaki çayırarda dikili kuleden bahsederken Sera, bugüne kadar hiç bu kadar kibirli bir erkek görmediğini düşündü.

“Her neyse. Sizinle biraz hoş vakit geçirmek isterim. Çim bowlingi kulağa iyi geliyor.” Haven, Sera’ya yaklaştı, bir düzine kadına hitap ettiği düşünüldüğünde biraz fazla yaklaşmıştı. Sonra birden Sera’ya dönerek sordu. Bu soru adeta genç kadının tenini okşamıştı. “Düşes de oynuyor mu?”

Sesily’nin gözleri ansızın parladı. “Oynamasını mı istiyorsun?”

Sesily seni geri istediğimi düşünüyor.

Bunun konuyla hiçbir ilgisi yoktu. Sera, Haven’dan uzaklaşarak Leydi Emily’nin atmış olduğu topun arkasındaki yerini aldı. Haven orada yokmuş gibi yapmak için elinden geleni yapıyordu, genç kadının pek özgüvenli ve kusursuz görüldüğü kesindi. “Oynamıyorum. Ben hakemim.”

Haven başını aşağı yukarı sallayarak araziye şöyle bir baktı. “Peki takımlar?” Genç adam bunu herkesin duyabileceği şekilde söylemişti. Sera duyduğu sesle birlikte kafasını Haven’a çevirmeden edemedi. Sesi çok... Çok mutlu geliyordu. Sanki oyalanacak bir şeyler arıyormuş ve çim bowlingi harika bir seçenekmiş gibiydi.

Sera'nın içinde ani bir şüphe belirdi, üstelik bu azımsanacak bir endişe değildi.

Neler oluyordu?

Bu sırada Seline araya girerek cevap verdi. “Bekârlar evlilere karşı. Bir de Sesily var.”

Sesily dramatik bir iç çekti. “Ben daima nedime olmuşumdur.” Ardından Caleb’a bakarak ekledi. “Amerikalı, bir geline ne dersin?”

Caleb gürültülü, haşın bir kakhaha attı. Bayan Mayhew saha kenarından tekrar homurdanmaya başlamıştı. Haven, araya girenleri yok sayarak kollarını düzelterip bahsi geçen takımları düşündü. Yoldan çevrilen biri bile bu takımların kesinlikle eşit olmadığını söyleyebilirdi.

Oyun sahasının sol tarafında, pastel kıyafetler içerisinde, gencecik suratlarıyla dört güzel kadın duruyordu. Hepsinin gözlerinde umut, heyecan ve korku vardı. Her biri Haven Dükü’nü etkilemek ve düzgün bir aristokrat evliliği yapmak için birbirinden hevesliydi.

Sağ tarafta ise rakipleri vardı. *Her açıdan rakipleri*. Talbot kardeşler hayatlarında hiç pastel rengi giymemişlerdi. Hiçbir zaman modayı takip etmez, kendi modalarını yaratırlardı. Giydikleri parlak, güzel renkler etraflarındaki bahçeleri yansıtır gibiydi. Söz konusu saçlar olduğundaysa her zaman özenli tasarımları vardı. Sert dürüstlüğü, sessiz kibarlıktan daha üstün olduğuna inanırlardı. Bir araya geldiklerinde, yoldan çıkmış bir arabanın nezaketine ve inceliğine sahiptiler. Bu gerçek, Sesily’nin haykırmasıyla bir kez daha kanıtlanmış oldu. “Hey, Haven! Senin yerinde olsam harekete geçerdim, yoksa hedef konusundaki beceriksizliğim yüzünden top bacağına patlayacak.”

Sophie limonata ve öğle yemeğinin servis edildiği yakındaki masadan bağırdı. “Kaza geliyorum demiyor!”

Haven sessizce, “Benden nefret ediyor,” dedi.

“Doğrusu evet.” Sera bu düşünceyle birlikte gelen ani huzursuzluk hissine şaşırmişti.

Sophie, “Açlıktan ölen başka biri yok mu?” diye ekledi.

Sesily inleyerek yanıtladı. “Biz yemiyoruz Sophie. Oyun oynuyoruz.”

Seline düşes adaylarına doğru seslendi. “Bu öğle yemeği takıntısının hamilelikle ilgisi olduğunu sanmayın. Sophie hayatının her saniyesinde açtır.”

Sophie ağzına bir tart sıkıştırarak, “Doğru!” dedi. “Başlamam ayıp olmaz, değil mi?”

Kenardaki anneler, Sophie’nin hamile olduğundan bahsedilmesine mi yoksa genç kadının dük ya da düşesin iznini beklemeden yemek yemeye başlamak istemesine mi –bu Sera’nın kız kardeşlerini ne kadar sevdiğini kanıtlayan bir gerçektir– gücenmişlerdi karar verememiş gibi görünüyorlardı.

Caleb araya girerek, “Bir centilmen olup sana katılmak için elimden geleni yapacağım,” dedi. “Sonuçta ben de gelişmekte olan bir oğlanım.”

Sophie, “Süper!” diye cevapladı. “Benim de içimde bir oğlan büyüttüğümü hayal edersek harika bir ikili olacağız.”

Eversley Markizi, arsız kadın unvanını bir kez daha kanıtlarken anneler yelpazelerinin arkasında fısıldaşıyorlardı.

Haven uzun bir süre Sophie’yi izledi. “Sence kazanabilir mi?”

“Sophie mi?” Sera şaşkın bir halde Haven’a baktı. “Neden umurunda ki?”

Haven’ın gözlerinde ani bir parıltı belirdi, bu hakikat gibi önemli bir ışıktı. “Peki, *sen* kazanabilir misin?”

Sera’nın kalbi birden çarpmaya başlamıştı.

Haven yine aynı şeyi yapıyordu, onu istemediği halde kazanmaya çalışıyordu. Ona sahip olmak istemiyor ama yanında tutmak istiyordu ve bunu özellikle Sera, ona ait olmak istemediğinde yapıyordu. Genç kadın bir kez daha onun olmuştu ve bu ikisi için de iyi sonuçlanmamıştı.

Sera, Haven'ın gözlerine bakarak, "Hayır," dedi. Bu kelime, Haven'ın gözlerindeki dürüstlüğün silinmesine sebep olmuştu, Sera kendi gözlerinde beliren hayal kırıklığını yok sayarak herkesin duyabileceği bir şekilde cevap verdi. "Ben olsam endişelenmezdim, düğüm. Sesily bu oyunda çok kötüdür. Sizi vurma ihtimali yok."

Seleste arazinin aşağısından bağırdı. "En azından isteyerek!"

Haven tek kaşını havaya kaldırarak, "Şimdi nereye geçsem emin olamadım," dedi.

Sesily hiç tereddüt etmeden yanıtladı. "Ben seni hep vurmaya *çalışırım*, Haven. Eğer seni mutlu edecekse..."

Sera sırtarak Haven'a baktı. "Senin kararın, istediğin takıma geç. Arazinin sahibi sensin." Genç kadın elini top kümelerinin olduğu yere doğru salladı.

Haven, "Topu at, Sesily," diye bağırdı.

Sesily başını tamam anlamında sallayıp topu fırlattı. Top küçük beyaz hedefin yanından falso alarak aşağıdaki çimenlerden onlara doğru geldi. Haven'ın müstakbel düşeslerinden yüzeysel bir alkış duyuldu, fakat Talbot kardeşler hiç nazik olma girişiminde bulunmamıştı. Seleste bir solukta bağırdı. "Ah!"

Seline, "Yüce Tanrım!" diye haykırdı. "Onu az kalsın vuracaktı!"

Sophie, Sesily'ye şüpheli bir bakış attı. "Alıştırma mı yapıyorsun?"

Sesily, “Hayır!” diye bağırdı. “Ama bu oyunda doğal olmam lazım!” Anneler tekrar sinirlenmişti, Sesily’nin devam etmesi onları daha da öfkeliyordu. “Bahse girerek iyi yaptığımızı söylemişim, ben kesin bir âlimim.”

Sophie ilgisiz bir şekilde yanıtladı. “Ah, kesin.” Sera ise gü-lüyordu.

Bayan Mayhew, “Kusura bakmayın ama,” diye araya girdi. “Siz *bahis* mi dediniz? Masum kızların çim bowlingi sonuçları üzerine bahse girmiş olamazsınız.”

“Masum kızların çim bowlingini daha ilginç bir hale getirmek için her şeyi yapabileceğimizi düşünemediniz mi, Bayan Mayhew? Ayrıca topu hedefe en yakın atan kişi sizin kızınız olursa bu sonuçtan çok memnun olacağınızı düşünüyorum.”

Haven birden şüphelenmişti. “O kazanırsa ne olacak?”

Sera omzunu hafifçe kaldırıp indirdi.

Haven, “Hayır...” diye devam etti. Birden bahçede sadece ikisi varmış gibiydi. “Omzunu silkip durma. Kazanırsa ne olacak dedim.”

“Peki. Kız kardeşlerim kazanırsa, topu hedefe en yakın atan kişi Londra’ya dönecek.”

“Yalnız gitmeyecek mi? Tüm evi onunla beraber göndersen iyi edersin.” Sera suratını asarken Haven konuşmaya devam etti. “Peki, adaylardan biri kazanırsa ne olacak?”

“Özel bir seyahate çıkacaklar.”

“Kiminle?”

“Elbette seninle.”

“Ah.” Herkes adına konuşan Bayan Mayhew, Haven’ın suratındaki ifadeye bakılırsa onun adına da konuşuyordu.

Sera, Haven’ın şaşkınlığından daha çok zevk alacağını düşünmüştü. Genç kadın sesini alçaltarak devam etti. “Sen bir eş istedin, ekselansları ve eşini bu şekilde elde edeceksin.”

Haven, Sera'yı uzun bir süre izledikten sonra, "Eflatun giymişsin," dedi.

Ansızın değişen bu konu Sera'yı şaşırmıştı. "Evet." Genç kadın bunu, gözleri ve renk spektrumu yokmuş gibi, bir soru edasıyla söylemişti.

"Dün ametist giymiştin. Ondan önce üzerinde kış fundalarını andıran gri bir elbise vardı."

Sera içinde bir ürperti hissetmeye başladı. "Moru seviyorum."

Haven başını iki yana salladı, genç adamın gözleri içinde gizlediği sırlarla kararmıştı. Sera, Haven'ın gözlerindeki anlamın farkındaydı çünkü kendi gözleri de aynı anlamı taşıyordu. "Hayır, sanmıyorum."

Sera bu konuyu tartışmak istemiyordu. O an sırası değildi. Londra'nın yarısını oluşturan kadınların gözlerini üzerinde hissederken Haven'la bunu tartışamazdı.

Malcolm başka bir şey söylemeden yüzünü arazinin diğer ucundaki kızlara çevirdi. Sera'nın savaşa giden erkeklerin böyle görüldüğüne dair küçük bir kanısı vardı "O zaman sanırım şu uçta durup senin tarafsız olduğundan emin olmalıyım."

Sera zoraki bir şekilde gülümsedi. "Kız kardeşlerimi korumam için yarışmaya hile katmamdan mı korkuyorsun?"

Haven sesini alçaltarak cevapladı. "Benden kurtulmak için yarışmaya hile katmandan korkuyorum."

Sera birden buz kesti. Asıl konu buydu, değil mi?

Sera kızlara ve Haven'a karşı çok ilgisiz olmuştu. Adamın bir eş bulması gerekiyordu. Bu kadınlardan biri onun yerini alacaktı ve Sera özgürlüğünün temellerini baştan atacaktı. Taver nasını, geleceğini alacak ve buradan, bu adamdan, biriken tüm anılardan uzaklaşacaktı. Sera, genç adama bakarak, "Haven," dedi. "Anlaman gereken şey..."

Haven kafasını çevirerek Sera'nın sözünü kesti. "Bayan Mayhew, sanırım güneşten rahatsız oluyorsunuz."

Öfkeli kadın, "Aslında," diye söze girdi. "Aslında itiraz etmeliyim, ekselansları! Bunlar..." Kadın, elini Sera'nın kız kardeşlerine doğru sallayarak devam etti. "Bu kadınlar... Sanırım onlara böyle hitap etmeliyim... Çok kötü bir etki yaratıyorlar. Neredeyse iki haftadır ortalarda yoktunuz, dürüst olmak gerekirse bunu korkunç bir vakit kaybı olarak görüyorum."

Araya karışan Mary, bekâr kadınların durduğu yerden bağırdı. "Anne!"

Leydi Lilith, "Sanırım atışımı yapmam lazım," dedi.

Genç kadın topu kaldırırken Bayan Mayhew, anlatmaya devam ediyordu. "Kocam oldukça güçlü bir adamdır, üstelik Mary'nin isteyen çoktur. Buraya çok seçkin adamların olduğu –kabul etmelisiniz ki *sizin* durumunuz düşünüldüğünde onlar çok daha seçkin kimseler– sayısız parti davetini reddedip geldik."

Sera, Bayan Mayhew'un harika bir anne olduğunu kabul etmeliydi. Kadın, kızı için nasıl bir erkek istediğini biliyor ve onu başkalarına kaptırma ihtimali varken sessizce durmak istemiyordu.

Sera için, kendi annesinin yansımasını başka bir kadında görmek gerçekten zor bir deneyimdi.

Ve bu yansımada büyük bir başarının ya da kaybın izleri vardı.

Haven, "Bayan Mayhew," dedi. "Belki de..."

"Anne lütfen!" Mary arazinin karşı tarafından onlara doğru gelmeye başlamıştı.

Bayan Mayhew, hiç oralı olmadan devam etti. "Sanırım kızım la yürüyüşe çıkmak sizin için uygunsuz bir hareket olma-

yacaktır. Böylece onun sonsuz yeteneklerini öğrenme ve onu tanıma fırsatı bulabilirsiniz!”

Bu kadın gerçekten etkileyiciydi. Sera, Haven’ın böylesine avlanmış görünmesinden zevk almadığını söylese yalan olurdu.

“Sen aklını mı kaçırdın?” Mary daha fazla sessiz kalamamıştı, aslında bu kız için armut dibine düşer deyimi uygun olabilirdi.

Haven’ın başı beladaydı. Genç adam içgüdüsel olarak kadının kızında hissettirdiği mahcubiyet duygusunu yok etmek istemişti. “Sizi temin ederim Bayan Mayhew, yeteneklerinizin bu konuyla hiçbir ilgisi yok.”

Mary, Haven’ı pek dikkate almadan devam etti. “Anne! Bir düke böyle çıktıktan sonra benim için istediğin evliliğin gerçekleşmesini bekleyemezsin!”

“Bu sadece benim istediğim bir evlilik değil, hayatım. Sen de istiyorsun!”

Diğer anneler kendilerini yelpazeleyip kulak misafiri olmuyor numarasını bıraktılar. Üç aristokrat leydi de kocaman açtıkları gözleri ve ağızlarıyla onları izliyordu. Caleb ise köpeklerden birine kızarmış kaz parçası vermekle meşguldü. “Hey!” Bu ses Sesily’ye aitti. “Çekilin yoldan, Lilith topu fırlatacak!”

Seline araya girerek, “Atacak!” diye düzeltti.

“Leydiler, bu sohbeta içeride devam etmeyi teklif edebilir miyim?” Sera ortamı sakinleştirmek istemişti. “Ya da en azından toplanan seyircilerin önünde konuşmasak?”

Sera, Sophie’nin, “Ah, hayır,” dediğini duydu. Hemen ardından Seline, “Dikkat edin!” diye bağırdı. Genç kadın tam zamanında kenara çekilmişti, fakat Bayan Mayhew o kadar şanslı değildi. Kadının bacağına çarpan top hedefe doğru sekti, zavallı kadın acıyla bağırmaya başladı, öyle ki az kalsın Haven’ın üzerine yığılıyordu.

Lilith arazinin diğer ucundan, “Çok özür dilerim!” diye bağırdı.

“Saçmalama! Harika bir atıştı! Az kalsın hedefe atacaktın!”

Sophie, “Kadını vurdu, Seline,” diye cevapladı.

“Ah, hak etmedi değil. Keşke kötü davranan tüm kadınları vurabilsek. Leydi Lilith, bu hizmetinizden faydalanmamız mümkün mü acaba?”

Sera boğulur gibi sesler çıkaran Haven’a baktı. “Gülüyor musun sen?”

Genç kadın topallayan kadının yanına hızla gitti. Kadıncağız acı ve utançtan iki büklüm olmuştu. “Ah, Tanrım.” Sera yardım ederken sesindeki şaşkın kahkahayı bastıramıyordu. “Bayan Mayhew, iyi mi...”

Kadın birden ayağını yere vurarak çıkıştı. “Ah, kes sesini. Siz resmen bir skandalsınız. Hepimizin üzerine bir gölge gibi çökeceğini tahmin etmeliydik. Sen Amerika’da kalmalı ve zavallı kocanın geleceğini rahat bırakmalısın. Bırak kendine terbiyeli bir kadın bulsun. Nazik, onurlu, *sadık* bir kadın!”

Bu son kelimeyle birlikte derin bir sessizlik oldu. Sera bu keskin, öfkeli saldırıyla Malcolm’a bakmadan edememişti. O da aynı utancı hissediyor muydu, merak ediyordu. Herkesin üzerine gölge olmaktan nefret etmişti. Kız kardeşlerinin, bu kızların, Haven’ın... En çok da Haven’ın.

Ancak Sera, Haven’ın gözlerinde utanç göremedi, az önceki gülen gözlerden eser kalmamıştı. Gördüğü tek şey öfkeydi. Öfke, koruma ve sadakat.

Ve tüm bunlar onun içindi.

Genç kadın elinde olmadan içinde bir mutluluk ve gurur hissetti. Fakat içini saran çok korkunç bir duygu daha vardı ve bu, bir daha yaşamayacağına yemin ettiği bir anıyla ilgiliydi.

Âşık olduğu Malcolm'ın anısı.

Haven, öfke dolu sesini duyurmadan önce Mary kontrolünü kaybetmiş bir halde annesine çıkıştı. “Şunu bilmeni isterim ki bunu sen mahvettin anne.” Genç kız yüksek sesle bağırırken uzun parmağını annesinin burnuna doğru sallıyordu. “Senin aptal oyununu oynamaya, buraya gelmeye ve bu adamın unvanı için yarışmaya istekliydin. Her zaman sen ve babam ne yapmam gerektiğini düşünüyorsanız onu yaptım. Bu kadınlar çok farklı, çok tuhaf ve çok cesur. Artık ben de öyle olmam gerektiğini düşünüyorum. Dükle evlenmiyorum! Zaten böyle bir yarışmada olduğuma da inanmıyorum. Böyle bir adamın senin gibi bir kayıvalide isteyeceğine nasıl inandım ki? Ben eve gidiyorum. Gidip Gerald'la evleneceğim!”

Sera'nın gözleri kocaman açıldı. “Gerald mı?”

Felicity Faircloth, “Gerald da kim?” diye sordu.

“Felicity! Biz başkalarının kişisel meselelerine burnumuzu sokmuyoruz!” Bumble Markizi annelere özgü bir sesle bağırdı.

Leydi Lilith arkadaşına dönerek fısıldadı. “Bu kuralı da hiç anlamam. Sence de bu fazla toplumsal bir mesele olmadı mı?”

Mary diğer kızları yok sayarak Sera'ya döndü. “Özür dilerim. Buraya asla gelmemeliydim. Evde sevdiğim bir adam var. Gerald. Ve o mükemmel biri.”

Sera gülümsemeden edemedi. Bu kızın sesi çok çıkmaya başlamıştı ve bu fevkalade bir şeydi. “Senin gibi bir kadını elde ettiğine göre eminim mükemmel biridir.”

Bayan Mayhew, “O bir *avukat*!” diye bağırdı.

Mary, “Babam da parlamentoya girmeden önce *avukattı*,” dedi.

Bayan Mayhew kızarmaya başlamıştı. “Ama... Sen bir dükle evlenebilirdin!”

“Ama ben bir dükle evlenmek istemiyorum.” Genç kız, Malcolm’a bakarak gülümsedi. “Özür dilerim, ekselansları.”

Mal başını iki yana sallayarak cevapladı. “Emin olun hiç gücenmedim.”

“Bunu anlamayacağınızı biliyorum ama inanın dük olmanız umurumda değil. Aynı Gerald’ın avukat olmasını umursamadığım gibi. Ben onu her haliyle kabul ederim.”

Malcolm bakışlarını Mary’den Sera’ya çevirdi. “Sıçan avcısı.”

Sera’nın soluğu birden kesilmişti.

Mary gülümseyerek devam etti. “Beni anlıyorsunuz...”

“Hem de çok.” Haven, Sera’yı izlemeye devam etti, genç kadının geçmişinin anılarıyla nasıl mücadele ettiğini anlar gibiydi. Sonra bakışlarını nihayet Mary’ye çevirip devam etti. “Konuşmak için pek şansımız olmadığı için üzgünüm.”

Genç kadın gülümsedi. “Bence beni yine de sevmezsiniz.”

“Burada yanılıyorsunuz, Bayan Mayhew. Evlilik bildirinizi takip edeceğim. Ve annenizi benim topraklarımdan çıkarmanız karşılığında Gerald’la size cömert bir evlilik hediyesi göndereceğim.”

Mary gülümsemesini saklamak için başını eğerek küçük bir reverans yaptı. “Bu harika bir plan gibi görünüyor. Özür dilerim, ekselansları.”

Sera, kadının *ekselansları* derken sadece Haven’ı değil, onu da kast ettiğini fark etmemiş değildi.

Sera, Bayan Mayhew’un sözlerindeki doğruluk payını unutmak isteyerek cevapladı. “Özür dileyecek bir şey yok.” Genç kadın tüm bu yaşananları gerisinde bırakmak istiyordu.

“Aslında özür dileyecek çok şey var.” Sera, Haven’ın sesindeki soğuk, derin öfkeyi fark etmişti, bu tiz sesi çok iyi tanıyordu. Genç kadın, Bayan Mayhew’un suratındaki korkuyu

görmüştü. “Kimse benim karımla bu şekilde konuşamaz, Bayan Mayhew. Bu evden hemen gidiyorsunuz ve bir daha asla geri dönmüyorsunuz. Yanlış anlaşılması için açık konuşayım; bir daha asla evime giremeyeceksiniz.” Kadın, Haven cümlesini bitirdiğinde bir kâğıt kadar beyazdı. “Eskiden olsa sizi mahvetmek için planlar yapar, intikamımı illa alırdım. Şimdi arabanıza binmeli, eski Haven olmadığım ve kızınızı sevdiğim için şükretmelisiniz.”

Yaşlı kadın bir şeyler söylemek için ağzını açtı, belki de kendini koruyacaktı. Ancak Malcolm elini havaya kaldırarak, “Hayır,” dedi. “Siz benim düşesime saygısızlık ettiniz. Evimden defolun.”

Genç adam sırtını kadınlara dönerek onları hızla kovmuş oldu. Bu soğuk yok sayılmayı bir zamanlar yaşamış olan Sera, bunun her şeyden çok can yaktığını biliyordu.

Haven tekrar gruba dönerek seslendi. “Leydi Lilith, bence atışınız gerçekten çok güzeldi.”

Lilith gülümseyerek yanıtladı. “Keşke bunu bir övgü olarak kabul edebilseydim, ekselansları. Fakat tamamen şansa oldu.” Bu bir yalandı, herkes Lilith’in arkadaşı için savaştığını görebilirdi.

Lilith iyi bir eş olurdu. Haven’a sahip olması onun için gerçekten şans olacaktı.

Aslında bu, Haven için bir şans olacaktı.

Sera’nın kulaklarında yankılanan kelimeler onu resmen birtirmişti. *Düşesime...*

Genç adam karısını elbette en üstü kapalı ve geniş terimle ifade etmişti. Asıl ima ettiği Sera değildi. Onu istemediğini daha kaç kez açıkça belli etmeliydi? Ya Sera? Sera onu kaç kez istemediğini söylemişti?

Aslında Sera bunu hiç dile getirmemişti. Bir kez olsun onu istemekten vazgeçmemişti.

Gittiğinde bile...

Sera yaklaşık üç yılını onu istemeyerek geçirmişti. Haven'ı istemediği için çok gururluydu. Şimdiyse... Bu bir avuç kelime... *Düşesim, sıçan avcısı...* Haven, ona bir zamanlar kurduğu hayalleri, beklentileri ve en olmayacak rüyaları tekrar hatırlatmıştı.

Kadınlar konu aşk ve mutluluk olduğunda kazanamazdı.

En azından Sera kazanamamıştı. Bu ödüller, onun ulaşamayacağı kadar iyiydi. Bunlar ona öyle uzak ödüllerdi ki Sera özgürlük, para ve gelecek gibi daha ulaşabilir hedeflere odaklanmıştı.

Evet, aşkı başkalarına bırakmıştı.

Sera bunları sesli bir şekilde söylemiş gibi Haven, genç kadının kelimeleri doğrultusunda konuşmaya başladı. “Böylesine değerli bir görevi başarma erdemi gösterdiğiniz için bir ödül kazanmanız gerektiği düşünülebilir. Tabii kendimi bir ödül olarak gördüğümü sanmayın, fakat eminim markiz böyle düşünüyordur.”

Sophie sırtarak, “Zevkle, düküm,” dedi.

Lilith küçük bir reverans yaptı. “Bunun doğru olmadığına eminim, ekselansları.”

Sera o an bu güzel kadından nefret etti. Özgüveninden, duruşundan ve çim bowlingindeki lanet yeteneğinden nefret etmişti. Haven'ın ona yaklaşım şekli, aristokrat bir nezaketle gülümsemesi hiç hoşuna gitmemişti. Sanki Haven'ın koca dünyada önemseddiği tek şey Leydi Lilith Ballard'a yaşlı, korkunç bir kadına hak ettiği cezayı verip bileğini kırmasını emretmekti. Bu olay gerçekleştiğinde Sera'nın, Lilith'i zafer kutlarcasına omuzlarına alma isteği ise tamamen farklı bir konuydu.

Ancak Sera'nın asıl nefret ettiği kendisiydi; Malcolm'ın Lith'ten hoşlanmasını umursadığı için kendinden nefret etmişti.

Öğle yemeği masasında oturan Caleb, boğazını temizleyerek Sera'nın dikkatini çekti. Genç adam ona uzun bir süre baktıktan sonra aşağıda bekleyen köpeğin ağzına bir parça kaz eti daha sıkıştırdı. Ardından kaşını kendini beğenmiş, kibirli bir şekilde havaya kaldırarak tekrar Sera'ya baktı. Bu bakışıyla, *neler olduğu görüyorum*, der gibiydi.

Lanet olsun ki yanılıyordu. Hiçbir şey olduğu yoktu. Sera buraya boşanmak için gelmişti ve boşanmadan gitmeyecekti. Buraya geçmişini silmeye, geleceğini yazmaya gelmişti.

Malcolm'ın ona yaşatamadığı hayatı almak için buradaydı.

Kendi için kazanmak zorunda olduğu o hayatı almaya gelmişti.

17. BÖLÜM

KADINLAR HİLELERİYLE BEKLEMEDE, DİKKATLİ OLUN ERKEKLER!

Elbisesinin çok kısa ya da çok dar olduğu düşünülebilirdi ancak Sesily Talbot başkalarının ne düşündüğünü umursayan kadınlardan değildi. Zaten bunun pek bir önemi de yoktu, doğrusu şu ki bu kıızı tehlikeli yapan elbisenin alev alev parlayan kumaşı değil, gözlerinin içinde yanan ateşti.

Hayır, Sesily için tehlikeli *kelimesi* uygun değildi. *Tehlikeli* demek fazla nazik olurdu. O, tek kelimeyle zarar verici bir kızdı. Asıl sorun da buydu çünkü Caleb, birinin onu mahvetme düşüncesinden her zaman hoşlanmıştı. En sevdiği arkadaşının kız kardeşi tarafından mahvedilmek ise bir seçenek bile değildi.

Genç adam, Sesily'yi gördüğünde hissettiği mutluluğu yok sayarak dikkatini koşuma bağlandığında yaygara koparan ata çevirdi.

“Size yardım edebilir miyim, Leydi Sesily?”

“Seni yargılayacağımı düşündüğün için mi cevap vermiyorsun? Asla böyle bir şey yapmam.” Sera etrafındaki insan-

lar tarafından her zaman sevilmişti. O son derece cana yakın bir kadındı. Elbette Tehlikeli Kızlar'ın en güzeli olduğu da bir gerçektir. Doğrusu Caleb pek emin değildi. "Soruyorum, çünkü eğer onu seviyorsan büyük bir sorunun var demektir."

Sesily bu konuda haklıydı. Haven, Sera'yı Caleb'in şu ana kadar hiç şahit olmadığı kadar çok arzuluyordu. Yan yana olduklarında, Haven Dükü dikkatini karısından başka kimseye veremiyordu. Tabii Sera da, geçmişleri ne kadar kötü, gelecekleri ne kadar imkânsız olursa olsun, dükünü sevmekten hiç vazgeçmemişti.

Caleb kötü bir geçmiş ve imkânsız bir gelecek ne demek çok iyi biliyordu.

O da aynı şeyleri yaşamış, hatta şimdi tekrarlamaya kalkmıştı.

"Elbette seviyorum. Ama sizin ima ettiğiniz şekilde değil. Onu kıskırtma gibi bir niyetim yok."

"O zaman başkasını seviyorsun?"

Belli ki kimse Sesily Talbot'a nezaket kurallarını öğretmemişti. "Bu sizi neden ilgilendiriyor, anlamadım."

"Ah, demek 'evet' diyorsunuz."

"Aşk, aptalların işidir. Sera'ya ve düküne bakan herkes bunu görebilir."

Sesily onu duymamış gibi devam etti. "Seninki karşılıksız bir aşk mı?"

Aniden öfkелendiğini hisseden Caleb, genç kızın berrak, net gözlerinin içine bakmak için döndü. Tanrım... Bunlar gördüğün en güzel gözlerdi, mavinin etrafı fevkalade siyah halkalarla çevrilmişti. Öyle güzellerdi ki Caleb bir sonraki söyleyeceklerini yüksek sesle söyleyerek kendine sadakatini hatırlatma gereği duymuştu. "Ablanız, şu ana kadar sahip olduğum en iyi arkadaşım." Caleb bir

süre durduktan sonra devam etti. “Yani bu demek oluyor ki sizi kışkırtma gibi bir niyetim de yok.”

Caleb bu sözlerin kırıncı olmasını istemişti, öyle kırıncı olmayıdılar ki Sesily onu başından savmalıydı. Ancak belli ki hiç kırıncı olmamışlardı. Hatta Sesily’nin bir kulağından girmiş, diğerinden çıkmış gibiydiler. Genç kadın gülümsedi. “Ben de birinin beni kışkırtmasını istediğimi sanmıyorum, Bay Calhoun.”

Caleb bir boğa, Sesily ise göz kamaştırıcı güzellikte kırmızı bir bayraktı. Genç adam, ne pahasına olursa olsun ona yanaşmaktan kendini alamıyordu. “Elbette bulundunuz. Bana her bakışınızda bu istek vardı.”

“Sen flörtle arzuyu karıştırıyorsun, bayım.”

“Sizin cesur flörtünüzü hiçbir şeyle karıştırmıyorum, Sesily Talbot.”

Sesily çenesini havaya kaldırdığında ortaya çıkan manzara bir tenden çok incecik bir kâğıda benziyordu. Bu manzarayla Caleb’i oldukça tahrik etmişti. “Peki bu nedir? Bir oyun mu?”

Caleb hayatında hiç düzgün bir adamla karşılaşmamış bu kızı izlerken kalbinin çarpmasına izin verdi. “Bir maske diyelim.”

Caleb, Sesily’yi çok şaşırtmıştı. Genç kadın kollarını bağlayarak arabadan uzaklaştı. Caleb’in gerçeği görme yeteneği karşısında çok huzursuz olmuştu. “Ne demek istediğini anlamadım.”

“Bence siz flörtöz bir kızsınız, Sesily. Ayrıca çok da iyi birisiniz. Caka satmadığınız vakitlerde çoğu insan gerçek yüzünüzü göremiyor.”

“Sen görüyor musun ki?”

Caleb, “Görüyorum,” diye yanıtladı. “İnanın fark ediyorum.”

Genç kadın gözlerini kırpıştırarak güldü. Cesur gülüşünde, daha önemsiz bir adamın fark edemeyeceği bir gerginlik

vardı. “Neyi fark ediyorsun Caleb Calhoun? Uzlaşma isteksizliğini mi?”

“Risk alma isteksizliğini.”

Sesily gözlerini kısarak Calhoun’a baktı. “Risk almadığımı düşünüyorsan benim hakkımda çok az şey biliyorsun demektir. İlk sezondan beri yaptığım tek şey risk almak. Ben yıllardır bir skandalım.”

“Hayır. Sizin bir skandal olmanızın tek sebebi diğerlerine göre daha küçük bir skandal olduğunuzun anlaşılmaması.”

Sesily’nin kaşları havaya kalktı. “Bugüne kadar kimse bir Talbot kızına skandal olmadığını söylememişti, bayım. Bizi gücendireceksin.”

Caleb gülümsedi. “Ben Seraphina’yla üç yıl geçirdim, hayatım. Gerçeği biliyorum. Siz en güzel kıyafetlerinizi giyip zeki bir şekilde konuşuyorsunuz. Ama iş yüzleşmeye geldi mi yalnızca tek bir şey istiyorsunuz ve bu şey, benim düşünmemi istediğiniz şey değil.”

Sesily dudaklarını birbirine bastırarak ağzını ince bir çizgi yaptı. “Bir adamın bana benden bahsetmesi çok hoşuna gidiyor. Bu gerçekten çok seksi bir şey.”

“Ben bir Amerikalıyım, leydim. Beni büyük sözlerinizle şaşırtmayın.”

Genç kadının gözleri neşeyle parladı. “O zaman ben de senin hakkında ne düşündüğümü söyleyeyim mi, Calhoun? Sakın korkma. Beni anlaman için küçük kelimeler kullanacağım.”

Hayır.

Caleb, Sesily’nin ona bir şey söylemesini istemiyordu. Şimdi bile fazla ileri gitmişlerdi. Eğer Sesily’ye dokunursa Sera onu öldürürdü. Sırf onu hissesinden etmek için Şakıyan Serçe’yi

ateşe verir, sonra Boston'a giden bir gemiye atlayıp orada sahip olduğu tüm mülkleri yakardı.

Asıl sorun, Sesily'nin tüm bunlara degecek olmasıydı.

Caleb, Sesily Talbot'la birkaç dakika geçirmenin her şeyini kaybetmeye degeceğini düşünmeye öyle dalmıştı ki genç kadına susmasını söylemeyi unutmuştu.

“Bence bu şehre ablam için geldin. Bu arada, bu şehrin çok sıkıcı olduğunu eklemeliyim ki bunu zaten sen de biliyorsun, çünkü macerayı iliklerinde hissetmek için her gece Londra'ya kaçyorsun. Sonra geri dönüyorsun, çünkü Sera'yla olmak seni güvende hissettiriyor.”

Caleb'in kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. “Ablanla olduğum için eniştenin daimi yumruk tehlikesiyle yaşıyorum.”

Sesily, “Bu doğru olabilir,” dedi. “Ama suratında birkaç yumruk hissetmek, gerçek bir tehlike hissetmekten çok daha iyidir.”

Caleb daha fazlasına katlanamayacaktı. “Sen bu konuda uzman mısın?”

“Duygulardan kaçma konusunda mı? Hem de çok.” Caleb buna ne cevap vereceğini bilemedi. “Ve ikiliden biri duygularını fark ettiği gün gelecekleri kurulmuş olur.”

Caleb, “Lütfen,” diye güldü. “Sen daha çocuksun.”

“Ben yirmi yedi yaşındayım. Çok sebepten evlenememiş olabilirim. Bu sebeplerden en basiti bir skandal olmam, en kötüsü ise yaşımın geçmiş olması.”

Caleb için bu tam bir İngiliz saçmalığıydı. Sesily Talbot, yarım düzine adamın kafasını döndürmeden Boston'da tek bir adım bile atamazdı. Bunu düşünmek bile Caleb'i öfkeliendirmeye yetmişti.

Bu kadarı yeterdi. “Tamam. Bu eğlenceli olabilir Sesily ama...”

“Sen ve Sera harika bir ikili oldunuz. İkiniz de bir şey üzerine odaklandığınızda olabileceklerden korkuyorsunuz.”

Caleb kaşlarını çatı. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Sesily bir kaşını havaya kaldırdı. “Senin bir korkak olduğunu biliyorum, Amerikalı.”

Genç kadın ona yem atıyordu. Caleb bunu biliyor ama hâlâ kendini ona kanıtlamak, daha fazlasını yapmak istiyordu. Onu arabaya atıp ne kadar cesur olduğunu tam olarak göstermek istiyordu.

Ama arabanın kapısını açıp çantasını içeri atmakla yetindi.

Tam o sırada beyaz bir şey hızla üzerine atladı.

“Bu da ne...” Genç adam birden geri sıçradı, tüylü hayvan Caleb’in arabaya yanaştığını fark edemedi büyük bir ciyaklamayla paltosuna yapışmıştı.

Caleb, Sesily’nin güldüğünü ancak o zaman fark etti. Bu o an kulağına korkunç bir günah gibi gelmişti. Genç adam bunun bir kedi saldırısı olduğunu düşünemeyerek kaskatı kesilmişti.

Fakat Sesily Talbot bir adama bir şeyler öğreten tipte bir kadındı. Bu çok açıktı. Caleb’in öfkesinin sınırlarını görmek de yeteneklerine dahildi.

Caleb hayvanı tuttuğunda kedi ona bir ağaca tırmanır gibi tutundu. Sesily ise birden soluk soluğa bağırmaya başladı. “Hayır! Sakın ona zarar verme!”

O an genç kadın Caleb’a dokunacak kadar yaklaşmıştı. İşte. Sesily, Caleb’a *dokunmuştu*.

Tabii onu kedinin tırnaklarından kurtarmak tam olarak bir dokunuş sayılırsa. Caleb, genç kadına dokunmak zorunda hissediyordu. Sesily’nin küçük hayvanın üzerindeki narin dokunuşları ve sakinleştirici sözleri adamın içinde bir şeyleri tırmalama isteği uyandırmıştı.

Caleb'in ondan uzak durması gerekiyordu.

Bu çok zordu, çünkü üzerine yapışmış bir kedi vardı.

Nihayet Sesily kediye kollarına aldı, Caleb lanet hayvanı çok kıskanmıştı. Genç adam o an Sesily'nin sesindeki gülümsemeyi duydu. "Senden hoşlandı."

Caleb, genç kadının gözlerine baktı. *Ben de senden.*

Tabii *bunu* söylemeyecekti. Sadece, "*Hımm,*" demekle yetinerek, "Neden benim arabamda?" diye sordu.

Sesily bir omzunu indirip kaldırdı, dudakları neşeyle kıvrılıyordu. "Yaşım geçtikçe bazen eşyalarımı nereye koyduğumu unutuyorum."

Bu kadın tam bir baş belasıydı. Caleb'in böyle bir şeye ne zamanı vardı ne eğilimi. "Peki plan neydi? Kedini benim üzerime atıp en iyisini dilemek mi?"

Sesily gözlerini kırpıştırdı, büyük mavi gözleri Caleb'in onu sonuçlarını düşünmeden öpmek istemesine sebep oluyordu. Asıl sorun da buydu. Böyle bir davranışın sonuçları olacaktı. "İşe yaradı mı?"

"Hayır." Hem de büyük sonuçları olacaktı. Caleb çantasını arabaya koyup kapıyı kapattı. "Yaşınız var ya da yok Leydi Sesily, siz aşk istiyorsunuz. Ve ben böyle bir isteğin yakınından bile geçmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Kedi saldırınız olsa da olmasa da."

Caleb, Sesily'nin bunu yalanlayabileceğini düşündü ama belli ki Sesily Talbot beklenen hiçbir şeyi yapmıyordu. Özellikle konu erkekleri mahvetmek olduğunda. Genç kadın yumuşak bir sesle, "Biliyorsun, Caleb," dedi. Adamın ismi, dilinde özel bir silah gibiydi. "Beni baştan çıkarmaya karar verdiysen..." Caleb kafasını çevirdi, Sesily konuşurken sabit

durmakta zorlanıyordu. Genç kadın konuştuğu Caleb'in gözünün önüne, düşünmemesi gerektiğini bildiği ama istemeden düşündüğü resimler geliyordu. Sesily cümlesini bitirdiğinde kelimelerinde bilmiş kahkahalar vardı. "Bunu benim kadar siz de görüyorsunuz."

Caleb lanet bir büyü'nün etkisindeymiş gibi arkasını döndüğünde Sesily'nin arabasına yaslandığını gördü. Artık arabasını da mahvetmişti. Çünkü Caleb, bu kapıya ne zaman baksa güneşin altında gizlenen Sesily Talbot'un onu baştan ayağa kıskırtan görüntüsünü hatırlayacaktı. Sanki Sesily o an Caleb'la oynamaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyormuş gibiydi. "Neyi görüyorum?"

Sesily gülümsedi. Bu gülümseme flört ederkenki gibi değildi. Akşam yemeğindeki ya da çim boylarındaki gibi de değildi. Özeldi. Kişiseldi. Sanki sadece Caleb için gülmüştü. Sanki sadece Caleb'a ait lanet bir güneş gibiydi. Genç kadın konuşmaya başladığında sesinde mükemmel bir sadelik vardı. "Ne kadar güzel olurdu, görüyorsun."

Caleb çenesinin aşağı düştüğünü hissetse de buna engel olamadı. Sesily elindeki kediyle tereddütsüz bir şekilde ona tehlikeli şeyler düşündüren mükemmel, saf bir reverans yaptığında bile kendine gelememişti. Sesily tekrar doğrulup, "İyi yolculuklar, Bay Calhoun," diyerek eve yöneldi. Uzun bacaklarıyla yavaş, dikkatsiz bir şekilde ilerken daha az önce garaj yolunda bir adamı mahvetmiş gibiydi.

Tanrım. *Ne kadar güzel olurdu, görüyorsun.* Caleb gecenin geri kalanını aralarındaki şeyin nasıl güzel olacağını düşünmekle geçirecekti. Sesily'ye dönüp onu düşüncelerinden çıkarmadan tükenmeyecek bir arzuyla yanacaktı.

Ancak bu asla bir daha yaşanmayacaktı.

Haven o gece Sera'yı kütüphanenin ilerisindeki verandada buldu. Diğer kadınların hepsi odalarına çekilmişti. Genç kadın bugün çim bowlingine ve dramatik intikamlara ev sahipliği yapan bahçeye inen taş basamakların en tepesinde oturuyordu. Bir elinde bardak, yanında bir fener ve bir şişe viski vardı.

Yıllar önce tanıştığı kadın bir keresinde şampanya içmiş ve herkese Marie Antoinette'nin bardaklara isim veren göğüslerinin hikâyesini anlatmıştı. Sera şarap içerdi, sık sık şeri içtiği de oluyordu ama Haven, onun bu kadar hızlı bir şekilde içtiğini hiç görmemişti.

Hiç viski içmezdi.

Viskiye ayrıldıklarında başlamıştı. Genç kadın karanlığa şeref yaptıığında, bu nasıl oluyorsa mantıklı bir hareketmiş gibi göründü. Yıllar Sera'yı da geliştirmiş, genç kadın daha zengin, daha karanlık ama tam bir kadın haline gelmişti. Daha büyüleyici...

Dakikalar saatleri kovalarken Malcolm, Sera'yı izlemeye devam etti. Ona yaklaşımdan çekiniyordu, bu yüzden güzel karısını –gördüğü en güzel kadını– uzun uzun izlemeyi tercih etmişti. Sera'nın akşam saatlerinde giydiği, mum ışığında parlayan koyu patlıcan rengi elbisesi şimdi ay ışığında siyaha dönmüştü, genç kadın kırsalın rengiyle güzel bir tezatlık oluşturuyordu.

Haven'ın göğsü Sera'ya bakınca acıdı, genç kadın çok göz alıcı, sakın ve düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Genç adam eskiden olsa onun yanma gidebilir ve Sera da geldiği için sevinebilirdi. Haven'ın onun daldığı düşünceleri bölmekten korkmadığı, derdini dert edebildiği zamanlar olmuştu. Ancak şimdi karısının yanma gitmeye çekiniyordu.

Sera arkasına bakmadan konuştu. "Bardağın var mı?"

Haven bu soruyla birlikte gevşemişti. Genç adam yaklaşıarak taş basamaklara, karısının yanma oturdu. Haven üzerinde

akşam yemeğinde giydiği şık ceket yokmuş, Sera ipekler içinde değilmiş gibi yerde oturuyorlardı. “Yok.” Haven, Sera’nın ay ışığında parlayan profilini inceledi. “Seninkini paylaşman gerekecek.”

Sera uzun nazik parmaklarında sallanan bardağına bakıp Haven’a uzattı. “Al.”

Haven o anın tanıdıklığıyla gelen mutluluğu hissetmeden edememişti. “Seni yalnız bulacağımı düşünmemiştim.”

Sera bir an Haven’a baktıktan sonra dikkatini tekrar ilerideki karanlık topraklara çevirdi. “Ben de beni arayacağını düşünmemiştim.”

“Yoksa seni koruması için Amerikalı’nı mı çağırırdın?”

Sera keyifsiz, küçük bir kahkaha attı. “Amerikalı’m Londra’ya doğru yola çıktı.”

Amerikalı’nın tavernasıyla ilgilenmeye gittiğine şüphe yoktu. Caleb Calhoun’u tanımlayacak çok fazla sıfat vardı ama kesinlikle kötü bir iş adamı değildi. “Orada kalması gerek.”

Sera öyle uzun bir süre sessiz kalmıştı ki Haven bir an cevap vermeyeceğini sandı. Ama genç kadın onu yanıtsız bırakmadı. “Burada işleri yönetemeyeceğimi düşündü.”

Haven’ın kaşları havaya kalktı. “Neyi yönetemeyeceğini?”

“Sanırım seni.”

“Benim yönetilmem mi gerekiyor?”

Sera buna küçük bir kahkaha attı. “Doğrusu denemeyi hiç düşünmedim.”

“Bence sen pek zorlanmadan yapabilirdin.”

Sera uzun bir süre karanlığı izledikten sonra tekrar konuşmaya başladı. “Caleb boşanma dilekçesi için sevgili rolünü oynamak istiyor.”

“O iyi bir arkadaş.” Haven, *boşanma gerçekleşmeyecek* demek yerine bunu söylediği için daha sonra kendinden tiksinecekti.

Sera, “Öyle,” diye yanıtladı. “Benim mutluluğum için çok şey yapmaya hazır.”

“Bir tek o değil.” Sera bunun üzerine, gözlerinde bir şey bulmaya çalışır gibi Haven’a baktı. Ardından tekrar bakışlarını uzaklara çevirdi. “Ne istiyorsunuz, ekselansları?”

Haven çok fazla şey istiyordu, hatta cevabıyla kendini bile şaşırtmıştı. “Bana ekselansları dememeni istiyorum.”

Sera dönüp Haven’a baktı, genç kadının mavi gözleri karanlıkta grileşmişti. “Düklüğe devam edeceksin, değil mi?”

“Sen bana hiç bir dükmüşüm gibi davranmadın ki.”

Sera’nın ağzının kenarında ufak bir gülümseme belirdi. “Aptal Haven. Beni unvanını çok yakından takip ettiğim için bırakmadın mı?”

Haven bu kelimelerden nefret etmişti. Bu karanlık, sessiz, özel ortamda hâlâ geçmişin izini taşıyor olmaları hiç hoşuna gitmiyordu. Fakat hepsinden çok gerçeklik payları canını sıkıyordu. Evet, Sera’yı düklüğünü ondan daha çok umursadığı için bırakmıştı.

Haven, Sera’nın onu neden elde ettiğinin hiçbir önemi olmadığını fark ettiğinde, önemli olan tek şeyin onu elde etmiş olması olduğunu anladığında Sera çoktan gitmişti.

Ve Sera’yla birlikte Haven’ın geleceği de gitmişti.

Sera, genç adamın düşüncelerini duymuş gibi nihayet konuşmaya başladı. “Biliyorsun, seni tuzağa düşürmek gibi bir niyetim yoktu. Yani en başta.” Genç kadın derin bir nefes alıp gökyüzüne baktı. “Eğer hâlâ bir önemi varsa gerçeği bil istedim.”

Haven bardağını bırakıp feneri eline aldıktan sonra ayağa kalkarak tek elini Sera’ya uzattı. “Gel.”

Sera, Haven'ın eline bakarak ürkek bir şekilde sordu. "Nereye?"

"Yürüyüşe."

"Gece yarısı oldu."

"Saat daha on."

Sera, "Burası taşra," diye karşı çıktı. "Hava karardıysa gece olmuş demektir."

Haven gülerek cevapladı. "Ben taşrayı sevdiğini düşünüyordum."

Sera duygusuz, emin bir sesle, "Şehrin bazı faydaları var," dedi. "Mesela karanlıkta beni öldürebilecek şeyleri görebilmek güzel bir şey."

Haven, Sera'yla hoş, tatlı bir şekilde sohbet etmenin verdiği hissi hâlâ hatırlıyordu. Daha önce birbirlerine böylesine uyan bir adamla kadın değillermiş gibi davranıyorlardı. "Karanlıkta bir şey peşimize düşer diye mi korkuyorsun?"

"Her şey olabilir."

"Mesela?"

"Ayı."

Haven alnını kırıştırarak Sera'ya baktı. "Peşine gerçekten ayı düşeceğini düşünüyorsan Amerikada çok fazla vakit geçirmişsin."

"Olabilir."

Haven bir iç çekti. "Hayır. Asla Essex'te öyle bir şey olmaz. Bana seni Essex'in karanlığında öldürebilecek tek bir şey söyle."

"Vahşi bir tilki."

Cevap öyle hızlı gelmişti ki Haven gülmeden edemedi. "Bence güvendeyiz. Yıllardır tilki avına çıkmadık."

"Bu, tilkilerin ataları için intikam arayışında olmadığı anlamına gelmez."

“Tilkiler keklik yemekten öyle şişmanladılar ki oturup toplanti yapacak halleri kalmadı. Hem peşine düşseler bile seni koruyacağıma söz veriyorum.”

“Geçmişe bakarsak sen sözlerini pek tutmuyorsun.” Haven, Sera’nın cümlesinin sonunu söylemekten kaçındığını fark etti. O ne kadar duymak istemiyorsa Sera da o kadar söylemek istememiş gibiydi.

Tabii Haven bunu duymayı hak etmişti. Genç adam can yakan cümleleri yok sayıp onlarla yüzleşti. “Bu gece yeni bir sayfa açıyorum.” Sera, ona bir kez daha uzanan ele bakıp uzun uzun düşündükten sonra bir iç çekip şişesini alarak ayağa kalktı. Muhteşem fiziği tekrar gözler önüne serilmişti.

Haven, genç kadının geri çevirdiği elini indirmek zorunda kaldı.

“Ayakkabım yürüyüş için uygun değil.”

Haven basamakları inerken yanıtladı. “Bataklıklara gidecek değiliz. Korkma, seni çirkin canavarlardan koruyacağım.”

Sera zeki bir soruyla karşılık verdi. “Peki beni senden kim koruyacak? Ve beni nereye götürüyorsun?”

“Gördün mü bak, tilkilerin günahını almak için bu kadar acele etmemeliydin. Onlar senin tek kurtarıcın olabilir.”

Sera, Haven’in götürdüğü yere doğru ilerlerken, “Demek öyle?” diye sordu. “Demek beni gecenin bir yarısı öldüren sen olacaksın?”

Haven bu yorumu yok sayıp Sera’ya ona yetişme şansı tanıyarak yavaşladı. “Göle gidiyoruz.”

“Bu karanlıkta mı?”

Haven elini Sera’nın şişesine uzattığında genç kadın şişeyi bıraktı. Haven şişeden uzun, büyük bir yudum alıp ağzını elinin arkasıyla sildi. “Bu sefer bu sorunu kökünden çözüyorum.”

Sera şişesini geri alıp, “Bu senaryodaki sorun ikimizden biri mi?”

“Leydi Emily’nin çorba içmediğini biliyor muydun?”

Sera, Haven’a bir bakış attı. “Pardon?”

Haven sıırttı. İşte şimdi onu yakalamıştı, çünkü Sera bugüne kadar hiçbir zaman başkasıyla ilgilenmemişti. “Akşam yemğinde Leydi Emily’yi benim yanıma oturttun. Yemekte çorba vardı. Bu ilginç bir sohbete sebep oldu.”

Sera gözlerini kırpıştırarak sordu. “Nasıl böyle bir şey olabiliyor, anlayamadım.”

“İnan bana. Ben de çok şaşırdım. Aslında Bayan Mayhew’un tuhaf gidişinden sonra helak olabileceğimi düşünmüştüm. Ama öğleden sonra olanlar tekrarlanmadı. Hem de çorba sayesinde.”

“Affet Malcolm ama... Sen iyi misin?”

“Çok iyiyim. Asıl tuhaf olan... O leydiydi.”

“Çorbasını içmediği için mi?”

“Çorbasını değil. Hiçbir çorbayı içmiyor.”

Sera birden durdu. *Haven onu bir kez daha gafıl avlamıştı.* “Hiç çorba içmiyor mu?”

“Açıklamaya çalıştığım da bu. Kadın çorba içmiyor.”

“İçmiyor mu yoksa sevmiyor mu? Ya da ikisi de mi?”

“Bunu pek anlamadım. Sevip sevmediğini bilmiyor ki, Seraphina. Hiç içmemiş.”

Sera gözlerini kırpıştırdı. “Bu bir şaka mı? Viskimi alıyorsun, beni karanlığa çekiyorsun ve hiç çorba içmemiş insanların saçma hikâyelerini mi anlatıyorsun?”

Haven elini kaldırdı. “Onurum üzerine yemin ederim Sera... Tabii sen ve kız kardeşlerin az da olsa onurum kaldığını düşünüyorsanız... Leydi Emily hiç çorba içmemiş.”

Sera kısa bir sessizlikten sonra, “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu.

“Ben de bunu diyorum.”

Ufak bir sessizlik oldu. Ardından Sera muhteşem bir şekilde güldü. Bu öyle harika bir gülüştü ki cennet yeryüzüne inmiş gibiydi. Genç kadının sesi, bir süre etrafta dolandıktan sonra karanlığa yayıldı. Malcolm sesin güneşi bile çağırabileceğini düşünmüştü.

Çünkü bu kahkaha güneş kadar sıcaktı.

Haven’ın tek istediği bu seste ısınmaktı. Sera gülmeyi bırakıp kahkahası küçük soluklara ve kıkırdamalara dönüştüğünde bile, Haven bu gülüşün sıcaklığında ısınmak istiyordu. Sera tekrar yürümeye başladığında genç adam ona katıldı. İkili ilk defa –muhtemelen ömürlerinde ilk kez– samimi bir sessizlikte yürüyorlardı. Bu gerçekten müthiş bir duyguydu.

Belki de hâlâ bir umut vardı.

Beraber küçük bir tepeyi tırmandıktan sonra Malcolm taşlı yolda Sera’ya yol gösterip yardım etmek için arkasına uzandı. Sera, kocasının elini dünyadaki en doğal hareketmiş gibi kavradı. Bu dokunuş, Haven’ın vücudunun arzuyla, umutla ve tehlikeli vaatlerle ısınmasına neden olmuştu.

Sera zirveye ulaşır ulaşmaz Haven’ın elini bıraktı, genç adam bu hareket yüzünden içinde büyük bir hayal kırıklığı hissetmişti. Genç kadın, ona döndüğünde döndüğünde Haven, karısının ne söyleyeceğini merak ederek nefesini tuttu.

“Sence sıvı besinlerden mi korkuyor?”

Leydi Emily’nin tuhaf özelliğinden tekrar bahsetmek adama gürlütülü ve tuhaf bir kahkaha attırmıştı. “Bilemiyorum.”

“Sormadın mı?” Sera başını alaycı bir hayal kırıklığıyla iki yana salladı.

“Hayır.”

“Herhalde buna karışmanın kaba olacağını düşündün.”

“Böyle bir şeye burnumu sokmamın kaba olacağını *biliyorum*.”

Sera başını evet anlamında salladı. “Kesinlikle haklısın. Ama böyle bir şeye izin verecek özel bir durum olmalı.”

Haven bu özgürlüğü yıllardır hissetmemişti. Beraber güldükleri son seferden beri –nişanlanmadan önceydi– böyle özgür hissetmiyordu. Genç adam içinde ani bir vicdan azabı hissetti. Sera’dan çok şey almıştı, hayatını çalmıştı. Genç kadının onu terk etmesine şaşmamak gerekirdi. Onu geri istememesine şaşmamak gerekirdi. Haven, Sera’nın gitmesine izin vermeliydi.

Fakat elbette vermeyecekti.

Sera, adamın düşüncelerinden habersiz bir şekilde ekledi. “Çorba ve çim bovlingini düşünürsek bekâr kızlarınız için kötü bir gün oldu, düküm.”

“Haklısın.” Haven öfkesini saklayamıyordu. “Hadi hepsini eve gönderelim.”

“Neden tüm o kızlardan ben sorumluymuşum gibi konuşuyorsun? Benim yerime birini bulmak için bir ev partisi vermeyi planlayan sendin. Onları ben olmadan çağırdın. Sen zaten her şekilde burada olup bir sonraki eşini seçecektin. Ben sadece burada hapsoldüm.”

Haven, bu kızları Sera’yı geri kazanma sözü verdikten hemen sonra, yirmi dört saat içinde çağırdığını söyleyemedi. Genç adam, Sera’nın bu itirafı hoş karşılamayacağını çok iyi biliyordu. “Sanırım yargı sürecinde bir hata yaptım.”

Sera kıkırdadı. “Hepsi çok güzel, Malcolm. İyi birer eş olacaklarına eminim.”

Haven, Sera’ya bakarak cevapladı. “Biri hayatında hiç çorba içmemiş.”

Sera gülümseyerek, “Düşünsene,” dedi. “Belki dünya görüşünü değiştirir! Her zaman daha az dünyevi olmamı istememiş miydin?”

Hiçbir zaman. Bir kez bile.

Haven aklından geçenleri yok sayarak yanıtladı. “Ah, evet. Çorba için evlenmek iyi bir temel olabilir.”

Sera, genç adamın bu söylediğine güldü. “Ama senin tercihin o kız değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı.”

Elbette değildi. Haven hiçbirini tercih etmeyecekti. “Emim Felicity Faircloth benden çok Amerikalı’nı isterdi.”

Sera hiç duraklamadan, “O benim Amerikalı’m değil,” dedi. “Bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

Evet, bunu o da biliyordu. Sera, Calhoun’a ait olsaydı, Haven’in ona dokunmasına asla izin vermezdi. Ama bunun anlamı...

Malcolm kendini durduramadan, “Peki ona hiç Amerikalı’m dediğin oldu mu?” diye sordu.

“Bunun bir önemi var mı?” Sera çimlerde ilerleyen iki çift ayağı izliyordu. “Bir düzine adamla beraber olmamın bir önemi var mı?” Genç kadın, Haven’a yanıt verecek vakti tanımamıştı. “Elbette var. Böyle bir dünyada yaşıyoruz, değil mi? Benim bir rahibe gibi saf kalmam gerekirken sen... Sen tüm dünyaya kucak açabilirsin.” Sera birden durup ihtiyatlı, yumuşak bir şekilde devam etti. “Caleb hiçbir zaman Amerikalı’m olmadı. Onu sevmiş olsaydım bile, çocukları olmasını hak ediyor.”

Mal hiç tereddüt etmeden yanıtladı. “İnan senin sevgin yetecektir.”

Sera uzun bir süre sessiz kalırken Haven –faydası olacağı meçhul olsa da– doğru kelimeleri aradı. Çok geçmeden Sera şişeyi kaldırıp kafasına dikti. “Bunun bir önemi yok.”

Önemi vardı. Bu her şeyden önemliydi ama Haven, diğer tüm önemli şeyler gibi bunu dile getirecek kelimeleri de bulamamıştı.

Genç kadın, “Peki sen?” diye sordu. “Senin kaç Amerikalı’n oldu?”

“Bir. Sadece senin gördüğün.” Haven, Sera’ya doğruyu söylemişti.

Sera güldü. Bu boş, önceki mutluluğunu barındırmayan kahkaha Haven’da bir tokat hissi uyandırmıştı. “Buna inanmalı mıyım?”

Haven, “İnanmanı beklemiyorum,” diye cevapladı. “Ama gerçek bu.”

“Gerçekle ilgili sorun da bu; gerçeğe inanmak için güvenmen gerekir.”

“Ve senin bana güvenin yok.” Haven bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuş, hepsini geri almak istemişti. Sera’nın yanıt vermesini istemiyordu. Aralarında büyüyen sessizlik, kadının vereceği yanıtta daha net bir cevaptı ve bunun şaşırılmayacak bir şey olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

Genç kadın başkasına konuşur gibi yumuşak bir ses tonuyla, “Tanrı biliyor ya, güvenmeyi çok istedim,” dedi.

“Bir kerelik bir şeydi, Sera. Yalnızca bir kerelik.”

“Beni cezalandırmak içindi.” Genç kadın aşağıda mürekkep gibi yayılan kara göle bakarken ağzından çıkan kelimeler basit ve duygusuzdu.

Haven yüreğinin vicdan azabı ve utançla dolduğunu hissetti. Kaç defa aynı şeyleri hissetmişti? Sera’yı ararken bu duygular onu karanlıkta kaç kez yutuvermişti? Ancak hiçbir zaman böyle hissetmemişti. Sera yokken bu duyguları belli belirsiz hissediyordu. Varlıklarını hissedebiliyor fakat gerçekten orada değil-

lermiş gibi düşünüyordu. Fakat Sera'yla, Sera'nın geçmişlerini üstü kapalı bir şekilde kabullenışıyle, kendi yaptığı şeylerle ve hatalarıyla yüzleştğinde bu hisler öfkeli bir tokat gibi gelmişti.

Nasıl da şerefsiz bir adamdı.

"Yaptıklarımı geri alamıyorum. Bu dünyada geri alabileceğim tek bir şey olsaydı..."

Sera birden öfkeden soluksuz kalmıştı. "Söylesene Malcolm, bu hareketi geri almak istemenin sebebi gururunun kırılması mı yoksa yaşadığın sonuçlar mı?"

Haven doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekerek Sera'ya döndü. "Sonuçlar?"

"Kız kardeşim seni tüm Londra'nın önünde kıcının üstüne düşürdü, Malcolm. Önce bunu hiç umursamadın ama sonra cezasını tüm ailemden çıkardın."

Haven tekrar utanç duymuştu, fakat genç adam içindeki sıcak, öfkeli utanca rağmen içten içe kendini korumak istiyordu. Kendini yaptıkları için müdafaa etmeliydi. Ancak bunu yapmadı, hiçbir müdafaa üstesinden gelmeye çalıştığı acıdan önemli değildi. Hiçbiri yaşadığı pişmanlığı azaltmaya yetmiyordu.

Özür dilerim. Bu kelimeler ucuz bir kaçıştı. "Sophie'nin saldırısının yüz katını kabul edebilirim. Hatta bin katını. Eğer bu öğleden sonrasını silecekse her şey kabulümdür."

Sera birden sessizleşti. Mal, Sera'nın aklından geçenleri bilmek için her şeyini verirdi. Genç kadın nihayet sessizliğini bozarak, "Büyük ironi ama ben de," dedi.

Haven karanlıkta gözlerini kapattı. Sera'yı acımasız bir şekilde incitmişti. İkili uzun bir süre sessiz kalırken Haven bir sonraki söyleyeceklerini düşünüyordu. Ancak genç adam ne diyeceğini bulamadan Sera söze girdi. "Peki, ondan sonra geçen yıllar?"

Haven, Sera'ya baktı. Karanlık bir şekilde onu özgür kılmış, dürüst yapmıştı. "Onları da silerdim."

Sera yüzünü Haven'a çevirip havadan bahseder gibi basit, yavaş bir şekilde konuştu. "Ben silmezdim." Bu itiraf beraberinde korkunç, çarpıcı bir acı getirmişti. Bu acı önlerine yayılan su kadar kara, onlara eşlik eden sessizlik gibi sonsuzdu. Sera yıldızları aydınlatan gökyüzüne bakarak devam etti. "Ee planın neydi? Beni karanlığa çekip evliliğimizin çürük yanlarını bir kez daha ortaya sermek mi?"

Haven bir soluk vererek ay ışığında parlayan kara suya baktı. "Doğrusu değildi." Ardından göle doğru inerek arkasına seslendi. "Sana bir şey göstermeyi planlamıştım."

Sera her zamanki gibi merakına yenik düşmüştü. "Neymiş?"

Haven onu geçmişten uzaklaştırabilir miydi? Genç kadını daha umut verici bir şeye çekmesi mümkün müydü? Denemeye değerdi. "Gel ve gör."

Haven uzun süre Sera'ya dair hiçbir şey duymadı. Genç adam kendini en kötüsüne, onlar için hiçbir umut kalmama ihtimaline hazırlamıştı.

Sonra bir ses duyuldu, Sera'nın etekleri çimlerde hışırdıyordu.

18. BÖLÜM

SUYUN ALTINDAKİ MUAZZAM YAPI: HIGHLEY’NİN SAKLI EVİ

“Bu harika bir şey.”

Sera kusursuz sayılabilecek güzellikteki küçük, taş bir yapının içindeydi. Taş yapıda çeşitli şekillerde anılmış bir dizi kadını gösteren altı lekeli cam pencere vardı, kadınların etrafındaki camlar yıldızlarla süslenmişti, adeta karanlık gökyüzünde dans eder gibiydiler.

Kenarda duran Malcolm, havaya kaldırdığı feneriyle pencerelerin arasındaki duvarlara tırmanıp kubbeli tavana yayılan ihtişamlı taş yıldızları ve gökyüzünü aydınlattı. Sera üzerlerindeki ay ve güneşi tüm hatlarıyla görebilmek için başını geri atarken Haven, “Pencereler gün ışığında kesinlikle daha güzel,” dedi.

Sera başını Haven’a çevirerek yanıtladı. “Eminim öyledir.”

Genç kadın elinde fenerle göl kıyısına inen Haven’ı takip ederken ne beklediğini bilmiyordu. Aslında onun peşinden gitmemeliydi, böyle bir şeyin ne anlamı vardı ki? Haven’la vakit

geçirmek, asla tekrarlanmasını istemediği geçmişini canlandırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Onunla vakit geçirmek, yalnızca bir zamanlar bu adamla bütün ömrünü geçirmek istediğini hatırlatacaktı.

Fakat Sera yine de gecenin karanlığında onun peşine koyulmuştu. Işığında sürüklenen bir gece kelebeği gibiydi ve yine bir gece kelebeği gibi Haven'ın ateşi onu kül etmekle tehdit ediyordu. Her zaman olduğu gibi...

Sera, Highley'nin bu topraklarına hiç gelmemişti. Haven çocukluk anılarında güçlü bir rol oynayan bu gölden defalarca bahsetmiş, fakat Sera'nın burayı görme şansı hiç olmamıştı.

Sera camların ardındaki kadınları bir bir incelemeye başladı, bu öyle güzel bir tasarımdı ki kadınlar camların içine hapsedilmiş gibi görünüyordular. Genç kadın, Haven'ın onu buraya, göle bakan bu güzel odaya neden getirdiğini merak ederek Haven'a baktı. "Bunlar kim?"

Haven bir an durakladı, ancak bu başka birinin fark edemeyeceği kadar küçük bir duraklamaydı. "Pleiades."

Atlas'ın kızları, Yedi Kız Kardeş. Sera tekrar camlara bakarak kadınları saydı. "Ama burada altı kadın var."

Haven başını olumlu anlamda sallayıp arkasını dönerek odanın orta yerinde duran dövme demir bir halkaya yöneldi. Ardından tırabzana gömülü bir kapıyı açarak fenerini aşağıdaki karanlık daireye tuttu. "Yedinci kadın gölün altında."

Sera Haven'a doğru yürürken onu yanlış duyduğuna emin di. Genç kadın, gözleri karanlığa alıştığında dönen bir merdiven olduğunu gördü. Aşağıda hiç ışık yoktu, merdivenin bir iki basamak sonrası zifiri bir karanlığa uzanıyordu. Sera tekrar Malcolm'a bakarak, "Asla aşağı inmem," dedi.

"Neden?"

“Birincisi *gölün altında* demen epey korkunç geldi. İkincisi, aşağısı zifiri karanlık ve ben aptal değilim.”

Haven’ın dudakları yarım bir gülümsemeyle kıpraştı. “Oysa ben önünden gitmeyi planlıyordum.”

Sera başını hayır anlamında salladı. “Hayır, teşekkürler. Ben burada iyiyim.”

Haven, onu duymazdan gelip duvara dönerek yanmayan bir meşale aldı, taşıdığı feneri açtı ve meşalesini etkileyici bir yetenekle yaktı. Genç adam meşalesini başının üzerine kaldırıp yüzünü parlak ışıklara ve keskin gölgelere bürürken Sera bir adım geriledi.

“Ateş olunca aşağı inmeyi kabul edeceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun.”

Haven, Sera’nın bu dediğine güldü. “Bana güvenmiyor musun?”

“Doğrusu güvenmiyorum.”

Haven birden ciddileşmişti. O an hiç olmadığı kadar dürüst görünüyordu, belki de bu ışığın suratında oluşturduğu bir numaraydı. “Ben seni korurum, Sera.”

Sera yanıt veremeden –ansızın telaşla çarpmaya başlayan kalbini yavaşlatamadan– Haven karanlığa uzanan basamaklardan aşağı inmişti. Sera tırabzanların köşesine gelip Haven’ın ışığının dar basamaklarda daireler çizişini izledi. “Merdivenler ne kadar aşağı iniyor?”

“Merak etme, Melek. Seni cehenneme indirmem.”

Sera, “Yine de gelmemeyi tercih ederim,” diye seslendi.

“Persephone olduğunu düşün.”

Sera sertçe, “Yaz mevsimindeyiz,” derken parlayan bir alev merdivenlerin altını aydınlattı. “Persephone yeryüzüne eylülde çıkar.”

Haven kafasını kaldırıp Sera'ya baktı. Güzel gözleri karanlıkta kapkara olmuş, suratına kocaman bir gülümseme yayılmıştı. "Geleceksin."

Sera bir hışımla küçük bir kahkaha attı. "İnan neden böyle düşündüğünü anlayamıyorum."

Haven, "Çünkü hep böyle yapıyoruz," diye yanıtladı. "Karanlıkta birbirimizin peşinden gidiyoruz." Genç adam bu söylediğinin ardından karanlık bir girişten geçip gözden kayboldu.

Lanet olsun ki haklıydı.

Sera hızla eteğini kaldırıp yavaş yavaş dönen merdivenden aşağı indi. Genç kadın yol boyunca, aldığı kötü karar ve sinir bozucu dük hakkında homurdanmıştı. Nihayet aşağı indiğinde başını kaldırıp epey uzakta kalmış merdivenin üst tarafında görünen daire şeklindeki açıklığa baktı. Taş ve lekeli camlı pencereler birden yukarıdaki odanın bütününe değil de tavana resmedilen efrizler gibi görünmüştü.

Bu gerçekten harika bir sanatçılıktı, Sera daha önce hiç bu kadar başarılı bir perspektif görmemişti.

Sera'nın etekleri havanın etkisiyle oynadı, yukarıdaki boğucu sıcakın yerini serin, hoş bir hava almıştı. Serin hava Sera'yı bir an olsun rahatlatmıştı, fakat genç kadının bu rahatlatıcı serinliğin sebebini anlaması çok sürmemişti. Evet, yeraltındaydı.

Bu düşünce Sera'nın, kocasının gözden kaybolduğu damla şeklindeki girişe bakmasına sebep oldu. Haven hemen önünde, elinde meşalesiyle duruyordu. Genç adamın yakışıklı yüzünde koca bir gülümseme vardı. "Sana geleceğini söylemiştim."

Sera kaşlarını çatarak cevapladı. "Geldiğim gibi gidebilirim."

Haven başını iki yana salladı. "Görmek istiyorsan gitmezsin." Genç adam ışığını ileri doğru tuttuğunda dar, damla şeklindeki tünel aydınlandı. Tünelin her tarafı, aynı yukarıdaki

pencereler gibi, aynı motifle süslenmişti; karanlık gökyüzü ve gecenin karanlığıyla rekabete giren bir yıldız manzarası.

Sera'nın gözleri kocaman açıldı. "Bu motifler ne kadar devam ediyor?"

Haven, "Çok değil," diye yanıtladı. "Elimi tut."

Sera bunu yapmamalıydı. "Hayır."

Haven, Sera'ya öyle bir baktı ki onunla her an tartışabilirmiş gibiydi. Ancak bunu yapmak yerine başını aşağı yukarı salladı ve ilerleyerek meşalesinin ateşini bir kez daha parlattı. Ardından bir alev topu daha. Parlayan her bir alev, tünelin birkaç metre ilerisini aydınlatıyordu.

"Gölün altında mıyız?"

Haven meşalesini tekrar yaktı. "Teknik olarak gölün içindeyiz, ama evet dediğin gibi de diyebiliriz."

"Peki neden?"

Bir alev topu daha... "Sen Pleiades'in hikâyesini biliyor musun?"

Öyle anlar geliyordu ki Sera, Haven'ın bir düğ olduğunu unutuveriyordu. Bazense Haven, geçmişini ve daima aristokrat kaprisleriyle büyüdüğünü her saniye belli ediyordu. Buna örnek olarak Haven'ın kendisine sorulan bir soruyu yok sayıp özür dahi dilemeden konuyu değiştirdiği o an gösterilebilirdi.

Sera öfkesini saklama gereği duymamıştı. "Kardeş olduklarını ve Atlas'ın kızları olduklarını biliyorum."

Haven'ın meşalesi bir kez daha parladı. "Atlas cezalandırılıp gök kubbeyi taşımak zorunda bırakılınca kızlar bir başlarına kaldılar. Onları koruyacak Tanrıları ya da erkekleri yoktu. Yedi kız kardeş. Birbirlerinden başka kimseleri yoktu."

Sera bu kelimelerin üzerinde uyandırdığı farkındalıktan hiç hoşlanmamıştı. Hikâye ona oldukça tanıdık gelmişti. Bir-

denbire aristokrat babasını, kimsenin yardımını olmadan Londra aristokrasi dünyasına atılmış o ve kız kardeşlerini hatırladı. Kimse halktan gelişlerini kabullenmemiş, yükselişlerini takdir etmemişti.

Genç kadın sahte bir kabadayılık takınarak yanıtladı. “Tehlikeli Kızlar bir arada kalmak zorundadır.”

“Dahası var.” Turuncu bir ışık, Haven’ın ciddi suratını tüm açılar ve gölgeleriyle aydınlattı. Genç adam, damla şeklindeki uçsuz bucaksız girişin karanlığı gibi kasvetli ve alçak bir sesle devam etti. “Büyük kardeşlerin altısı da güzelmiş, hepsi bir Tanrı’yı baştan çıkarmış ve gök kubbede evlenmiş. Fakat en küçükleri, en güzelleri, en zarifleri ve en değerlileri Merope tehlikeli bir adayın, bir faninin dikkatini çekmiş.”

Haven bir an duraksadıktan sonra, “Zaten hep öyle olmaz mı? Kız kardeşlerin gönüllerinden geçeni elde ettiler, sense sıradan bir faniye denk geldin.” diye mırıldandı. Meşale bir kez daha parladı. Tünel gerçekten uçsuz bucaksızdı.

Sera dayanamayarak, “Sanırım gölü su altından geçiyoruz?” diye sordu.

Haven, Sera hiçbir şey söylememiş gibi devam etti. “Sadece sıradan bir fani de değildi. Orion tüm dünyanın bildiği en büyük avcıydı ve Merope’yi usanmak nedir bilmeden takip etti. Sonunda Merope’nin ilgisini çekebilmişti.”

“Elbette çaktı. Orion’un şeytani bir yakışıklılığı olduğuna eminim.”

“Gerçekten de öyleymiş.” Ah, demek Haven onu dinliyordu. “Genç kız ondan saklanabilmek için her şeyi yaptı, onlar için umut olmadığını kendi de biliyordu.”

Sera da Haven’ı dinliyordu, genç adam *umutsuzluktan* bahsettiğinde Sera göğsüne bir sızı yerleştiğini fark etti.

“Merope ablalarının yardımını istemişti. Zaten ablaları kardeşlerini asla yeterli olmayacak fani bir avcıdan korumak için –ki böyle bir şeyi yalnızca ablalar yapabilir– tek yürek olup var güçleriyle çalışıyorlardı. Ve işe Orion’u kör ederek başladılar...”

“Sen de *benim* kız kardeşlerimin kötü olduğunu düşünüyorsun.” diye söylendi Sera. Haven meşalesini son bir kez alevlendirerek başka bir karanlık girişi ve ötesini aydınlattı.

Genç adam karanlıkta Sera’yı izlerken ağzının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. Bir çeşit Tanrı, modern bir Tanrı gibi görünüyordu. Uzun boylu ve yakışıklıydı, adeta mermerden yapılan suratı, tuttuğu meşalenin titrek ışığıyla iyice Tanrı gibi bir görünüme kavuşuyordu. İstese ateşi bile çağırabilir gibiydi. “Fakat Orion’u kör etmek hiç de caydırıcı olmamıştı. Adam gerçekten iyi bir avcıydı. Bu yeteneğini Tanrılardan alıyordu. Merope’yi takip etmeye devam etti, beraber yaşayabilecekleri şeyler ve gelecekleri için daha da yanıp tutuşur olmuştu.”

“Merope’nin ilgisizliği karşısında Orion’un ondan vazgeçmesi gerektiğini düşünebilirsin.”

Haven’ın ağzından çıkanlar birer kelimededen çok homurtu gibiydi. “Ah, ama bu kesinlikle ilgisizlik değildi. Korkuydu. Genç kız olabileceklerden korkmuştu. Orion bir fani olduğundan ona yenik düşerse kesin surette kaybedeceği şeylerden korkuyordu.”

Kendi kalbini ve onu kaybetmekten...

Sera sessizliğini sürdürürken Haven devam etti, genç adamın kelimeleri bu özel, ayak basılmamış alanda oldukça yumuşak ve akıcıydı. Doğrusu söyledikleri de en az burası kadar gizemliydi. “Orion kör olmaktan hiç korkmamıştı. Korktuğu tek şey Merope’yi bulamamaktı. Onu birbirleri için yaratıldıklarına ikna etme şansını hiç elde edememekten korkuyordu. Fani ya

da değil, ona her şeyini verebilirdi. Güneşi, ayı, yıldızları, akla gelebilecek her şeyi...”

Sera, “Ama veremedi,” diye fısıldadı.

Haven ansızın durakladığında Sera, genç adamın meşaleyi tutan elinin gerildiğini gördü. Az aydınlatılmış koridordaki ışık da titremeye başlamıştı, Sera’nın kelimeleri ışığı manipüle eder gibiydi.

“Kız kardeşler avcıların Tanrıçası Artemis’e gitmiş. Artemis, Orion’a arayışından vazgeçmesini söylerse adamın onu dinleyeceğini düşünmüşler ve Artemis’e sadakatleri üzerine yemin etmişler. Artemis de Orion’a gitmiş.”

Sera hikâyeyi daha önce hiç duymamıştı, fakat devamını tahmin etmekte zorlanmadı. “Ve Orion da onu reddetmiş.” Genç kadın hikâyenin sonunu öğrenme isteğiyle Haven’a yaklaştı. Bu sonun trajik olacağını çok iyi biliyordu.

Tek istediği hikâyenin mutlu bir sonla bitmesiydi.

Malcolm uzaktan Sera’nın gözlerine bakarak yanıtladı. “Elbette reddetti ama Artemis’i reddetmekle büyük bir hata yapmıştı.”

Sera, “Asla bir Tanrıça’ya karşı gelmemelisin,” diye fısıldadı.

Haven küçük bir kahkaha attığında geçen yıllar gözlerinin köşelerinde oluşan ters çizgilerle birlikte yok oldu. Genç adamın gülüşü Sera’yı kendine çekiyor, bu gözlerin nasıl gördüğünü, kavradığını ve çözümlediğini merak etmesine sebep oluyordu. “Sanki ben bu dersi almadım...”

Sera, Haven’ın sözcüklerle birlikte oynayan dudaklarını izlerken bu kelimelerin yumuşaklığı onda güçlü bir saldırı duygusu oluşturmuştu. Onu şuracıkta öpse ne olurdu? En son yaptığı gibi öfke ve hayal kırıklığıyla değil de zevk alarak öpse, bu gülüşe kocaman bir öpücük kondursa ne olurdu? Bu anıyı

hafızasına kazıyıp kendine saklayabilir ve yalnız olup hatırlamak istediği her an kullanabilir miydi?

Hayır. "Devamını anlatsana."

Haven elini kaldırıp bakışları Sera'nın tenine yaklaştırdığı parmaklarına kaydığında genç kadın büyük bir beklentiye girdi. Ancak bu yerine getirilmemiş bir vaatti. "Artemis, Zeus'a gitti."

Hikâye mutlu bitmeyecekti.

Malcolm derin bir nefes alıp verdi. Sera, onun nefesinin sıcaklığını şakağında hissetmiş, şakağına dokunan solukla beraber canı yanmıştı. "Zeus'a gitmiş ve Merope'yi saklayıp Orion'u cezalandırmasını istemiş."

İkisini de cezalandırmasını.

"Nasıl?"

Haven, Sera'nın yanaklarına değmek üzere olan parmaklarına bakmaya devam ediyordu. "Önce onları güvercine çevirdi."

Sera birden soluksuz kaldığında Haven ne düşündüğünü bilir gibi ona baktı. Sera da bir güvercine çevrilmişti ve bu, Haven'dan saklanması için yeterli olmamıştı. Ancak Haven, Sera'nın bir zamanlar güvercin olduğunu bilmiyordu.

"Ama kör olmasına rağmen bir güvercini bulmak Orion için hiç zor olmadı. Kalbi çok sızlasa bile mühim değildi. Kadınının şarkısını biliyordu."

Tüm bunların hiçbir anlamı yoktu. Bu sadece bir hikâyeydi.

"Dahası Merope bir güvercin olarak çok acı çekiyordu. Birlirsin, güvercinler tek eşlidir. Artemis, onu bir faniyle geçireceği hayattan kurtararak genç kıza yaşayabileceği en büyük acıyı yaşatmıştı; eşinin özlemini... Orion bunu biliyordu ve bir saniye durmadan Merope'yi aramaya devam etti. Onu bulmak ve sevmek için dünyanın öbür ucuna gitti."

Haven uzun bir süre sessiz kalıp Sera'yı izledi. "Ve buldu da."

Sera kesik, huzursuz soluklar almaya başlamıştı. Malcolm onu bulmamış, hatta hiç aramamıştı. Aksine o Malcolm'ı bulmuştu. Parlamentoya geldiğinde artık eşini arayan bir güvercin değil, özgürlüğünü bulmaya çalışan bir serçeydi.

Genç kadın, "Sonra ne olmuş?" diye sordu.

"Onu neredeyse elde ediyordu, neredeyse tekrar birlikte olacaklardı."

Sera içinde büyük bir hüznü hissetti. "Ama bu kadarı yeterli değil."

Haven'ın parmakları nihayet *-nihayet-* Sera'nın yanağına değdi. Genç kadın yanağına bir öpücük konmuş gibi hissederken o yumuşacık, muazzam dokunuş birden kayboldu. "Asla bir Tanrıça'ya karşı gelmemelisin. Artemis tekrar Zeus'a gitti."

Sera bir iç çekti, o kısacık süren, varla yok arası dokunuşu özlediği için kendine çok kızmıştı. "Lanet Zeus."

"Ve Zeus, Artemis'e istediğini verdi."

"Ama kimse bunun bu şekilde olmasını istememişti."

Haven arkasını dönerek yanıtladı. "Evet, kesinlikle istedikleri gibi olmadı." Genç adam ilerideki karanlık odaya girerken Sera hikâyenin sonunu öğrenme isteğiyle ipe bağılmışçasına peşinden gitti. Haven odanın diğer ucuna geçerken elindeki meşaleden gelen ışık sayesinde önünü görebiliyordu. Sera ise zifiri karanlıkta kalmıştı.

"Merope'nin kaderinde bir Tanrı'yla evlenmek yoktu ama Zeus onu yine de ablalarının yanına, gök kubbeye yerleştirdi." Haven'ın odada inleyen kelimeleri duvarlarda büyük bir yankı yaratırken Sera'nın içini ani bir huzursuzluk kapladı. Genç kadın tam bir daire çizerek yukarı baktı, kendini hiçbir yere yerleştiremiyor olması onu birden endişelendirmişti.

“Artık o gök kubbenin kızıydı.”

Sera, Haven’a doğru baktığında karşısında iki Haven buldu; genç adamın ona dönük sırtı ve odanın uzak bir köşesindeki aynada yer alan yansıması. Bu gerçekten büyük bir aynaydı, hatta aynalardan oluşan bir kubbe denilebilirdi. Genç kadın kafasını kaldırıp yukarı bakarak aynadan Haven’ı izledi. Haven odanın diğer ucunda bulunan başka bir meşaleyi yakmak için ateşini havaya kaldırmıştı.

“Merope’nin yanında olmak için çıldıran Orion, onun yanına gidebilmek için yalvardı.”

Haven odanın uzak bir köşesinde, bir meşale daha yaktı. Bunlar ayna değildi, camdı. Genç adam birkaç meşale daha yaktıktan sonra ateşini kapının yanındaki yerine koydu. Işığın yansımaları odada sağa sola vururken, yansıyan ışıklar demirler tarafından kırılmış kalın, tavlı cam parçalarını altın bir ışığa bürümüşü. Sera daha önce hiç böyle bir cam görmemişti. Yukarıdaki tarafta olmayan kız kardeş Merope, tüm ihtişamı ve güzelliğiyle yere, göz alıcı mozaik bir fayansın üzerine işlenmişti.

Camın hemen ilerisindeki su kocasının ateşiyle ıslıl ıslıl parlıyordu.

Haven’ın sözcükleri Sera’yı şaşkına çevirmişti. “Orion, Merope’yi hep takip etti. Hem de sonsuza kadar.”

Sera o an yapmaması gereken tüm şeyler tarafından esir alınmış gibiydi. Orada kalmamalıydı, fakat nasıl kalmazdı ki? Su altındaki bir balo salonu, Haven’ın anlattığı efsaneden çıkma bir yer gibi değil miydi?

Kalmasına bir derece göz yumulabilirdi ancak Haven’a yaklaşması kabul edilebilir şey değildi. Sera bunu da yapmamalıydı. Genç kadın bu büyülü yerde kendine bir dur demeli, aklını başına almalı ve Haven’a buraya yerine geçirmek için seçtiği adayları getirmesi gerektiğini söylemeliydi. Kızların kalplerini

çalıp akıllarına girmek için onları buraya getirmeliydi, doğrusu burası herkesin aklını başından alabilecek bir yerdi.

Sera'nın Haven'a yaklaşma sebebi de muhtemelen bu olmalıydı, asla hayal edemeyeceği bu yer tarafından adeta çekiliyordu. Şimdi bile böyle bir yerin içinde olduğuna inanamıyordu, salonun güzelliği onu tek kelimeyle büyülemişti.

Genç kadın, Haven'ın burayı başka kızlara gösterme fikrini kafasından atmaya çalıştı. Genç adamın burayı başkalarıyla paylaşma düşüncesinden nefret etmişti. Diğer kadınların Haven'ın bu yanını görmesini, gücü ve yetkisiyle suyu ve havayı yönetmesine şahit olmalarını istemiyordu. Zaten başta onu büyüleyen de bu güç ve yetki olmuştu. Hatta aynı hisleri hâlâ yaşıyordu.

Sera, Haven'a birkaç santimetre kala durdu. O kadar yaklaşmıştı ki, adam istese uzanıp onu kollarına alabilirdi. Aynı şekilde genç kadın istese Haven'a dokunup sarılabilirdi. Tabii bunu istediği yoktu.

Yalancı.

Genç kadın başını iki yana sallayarak söze girdi. "Bu yer..."

Sera, bu yerin –ve Haven'ın söylediklerinin– ona hissettirdiği duygular için doğru kelimeleri bulamıyordu. Bu oda anlatılan efsaneyi adeta canlandırmış, Haven Sera'yı aynı Zeus'un yaptığı gibi gök kubbeye yerleştirmişti. Elbette böyle bir şey yapmış değildi.

"Burayı senin için inşa ettim." Haven bu itirafı öyle yumuşak bir ses tonuyla yapmıştı ki güçlülkle duyulmuştu. Genç adamın sözlerinin devamı, kendini durdurmadan konuşmak istiyormuşçasına hızlıydı. "Burayı yaptım çünkü döndüğünde senin için... Yeni bir şey olsun istedim."

Geçmişle, kaybettikleriyle, çocuklarıyla, gelecekleriyle yüklü olmayan bir şey. Sera ansızın suratına inen acının etkisiyle

gözlerini kapattı. Genç kadın acının ona bütünüyle hükmetmesini bekledikten sonra derin bir nefes alarak başını kaldırıp göz alıcı güzellikteki kubbeye baktı. Kubbedeki yüzlerce siyah, kare ayna onu yansıtıyor, bir yıldız ışığı gibi parlamasına sebep oluyordu.

Haven da oradaydı, genç adamın başı düzinelerce aynaya yansımıştı. Haven konuşmaya başladığında görünen tek şey maun rengi bukleleriydi. Fısıldadığı kelimeler, çok güzel bir akustikle etraflarında yankılanıyordu. “Bittiği gün tek başıma buraya gelip seni düşündüm.” Haven kafasını kaldırıp kubbedeki siyah aynaya bakarak hızla Sera’nın gözlerini buldu. Konuşmaya devam ederken gözlerinin içine bakarak Sera’nın dikkatinin onda kalmasını sağladı. “Seni burada hayal ettim. Şarkıda.”

Sera bakışlarını aynanın güvenli kollarından alıp hızla Haven’a çevirdi. “Bana bir sahne yaptın.”

Haven bir omzunu yukarı kaldırıp bıraktıktan sonra bu kadarını söylemek yetmiş gibi, “Şarkı söylemeyi seviyorsun,” dedi. “Ben de seni dinlemeyi seviyorum.”

Sera, Haven’ın ne istediğini biliyordu. Ona çok uzun zaman önce söylediği o şarkı hâlâ kafasında yankılanıyordu. Bahsettiği şarkıyı annelerinin geldiği ve Haven’ın, o aptal planını –aslında yanlış anlaşıldığı kadar hain bir plan değildi– fark etmeden önce söylemişti.

Haven’ın isteğini gerçekleştirmeyi Sera da çok arzuluyordu.

“Özledim.”

“Şarkı söylemeyi mi?”

Senin için söylemeyi.

Bu düşünce genç kadını çok şaşırtmıştı, öyle ki hızla başka bir cevap bulmaya çalıştı. “Şarkı söylemek zamanla bağımlılık

haline geliyor. İnsan kendini alkışı arzularken buluyor, bu aynı sevgiye duyulan arzu gibi. Şarkı, adeta aldığımız soluk gibi.” Sera’nın kalbi hızla çarpmaya başladı, genç kadın ağzından çıkan kelimelerden şimdiden pişman olmuştu. Asıl arzu duyduğunun ikinci söylediği olduğunu çok iyi biliyordu. Bu adamdan sevgi duyabilmeyi kaç kez hayal etmişti?

“Böylece Serçe doğdu.”

Sera başını evet anlamında salladı. “Serçe şarkılarda çok özgür.”

“O kadar mı kafeste hissediyorsun? Buraya geleli daha üç hafta oldu.”

Ben üç yıldır buradayım.

Sera bu düşüncesini dile getirmeden başka bir yanıt verdi. “Henüz onayını alamadığım bir üç hafta sonsuzluk gibi geldi, ekselansları.”

Sera bir an Haven’ın onunla kavga edip ciddiyete davet edeceğini düşündü. Fakat adamın tek yaptığı Sera’dan bir adım uzaklaşmak oldu. “O zaman şarkı söyle.”

“O zaman onay verecek misin?”

“Bakacağız.” Haven’ın bu kibirli hali gerçekten çok etkileiyordu, zaten Sera’yı her zaman bu özelliğiyle kazanmıştı.

Sera suratında bir gülümsemeyle eteklerini kaldırıp bileklerini göstererek ufak bir figür yaptı. “Çok yaşasın leydiler, güzel bacaklar yere sağlam bassın. Çok yaşasın düşes, Serçe...”

Haven gözlerini yumdu. Sera şarkısının sonuna geldiğinde son kelime ikisinin arasında, havada asılı kalmıştı. Önce kulağa hoş gelen bu kelime, ardından bir yumruk gibi inmiş, Sera bunu onlara anımsattığı için pişman olmuştu, çünkü bu kelime daha önce çok kez böyle havada kalmıştı.

Sera eteklerini indirdi, Malcolm duyduğu yankı son bulduğunda gözlerini açtı. “Ee? Burası şarkı söylemen için uygun mu?”

Haven bu yeri onun için inşa ettiğini söylüyordu. Burayı geçmiş değil, gelecekleri için yapmıştı. Sera aralarındaki geçmişini unutmanın imkânsız olduğunu bilse de bunu deneyemediğini fark etti.

Genç kadın başını evet anlamında sallayarak, “Harika,” dedi.

Sera, Haven’ın ne istediğini biliyordu. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Haven, “Muhtemelen değil,” diye yanıtladı. “Ama bunu bilmek arzuları değiştirmiyor.”

Sera aynı şeyi kendinin de istediğini fark etti. Haven’a yıllar önce söylediği şarkıyı söylemek onu, onları bir şekilde özgür bırakacak gibiydi. Sanki yeni, taze bir başlangıca sebep olacaktı. Genç kadın bu şarkıyı üç yıldır söylememişti. En son Haven’a söylemişti.

Fakat her notasını ve sözünü bir dua gibi hatırlıyordu. Belki de gerçekten bir duaydı. Belki Sera bu şarkı sayesinde geçmişinin iblislerini kovabilirdi.

Genç kadın gözlerini kapatıp dolgun bir sesle özgürce şarkısını söyledi. Tepedeki görkemli kubbe sesini onlara geri yansıtıyordu.

“Kalbimiz burada, gülümsememiz, aşkımız burada. Kurt burada, melek burada, güvercin burada. Güvercin hayallerini ve oyuncaklarını bir kenara bıraktı ve o gün bir oğlanın kalbinde tekrar doğduğu gün oldu.”

Sera gözlerini açtığında Haven yüzünde mutlu bir ifadeyle onu izliyordu. Yanakları kızarmış, nefesi sertleşmişti. Genç adam son notalara doğru Sera’ya yaklaşıp elini uzatarak, yavaşça düşen bir buklesini kulağının arkasına attı. Sera hızla geri çekilip ondan uzak durmalıydı ama Haven’ın yakınlığı ve varlığı karşısında donakaldığını fark etti. “Söylesene Seraphina. Kimse olmasaydı, seni koruyan kız kardeşlerin, Tanrı ya da

Tanrıça olmasaydı... Amerikalı, sürekli bizi izleyip yargılayan aristokrasi olmasaydı ve ben senin peşinden gelseydim, ne yapardın?”

Haven'ın gözleri ağzından çıkan kelimelerle birlikte iyice kararmıştı, Sera bakışlarını başka yöne çevirmekte zorlanıyordu. Haven onunla kaç kez bu şekilde, böylesine akıcı ve şiirsel bir durgunlukta konuşmuştu? Sera böyle bir şeyi kaç kez hayal etmişti?

Haven konuşmaya devam etti. “Ya sana güneşi, ayı, yıldızları vaat etseydim? Her zaman peşinden geleceğime yemin etseydim yine de kaçır mıydın? Yoksa seni yakalamamı mı beklerdin?”

Haven, Sera'yı pes ettirecek kadar çok yaklaşmıştı. Öyle yaklaşmıştı ki genç kadın her an uzanıp dudaklarını dudaklarına bastırabilir, bunca zamandır aldığı önlemleri rüzgâra savurup Haven'ın teklifini –onu yakalamasını– kabul edebilirdi.

Ancak Haven, Sera'nın isteği olmadan böyle bir şey yapmayacaktı.

“Ya bir şeyleri geri alabilseydik, Sera?” Haven'ın fısıldaması genç kadını mahvetmişti, bu kelimelerdeki acı göğsünde hissettiği acıyla birebir uyuyordu. “Ya yeni bir başlangıç yapabiliseydik?”

Sera başını iki yana salladı. “Beni buraya hiç getirmemeliydin.”

Haven, Sera'nın söylediklerini duymazdan gelerek ona doğru bir adım attı. “Kabul eder miydin?”

Sera birden yutkundu, oysa bunu yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Haven, Sera'nın tereddütünü gördüğünde iyice öne eğildi. Sera'yı öpmemesini engelleyen tek şey irade gücüydü. Sera'nın

tek istediği kendini bırakıvermekken o kendini nasıl bu kadar iyi tutabiliyordu?

Aslında Haven, kendini onun için tutuyordu. “Kabul et, Melek.”

Bir kez. Sera son bir kez bunu yaşamak istiyordu. Sonrasında her şeye son verecek, Haven’ı bırakacak ve kendine yeni bir eş bulmasına izin verecekti. Kendi de özgürlüğünün peşinden gidecekti.

Ama o an, sadece bir kezcik, Haven’ın teklif ettiği ve kendi arzuladığı şeyi yaşamak istiyordu.

Sonrasında Haven’ı sonsuza kadar aklından çıkaracaktı.

Sadece bir kez.

Sera parmak uçlarına kalkıp aralarındaki mesafeyi kapatırken, genç adam bir sestен çok soluğu andıran bir şekilde fısıldadı. Sera duyduğu bu yıkıcı kelimenin kalbinde yankılandığını hissedebiliyordu.

“Lütfen.”

19. BÖLÜM

HAVEN AVCI TARAFINDAN AVLANIYOR

Birleşmelerinde şefkate, sessizliğe ya da tereddüde dair hiçbir şey yoktu. Onları saran kubbe her an patlayıp ikisini de havaya uçuracakmış gibi sertçe birleşmişlerdi. Madem birlikte geçirdikleri son andı, neden bunun güçlü, tutkulu ve pişmanlıktan uzak bir an olmasına izin vermeyeceklerdi ki?

Aralarında komplo, öfke, hayal kırıklığı ya da herhangi bir yaygara değil de her daim esir oldukları arzudan ve her zaman ustası oldukları zevkten başka bir şey yokken neden böyle bir anın yaşanmasına izin vermeyeceklerdi?

Sera ellerini birden Mal'ın saçlarına geçirerek onu kendine çekti. Genç adam, kadının saç tokalarını çözüp saçlarını omuzlarından aşağı dökerken Sera'nın dudakları çoktan aralanmıştı. Haven, Sera'yı sıkıca sarıp havaya kaldırdığında genç kadın soluksuz kaldı.

Tabii Sera da onu isteyerek Haven'ın soluğunu kesmişti.

Eskiden, uzun zaman önce, Sera Haven'ın götürdüğü her yere sürüklenebilirdi. Ancak şu an, onu bu kadar uzun bir süredir is-

terken ve bu kadar değişmişken böyle bir şey söz konusu değildi. Artık Haven'la eşitti. İki de peşinden sürükleyen ve takip eden olmuştu.

Ve bu muhteşem bir şeydi.

Haven'ın elleri kadının korsesinin iplerinde gezip onu soy-maya çalışırken Sera, Haven'ın ceketini omuzlarından aşağı indirdi. Genç adam, sıra Sera'nın elbisesine geldiğinde dudak-larını çekmeden elbiseyi çıkarıp odanın köşesine fırlattı. Genç kadının elleri, Haven'ın gömleğinin ince, keten kumaşında ge-zerken altındaki sert, sıcak kaslardan keyif alıyordu. Bu sırada Haven, Sera'yı ondan uzak tutan tek şeyi, korsesinin ipeksi kor-donlarını zmele meşguldü.

Haven uzun bir süre sonra dudaklarını Sera'nınkilerden çekti. Genç kadın, pşmelerinden mest olmuş bir halde gözle-rini açtı, adamın ona tekrar dokunması için resmen yanıyordu. Bu sefer isteme sırası, Haven'ın bedenini saran arzuyu hissetme sırası onundu.

Haven küfürlere ederek Sera'nın üzerindeki kumaşı tutup sertçe çekiştirmeye başladı. Belli ki bu kumaş onu şaşırtmıştı, genç adam ipek kordonları gereğinden sert çekip ikiye ayırarak Sera'yı karşısında savunmasız bıraktı.

Bir küfür daha duyuldu. Bu ses Haven'dan gelmiş olabilir. Belki de Sera'ya aitti. Çünkü Haven, geniş sıcaklığını Sera'ya yaslayıp yıllardır inkâr ettikleri duygularla uzun, sert bir şekil-de tekrar öpüşmeye başladıklarında küfürlere inlemelere karış-mıştı.

Haven, dudaklarını onunkilerden çekip genç kadının çene-sinde, yanağında, kulağında ve çenesinin altında gezdirdi. Se-ra'ya bugüne kadar hayal ettiği o hınzır, muhteşem sözcüklerin hepsini söylüyordu. "Senin için uzun zamandır yanıyorum." Genç adam dudaklarını sadece kendi erişiminin olduğu gizli

yerlerde gezdirirken, Sera'nın tenine itiraflarda bulunuyordu. "Ben sadece seni düşündüm, her gece seni düşündüm, Melek."

Haven dilini çıkarıp, Sera'nın boynuyla omzunun birleştiği yerde küçük daireler çizmeye başladığında genç kadının soluğu kesildi. "Her gece uzandığımda aklıma sen düşüyorsun, ta ki tek seçeneğim..."

Haven birden durdu, dudakları Sera'nın korsesinin üstünü geren göğüslerine doğru iniyordu. "Teninin görüntüsü... O muhteşemliğin... Güzel dudakların. Günah gibi gözlerin... Göğüslerin..." Genç adam, Sera'nın göğüslerine ulaştığında onları korsesinden çıkarıp dudaklarını eşsiz güzellikteki teninde gezdirdi. Göğüs uçlarında küçük, kışkırtıcı daireler çiziyordu. "Eskiden burayı emmeme bayılırdın." Haven'ın fısıldayarak söylediği bu ayıp sözcükler Sera'nın içini sıcak, ağır bir arzuyla doldurmuştu.

Genç kadın, "Em o zaman," diye fısıldadı.

Haven'ın dili, Sera'nın gergin göğüs ucunu bulurken genç adam fısıldadı. "Sen ne istersen. Sen ne istersen, aşkım."

Aşkım. Bu tatlı söz kalbini çarpıtmaya yetmişti. Genç kadın bu hissi bir kenara bırakıp ellerini Haven'ın insanı şaşırtacak kadar yumuşak olan kıvrık saçlarına koyarak onu en çok istediği yere itti. "Bunu istiyorum." Haven, Sera'nın bu söylediğiyle birlikte göğüs ucunu o sıcak, muhteşem ağzına aldı. Genç adam, onun dokunuşları altında titriyordu, belki de titreyen Sera'ydı. Haven, genç kadın o edepsiz sözcükleri kendi ağzıyla söyleyene kadar bekledi. "Em."

Haven, Sera'nın söylediğini yapıp ona gecelerinde, karanlığında arzuladığı her şeyi verdi. Haven'ın dokunuşları Sera'ya büyük bir zevk veriyordu. Haven önce tek göğsünü, sonra iki göğsünü yaladı. Sera'yı dizlerinin üzerine çökertene ve onu yalayıp fayans zemine yatırana kadar yalamaya devam etmişti.

Haven hızla kadının korsesini çıkarırken Sera da adamın gömleğinin beline tutundu. Genç kadının elleri gömleğin altındaki sıcak, tüylü bedende gezerken parmak uçlarında hissettikleri onu az kalsın ağlatacaktı.

Tüm bu hisleri unutmuştu. Hepsinin üzerinden sonsuzluk geçmiş gibiydi, Haven'a öyle büyük, öyle bir derin özlem duymuştu ki onun nasıl hissettirdiğini unutmuştu. Şimdiyse anılar geri dönmüştü, genç kadın muhteşem ama aynı zamanda acı ve heyecanlandırıcı olan bu duyguları bastıramıyordu.

Zaten bastırmak gibi bir niyeti de yoktu.

Haven'ın da öyle. "Bunu ne kadar çok hayal ettim bir bilsen." Genç adam fısıldadıktan sonra gömleğini kafasının üzerinden çıkarıp ceketinin olduğu yere attı. Ardından Sera'nın korsesini açıp göğüslerinin arasına, kaburgalarını örten yumuşak tene öpücükler kondurdu. Teniyle resmen konuşuyor, ona bugüne kadar yüzüne söylemediği şeyler söylüyordu. "Bunu düşünerek kaç kez kendimi tatmin ettim..." Haven'ın kelimeleri yıldızların aydınlattığı kubbeye yankılanırken gerçekliklerinin yarattığı şok Sera'yı resmen ateşe vermişti. "Kaç gece bir başıma mahcup bir halde senin için yandım, biliyor musun?"

Sera, "Benden daha çok olamaz," diye fısıldadı. Genç kadının bu itirafından pişman olması uzun sürmemişti.

Haven başını hızla kaldırıp karanlıkta Sera'nın gözlerinin içine baktı. Genç kadının bakışlarını kaçırmamasına izin vermiyordu. "Sen beni mi hayal ettin?"

Sadece bir gecelik bir şeydi. Dürüst olunan tek bir gece. Geçmişin iblislerinin kovulduğu, şeytansız bir geleceğe yol döşendiği tek bir gece. Sera'nın eli, genç adamın yüzünde, güçlü sert çenesindeki sakalların gölgesinde gezdi. "Hem de her gün."

Haven bu itiraf karşısında gözlerini yumdu, yüzüne bir tokat yemiş gibiydi. Sonra, "Sera," diye fısıldadı.

Sera mühürlü ağzını çözerek devam etti. “Aklımdan hiç çıkmadın. Gittiğim günden beri her gün aklıma geliyorsun.”

“Keşke gerçekten gelebilseydim. Gelip seni izleyebilmeyi çok isterdim. Tanrım, senin için çok yandım. Bunun için çok tutuştum.”

Haven, Sera’nın eteğini kalçalarından yukarı kaldırdı. Sera onu öpmeye devam ediyordu, genç kadın bir zamanlar gergin, pürüzsüz ve ideal olan bu yerde kalan izleri hatırlayarak göbeğindeki yumuşak, hafif şişkinliği elleriyle kapattı.

Haven sessizlik içinde Sera’nın parmaklarının arkasını öperek dilini kadının saklamak istediği dikiş izlerinde gezdirdi. Genç kadını gıcıkıyor, hareket etmesini sağlayarak en özel, gizli yerlerini buluyordu. Haven, “Çok güzelsin,” diye fısıldadı. “Eskisinden de güzelsin.”

Sera, ona bir şekilde Haven’a ait olduğunu hissettiren bu dikiş izleri yüzünden neredeyse ağlayacaktı. Geçmişlerinin açtığı beyaz, buruşuk çizgileri vücudunda taşırken ondan asla kurtulamayacaktı.

Haven bir an durduğunda Sera ona baktı, genç adamın gözlerinde ona hükmeden aynı duyguların olduğunu görebiliyordu. Bunlar isimlendirilemeyecek kadar yoğun duygulardı. Genç kadın o an, bu duyguları başka kimsede bulamayacağını fark etti. Elbette Haven’da bulacaktı, zaten bugüne kadar hep onda bulmamış mıydı?

Adam doğrulup güçlü kollarıyla Sera’yı sardı, genç kadının omuzlarında hissettiği çizgili kaslar ona sevdiği adamın sonsuz gücünü hatırlatmıştı. Haven, Sera’yı bir kez daha uzun, şefkatli ve eşsiz bir şekilde öptü. Genç kadını soluğu kesilene ve onu acıyla zevk karışımı bir iniltiyle bağirtana kadar öpmeye devam etmişti.

Sera ellerini Haven’ın suratına götürüp yumuşak dokunuşlarıyla öpüşmelerine bir son verdi. Ardından genç adamı gözlerine

bakması için geri itti ve günahlarla dolu koyu gözlerine baktı. Genç adam, karısına bakarken, “Harikasın.” diye fısıldadı.

Sera bu kelimelerin acısıyla gözlerini kapattı. “Ben kusurlu bir kadınıym.”

Haven, Sera gözlerini tekrar açana kadar sessizce bekledi. “Kusurların öyle güzel ki... Bizim bir zamanlar nerede olduğumuzu gösteren bir harita gibiler.” Sera nefesinin *bizim* kelimesiyle kesildiğini hissetti. Bunun gerçek olmasını nasıl da isterdi. Haven konuşmaya devam etti. “Ben seni böyle düşledim. Kafanı kaldır, bize bak. Ne kadar güzel olduğuna bak. Sana nasıl taptığıma bak.”

Sera’nın gözleri Haven’in omzunun üzerinden kubbeli tavana kaydı. Kara tavan, yansımalarıyla birlikte parlıyordu. Haven tapınmaya kaldığı yerden devam edip dişlerini ve ipek gibi dilini bu kusurlu yerde gezdirmeye başladı. Sera’nın vücudunu ateşler basmıştı, genç kadın yansımalarıyla kaplanmış kubbeli tavandan adamı izlerken acı, zevk, pişmanlık, vaatler ve duygular içinde kıvranıyordu. Sera’nın saçları vahşice etrafa dağılmıştı, göğüsleri ve vücudu çıplaktı. Bir elini kaburgalarının üstüne koyan genç kadın diğer elini hareket ettirmiyordu. Haven ise aşağı inmekle meşguldü, genç adamın geniş, kaslı sırtı Sera’nın önce karnını sonra kalçalarını görünmez kılıyordu.

“Görüyor musun, Sera?” Haven alçak ve karanlık bir sesle fısıldadı. “Birlikteyken nasıl olduğumuzu görüyor musun?”

Sera derin bir nefes aldı, içine çektiği hava tüm vücudunu titretmişti. Genç kadın bağırmmamak için dudağını ısırıldı. Haven’in kelimeleri çok şey vaat ediyor, onu sonsuzlukla kışkırtıyordu. Ancak bu bir sonsuzluk değildi, bu tek gecelik bir şeydi.

Haven, Sera’nın karnındaki yumuşak deriyi hafifçe ısırıktan sonra verdiği acıyı diliyle dindirmeye çalıştı. Genç kadın soluksuz kalırken Haven, “Görüyor musun?” diye tekrarladı.

Sera fısıldayarak, “Evet,” dedi.

Genç adam daha da aşağı inerek, sadece ona ait olan bölgenin etrafındaki koyu tüylere doğru konuştu. “Ne görüyorsun?”

“Malcolm...” Sera bunu yalvarır gibi söylemişti. Belki de gerçekten yalvarıyordu. Fakat ne için yalvardığını bilmiyordu.

Ama Malcolm ne için yalvardığını anlamıştı, genç adam Sera’nın bacaklarını iki yana açıp aralarına girdi. “Ne görüyorsun, Melek?”

“Ben...” Haven sıcak, sert parmaklarını genç kadının bacaklarının arasına yaklaştırdı. Sera tekrar nefessiz kalmıştı. “Mal.”

Haven ansızın durdu. “Söyle.”

Genç kadın tavana bakarak yanıtladı. “Ben... Seni görüyorum.”

Haven dürüstlüğüne karşı ödül vermek ister gibi Sera’nın bacaklarının arasındaki yumuşak katmanlarını iyice açtı. “Evet.” Adamın fısıltısı, Sera’nın üstüne bir alev gibi çarpıyordu. Genç kadın vücudunu ona doğru kaldırmadan edemedi. “Başka ne görüyorsun?”

Sera’nın içini yoğun, çaresiz bir arzu sarmıştı. “Ve kendimi.” Haven, iki parmağını Sera’nın bacaklarının arasına sokup aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Aynı hareketi Sera zevkten ve arzu-
dan ölecek kıvama gelene kadar tekrar tekrar yapmıştı. Genç kadın, Haven’ın dokunuşları karşısında kıvranıyor, genç adamın dokunuşlarının anlam bulup tek bir yerde kalması ve ona istediğini vermesi için yanıyordu.

İhtiyacı olan şeyi...

“Mal...”

Haven elini çekti. “Bana ne gördüğünü söyle.”

“Lanet olsun, söyledim ya.”

Haven bir kahkaha attı. Pis herif... Bu his, Sera'yı neredeyse öldürecekti. "Başka ne görüyorsun anlat."

"Seni görüyorum." Sera'nın kelimelerinde keskinlik, öfke ve arzu vardı. "Bana dokunduğunu görüyorum."

Haven, Sera'ya bir sihir yapar gibi dokundu. Bir parmağını kadının onu hissetmek istediği o güzel yerde döndürmeye başlamıştı. Genç kadın arzuyla nefes nefese kaldı. "Yüce Tanrım."

Haven parmağını yavaşlattığında Sera devam etmesini isteyerek hızla konuşmaya devam etti. "Bana dokunduğunu görüyorum. Beni keşfediyorsun. Seni istediğim yerlerimi buluyorsun."

Haven, onun söylediğini yaptı, bir parmağını bacaklarının arasındaki sıcak, ıslak yerde gezdirirken bu his Sera'nın adama doğru sokulmasına sebep olmuştu. Genç kadın kocaman açtığı gözlerini yukarıdaki edepsiz, ahlaksız resme dikti.

Haven'ın ne yaptığını ancak o zaman görmüştü. Genç kadın bir iç çekerek, "Merope," dedi.

Haven homurdanarak parmağını derin, yavaş bir şekilde tekrar içine soktu. Bu sefer ikinci parmağını kullanmıştı, derinden gelen karanlık sesi Sera'nın daha fazla şey söylemesini istiyordu.

Sera, "Onu da görüyorum," diye soludu. "Bunu planladın."

"Evet." Haven, Sera'ya o kadar yakındı ki bu kelimeleri kadının onu en çok istediği bölgesine fısıldıyordu. "Seni burada istedim. Çünkü onun kadar güzelsin."

"Onun önünde soyunmamı istiyorsun."

"Ben senin her zaman soyunmanı istiyorum, aşkım."

Bu kelimeler Sera'nın içinde yoğun bir sıcaklık yarattı. "Görüyorum." Genç kadın bakışlarını mozaikteki güzel kıza çevirdi. Onun göğüsleri de kendininkiler gibi çıplaktı, fayanstaki

Merope, Malcolm ikisine birden dokunur gibi dönüp duruyordu. Sanki bu, Sera'ya zevk verecekmiş gibi genç adam Merope'yi de tatmin ediyordu.

Haven'ın parmakları sihrine devam ederken, Sera bu adamın bir Tanrı'yı bile mutlu edebileceğini düşündü.

"Mal..." Sera fısıldarken içinde hissettiği derin dokunuşla birlikte bedenini yukarı kaldırmadan edemedi. Haven aynı şeyi ikinci, üçüncü kez yapmıştı. Sera, adam ona dokundukça istemeden konuşuyor, Haven'ın teklif ettiği her şeyi kabul ediyordu. "Bana baktığını görüyorum." Haven, Sera'nın bu söylediğiyle birlikte durup geri çekilerek genç kadına baktı ve gözlerinin içini inceleyerek daha fazlasını söylemesi için bekledi.

O anın heyecanı inkâr edilemezdi. Sera'nın gücü aşıkârdı. Haven'dan her şeyi isteyebilir ve adam da ona istediği her şeyi verirdi. Genç kadın tekrar fısıldadı. "Beni istediğini görebiliyorum."

Haven göz temasını kaybetmeden Sera'nın koyu buklelerine bir öpücük kondurdu. "Hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim."

Sera onu anlayabiliyordu, aynı isteği tüm vücudunda hissediyor, Haven için yanıp tutuşuyordu. Genç kadın kalçasını ona yaklaştırdı. Haven hâlâ hareket etmiyordu, Sera ona dokunmasını isteyene kadar sonsuza kadar bekleyecek gibiydi. Sanki genç kadın ona izin verene kadar bekleyecekti. Sera, adını fısıldadığında bile hareket etmedi, mest olmuş bir şekilde karısının emir vermesini bekliyordu. "Beni öptüğünü görüyorum." Bu kelimeler, Sera'nın düşündüğünden daha sert çıkmıştı.

Ve yine o inleme duyuldu, Sera ona istediği tek şeyi verir gibiydi. Genç adam elini hareket ettirip parmaklarını daha geniş açılarda döndürdüğünde Sera'nın kalp şeklideki şişmiş pembe bölgesini açığa çıkardı. Genç kadın içindeki dayanılmaz beklentiyle nefes alamaz olmuştu.

Haven, “Tekrar söyle,” dedi. “Emin olmanı istiyorum.”

Sera bu sözleri duyduğunda tüm vücudu bir yay gibi gerilmişti. Kelimelerdeki vaat ve anlam, Haven’ın onun vermediği hiçbir şeyi almayacak olması, onu Orion’un Merope’yi ettiği gibi takip etmesi fakat bunu ancak takip edilmek isterse yapması çok hoşuna gitmişti.

Bunu fark etmek Sera’nın bildiği hiçbir özgürlüğe benzemiyordu.

Genç kadın hiç tereddüt etmeden, “Öp beni,” dedi.

Haven, parlak ağızıyla Sera’ya ödülünü verirken bacaklarını iki yana genişçe açarak kadını daha da yukarı kaldırdı. Genç adamın dudakları ve dili, Sera’yı büyük bir eminlikle, şüphesiz bir şekilde öpüyordu. Genç kadın, Haven’ı hissettiğinde bağırdı, vücudunun her kıvrımını keşfetmesi, parmakları gezmeye devam ederken dilinin tenini keşfe çıkması onu bağırtmıştı. Genç kadın bacaklarını genişçe açarak hiç tereddütsüz kendini Haven’a sundu.

Haven, Sera’nın bu teklifini kabul edip dudaklarını kapatarak kadının en hassas yerini emmeye başladı. Bir yandan mükemmel bir yetenekle onu kendine çekiyordu. Sera zevke yenik düşüp adı duvarlarda yankılana kadar aynı şeyi yapmaya devam etti. Genç kadın kendini Haven’a doğru itiyor, parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek başını kendine doğru çekiyor, onu en çok ihtiyaç duyduğu yere yönlendiriyordu.

Haven dilini Sera’nın içinde gezdirerek ona istediği her şeyi veriyordu. Genç kadın gözlerini kapattığında adamın sebep olduğu vahşi zevkten doğan yaşların farkında değildi. Tüm vücudu iki büklüm olmuş, Haven’a doğru eğilmişti. Genç adam, asla yavaşlamayan ibadetini yaparken Sera tekrar tekrar soluk soluğa kalıyordu. İçindeki duygular tüm vücudunda isyana

geçtiğinde genç kadın, Haven'ı bırakmak istemeyerek ıslak gözleriyle altına yattı.

Bu adam, bir zamanlar çok sevdiği bu adam, ona nasıl zevk vereceğini her zaman biliyordu.

Ona anlamlandıramadığı kadar büyük bir güç veren bu adam...

Haven, Sera'nın gözyaşlarına rağmen durmadı. Yavaş daireler giderek hızlanıyor, durmayan dili ıslak bir hareketle emmeye devam ederken, Sera'nın altına kayan elleri onu bir ziyafet gibi yukarı kaldırıyordu. Genç adamın gücü iki katına çıkmıştı, Sera'yı gerçekten çok istiyordu.

Sera hissettiği duygularla soluksuz kaldı. Kaskatı kesilmiş, birazdan olacak şey yüzünden neredeyse korkmuştu. Bunun olmasına izin verirse Haven'ın ona sahip olmasından korkuyordu. Fakat Haven ısrar ediyor, seçenek sunmuyor ve her nabızda ona taparak kadının ona en çok ihtiyaç duyduğu o muazzam yerden ayrılmıyordu. Sera söyleyebildiği tek şey olan ismini zevkle haykırana kadar devam etti.

Sera ana döndüğünde Haven onu bu güzel yerde sıkıca tuttu, su altındaki kubbe üzerlerinde bir gökyüzü gibi uzanıyordu. Haven başını kaldırdığında suratı kızarmıştı, güzel gözleri çok vahşi bakıyordu. Sera'nın içindeki keskin, karşı konulmaz istek onu yiyip bitirmekle tehdit ediyordu.

Hayır. Haven'ı istemeyecekti.

Haven'a sahip olamazdı.

Sera her şeyin farkındaydı.

Genç kadın, adamın altında debelenip onu üzerinden attı. Haven, sadece emirlerini yerine getirmek için var olmuşçasına onu hemen bıraktı. Bunu fark etmek Sera'yı en az genç adamın dokunuşları kadar yıkmıştı.

Seraphina yapabileceği tek şeyi yaptı ve kıyafetlerine uzanıp elbisesini vücuduna bastırarak geri kaçı. “Daha fazla ileri gidemeyiz.”

Malcolm oturduğu yerden hiç kımlıdamadı, belden yukarısı çıplak bir şekilde öylece duruyordu. Bir kolunu kıvrıdığı bacağına üzerine koymuş, karanlığa gömülmüştü. “İleri gidelim demedim ki.”

“Ama istedin.”

“Ben yetişkin bir adamım, Sera. Bunun için... Senin için... Yıllarca bekledim. Elbette istiyorum.” Haven’ın bakışları oldukça sıcak ve dürüsttü. “Ama senin için beklerim. Sen hazır olana kadar bekleyebilirim.”

Sera bu kelimelerden nefret etmişti. Bu kelimelerin onu kıskırtması ve Haven’ın anladığı bir vaadi fısıldamış olmaları hiç hoşuna gitmemişti. Elbette böyle bir şey yapamazdı. “Hiçbir zaman hazır olmayacağım.”

“Belki olmazsın, belki olursun. Hazır olduğunda ben burada olacağım.” Haven bunu su altındaki sığınağında Sera’nın ona gelmesini ve onunla sevişmesini beklemekten başka çaresi yokmuş gibi söylemişti.

Fakat kelimelerindeki kesinlik, Sera’yı sonsuza kadar bekleyebilecek olması genç kadını hiç olmadığı kadar huzursuz etmişti. Sera sessizce, “Özellikle bu hareket bize hiçbir zaman fayda sağlamadı,” dedi. “Yoksa hatırlamıyor musun?” Sera bu kelimelerden, geçmişlerini belli belirsiz de olsa dile getirmekten hiç hoşlanmamıştı. Söylediklerinin planlamadıkları çocuğu, Haven’ın onu istemeyişini ve asla sahip olamayacakları diğer tüm şeyleri hatırlatması genç kadını üzmüştü.

Sera ayağa kalktı, hâlâ çok çıplaktı. Hızla adama arkasını döndü ve elbisesini kafasının üzerinden geçirip nafil bir gayretle hayatının son bir saatini silmeye çalışarak ikiye ayrılan korsesini birleştirmek için çabaladı.

“Bunu al.”

Sera neredeyse korkudan sıçramıştı. Haven hemen arkasında, dokunacak kadar yakınında duruyordu. Genç adam bu çok normal bir hareketmiş gibi ceketini Sera’ya uzatıyordu.

Sera ceketini alıp kendini sakinleştirmeye çalışarak üzerine geçirdi, geniş omuzları üzerinden dökülüyordu. Genç kadın ceketini göğsüne çekip kollarını bir zırh gibi önüne getirdiğinde Haven, silahsız olduğunu göstermek istercesine ellerini iki yana açarak geriledi. Tabii bu doğru değildi.

Birbirlerine karşı her zaman silahlı olmuşlardı.

“Hatırlıyorum Sera.” Bu kelimeler Haven’ın ağzından güçlkle, zorla çıkıyor gibiydi. Sera, onun asla bir çocuk sahibi olmayacağına yemin ettiğini hâlâ duyabiliyordu. Bunun sızısı yıllar sonra bile içindeydi, Haven’ın çocuğu olacağını fark ettiğinde yaşadığı acıyı hâlâ yüreğinde hissediyordu.

Sera, Haven’la olmasa bile, bir daha asla yalnız olmayacağını öğrendiğinde hissettiği sessiz mutluluğu da unutmamıştı.

Sonrasında genç kadın, hiç olmadığı kadar yalnız olduğunu fark ederek yıkılmıştı.

Sera, “Bırak beni,” diye fısıldadı. Perişan kelimeleri, Haven’ın ona karşı koyup gitmesine engel olmaya çalışma ihtimali yüzünden korku doluydu.

Sera’nın kalmayı seçme ihtimali yüzünden...

Haven bir adım daha geriledi. Sonra bir adım daha atarak Sera’nın önünü açana kadar geri gitti. “Peki, özgürsün.”

Sera, “İkimiz de özgür değiliz,” diye yanıtladı. “Ama olabiliriz.”

Yalan.

Haven hiç hareket etmeden Sera’yı izledi. Güzel, geniş göğsü ateşte parlıyor, yüzü ılık ve gölgede kalıyordu. Genç adam çok geçmeden silahını çekti. “Hiç olmak istemedim.”

Haven'ın amacı doğru bir adımdı, Tanrı'ya şükür Seradaki hüznü almış ve ona planlarını hatırlatarak içinin öfkeyle dolmasına sebep olmuştu. Genç kadın, Serçe'yi ve geleceğini hatırlamıştı. Haven'sız, geçmişi olmadan yaşayacaktı. Bir türlü kaçamadığı o anıların hiçbirisi olmayacaktı.

“Ne büyük bir yalan.” Sera gözlerini kısıp Haven'a bakarken, kendine öfkesini kusmak için izin verdi. “Bizi bitiren sendin, düküm. Ben değil.”

Ve genç kadın, Haven daha yanıt veremedi kaçararak uzaklaştı.

20. BÖLÜM

KANDIRILAN HAVEN'IN ŞAŞIRTAN SÜRPRİZİ

*Üç yıl önce,
Londra*

Haven, Sera'nın varlığını onu görmeden önce hissetmişti.

Liverpool Kontesi'nin hem onu hem Sera'yı ünlü yaz partisine çağıracağını tahmin etmeliydi. Kirli S'lerin, kadının Çin temalı, meşhur balık havuzundaki balıklar gibi giyinildiği cılgın bahçe partisine çağrılacağını önceden düşünmesi gerekirdi. Kontes, heyecan neredeyse orada olan bir kadındı ve heyecan Talbot kardeşleri tanımlamada kullanılacak tek kelimeydi.

Fakat bu Sera için geçerli değildi.

Haven, Sera'ya bakmak için dönmedi. Tüm dünyanın onları izlediğini, sımsıkı kapattıkları ağızlarıyla, salladıkları yelpazelerinin ardından fısıldadıklarını biliyordu. Genç adam, sıcak nemli yaz melteminde boğazını sıkı sıkı saran kravatını çekiştirmemek için güç duruyordu, o an çok fazla ilgi odağı olduğunun farkındaydı.

Kandırılan Haven, Tehlikeli Kız tarafından tuzağa düşürülmüştü. Magazin sayfalarının alay konusu olmuş, seçkin erkeklerle örnek gösterilmişti. Kimse güzellik karşısında kör olmamalıydı.

Tanrı biliyor ya Haven resmen kör olmuştu. Tıpkı lanet Orion gibi...

Talihsiz adamcağız.

Haven, Sera'yı görmeyeli iki aydan çok olmuştu. Birkaç dakika süren, varla yok arası düğünlerinden sonra onu terk etmiş ve kendini işine verip bir karısı olduğunu unutmak için elinden geleni yapmıştı.

Sera'nın yakınlığı Haven'ın sakın kalma yetisini bozuyordu, genç adam yüzünü ona döner dönmez karısını hiç olmadığı kadar güzel bulacağını farkındaydı.

Korkak.

Bu düşünce Haven'ı harekete geçmeye zorladı, genç adam duygularını duymazdan gelip yüzünü çevirdi ve çevirir çevirmez de Sera'yı gördü. Genç kadın birkaç metre ileride, mücevher rengi elbiseler giymiş bir grup kadının arasındaydı. Kız kardeşleri etrafını bir kalkan gibi sarmıştı. Sera altın iplikli kırmızı bir elbise giymişti. Elbette kırmızı giyecekti. Bu dünyada kırmızı giymiş Seraphina Talbot'tan daha çekici bir şey olamazdı. Seraphina Bevingstoke, Haven Düşesi, karısı, düşesi bile bu kadar çekici değildi.

Haven'ın onu çekici bulmamak için her şeyini verebilecek olması o an hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Onu unutmak için o lanet ruhunu bile satardı.

Haven, Sera'nın etrafında dolanan kadınların dağılmasıyla elbisesini tam olarak görebildi. Elbise göğüslerinin ve kalçalarının çizgileri boyunca devam ediyor, dökümlü bir halde yerdeki

yeşil çimlere iniyordu. Haven, genç kadına hızlı bir göz atarken onu serin, yaz meltemiyle hafızasına kazıdı. İşte o hain, beklenmedik tokadı da o zaman yemişti.

Sera hamileydi.

Bir çocukları olacaktı ve bunu ona söylememişti.

Haven o an içinde binlerce duygu hissetti; gördüğüne inanmıyor, mutluluk... Ve öfke hissediyordu. Sera gerçeği bir kez daha ondan sakladığı için içinde derin, güçlü bir öfke doğmuştu.

Onun baba olması gerekiyordu. O çocuk, onun çocuğu olmalıydı.

Ve Sera bunu ondan geçmiş günahların bir cezası gibi saklamıştı.

Haven kontrolünü hızla topladı, Sera'ya gerçeğin onu nasıl yuttuğunu, suratına bir tokat gibi indiğini ve canını yıkıcı bir ceza gibi yaktığını göstermek istemiyordu. Bu yüzden topuklarının üzerinde dönüp Sera'yı cezalandırmak için bir yol bulmak üzere uzaklaştı.

Eylül 1836

Malcolm ertesi sabah, çöpçatan karısından Leydi Lilith ve Leydi Felicity Faircloth'la at sürmeye gideceğini öğrendi. Belli ki Seraphina, geleceğin Haven Düşesi olacak iki adayla tanışma zamanının geldiğini düşünüyordu. Bayan Mary, Gerald'ın sıcak kolları için gittiğinden ve Leydi Emily'nin çorbadan nefret etmesi fazla abartılı bir karakter özelliği olduğundan yalnızca iki aday kalmıştı.

Haven'ın bu kadınlardan biriyle evlenme niyeti yoktu. Aslında karısının dün gecedен sonra yaptığı bu üstünkörü bildiri

ona birden kahvaltı odasına dalıp tüm misafirleri kovmayı düşündürmüştü. Seraphina'yı tekrar elde ederken onu yakınlarda tutmak gibi aptal bir planı hemen iptal etmeliydi.

Haven'ın planları bitmişti. Karısının geri dönmesi için, onu tekrar kazanmak için hazırdı. Lanet olsun ki bunun için onunla yalnız kalması gerekiyordu. Haven'ın zamana, yere ve Sera'yı ona inandıracak dürüstlüğe ihtiyacı vardı. Genç kadını tekrar ona, *onlara* inandırmalıydı.

Ancak bu kadınlar büyük bir engeldi. Doğrusu Sera'yı yeni bir eş istediğine inandırmak için çağırdığı dört kadından ona en çok uyanlar şüphesiz Leydi Lilith ve Leydi Felicity idi. Lilith çok zeki ve komik bir kızdı, üstelik seyahat etmeyi de çok seviyordu. Felicity mükemmel zekâsıyla her akıllı aristokrata düzgün bir eş olabilirdi. Ancak Haven, düzgün bir eş istemiyordu. O, karısını istiyordu; bundan uzun bir zaman önce balkonda tanıştığı andan beri arzuladığı kadını istiyordu. Aslında her şey bu kadar basitti.

Ama Haven, bu kadınlardan kurtulamazdı. Eğer onlardan kurtulmaya kalkarsa tüm entrikalar gün yüzüne çıkacak, çevirdiği çirkin dolap Londra aristokratlarının yarısını öfkeliendirecekti. Ayrıca Sera, onun asıl niyetini, başından beri çok istediği boşanmayı asla kabul etmeyeceğini görüp iyice kinlenecekti.

Ancak Haven geçmişlerinin gelecekleriyle hiçbir ilgisi olmayacağını ona kanıtlamayı başarırsa Sera kısa süre içinde boşanmaktan vazgeçecekti.

Bu yüzden Haven'ın adaylarla at binme notuna verebileceği tek cevap karısının bir şaperon gibi davranmasında ısrarcı olduğunu söylemek olmuştü.

Haven, Sera'nın bunu kabul edeceğini bir an bile düşünmemişti. Hatta gidip onu getirmek zorunda kalacağını düşünmüştü, bu yüzden genç adamın kalbinde beklenti dolu bir çarpma

oldu, Sera'nın ısrarı karşısında direnmemiş olması onu umutlandırmıştı.

Sera saat on bire beş kala güzel, mor renkli binici takımıyla malikânenen çıktı. Kafasında gösterişli bir şapka elinde –Tanrı, Haven'a sabır versin– bir binici kırbacı vardı. Genç adamın soluğu Sera'nın çizdiği güçlü, kendinden emin görünüşle kesilmişti. Sera dün gece olanlar hiç yaşanmamış ya da onu daha da kararlı kılmış gibi kuvvetli duruyordu.

Haven, genç kadının güzel, mavi bakışlarındaki kararlılığı görebiliyordu ve birden Sera'nın amacını fark etti; Sera onu evlendirmek ve bunu olabilecek en kısa sürede yapmak istiyordu.

Haven bu nafile plan karşısında gülmemek için zor durdu.

Sonra içindeki gülme isteği birden yok oldu, kardeşlerinden üçü davet edilmemiş olmalarına rağmen Haven'a doğru yaklaşılmaktaydı. Elbette gelecektlerdi. Seraphina, savaşçı kadınlardan oluşan özel taburuyla baştan ayağı silahlanmıştı. Sadece Eversley Markizi Sophie hamile olduğundan ata binemeyecekti.

Haven bu küçük iyilik için Tanrı'ya şükretti.

Genç adam öfkesini göstermeyi reddedip sırtını kız kardeşlere dönerek Leydi Lilith ve Leydi Felicity'nin atlarına binmelerine yardım etti. Doğrusu hiç de yardıma ihtiyaçları yoktu, ikisinin de harika birer binici oldukları su götürmezdi. O an Haven, bu kadınlarla at binerek geçireceği bir günün eğlenceli olabileceğini düşündü.

Fakat asıl başına gelecek olandan korkuyordu.

Haven misafirlerine yardım ettikten sonra karısına döndü ancak Sera çoktan atına binmişti. Genç kadın, Haven'ın en başarılı kısıraklarından birini seçmişti, Haven bu atı ona özel olarak semerlemişti.

Haven başını kaldırıp Sera'ya baktığında parmakları ona dokunmamak için güç duruyordu. Parmaklarını binici eteğinin altından sokmak ve binici botlarının üzerindeki yumuşak teni bulmak istiyordu. "Amerikalı bekçi köpeğin bugün sana katılmıyor mu?"

Sera bir kaşını havaya kaldırıp Haven'a keskin bir bakış attı. "Bay Calhoun sonsuza kadar Londra'ya döndü. Ve sanıyorum bunu senin ısrarların üzerine yaptı."

Haven çok şaşırılmıştı, bu şaşkınlığın ardından karısının koruması yok olduğu için ani bir ferahlama hissetti. "Aslında benim bu işle hiçbir ilgim yok. Ama Tanrı biliyor pek memnun oldum."

"Seni lanet korkak." Sesily'nin araya girmesiyle herkes ona baktı. "Ne? Korkak işte."

Haven deli baldızını duymazdan gelip atına yönelerek eyerine oturdu. "Şu doğudaki saçma kuleye gidelim bakalım."

Kız kardeşlerden biri duyusuz bir sesle, "İnsanlar bu kelimeyi senin evliliğin için kullanmıyorlar mıydı?" diyerek kırdadı.

Sera ilgisiz bir şekilde, "Endişelenmeyin leydilerim," dedi. "Haven'ın sizinle evlenmeyi, benimle evlenmeye tercih edeceği kesin. Güzel bir koca rolü oynayacağını düşünüyorum."

Malcolm bu kelimelerle birlikte dişlerini sıktı. Sera dün gecenin sonu, o kendini Sera'ya sunduktan, Sera kollarında dağıldıktan sonra nasıl böyle konuşabiliyordu? Genç adam öfkeyle atını öne sürdü, arkasındaki grup onları duymayacağı kadar geri kalmıştı. Haven, kadınları ata binmeye dışarı çıkarmış olmasına rağmen onlardan kurtulmanın bir yolunu bulmuştu.

Yarım saatlik bir gezintiden sonra Haven, malikânenin doğu tarafındaki büyük, taş kulede yavaşladı. Orta çağdan kalma bu kule, birçok kuşak görmüştü. Genç adam atından inip kadın-

ların da saygın atlarından inmesine yardım etti. Ama Sera'ya yine yardımcı olamamıştı, genç kadın atından kendi inip hızla gruptan uzaklaşarak kardeşlerini de sanki ona iple bağlarmışçasına peşinden sürükledi.

Haven'ı, Leydi Lilith ve Leydi Felicity'yle yalnız bırakmıştı. İki kadının yanaklarında ata binmekten hoş bir pembelik oluşmuştu. Sera, Haven onları fark ederse kadınları güzel bulabilme ihtimali olduğunu düşündü. Fakat genç adam karısını izlemekle öyle meşguldü ki diğer kadınları fark edemiyordu. Ama Haven bir canavar değildi, üstelik baldızlarının meydan okuyuşuna cevap verme gibi bir niyeti de yoktu. Genç adam, adaylarını kuleye götürerek içeri girmelerini işaret etti. Kadınlar içeri girdiğinde genç adam, kuleye çıkan dönen taş basamakları gösterdi. "Yukarı çıkmaya üşenmezseniz oradan mülkümün eşsiz manzarasını görebilirsiniz."

Leydi Lilith, basamakları tırmanmaya başlamıştı bile. Leydi Felicity hızla diğer kadının peşinden gitti. Haven da onları takip ediyordu. Hep beraber kulenin tepesine varıp güneşe çıktıklarında iki kadının da ilk işi taş parmaklıklara koşup dört bir yana metrelerce uzanan manzarayı izlemeye başlamak oldu.

Haven kulenin köşesine gidip Sera'yı bulmak için kenardan aşağı baktı, Sera kız kardeşleriyle derin bir sohbetteydi. Genç adam öylece durup neler konuştuklarını duyabilmeyi umarak onları izledi. Bu sırada davetlileri, birbirlerine tüm ayrıntılarıyla manzarayı anlatmakla meşguldü.

Leydi Felicity uzun bir iç çektikten sonra, "Tanrım!" diye haykırdı. "Bu harika bir manzara."

Lilith heyecanlı bir ses tonuyla cevap verdi. "Sence ev parti-sinin en güzel kısmı bu değil mi?"

Haven, "Bu kule 1750'lerde inşa edildi," diyerek araya girdi. Genç adam kendi kendine eğer kadınların konuşmasına dahil

olursa üç kat aşağıdaki karısının özlemini çeken aptal bir oğlan gibi görünmeyeceğini söyledi. “Büyük büyükbabamın sevdiği kadına bir hediyesiymiş.”

Lilith hızla Haven’a döndü. “Yani bu kadının büyük büyü-kanneniz olmadığını mı anlamalıyız?”

Haven keyifsizce gülerek, “Evet,” dedi.

Haven Dükleri aşk evliliği yapmamıştı.

O hariç.

Zaten o da mahvetmişti.

Leydiler mülke bakmak için tekrar döndüler. “Şurada bir yapı var! Orada böyle bir yer olduğunu biliyor muydunuz?”

“Hayır! Göle baksanıza, nasıl da güzel.” Felicity birden durdu. “Yüce Tanrım, ortasında bir heykel mi var? Ne garip! Suyun ortasından yükseliyor! Bu Orion mı, ekselansları?” Genç kadın, Haven’a bakarak bir cevap bekledi.

Malcolm, kadınlar su altındaki salonu işaret eden heykeli Seradan önce keşfettiği için yaşadığı hayal kırıklığını yok sayıp aşağıdaki karısına bakarak cevapladı. “Evet.”

Her zaman peşinden geleceğime yemin etsem yine de kaçarmıydın?

Sera dün gece resmen kaçmıştı, hatta hâlâ kaçıyordu. Aşağıda her an kaçacak gibi, üstelik bunu içten gelerek yapacak gibi duruyordu. Her an güvercine dönüşüp onu sonsuza kadar terk edebilirdi.

Peki ya Sera onu gerçekten istemiyorsa ne olacaktı? Bir daha Sera’ya sahip olamazsa ne yapardı?

Haven dün gecenin sert anılarıyla aklına takılan bu sorulardan nefret etmişti. Sera geçmişte takılı kalmıştı, her şey kaybettikleri çocuğu ve bir türlü başarılı olamadıkları geçmişlerini hatırlatıyordu.

Ama beraber bir gelecek kurabilirlerdi. Haven buna yürekten inanıyordu.

Bir şansları vardı, değil mi?

Tanrım, lütfen bir şansımız olsun...

Sera üç kat alttan, Haven'ın düşüncelerini okur gibi başını kaldırıp yukarı baktı. Haven, kadının bakışlarına cevap verip gözlerinin içine bakarak gözlerinin onda kalması için uğraştı.

Fakat Sera başını çevirdi.

Leydi Felicity, uzaktaki köşkü işaret ederek, "Orada ne var?" diye sordu.

Haven bakışlarını karısından alıp Felicity'nin baktığı yere baktı. "Orası Montcliff Kontluğu'nun yeri."

Felicity başını olumlu anlamda salladı. "O adamı hiç sevmemişim."

Haven münzevi misafirinin açık fikri karşısında kaşlarını havaya kaldırdı. "Aslında çok kişi sevmez."

Lilith, "Çoğu kişi sizi de sevmiyor," diye araya girdi.

Bu dürüst sözler Haven'ı korkutmuştu, genç adam kızlara bakmak için döndü. Lilith'in dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı, Felicity ise gözlerini mutlu bir şaşkınlıkla kocaman açmıştı. Haven ortamın bir süre sessiz kalmasına izin verdikten sonra kafasını eğerek, "Bu doğru," dedi.

Felicity, "Peki neden?" diye sordu.

"Siz grup mu oldunuz?" Kadınlar birbirlerine bakıp sırttıktıklarında Haven onlardan hoşlandığını düşündü. "Şu an bir soruya mı çekiliyorum?"

Lilith, "Sizce de adil bir soru değil mi?" diye sordu. "Alacağımız malın kalitesini bilmemiz gerekir."

"Tabii bu malı almak istersek."

Haven bu tuhaf benzetmeyi duymazdan gelerek ellerini iki yana açtı. “Muhakkak. Buyurun, sorun o zaman.”

Genç adam hiç böyle bir neşe görmemişti. Leydi Lilith elle-
rini keyifle birbirine sürttü.

Felicity, parmaklıkların altındaki alçak taş duvarın üstüne oturup dirseklerini bacaklarına yasladı, bu haliyle yıllardır tanıdığı bir dostunun yanında gibiydi. “Sizin berbat bir koca olduğunuzu söylüyorlar.”

Haven bu şaşırtıcı ifadeyle birlikte çenesini kaldırdı.

“Yüce Tanrım, Felicity.” Lilith bunu alçak ve şaşkınlık dolu bir sesle söylemişti. “Annen bu dediğini duysa seni mahvederdi.”

Felicity gözlerini Malcolmdan çekmeden cevapladı. “Onunla annem evlenmeyecek.”

“Ama biz de evlenmeye karşı çıkmadık,” dedi Lilith, duygusuz bir sesle.

Kimse Felicity Faircloth’un değersiz bir rakip olduğunu söyleyemezdi. Haven parmaklıklara yaslanıp konuşmaya başladığında yaptığı itiraf ağzından onu bile şaşırtacak kolaylıkta çıkmıştı. “Çok iyi bir koca olduğum söylenemez.”

“Sadakatsiz olduğunuzu söylüyorlar.” Haven’ın dudakları uzun, ince bir çizgi halini aldı ancak bu genç, cesur kadını korkutmayı başaramamıştı. Felicity Faircloth konuşmaya devam etti. “Hatta Leydi Eversley’nin sizi balık havuzuna atma sebebi buymuş.”

“Haklılar.” Lilith burnunu kırıştırdı, Haven onu bunun için suçlayamayacağını biliyordu. “Bir kerelik bir şeydi. Öğrendiğime göre Sera...” Genç adam birden durdu. Bu onları hiç ilgilendirmiyordu. “Sinirliydim. Bir daha asla yapmadım.”

Üçlü uzun süre sessiz kaldıktan sonra sessizliği bozan Lilith oldu. “Galiba ona inanıyorum.”

Felicity başını evet anlamında sallayarak, “Tuhaf ama ben de,” diye yanıtladı.

Bu gerçekten şaşırtıcıydı. Keşke Seraphina’yı da buna inandırabilselerdi.

Felicity konuşmaya devam etti. “Size eşinizden neden hoşlandığımı söyleyebilir miyim?”

Haven’ın, karısının özelliklerini duymaya ihtiyacı yoktu. Zaten hepsini çok iyi biliyordu. Genç adam bu özellikleri birçok defa, binlerce kez listelemişti. Fakat yine de duymak istiyordu. Bir başkasıyla Sera hakkında konuşmak ve onu çağırır gibi yakınına çekmek istiyordu. “Seni durdurabileceğimi sanmıyorum, leydim.”

Felicity sırtarak, “Bence de,” dedi. “Sessiz kalmayı bir türlü beceremiyorum. Annemin davetinizi aldığında çok heyecanlanmasının sebebi de bu.”

Haven, “Ben bir dediğimin iki edilmesinden hiç hoşlanmam,” diye cevapladı. “Dükler hep bu şekilde yaşıyor.”

Felicity başını olumlu anlamda salladı. “Çok güzel, o zaman size söyleyeceğim. Seraphina’nın ne istediğini bilmesinden ve bunu elde etmek için hiç korkmamasından çok hoşlandım. Kesinlikle ahlaka aykırı olsa bile.”

Evet, boşanmak kesinlikle ahlaka aykırıydı. Haven başını aşağı yukarı sallayarak, “O hep böyle bir kadın oldu,” dedi.

“Kadınlar her zaman istediklerini elde edemez.” Felicity’nin sesinde efkârlı bir ton vardı. “İstedüğimizin peşinde koşarken çok fazla yargılanırız.”

Bu kelimeler Haven’ın içini ürpertmişti. Çünkü bunu kendisi de yapmıştı. Sera istediği şeyin peşinden koştuğu için onu cezalandırmıştı. Şimdi de kendi peşinden koşmaması yüzünden cezalandırıyordu.

Lilith, “Seraphina sizin peşinizden geldi mi?” diye sordu.

“Evet.” Haven bu kelimeyle birlikte hissettiği yumrudan ve boğazındaki düğümden nefret etmişti.

“Sizi gafil avladığı söyleniyor. Sizin için Kandırılmış Haven diyorlar.”

Bu kadınlarda korkudan eser yoktu, Haven onlara hayran kalmadan edememişti. “Evet, öyle diyorlar.”

“Ama bunu unvanınız için yapmış olamaz,” dedi Felicity. “Yoksa kalıp unvanınızın havasını atmaz mıydı?”

Haven bu soruyu kendine kaç kez sormuştu?

Lilith, “Ama peşinizden bu kadar koşmuş olsa da artık sizden hoşlanıyor gibi görünmüyor, ekselansları,” diye ekledi.

“Evet, hoşlanmıyor,” dedi Haven. “Bunu herkes fark edebilir.”

Felicity sessiz bir şekilde, “Sera hakkında hoşlandığım bir şey daha,” dedi. “Onu istemediğiniz belli olduğunda kalmaması çok hoşuma gitti.”

Ama Haven onu çok istemişti.

Hâlâ da istiyordu.

Fakat bunu Sera’ya söylememişti. Bunun yerine ondan tutkusu ve kendi ayaklarının üstünde durduğu için utanmıştı. Sera’nın istediklerine –Haven’ın ondan esirgediği, ikisinden de esirgediği şeylere– ulaşmak için bu kadar uğraşılıyor olması onu utandırmıştı. “Seraphina’nın kendini biliyor olması, kendine inanması, kendi değerinden daha azının verilmesine karşı çıkması çok hoşuma gidiyor,” diye ekledi Felicity. “Onun gibi olmayı çok isterim.”

Lilith ilgisiz bir sesle, “O zaman belki de Haven Dükü’yle evlenmelisin,” diye cevapladı. “Geçmişe bakarsak konu karısının hedeflerine ulaşması olduğunda asla yardımcı olmayan bir

erkek.” Bu kelimelerin Haven için hiçbir anlamı yoktu. Ancak kadınlar sinir bozucu bir şekilde konuşmaya devam ediyorlardı. Felicity düşünceli bir şekilde homurdandı. “Hımmm. Asıl konu bu olabilir.”

Tanrım. Haven neden iki bekâr kadından yıllar önce görmesi gerekenlerin dersini alıyordu?

“Ama bu *diğer* sorundan önce olmuş.” Mal, Lilith’in bu söylediğiyle aralarına dönmüştü.

“Diğer sorun neymiş?” Bu soru, Haven’ın niyet ettiğinden daha şiddetli olmuştu.

Kadınlar, Haven orada değilmiş gibi devam ettiler. Genç adamın kişisel kusurlarıyla ilgili değil de malikâne ya da hava hakkında konuşur gibiydiler. “Ah bu, gün gibi ortada.”

Haven tekrar, “Neymiş o?” diye sordu.

Lilith, Haven’a dönüp uzun bir süre onu inceledi. “Tüm senaryo böylesine olağanüstü bir şekilde uç noktadayken bu uygunsuz sorunun cevabını kendiniz bulmayı isteyebilirsiniz diye düşünüyorum?”

Haven suratındaki şaşkın ifadeye engel olamamıştı. “Sence bu soru konuşmamızın geri kalanından daha mı uygunsuz?”

İki leydi de gülerken Lilith dayanamayarak, “Aslında değil,” dedi. Haven, kadının uygun kelimeleri bulması için bekledi. “Yeni bir eş istiyor musunuz?”

İşte, Haven’ın tüm bu fiyaskodan kurtulması için bir fırsat doğmuştu. “Aslında istemiyorum.”

Lilith başını olumlu anlamda sallayarak Felicity’ye baktı. “O zaman her şey bu kadarmış.”

“Kesinlikle.” Felicity oturduğu duvardan aşağı atlayarak, “Çok teşekkür ederiz, ekselansları,” dedi. “Gerçekten çok güzel bir kule. Daha önce hiç bu kadar güzelini görmemişim.”

Lilith kibar bir şekilde söze karışarak, “Tabii mülkünüz de öyle,” dedi. “Özellikle gölün ortasındaki Orion heykeli muhteşem bir şey.”

Haven çok şaşırılmıştı, aynı zamanda içinde küçücük bir umut bile kalmadığını hissetti. Dünyadaki tüm kadınlar böyle can sıkıcı mıydı? Yoksa bu, onun iletişime geçtiği kadınlar için mi geçerliydi?

Haven oldukça hevesli bir ses tonuyla, “Gidiyor musunuz?” diye sordu.

“Evet.” Felicity hızlı bir reverans yaparak, “Anlayacağınıza eminim,” dedi.

Haven, “Doğrusu anlayamadım,” diye cevapladı. “Daha önce hiç bu kadar dürüst konuşmak isteyen bir kadınla tanışmamıştım.”

Lilith sırtarak, “Belki de daha fazla kadınla tanışmalısınız,” dedi. “Biz çok da sıra dışı kadınlar değiliz.”

“Özellikle de söz konusu burası olduğunda,” dedi Felicity. “Bu malikânede sizinle dürüst konuşmaktan çekinmeyecek beş kadın daha var, ekselansları. Üstelik yine dürüst olup Gerald’ını bulmaya giden Bayan Mary Mayhew’u saymıyorum bile.”

Lilith gülümseyerek sordu. “Şu Gerald nasıl bir adam acaba?”

Kadınlar Haven’ı yok sayarak mutlu bir sohbet eşliğinde eteklerini taş zemine yavaşça sürerek merdivenlere yöneldiler. “Bekleyin.” Haven, kadınların arkasından seslenirken tüm öğleden sonrası ellerinden alınmış gibi hissediyordu.

Kadınlar arkalarını döndüler. “Endişelenmenize gerek yok, ekselansları,” dedi Lilith. “Biz kendimiz gidebiliriz. Siz burada kalın ve istekli bir talip rolü yapmaması gereken erkekler ne yapıyorsa onu yapın.”

“Diğer sorun neymiş, onu söylemediniz.” Kadınlar birbirinden oldukça farklı olan suratlarındaki birbirine eş, meraklı gülümsemelerle arkalarına dönmüşlerdi bile. Haven daha açıklayıcı olma amacıyla, “Şu gün gibi açık olan sorun neymiş?” diye tekrarladı.

“Ah,” dedi Lilith.

Felicity, “Hımm,” diye ekledi.

“Leydiler.” Bu kelime Haven’ın ağzından niyet ettiğinden daha tehditkâr bir şekilde çıkmıştı. “Korkunç bir koca olmam gibi bir şey olduğunu düşünüyorum, doğru muyum?”

Lilith düşünceli bir şekilde, “Doğrusu gerçekten korkunç bir eş olup olmayacağınızdan emin değilim.”

Felicity hızla cevapladı. “Ah, hayır. Bence olmaz. Demek istediğim, Sera’yı ne kadar çok sevdiğini fark ederse olmaz.”

Bu, Haven’ı utandırmalıydı. Genç adam hızla korumaya geçmeliydi. Ama Felicity’nin söyledikleri rahatlmasına sebep olmuştu. Kendi kendine *nihayet* dedi. *Nihayet biri bunu fark etti*. Biri bu gerçeğe sonunda inanmıştı. Hatta iki kişi. “Onu ne kadar çok sevdiğimin zaten farkındayım. Hem de yıllardır.” Ve nihayet iki kişi bu sözlerini işitmişti.

Kadınlar suratlarındaki aşikâr yargıyla önce birbirlerine, sonra Haven’a baktılar. Onun bir embesil olduğunu düşünüyorlardı. “O zaman bunu ona söylemelisiniz.”

Haven birden öfkelenmişti. Gerçekten bunu yapmayı istemediğini mi düşünüyorlardı? Bu kadar basit olduğuna mı inanmışlardı?

Kadınların arkasında bir renk, koyu güzel bir mor göründü.
Sera.

Lanet olsun, bunun bir şeyleri değiştireceğini düşünüyorsa bunu şimdi yapmalıydı.

Haven birden donakaldı. *Bu bir şeyleri değiştirir miydi?*

Genç adam, Sera gözlerinde ilgili, suratında meraklı bir ifadeyle girişten içeri adım attığında kalbinin hızlanmaya başladığını hissetti. “Gerçekten çok güzel bir kule.”

Haven bunu şimdi yapacaktı. Burada, atasının çok sevdiği bir kadın için inşa ettiği bu yerde. Bu kadınların önünde yapacak, bu aptal planı şuracıkta sonlandıracaktı. Daha bu sabah kendine planlarının bittiğini söylememiş miydi?

Hissettiği farkındalık, mutluluk, heyecan ve arzu Haven’i konuşamaz kılmıştı. Genç adam çok hevesli bir okul çocuğu gibiydi. “Şimdi yapacağım.”

Haven, Lilith ve Felicity’nin gözlerinde oluşan ani şaşkınlığı ve aşikâr şüpheyi görmemişti. O an girişten içeri adım atıp ilgili bir şekilde sohbete karışan karısını izlemekle meşguldü.

Genç adam, Lilith’in kafasını iki yana salladığını göremiyordu.

Felicity’nin bir şeyler söylemek için ağzını açtığını ya da Sera, “Ne yapacaksın?” diye sorduğunda alnını kırıştırdığını da fark etmemişti.

Eğer bunları görmüş olsaydı, o an ona tüm dünyanın önünde haykırırımış gibi hissettiren sözleri dile getirmeyebilirdi.

Karısının gözlerine bakıp olacakları düşünmeden, dünyanın en normal şeyini yapıyormuşçasına bir itirafta bulunmayabilirdi. “Seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyeceğim.”

21. BÖLÜM

DOĞRU FLÖRT: MANTIKLI LEYDİLERDEN AŞK DERSİ

Dürüst olmak gerekirse Haven'ın yaptığı hatayı fark etmesi çok sürmemişti.

Şaşırtıcı olacak ama hatasını, Sera hızla arkasını dönüp basamaklara, geldiği yöne doğru gittiğinde fark etmemişti.

Leydi Lilith küçük bir iniltiyle, “Ah, hayır,” dediğinde de fark etmemişti.

Hatta hatasını Leydi Felicity Faircloth dürüst bir şekilde, “Bu kötü oldu,” dediğinde de anlamamıştı.

Genç adam hatasını, kendi kulağına bile yabancı gelen kelimeleri söylediği an anlamıştı. O an bunları daha önce hiç söylemediğini fark etmişti. Elbette kendi kendine binlerce kez söylemiş, geceleri geç saatlerde Sera'ya hasret duyduğu vakitlerde aynı şeyi binlerce kez tekrar etmişti.

Fakat bunu hiçbir zaman Sera'nın yüzüne söylememişti.

Şimdi, Sera'nın peşinden Highley'nin doğu tarafındaki çayırılarına giderken Lilith ve Felicity'nin önünde söyledikleri

için büyük bir pişmanlık duyuyordu. Sesily de birkaç metre ileride olduğundan söylenenleri duymuştu, hatta Sera hızla merdivenlerden inerken onu az kalsın devirecekti. Haven, karısının peşinden koşarken Seleste kendini kulenin duvarına yapıştırmıştı. Seline yüksek bir sesle, “Ah Haven!” dedi. “Yine ne haltlar yedin?” O sırada Sera’nın sertçe eyerine atladığı işitildi. Genç kadın güçlü bir şekilde “*Deh!*” diye bağırdıktan sonra atını sürüp uzaklaşmaya başladı.

“*Lanet olsun, Sera!*” Malcolm karısının arkasından bağıırıyordu. “Bekle!”

Sera elbette beklememişti, Haven hızla atma yöneldiğinde birden iki omzunun arasına kare şeklinde bir şeyin çarptığını hissetti. Genç adam baldızına döndüğünde onu doğrulmuş bir halde, elinde tuttuğu bir taşın ağırlığını tartarken gördü.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Bana kaya mı attın?”

Seline aralarındaki uzaklığı hesaplar gibiydi. “Buna *kaya* der miydin, bilemiyorum.”

“Daha çok bir taş!” Sesily Talbot, kulenin tepesinden bağıırırken parmaklıkların ardından şapkalı üç kafa daha uzanıyordu.

“Çakıl taşı bile sayılmaz.” Birden kulenin girişinde beliren Seleste, ellerini savaşa hazır bir Amazon gibi iki yanma koymuştu.

Haven silahlanmış baldızına bakarak başını iki yana salladı. “Birine kaya atmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsundur.”

Seline elindeki taşı havaya atıp tuttu. “Benim için değil. Ben iyi bir nişancıyım.”

Haven başını tekrar iki yana salladı. “Sen delisin.”

“Hayır, ben sadık bir insanım. Hani senin hiçbir zaman olmadığın türden.”

Haven boğazında içgüdüsel bir inkâr hissederken Clare Kontesi durduğu yerden seslendi. “Kesinlikle doğru! Bu sefer onu kafasından vur!”

Haven ellerini iki yana açarak Seline’e baktı, doğrusu bunu gerçekten yapacak mıydı merak ediyordu. “Siz hepiniz delirmişsiniz. Ben ablanızın peşinden gidiyorum.”

“Hayır, gitmiyorsun.” Seleste gelip silahlı kız kardeşinin yanında durdu. “Bana Sera’yı epey mutsuz ediyormuşsun gibi geldi. Onu öyle mutsuz ediyorsun ki seni görmek bile istemiyor.”

“Haven onu sevdiğini söyledi.” Yukarıdan bağırان Sesily’nin ses tonu evdeki borularda fare bulmuş biri kadar güçlüydü.

Diğer kadınlar suratlarını ekşitti. Seline, “Bunun için bir taş daha hak ediyorsun,” dedi. “Ve ablamızı geri kazanmaya çalışırken oynadığın dört kadın için de.”

Leydi Lilith, aşağıdan, “Sorun değil, düküm!” diye seslendi.

“Elbette sorun!” dedi Sesily. “Uzun süredir bir eş arıyordunuz! Ve ikiniz de Haven tarafından yok sayıldınız.”

Seleste hızla araya girdi. “Ki bu da dünyanın en kötü şeyi değil. Çünkü o gerçekten korkunç biri.”

Seline, “Ve kafasına bir taş daha yemek üzere,” diye ekledi.

Malcolm dişlerini sıktı. “Ablanızı seviyorum. Belki bunu söylememeliydim, ama Tanrı biliyor ya... Neden söylemeyecekmişim? Gerçek bu. Ve siz cadaloz kızların bunu ona düzgün bir şekilde söylememi engellemesine izin verirsem Tanrı beni kahretsin.”

“Hah! Bunun benim kazandığım anlamına geldiğini biliyorsunuz, değil mi?” Sesily böbürlenerek kule duvarından aşağı eğildi. Malcolm, o an Sesily’nin duvardan fazla sarktığını fark etti ancak kendinde ona dikkatli olmasını söyleyecek enerjiyi ve isteği bulamadı.

“Biliyoruz, Sesily.”

Genç kadın, “Her biri için on pound!” diye bağırdı. “Sophie çok öfkelenecek.”

Felicity, “Ortada bir bahis mi vardı?” diye sordu.

“Elbette! Her zaman olur. Siz bizi bir de sezon açılınca görmelisiniz!” Sesily bir an durduktan sonra Lilith ve Felicity’ye döndü. “Zaten kısa süre içinde göreceksiniz! Bahis defterimiz White’s ile yarışır! Üstelik çok daha ilginçtir.”

“Beni karımdan uzak tutarken arkadaş ve para sahibi olmana çok sevindim ama buna şimdi bir son veriyorum.” Haven, Seline’e baktı. “Umarım ablanı almaya giderken kafamdan vurup beni bayıltmazsın. Sana bu konuda güveniyorum.”

Seline, “Böyle bir şey yapmam,” dedi. “Çünkü sen *almak* kelimesini kullandığın için seni kendi bayıltacaktır. Sesily ne kadar kazanırsa kazansın fark etmez, Sera seni istemiyor.” Se-leste’nin kelimeleri oldukça soğuk ve duygusuzdu, tüm gerçekleri gözler önüne seren bu kelimeler büyük bir huzursuzluk sebebiydi. “Her şeyi yıllar önce mahvettin. Sera seni her şeyden çok isterken sen onu reddetmekle her şeyi bitirmiş oldun.”

Haven duydukları karşısında olduğu yerde kaldı. “Ben onu asla reddetmedim.”

Sesily yukarıdan, “Ah, öyle mi?” diye seslendi. “Senin geldiğin tüm öğle yemeklerini ve çayları kaçırmış olmalıyız.”

Seleste araya girip, “Onu babamdan isteyişini de,” dedi.

Sesily, “İlişkinizi herkese ilan ettiğiniz zamanı da,” diye ekledi. “Ayrıca artık oyuncağından utandığını düşünüyoruz.”

Haven’ın kulakları uğuldamaya başlamıştı. “Sera hiçbir zaman benim oyuncağım olmadı.” demesine rağmen Sera’nın kelimeleri kulaklarında yankılanıyordu. *Beni istemiyorsun ama*

bana başkasının sahip olmasını da izin vermiyorsun. Başından beri başkasına ait olmamı istemedin.

Tanrım. Haven ne yapmıştı?

Genç adam, karısının kız kardeşlerine baktı. “Ben onu sadece çok sevdim.”

“Ama onu her şeyiyle sevmedin,” dedi Seleste.

Seline, “Yeteri kadar sevemedin,” diye ekledi.

Başka bir zaman olsaydı Malcolm bu konu hakkında tartışabilir, öfkesine ve hayal kırıklığına yenik düşmeye izin verebilirdi. Ama o an tek yapabildiği bir kız kardeşten diğerine bakıp sonra yine baştakine dönmek oldu. “Ben onu seviyorum. Onu her şeyiyle seviyorum. Düşes ya da Güvercin fark etmez. Siz cadalozlar varken de seviyorum, olmasanız da seviyorum.”

Seline uzun ve huzursuz saniyeler boyunca Haven’ı izledikten sonra elindeki taşı yere fırlattı. “Buyur madem, git onu ikna et.”

Malcolm bu kelimelerdeki imayı anlamıştı. Seline, Sera’yı herhangi bir konuda ikna edebileceğine inanmıyordu.

Genç adam yine de atına binip büyük bir süratle uzaklaştı. Kalbi, Sera’nın gittiği yönü fark ettiğinde hızla çarpmaya başlamıştı. Sera her şeyi öğrenmeden önce onu yakalamalıydı...

Sera atından inmiş, arazinin kuzey köşesinin ortasını işaret eden küçük, yuvarlak ağaçlara doğru ilerliyordu. Haven atıyla ilerlerken rüzgârda Sera’nın ismini haykırdı. Genç kadın, Haven’ı gördüğünde omuzlarını kaldırıp omurgasını dikleştirdi. Ardından durup Haven’ın yanına varmasını bekledi. Yemyeşil çimlerin ortasında hiç hareket etmemesine rağmen yaz rüzgârı eteklerini yavaş, sakın hareketlerle uçuşturuyordu.

Haven’ın atı dörtnala Sera’nın yanma vardığında genç kadın hiç hareket etmeden o mükemmel duruşunu sergilemeye

devam etti. Sera kocaman bir at üzerine gelmiyormuşçasına sakindi. Haven içini saran ani korkuyla dizginleri çekti, Sera onu düşünce gücüyle durdurmuş gibi birkaç metre ötesinde atı durdu.

Haven, at henüz durmadan eyerinden aşağı atladı. Genç adam şapkasının başından yuvarlanmasını hiç umursamadan Sera'yla arasındaki mesafeyi kapattı. Bir an önce ona ulaşip dokunmak –lanet olsun ki– onu sevmek istiyordu.

Haven bir tilkinin ardındaki av köpeği gibiydi; Sera'nın kaçıp gizlenmesini bekliyordu.

Fakat Sera kaçmamış, üzerine gelmesine izin vermişti. O an Haven, bu hikâyedeki tilki olabileceğini fark etti.

Çünkü Sera'ya uzandığında, parmakları ona uzanıp kafasının arkasını tuttuğunda genç kadın suratını Haven'inkine kaldırıp elini uzattı. O da adamı tutmuştu. Yüce Tanrım, Haven'ın dudakları Sera'ninkilerdeydi. Genç kadın bu dokunuşların eşlik ettiği, soluksuz, uzun, muhteşem öpücükle resmen onun olmuştu.

Haven artık durması gerektiğini düşünsene de bunu yapmadı. Durmalıydı. Çünkü Sera'yı öpmek için yanlış yer ve yanlış zamandı. Sera ondan kaçmış ve o peşinden gitmişken, tek yapmaları gereken şey konuşmakken onu öpmemeliydi.

Artık bir şeyleri çözme vaktiydi.

Sera kendini gerçi çekip Haven'ın dudaklarına ismini fısıldayacak kadar uzaklaştı. Genç kadının hafif ve kısık bir sesle, "*Malcolm,*" demesi Haven'ı mahvetmeye, kıskırtmaya ve ona tekrar uzanmasına sebep olmaya yetmişti. Bu seferki anlık bir şeydi. Sera'nın dudaklarının tadına bir kez daha bakıp ona tekrar dokunarak, varlığını hissederek gücünü toplamıştı.

Haven bu kadar güçlü hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Sera, onu iterek kendinden uzaklaştırdı, genç kadının yanakları pembeleşmiş, dudakları Haven'ın dudakları yüzünden kıpkırmızı olmuştu. Aralarındaki mesafeyi açarak başını iki yana salladı. Haven o kelimeleri söylemek için ağzını açtı. Bu kelimeleri bir kez de olsa Sera'yla baş başayken söyleyecekti. *Hemen şuracıkta...*

Sera, Haven'ın ilk kelimesini söylemesine şans vermemişti. Doğrusu ikinci kelimesini söyletmeye de pek niyeti yoktu. Genç kadın çenesini kaldırarak söze girdi. “Ne? Dizlerimin üzerine çöküp bana aşkını ilan etme alçakgönüllülüğünü gösterdiğin için sana teşekkür mü etmeliyim?”

Haven ağzı açık bir halde donakalmıştı, ne diyeceğini bilemiyordu. Sera'yla konuşurken hiçbir zaman doğru kelimeleri bulamıyor gibiydi. Söylediği şeyler genelde yalan olurdu, doğruları söylediğinde ise hiçbir zaman yeterli olmuyorlardı.

Sera, “Ya da ne?” diye üsteledi. “Kendi duygularımı açıklamamı mı bekliyorsun?”

“Bu hiç fena olmazdı. Sanırım birkaç saniye önce öpücüğünün bunu çoktan kanıtladığını da hatırlatmalıyım.”

“Öpücükler asla zaafımız olmamıştır.”

Haven, “O zaman zaafımız ne?” diye üsteledi. Bunu yapmaması gerektiğini bilse de yapmak zorunda olduğunun farkındaydı. “Söylesene zaafımız neydi?”

“Ne değildi ki?” Sera kollarını iki yana açtı. “Dürüstlük? Güven?” Bu kelimeler, Haven'ın yüreğini kor gibi yakıyor, içini acıtıyordu. Sera, adamın üstüne gitmeye devam etti. “Onları buraya ne zaman davet ettin?” Haven'ın tereddütü sayesinde gerçeği anlamış olsa da ısrarla üsteliyordu. “Ne zaman, Malcolm?”

“Sen parlamentoya geldiğin gün.”

Sera başka yöne, uzaklarda bir yalan gibi yükselen malikâneye doğru baktı. “Hiçbir zaman boşanmayı kabul etmeyecektin, değil mi?”

Elbette etmeyecekti. Haven, onu tüm dünyada aramıştı. Hayatında hiç Sera’nın parlamentoya girip ortalığı ateşe verdiği günkü kadar heyecanlanmamıştı. Sera, onundu. “Evet.”

“Neden yalan söyledin? Bana, o kadınlara, ailelerine neden yalan söyledin?” Haven yanıt veremedi. Sera devam etti. “Bu bir ceza mıydı?”

“Hayır.”

Sera, “Elbette öyleydi,” dedi. “Yine sen kedi, ben fare oldum. Tek yaptığın benimle oynamak.”

“Hayır.” Haven, Sera’ya yaklaşarak tek kolunu onu yakalayabilecekmiş gibi uzattı.

Sera, adamın dokunuşundan irkilerek geriledi. Kendini ondan koruyabilirmiş gibi kollarını kendi beline sarmıştı. Sanki kendini ondan korumak zorundaymış gibi... Malcolm elini yanmış gibi geri çekerek indirdi, Sera’nın izin vermediği hiçbir şeyi yapmak istemiyordu. Sonra her şeyi değiştirebilecek o basit ama kusursuz kelimeleri bulmaya çalıştı.

Elbette aralarındaki hiçbir şey, hiçbir zaman basit olmamıştı.

“Sana nasıl hissettiğimi söyleyeyim mi, Malcolm?” Haven, beklerken Sera konuşmaya devam etti. “Öfkeli hissediyorum. İhanete uğramış hissediyorum. Yalana maruz kalmış, kandırılmış hissediyorum. Bu duyguları iyi bilirsin, değil mi? Sen bu duyguları bana yeteri kadar kustun.”

Haven, genç kadına doğru bir adım attı. “Artık böyle bir şey yapmıyorum.”

Sera elini kaldırarak kendini Haven’dan korumaya devam etti. “Sanırım bu ironik, değil mi? İşte buradayız, tam da baş-

ladığımız yerdeyiz. Birimiz istemediğimiz bir evliliğin içinde tıklıp kalmış.” Bu doğru değildi. Gerçekten değildi. Olamazdı. Fakat Sera devam etti, o devam ettikçe geçmişleri birer sivriri ok gibi üstlerine geliyordu. “Ancak bu sefer benim dürüstlüğümü sorgulayacak kişi sen değilsin, bu sefer işler tersine döndü.”

“Daha ne kadar dürüst olabilirim?” Haven’ın öfkesi sesinden belli oluyordu. “Seni seviyorum.”

Sera gözlerini kapatıp uzaklara baktı. “Demek sen de beni seviyordun.”

Haven, “Evet,” diye itiraf etti. “Seni başından beri sevdim ve sen buna hiç inanmadın.”

“Peki ne zaman? Beni kaçak öpücüklere boğup Londra’nın ayakları altına almakla tehdit ederken de seviyor muydun?”

Haven boğazının düğümlendiğini hissetti. “Evet.”

“Benimle burada, Highley’de sevişirken?”

“Evet... Sera...”

“Peki, seni zorladığımda?”

Haven o zamanlar çok öfkeliydi. Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Gerçekten değiştirmemişti. “Evet.”

“O zaman bana inanmadın, seni sevdiğime inanmadın. Kız kardeşlerim ve kendim için korktuğuma inanmadın. Yaptığımız her şey çok mahremdi. Ama sevmiştim. Aynı şeyleri göz önünde yaşayabilseydik ne olurdu sanki?” Sera başını iki yana salladı. “Yaptığım şeyin her saniyesi için pişmanlık duydum. Sana bir keresinde fırsatım olsa tekrar yapacağımı söylemiştim ya, asla yapmazdım. Hayatımda geri alabileceğim tek bir gün olsa bu, Highley’deki o gün olurdu.” Sera uzaklara, atlara, çayıra ve bitmek üzere olan yazda mükemmel bir şekilde parlayan malikâneye baktı. “Çok pişmanım.”

Haven başını olumlu anlamda sallayarak, “Biliyorum,” dedi.

Sera bakışlarını tekrar Haven’a çevirip net, dürüst bakışlarla ona baktı. “O zamanlar kendime bunu kız kardeşlerim için yaptığımı söylemiştim. Delirmemek için böyle söylüyordum. Ama bunu kendim için de yapmıştım. Evet, kesinlikle kendim için yapmıştım. Çünkü seni çok seviyordum ve başka şekilde sana sahip olamamaktan korkmuştum.”

“Aslında olurdun.” Haven, tekrar Sera’ya uzanarak parmaklarını yavaşça kollarından aşağı indirip ellerini avuçlarının içine aldı. “Sen benim hayal bile edemeyeceğim bir kadındın. Bu aşkı avuçlarımda tutarken bile hayatımın büyük bir bölümünü böylesine bir aşkın mümkün olamayacağına inanmakla geçirdim. Bu aşkın her bir hücresi sadece benim olsun istiyordum ve beni bitiren şey bu açgözlülük oldu.” Haven başını iki yana salladı. “Seni seviyordum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim.”

Sera tekrar uzaklara, ötedeki çayırları hışırdatan yaz rüzgârına baktı. “O zaman demek ki aşk yeterli değil.”

Haven bu kelimelerden nefret etmişti, çünkü Sera’nın nereye yöneldiğini görebiliyordu. Asla durmayacak olan, hızla çekip gidecek bir araba... “Hayır, yeterli.”

Sera homurdanarak küçük, keyifsiz bir kahkaha attıktan sonra uzakta görünen malikâneye baktı. “Değil. Beni hâlâ gerçeği görece kadar iyi tanımıyorsun, Mal. Sen hâlâ bin yıl önceki kızı görüyorsun. Seni, aşkını kazanabilecek kadar sevdiğine inanan o kızı, seni onu affetmeye ikna edebileceğini düşünen o kızı...”

Haven, “Ben seni affettim,” diye cevapladı.

“Hayır, sen beni cezalandırdın. Seni tuzağa düşürdüğüm için beni cezalandırdın. Ve seni aşk için tuzağa düşürdüğüme bir kez olsun inanmadın. Lanet olsun ki tuzağı, boynuma bir boyunduruk gibi geçirilen o pis unvanın için kurmadığıma

inanmadın.” Bu lanetler, Sera’nın onsuz yaşadığı hayatı ve özgür olduğu yılları kanıtlarken Haven’in içini paramparça etmişti. “Beni özgür bırakmayı reddettin. Sana gelip özgürlük ve gelecek teklif ettiğimde kabul etmedin. Dizlerimin üstüne çöküp *bunun için yalvardığımda* bile beni reddettin.”

Haven’ın yaptığı tüm şeyler düşünüldüğünde, en çok utan-
dığı şey buydu.

“Tabii bunlar sen cezalarının en çirkinini vermeden önceydi.”

Haven o an için kendini asla affetmeyecekti, karısından intikam almak için başka bir kadını kullanmıştı. “Bu yaptığımı geri alamam. Ama sadece bil ki...”

Sera, Haven’in sözünü keserek, “Biliyorum,” dedi. “Öfkeliydin.”

“Öfkeden de fazlası.” Haven, kendini açıklamaya çalışarak Sera’ya uzandı. Genç kadın gerileyerek ağaçlara yaklaştığında Haven olduğu yerde kaldı. Eğer ona dokunmasını istemiyorsa dokunmayacaktı. “Mahvolmuştum. Bana... Tanrım Sera. Baba olmam gerekirdi.”

Sera başını iki yana salladı. “Sen onu istemedin.”

Bu kelimeler Haven’in nefesini kesmişti. “Ben hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim.”

“Söyledin!” Bu suçlama peşinden ağır bir ıstırap getirmişti. “Benimle bir hayat geçirmek istemediğini söyledin. Bir aile istemediğini, çocuk istemediğini söyledin.”

“Hata ettim. Çok sinirliydim ve hata ettim.” Haven bu düşünceleri hızla düzeltmek istedi. “O hayatı çok istedim. O çocuğu çok istedim.”

Tanrım, birbirlerini nasıl da mahvetmişlerdi.

Haven üstelemeye devam etti. “O çocuğu çok istedim, seni çok istedim. Ama çok öfkeliydim, çok korkmuştum, gerçeği

göremeyecek kadar sabırsızdım. Hayatımda hiçbir zaman birine o günkü kadar zarar vermek istemedim. Bunun, aramızdaki her şeyin bir yalan olduğunu düşünmüştüm.”

Sera başını aşağı yukarı sallayarak, “Değildi,” dedi.

“Evet, değildi.”

“Kızımız da değildi.”

“Evet, değildi.” Haven elini saçlarında gezdirdi, Sera’ya dokunmamak için yapabildiği tek şey buydu. “Sera her şeyi geri alabilecek olsaydım...”

Sera başını hayır anlamında salladı. “Sus. Artık hiçbir şeyi geri alamazsın, alabilsen bile... Tekrar birlikte olsak bile bir şey bizi yine ayırır, anlıyorsun değil mi?”

Hayır, anlamıyordu. Lanet olsun...

Sera, “Asıl sorun da bu,” diye devam etti. “Seni öpmeyi hiçbir zaman istememezlik yapmadım, Mal. Dokunuşlarına karşı hiçbir zaman isteksiz olmadım. Ama bunlar asla yeterli olmadı.”

Haven, Sera’ya gerçekleri anlatmak için neden bu anı seçtiğini hiç anlamayacaktı, fakat birden her şeyi anlatmaya başlamıştı. “Ben Boston’a geldim.”

Bu kelimeler öyle şaşırtıcıydı ki Sera, kelimelerin fiziksel gücüyle arkaya doğru yürüdü. “Ne?”

“Peşinden geldim.”

Sera başını iki yana salladı. “Ne zaman?”

“Hemen.” Haven bunu utanırmış gibi hızlı ve yarım yamalak söylemişti. “Gittiğin gün, hemen peşinden geldim. Ama sen arkada hiçbir iz bırakmamıştın.”

Sera bunu kabul etmese de Haven doğru olduğunu biliyordu. Sera Londra’ya dönmemiş, kız kardeşlerine bir hoşça kal bile dememişti. “Bristol’a gittim.”

Haven başını olumlu anlamda salladı. “Sonra da Amerika’ya.”

“Madem biliyordun...” Sera’nın yanıtında şaşkınlık ve tereddüt vardı. “Madem Boston’a geldin... Neden beni bulmadın?”

“Buldum, kahretsin buldum...” Haven uzaklara baktı, boğazı hayal kırıklığı, öfke ve yılların pişmanlığıyla titriyordu. “Seni buldum. Seni bulmam tam bir yıl sürdü. Önce Avrupa’dan başladım. Aylarca delice önerilerin peşinden gittim. Çoğu da o cadaloz kız kardeşlerinin önerileriydi, herkes başka bir yerde olabileceğini söyledi. Tüm Avrupa’yı dolaştım, tekrar başa döndüm, geri geldim. Londra’ya geldiğimde perişan haldeydim, çok yorgundum. Sonra Boston’daki güzel İngiliz kadınının hikâyesini duydum. Bir şarkıcıymış. *Güvercin...*”

Sera’nın dudakları aralandığında Haven, genç kadının ne kadar şaşırdığını fark etmişti. Amerikalı’nın, onun gelişini gizlediği bir kez daha doğrulanmıştı.

“O lanet gemiye bilet almadan önce Güvercin’in sen olduğunu biliyordum. Kendimi aptal yerine düşürüp seni bulmak için Calhoun’un gürültülü tavernasına girdiğimde, içeri girer girmez sen olduğunu anladım. Kahretsin, *seni duymuştum*. Şarkını duyar duymaz seni tanıdım. Benden kaçtığın, hayatımızdan kaçtığın için öyle büyük bir hayal kırıklığı hissediyordum ki Güvercin’in sen olmadığını söylediklerinde onlara inandım. İnandım işte.” Haven tekrar uzaklara baktı. “Aslında benimkisi hayal kırıklığı değildi. Korkuydu. Dönmeme ihtimalinin, istemiyor olabileceğinin korkusu. Şu anki halimizin korkusu...”

Sera bir sürelik sessizliğin ardından, “Caleb, senin kim olduğunu biliyor muydu?” diye sordu.

“Seni aradığımı biliyordu. Seni benden sakladı...” Haven karanlıkta bir ışık gibi aydınlanan anıyı anımsayarak ekledi. “Üstelik ben burnunu kırdıktan sonra da devam etti.”

Sera'nın gözleri kocaman açıldı. “*Kibar çocuk sendin.*”

“O herif sana hiç söylememiş.”

“Evet.” Sera başını iki yana salladı. Haven, genç kadının gözlerindeki şoku görebiliyordu. Sera yumuşak bir sesle, “Sen olduğunu hiç anlamadım,” diye ekledi. “Benim... hayranlarım vardı. Bir parolamız vardı.” Genç kadın düşüncelere dalmış bir halde sustu. “Adamlar ilgilerini... Çok abarttığında sahneden ayrılırdım.”

Haven bu yüzden katil olmak istemiş, fakat öfkesini bastırmayı başarmıştı. “Yani ben olduğumu bilmiyordun.”

Sera başını hayır anlamında salladı. “Caleb hiç söylemedi ki. Bilseydim...”

Haven bakışlarını, sözleri yarım kalan Sera'nın gözlerinin içine çevirdi. “Bilseydin ne yapardın?”

Sera ve Haven'ın etrafındaki tek hareket yaz rüzgârıydı, genç kadının bacaklarını kırbaçlayan eteği, inkâr ettiği gerçeği bilir gibi rüzgârla birlikte bacaklarına yapışlıyordu. Haven parmaklarını elinden geldiğince hafif bir şekilde Sera'ya değdirdi.

“Ne yapardım bilmiyorum.” Sera'nın sesindeki tedirginlik Haven'a umut vermişti. Genç kadın, onu görmezden geleceğini, geldiği gibi geri göndereceğini söylememişti. “Sen benim için geçmiştin ve ben geçmişe dair hiçbir şey istemiyordum.”

Haven ellerini iki yana açarak, “Beni sen terk ettin,” dedi. “Beni burada, geçmişte, pişmanlık içinde yanarken bıraktın ve benim için zaman durmuşken kendin geleceğine yol aldın.”

Sera yumuşak bir ses tonuyla, “Beni elde edemediğin için yaşadığın pişmanlıklar,” diye cevapladı. “Ben hep bir ödül oldum, Mal. Bir ceza olduğumda bile bir ödöldüm.”

Bu çok doğrudu. Haven, Sera'yla birkaç saniyelik bir mutluluk yaşamak için tüm hayatını acı içinde geçirmeyi kabul

edebilirdi. Genç adam ısrarcı bir şekilde konuşmaya devam etti. “Ama geleceğini bulamadın, değil mi?”

Sera, “Çünkü bir türlü özgür bırakılmadım!” diye çıktı.

Belki Haven’a bunu söyleten geçmişin hatıralarıydı, belki de Sera’ya ne kadar hasret duyduğunu hatırladığı için söylemişti. Hissettiği çaresizlik, onu bulma ve geri kazanma arzusunu hatırladığı için olabilir. Zaten artık fark etmezdi. “Seni özgür bırakmadığım her saniye aslında senin kendini özgür bırakmadığın anlardı, Sera. Seni anlamadığımı mı sanıyorsun? Ben seni hep izledim. Sen benim için hep canlı bir renk oldun. Beni bulduğun ilk gece ışıldayan bir safırdın. Sonra zümrüt yeşili, altın rengi, gümüş rengi, kırmızı... Tanrım, o kırmızı. O kırmızıya hep takıntılı oldum. O öğleden sonra buraya geldiğinde giydiğin kırmızı, Liverpool’daki bahçe partisinde giydiğin kırmızı... Kahrolası bir kraliçe gibi durup bizi aptal bir herif gibi mahvedişimi izledin.” Haven bir an durup rüzgâra karşı küfürler ederken başını anıların etkisiyle geriye attı.

Sera, “Biz o zaman bitmemiştik,” diye cevapladı.

“Evet, bitmemiştik. Çok daha öncesinde bitmiştik.”

“Hatta tanıştığımız gün.”

Haven, Sera’yı izleyip bir sonraki söyleyeceğini düşünürken çenesinde bir kas titriyordu. “Sakın seni döndüğünden beri izlemediğimi sanma. Senin hâlâ o canlı renk olduğunu görebiliyorum. Barut rengi, ametist, eflatun ve bugün giydiğin mor...”

Sera birden soluksuz kalmıştı. “Sus.”

“Geçen gece bana seni tükettiğimi söyledin. Peki, benim tükenmediğimi mi sanıyorsun? Geçmiş beni tüketmedi mi? Senin bir zamanlar birbirimize vaat ettiklerimiz için hasret çektiğini görmüyor muyum sanıyorsun?” Haven durup ağaçlara doğru baktıktan sonra ipek gibi yumuşak bir sesle ekledi. “Benim yas tutmadığımı mı sanıyorsun?”

Haven, Sera'ya uzanarak onu sıkıca tuttuktan sonra genç kadını büyük bir kararlılıkla ağaçlara doğru sürükledi. Birkaç adım sonra, onları çevreleyen açık bir ormana, altın rengi bir ışığın altına gizlenmiş güzel, küçük bir bahçeye gelmişlerdi.

Haven, Sera'yı bırakıp ormanın ortasındaki heykele gidişini izledi. Açık alanın tam ortasında taştan bir melek heykeli vardı, heykelin üzerinde durduğu platforma iki basit kelime kazınmıştı: *Sevgili Kızım*.

Haven, sonsuzluk gibi süren sessizliğe daha fazla dayanamıyordu. Sera hızla çömelip parmaklarını taştaki harflerde gezdirdi. "Bunu sen yapmışsın."

"Heykel biter bitmez sana geldim. Ellerim soğuktan hâlâ buz gibiydi. Botlarım kar ve pislik içindeydi. Sana yeni bir başlangıç yapmak istediğimi söylemek için gelmiştim. Biraz uyuşmuş vaziyetteydin ama tehlikeyi atlatmıştın. O zaman kendime seni kazanmak, sevmek için vaktim olduğunu söylemiştim."

Sera omuzlarının üzerinden Haven'a bakarak devam etmesi için üsteledi.

"Ertesi günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdin. Ondan sonraki gün ise gitmiştin."

Sera başını evet anlamında salladı, kontrol altında tutmaya çalıştığı gözyaşları yüzünden konuşamıyordu. "Gitmek zorunda kalmıştım."

Haven, "Biliyorum," diye cevapladı. "Döndüğümde gitmiş olabileceğini zaten düşünmüştüm ama gerçeği öğrendiğimde... Annemin gitmen için sana para verdiğini öğrendiğimde resmen çıldırdım. Onu hemen evden kovdum, bir daha da asla görmedim." Haven, Sera'ya yaklaşıp yanma diz çöktü. "Belki de seni o günlerde bulamamış olmam en iyisi oldu. O zamanlar seni geri kazanabilir miydim, emin değilim. Kız kardeşlerin bu tereddütümü gördü. Beni batıya gitmem gerekirken doğu-

ya gönderdiler. Calhoun seni benden, bir köpekten kemiğini saklar gibi gizledi. Belki de hepsi haklıydı.” Genç adam tekrar Sera’ya uzanıp büyük, sıcak elini çenesine koydu. “Seni istiyordum. Çılgına dönmüş gibiydim. Bunu istiyordum.”

Sera’nın gözyaşları oldukça samimiydi. Genç kadın gözlerini kapattığında anıların ve o anın acısı üzerine bir taşa kazınmış gibi işlenmişti. “Ocak ayları üstüme üstüme geliyor.”

Haven, “Biliyorum,” diye cevapladı. O da aynı şeyi yaşıyordu.

“Gitmek zorunda kaldım.” Sera’nın, bu güzel kadının canı yanıyordu ve Haven’ın tek istediği buna bir son vermektir.

Genç adam Sera’yı kendine çekerek, “Biliyorum,” dedi.

“Kızıma hiçbir zaman kavuşamayacağım. Hiçbir zaman başka çocuğum olmayacak.”

Bu kelimeler Haven’ı yıkmıştı. “Biliyorum.”

Sera, adamın kucığında kaskatı kesilmişti, uzun bir süre yanağını omzuna bastırıp ellerini iki yanında sarkıtarak öylece kaldı. Güçlkle dışarı çıkan küçük solukları haricinde hiç hareket etmiyordu. Haven da çok güç nefes alıyordu.

Sera çok geçmeden kendini Haven’a bıraktı. Vücudu genç adamınkine abanırken ona tüm ağırlığını, acısını, gücünü ve tasasını veriyordu. Haven, Sera’yı yakalayıp sıkıca tutarak genç kadının geçmiş –onun da acı duyduğu geçmiş– için ağlamasına izin verdi.

Birlikte nihayet yas tutabildikleri o geçmiş için...

Haven’ın gözyaşları Sera’nınkilere eşlik etti, genç adamın derinden gelen sessiz yaşları pişmanlık ve öfke doluydu. Bu yaşlarda, ona geçmişi silmenin mümkün olmadığını, bir gelecek kurmak için tek ihtimallerinin affetmek olduğunu söyleyen bir şey vardı.

Tabii Sera onu affedebilirse.

Tabii Haven kendini affedebilirse.

Haven elinden geleni yapıp Sera'yı uzun, acı dolu dakikalar boyunca tuttu. Genç kadın susana, beraber akıttıkları gözyaşları yavaşlayana, aralarında güneş, rüzgâr ve geçmişten başka hiçbir şey kalmayana kadar tutmaya devam etti. Genç adam, bir süre sonra Sera'ya bakıp suratını okşayacak kadar geri çekildi ve gözlerinin içine baktı. Sera yaşlarla lekelenen ve acıyla kırışan yüzüyle hiç olmadığı kadar güzeldi.

"Geç kaldım, Melek." Haven'ın ağzından hiç utanmadan çıkan bu kelimeler, adeta bir yalvarıştı. "Ben hep geç kaldım. Seni hep kaçırdım. Yaz için Highley'ye gelme planım yoktu, Sera. Seni tekrar aramak için yola çıkacaktım. Seni özlemekten bir saniye olsun vazgeçmeyeceğim." Haven, Sera'nın dudaklarına yumuşak, uzun, teselli dolu bir öpücük kondurdu.

Sera her zaman onun avuntusu olmuştu.

Haven dudaklarını çekip alnını Sera'nın alnına bastırdı. Genç kadının yıllardır bu anı bekler gibi aldığı uzun soluklar çok hoşuna gitmişti. Zaten kendi de uzun zamandır bu anı beklemiyor muydu?

Haven, "İzin ver bugün seni özlemeyeyim," diye fısıldadı.

Genç kadın bu kelimelerle birlikte gözlerini yumdu, Haven bir an Sera'nın, ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu hissetmediğini düşündü. Ona sadece hava, su ve onlar varmışçasına duyduğu derin, dayanılmaz ihtiyacı gerçekten hissedemiyor muydu?

Karısı gözlerini açtığında Haven tüm gerçekleri görmüştü. Sera da ona ihtiyaç duyuyordu.

Birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Haven, Sera'yı kollarına aldı ve onu eve götürdü.

22. BÖLÜM

EVLİLİK DÜZELME AŞAMASINDA MI? BELKİ DE!

Eve dönüş yolunda Sera ve Haven hiç konuşmadılar, aslında Sera bunun için minnettardı. Malcolm'ın kucağında kalabildiği, onu tüketen taze toprak ve baharat kokusunu içine çekebildiği, adamın güçlü kolları bir söz gibi bedenini sardığı için minnettardı. Ancak Sera, Haven'ın bu sözü tutmasının mümkün olmadığını çok iyi biliyordu.

Onlar sözlerini hiç tutamamıştı.

Şimdi bile, birbirlerine böyle sıkıca sarılmış bir vaziyetteyken, onlar için dünyanın tek belirtisi altlarındaki atın hareket etmesiydi.

Sera yüzünü Haven'ın göğsüne çevirdi, gücünün sıcaklığı çok hoşuna gitmiş, onu kendine çekip dudaklarını şakağına bastırarak, saçlarına rüzgârın etkisiyle kaybolan bir şeyler fısıldamasını çok sevmişti.

Sera, rüzgârın Haven'ın söylediklerini alıp götürmesine hiç üzülmemişti. Aslında böyle daha iyilerdi. Çünkü söylediklerini duysaydı, bu kelimeleri ve dolayısıyla Haven'ı sevebilir-

di. Ancak artık içinde bu sevgi için yer yoktu. Bugüne kadar sevdiği her şey mahvolmuştu. Bu yüzden, duygularına yenik düşmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Sera ve Haven, birbirlerini başta çok sevmişler, fakat bu sevgi zamanla bir savaşa dönüşmüştü. Aralarında hep bir savaş, bir oyun vardı ve bu asla yeterli olmuyordu.

Ancak o akşamüstü, geçmişlerini kilitli kutudan çıkarıp günahlarını ve pişmanlıklarını itiraf ettiklerinde bu aşkın, onların geleceği olmamasını sorun etmemiş gibiydiler. O an önemli olan tek şey birbirlerini bir şekilde anlamış olmalarıydı.

Zaten onları Highley'ye sürükleyen şey de bu olmuştu. Malcolm, malikâneye girmek için arka kapıyı kullanmayı seçip Sera'nın attan inmesine yardım ettikten sonra onu hiç konuşmadan ve duraklamadan takip etti. Genç adam, karısını mutfağa soktuğunda onları fark etmemiş gibi yapan hizmetlileri görmezden gelerek arka merdivenlere yöneldi ve buradan odasına, odalarına uzanan uzun, geniş, karanlık koridora indi.

Tüm bunlar hiç konuşmadan yapılmıştı, sanki kelimelerin sesli bir şekilde ifade edilmesi diğer tüm şeyleri, şüphe, korku, kavga ve tüm dünyayı uyandıracakmış gibiydi. Oysa Sera, sessizlik içinde kocasının yatak odasına girdiğinde ve Haven kapıyı arkasından kapattığında sadece ikisi vardı. Nihayet baş başa kalabilmişlerdi. Nihayet birliktelerdi.

Yalnızca bir kez.

Sera, küt küt atan kalbiyle odanın ortasına yürürken bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. İkisine de kim olduklarını, nerede olduklarını ve onları bekleyen geleceği hatırlatmalıydı.

Fakat yüzünü çevirip Haven'ın sırtını kapalı kapıya dayamış bir halde sağlam bakışlarla ona baktığını görünce konuşmak istemedi. Tek istediği ona dokunmaktı. Onu sevmek istiyordu.

Yalnızca bir kez.

Böylece elini Haven'a uzattı.

Haven, Sera için her zaman hazırды, ancak bu sefer karısının umduğu şeyi yapmamıştı. Bu sefer yönetimi eline almamış, Sera'yı öpücükleriyle ateşe vermemiş, karısının soluğunu ikisini de sık sık ele geçiren o arzuyla kesmemişti. Genç adam, karısının yanma gitti ve tek yaptığı, dizlerinin üzerine çöküp başını, Sera'ninkilerle kenetlenmiş parmaklarına eğmek oldu. Bu haliyle, kraliçesine bağlılık yemini eden bir şövalyeye benziyordu.

Haven dizlerinin üzerinde, Sera'nın parmaklarına öpücükler kondurarak adını fısıldadı. Genç adam bu ismi o kadar çok tekrar etmişti ki Sera daha fazla dayanamayarak kocasının yüzünü avuçlarına aldı ve kendine çevirip gözlerinin içine baktıktan sonra onun önüne diz çöktü.

Bu hareketle birlikte Haven, Sera'yı birden öpmeye başladı. Parmaklarını saçlarına doladı, tokalarını çıkardı ve yanağına, çenesine, dudaklarına yumuşak, istekli öpücükler kondurdu. Öpücükler birbirini izlerken Sera nihayet kocasının dokunuşlarına karşılık vererek ona hasret bir şekilde Malcolm'un etki alanına girdi.

Bu güzel, samimi öpücüklerin hummalı ya da öfkeli bir yanı yoktu. Haven ve Sera'nın dudakları ipeksi, sessiz bir solukla birleşmişti. Her solukta Sera'nın ve Haven'ın ismi duyuluyordu. Sera'nın soluğu, Haven'ın soluğu... Haven dudaklarını Sera'ninkilerden çekip, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Birlikte geçirdikleri zamandan beri Sera ilk defa, her şeyi boş vermiş ve Haven'a onu alıp götürmesi için izin vermişti. Onlar aynı acıları, aynı mutluluğu, aynı geçmişi ve anı paylaşıyorlardı. Sera hayalini kurduğu her şeye sahipti. Ve bunu ona veren, sanki daha önce bir hayat paylaşmamışlar gibi, yine Haven olmuştu.

Bu gerçekten olağanüstü bir şeydi.

Genç adam, Sera'yı belinden sıkıca tutup kendine çekti. Belki de Sera onu çekmişti. Bunca kovalamaca ve kavganın ardından, o Haven'ı, Haven onu istemiyormuş gibi davrandıkları bunca gün ve haftadan sonra burada, dizlerinin üstünde, ortada buluşmak bir lütuftu.

Yalnızca bir kez.

Haven, Sera'nın çenesini yukarı kaldırıp dudaklarını genç kadının yanağına, oradan kulağına koydu. Çenesinin altına kaymaya başlayan dudaklar, teninden aşağı inerek boynun omuzla birleştiği yere geldi ve buraya yumuşacık, hoş öpücükler bıraktı. Haven dilini hızla döndürmeye başladığında Sera hafifçe inleyerek elini adamın başına götürdü ve yumuşak saçlarını tutup onu kendine çekti.

Haven, başını kaldırıp kadının dudaklarına tekrar uzun, yavaş ve günah dolu bir öpücük kondurdu. Adeta öpüşerek bir ömür geçirmişler ve onlara başka bir ömür sunulmuş gibiydi. Sera, Haven'ın öpücüklerine öpücükle, soluklarına solukla cevap veriyordu. Genç adam, karısının alt dudağını dişlerinin arasına alıp emmeye başladıktan sonra dudağını hafifçe ısırıp ince bir sızıya sebep oldu ancak tekrar yalamaya başlayıp Sera'yı zevkten mahvetmesi uzun sürmemişti.

Sera bu duyguyla birlikte soluksuz kalmıştı, Haven karısının dudağını bıraktı ve yanağından kulağına çıkararak kulak memesini dişlerinin arasına aldı. Sera içindeki heyecanla, "Mal," diye fısıldadı. Genç kadın, Malcolm onu attan indirip buraya, eve getirdiğinden beri ilk defa konuşmuştu. Haven önce hiç tepki vermedi, fakat sonra –Yüce Tanrım– birden *titremeye* başlamıştı. O an ismini, Sera'nın dudaklarında duymak ona ölçülemez bir zevk vermiş gibiydi.

Bu elbette mümkün olabilirdi çünkü aynı şeyi Sera da yaşıyordu.

Haven, “Tekrar söyle,” diye inledi.

Sera, Haven’ın adını dudaklarına bir kez daha fısıldadı. Sonra vahşi bir öpüşme daha yaşandı, bu seferki öpücüğe eller de karışmış, Haven, Sera’nın binici takımını hızla çözmeye başlamıştı. Sera’yı öpücükleriyle eritirken binici takımını yere attı. Ardından onu kendiyle birlikte ayağa kaldırıp hızlı bir hareketle döndürerek dudaklarını ensesine yapıştırdı. Parmakları elbisesinin arkasındaki aşağı kadar uzanan düğmeleri çözerken Sera ensesinde hissettiği dudaklarla ürpermişti.

Haven, Sera’yı soymaya başladığında karısının ismi, dudaklarında bir dua gibiydi. Genç adam, elbiseyi hızlı, etkili bir hareketle çözdüğünde elbise büyük bir muhteşemlikle yerdeki kumaşın üzerine düştü. Bu sefer korseyi çıkarmaya odaklanan genç adam uzun, çevik hareketlerle korsenin iplerini çekerken dilini Sera’nın teninde döndürmeye devam ediyordu. Korse de çıktığında sıra Sera’nın çamaşırlarına gelmişti ve kısa süre içinde genç kadın üzerinde sadece çoraplarıyla kaldı.

Sera arkasını döndüğünde utanması gerekirdi, fakat Haven’ın suratında gördüğü büyük zevk, daha önce şahit olduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Genç kadının tek istediği bu ifadenin ve Haven’ın tadını çıkarmaktı.

Haven, Sera’ya uzandığında eli havada, teninden birkaç santim ötede kaldı. Genç adamın bakışları, kadının sonsuzluk gibi hissettiren çıplak teninde takılı kalmıştı. Sera, onun ismini bir kez daha fısıldadığında, sesindeki zevki, gururu ve tatmini bastıramadı.

Haven gözlerini hızla Sera’nınkilere çevirdi.

Genç kadın gülümseyerek, “Bana dokunmayı düşünüyor musun?” diye sordu.

Haven sessiz odada sertçe küfrederek etkileyici bir hızla Sera’yı kaldırıp yatağa taşıdı. Sonra karısını yatağa yatırdı ve ona

ahlaksız niyetlerini belli eden bakışlarıyla bakarak ceketini, kravatını ve gömleğini çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattı.

Haven, Sera'nın üzerine çıkıp karısını yumuşak döşegin üzerine bastırdı. Sera'ninkine değen göğsü sıcacık ve kusursuzdu. Göğsündeki kıllar, Sera'nın bir gündür, hatta bir ömürdür sıkışan göğsünü gıdıklıyordu.

Sera bacaklarını iki yana açıp, Haven'ı tekrar bacaklarının arasında hissetmek istedi. Gerçekten uzun bir zaman olmuştu. Malcolm, Sera'nın bacaklarının arasında sert ve mükemmel bir şekilde yerini alırken hissettikleriyle birlikte soluksuz kaldı. Genç adam aldığı zevkle birlikte gözlerini kapattı. Sera da gözlerini yumarak onunla buluşma amacıyla kalçalarını yukarı kaldırdı. Bedeni adam için yanıp tutuşuyor, onu çok istiyordu. Sanki vücudu Haven'ın nereye ait olduğunu bilir gibiydi.

Haven bedeninin Sera'nın hareketlerine eşlik etmesine izin verdi. Onların bir kalp atışı gibi uyum içinde olmasına izin vermişti. Bir. İki. Resmen birlikte atıyor gibiydiler. Yaşadıkları resmen azgınlıktı. Bu çirkin, erotik kelime geçmişi fısıldarken her hareketleri Sera'nın ihtiyaçla yanmasına sebep oluyor, genç kadın bacaklarını daha çok açmadan edemiyordu. "Lütfen..." Sera fısıldayarak tekrarladı. "Lütfen, Mal..."

Haven, Sera'nın dudaklarını öperek sözcüklerini bastırdı. "Ne istiyorsun, şöyle ne istersen yapayım."

Sera kalçalarını Haven'a doğru kaldırdı.

Haven, karısının ne istediğini anlamıştı. Genç adam, daha çok baskı uygulayarak biraz daha ileri gitti. Haven'ın sertliği olağanüstü sözler verir gibiydi.

Sera kendini tutamayarak öne uzandı, Haven'ın alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve adam zevkten inleyene kadar emdi. Genç kadın, Haven'ı bırakıp yakınlıkları el verdiğince geri çe-

kildiğinde ondan buluştukları andan beri istediği tek şeyi istedi. “Düğün gecemi istiyorum.”

Sera bu kelimeleri ikisinin üzerinde yaratacağı etkiyi düşünmeden söylemişti. Haven, Sera’nın üstünde birden donakaldı. Bu durumun gerçekliği, anın verdiği vaatler, geçmişin anıları, her şey aralarında öylece asılı kalmıştı.

Sera kendini durduramadan devam etti. “Evlendik, ama ben hiç senin gelinin olmadım, Mal.”

Tabii bunun için çok geçti. Sera artık utangaç bir bakire değildi, zaten o gece de olmamıştı. Ama Haven’ı istiyordu, o geceyi hiçbir zaman sahip olamayacağı umutları ve vaatleriyle istiyordu.

Fantezi istiyordu.

Haven konuşmak için ağzını açtığı anda Sera birden adamın söyleyeceklerinden korktu. Bu yüzden konuşmasına izin vermek yerine elini saçlarına geçirip ensesiyle oynadı ve kalçalarını ona doğru kaldırarak bedenini onunkine çarptı. Bir, iki, üç... Haven arzuyla inleyene kadar aynı hareketi yapmaya devam etti.

Genç kadın, “Bana o geceyi geri ver,” diye fısıldadı.

Sera o geceyi yaşayabilirse, belki gitme cesaretini bulabilirdi.

Genç kadın, bu düşünceyi aklından çıkarıp tekrar Haven’ın dudaklarına yönelerek ona her istediğini yaptırabilecek uzun, yavaş öpücüklerine karşılık verdi. Bu eşsiz, sarhoş edici bir duyuydu, Haven’ın da onun için her şeyi yapabileceğini biliyordu... Ta ki genç adam kendini geri çekip Sera’dan uzaklaşana kadar. Malcolm, yatağın ucuna çekilip oturur pozisyon alarak sırtını Sera’ya döndü, kaburgaları aldığı güç nefeslerle birlikte yükselip alçalıyordu.

Hayır.

Haven onu bırakmayacaktı. Bu akşamüstünden sonra, yaptığı itiraflardan sonra, onu soyup yatak örtüsünün üzerine yattırdıktan, kendi için arzuyla yanmasına sebep olduktan sonra bunu yapmazdı. Sera, adamın arkasında dizlerinin üzerine kalarak, “Mal?” diye seslendi.

Haven başını ellerinin arasına alarak soluk almaya çalıştı.

“Mal...”

“Bu bir şeyi değiştirecek mi?”

Haven bunu sorarken Sera’ya bakmamıştı, genç kadın bir an onun demek istediğini anlamadı. “Ben...”

Haven tekrar arkasına döndü, güzel gözleri hissettikleriyle kapkara bir hal almıştı. “Ben seni sadece becermek istemiyorum. Ben seni sevmek istiyorum.”

Sera duydukları karşısında dudaklarını araladı. Bu kelimelerin etraflarında sert bir rüzgâr gibi esmesi ve içini hain bir mutlulukla doldurmuş olması dudaklarını aralamasına neden olmuştu. Aslında duydukları içinde bazı duyguların ayaklandırmamalı, onu yalnızca şaşırtmalıydı.

Ancak sadece Haven’ı daha çok istemesine sebep olmuşlardı.

Sera, “İkisini de yapsan olmaz mı?” diye sordu.

“Tanrı bana yardım etsin... Kendimi durdurabileceğimi sanmıyorum.” Sera, Haven’ın bu sözcüklerinden kendinden nefret ettiğini anlamıştı. “Bana hiçbir önemi olmadığını söyleyebilirsin. Yaşadığımızın hiçbir anlamı olmadığını söyleyebilirsin ama ben yine de yaparım. Sana asla karşı koyamıyorum.”

Sera başını iki yana salladı. “Koymak zorunda değilsin.”

Genç kadın söyleyeceği diğer şeyleri söylememişti. *Sen çok önemlisin. Yaşadığımız şey çok önemli.*

Zaten bugüne kadar bunların hiçbiri konu olmamıştı.

Sera uzun bir süre adamın artık duracağını düşündü. Ama Haven harekete geçerek, botlarını çıkarıp doğruldu ve ellerini pantolonunun beline götürüp düğmelerini çözdü. Ardından pantolonu bacaklarından aşağı çekip tüm sertliği ve kusursuzluğuyla Sera'ya döndü.

Sera, Haven'ın çizdiği ipeksi portre karşısında içinde büyük bir mutluluk hissetti. "Çok güzelsin. Hep çok güzel oldun. Seni gördüğüm ilk günden beri..."

Haven'ın yanakları duyduğu iltifatla birlikte kızardı, duyan da ilk defa birinin Haven Dükü'ne yakışıklı olduğunu söylediğini sanırdı. Haven, Sera'ya uzandığında genç kadın başını iki yana salladı. Haven'ı biraz daha izlemek, incelemek istiyordu.

Kendini ona vermek istiyordu.

Sera, "Bekle," diye fısıldadı. Bu harika adam, söylediğini yaparken yanağında küçük bir kas oynadı. Genç kadın topuklarının üzerine oturup bacaklarını iki yana açarak Haven'ın azmini ölçtüğünde adamın kollarındaki ve bacaklarındaki damarların gerildiğini görebiliyordu. Sera kocasının, hiç utanmadan sergilediği yerlerine bakakalmasından çok hoşlanmıştı.

Haven bakışlarının yakalanmasından utanmış gibi birden gözlerini kaçırdı ama Sera, adamın nasıl gerildiğini fark etmişti. Onun ne istediğini çok iyi biliyordu.

Haven, Sera ona dokunduğunda az kalsın zıplayacaktı. Genç kadın parmaklarını kocasının göğsündeki kasların üzerinde gezdirerek sıcak vücudunun tüm kıvrımlarını keşfederken Haven'ın, dokunuşları karşısında güçlkle nefes almasından çok hoşlanmıştı.

Sera'nın parmakları genç adamın gövdesinden aşağı doğru dans ederken Haven, onun elini gerildiği, gurur duyduğu ve sersemlediği noktaya gelmeden yakaladı. "Hayır."

Sera, kocasına bakarak elini ondan kurtarmaya çalıştı. “Evet.”

Haven başını iki yana salladı, Sera’nın canı yanmaya başlamıştı.

Genç kadın dizlerinin üzerine kalkıp Haven’ı uzun, yavaş ve sulu bir şekilde öptü. “İstedğim her şeyi yapacağını söyledin.”

Haven inledi. “Anlaşılan oyunumuzda gayet iyisin.”

Kafasını sallama sırası Sera’ya gelmişti. “Bu bizim oyunumuz değil, Mal. Hakkımız.” Genç kadın elini aşağı kaydırды, Haven bir ateş gibi sıcak, bir günah gibi sertti. Çift, Sera’nın dokunuşlarıyla birlikte inlerken, “Bana nasıl yapacağımı göster,” diye fısıldadı kadın.

Haven, onu hiç utanmadan yönlendirerek elini avucunun içine alıp nasıl zevk aldığını gösterdi. Sera öne doğru eğildi ve dudaklarını adamın göğsüne değdirdi. Genç kadın, kocasının nasıl zevk aldığını öğrenirken, Haven mest olmuş bir şekilde inleyerek Sera’yı geri itti. “Yeter.”

Ancak Sera durmak yerine onun gözlerinin içine baktı. “İstemiyor musun?”

Haven şaşkınlık dolu bir kahkaha attı. “Ben bunu üç yıldır istiyorum, aşkım. Hatta daha uzun bir süredir.”

Sera, Haven’ı uzun ve şehvetli bir şekilde okşadı. Onu kontrol altına alırken Haven’ın dokunuşlarına yanıt cevap vermesi çok hoşuna gitmişti. “Aynı benim gibi.” Sera, Haven’ın bedeninde hareket eden eline bakarken, kocasının o güzel gücünü izledi. Gözlerini adamın pürüzsüzlüğünden alamıyor, soluğunu kontrol edebiliyor olması onu mest ediyordu. “Ben bundan daha fazlasını hayal ettim.”

Sera öne doğru eğilip Haven’ın tepesine bir öpücük kondurdu. Kocasını istek dolu, öfkeli küfürlerle söylenirken genç kadın

kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Haven, ona dokunmak için ellerini uzatıp parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. “Böyle yapmamalı...”

Fakat Haven, onu durdurmamıştı. Zaten durdurmayı denese de Sera buna izin vermezdi. Tabii durması gerektiğini biliyordu. Ancak onunla yaşayabileceği tek zevk bu ise, bu gücü bir tek şimdi hissedebilecekse evet, devam etmek istiyordu.

Sera kendini durduramadan adamı yalamaya başladı. Haven’ı resmen içine çekiyordu. Genç adam bir davul gibi gerilmişti, havada kalan elleri tir tir titiyor, kendini bırakmaktan korkar gibi Sera’ya belli belirsiz dokunuyordu.

Genç kadın, Haven’ın varla yok arası kontrolüne hayran kalmış, resmen mest olmuştu. Ona eliyle dokunurken, nefesi ve dili hafifçe vücudunda geziyor, Haven’ın gücünü ve arzusunu istiyordu. Genç adamı ona ait olduğuna dair resmen işaretlemişti.

Sera, Haven’ın bedenine doğru, “Sen benimsin,” diye fısıldadı.

Genç adam hiç tereddüt etmeden yanıtladı. “Daima. Sonuza dek...”

Sera, genç adamın ikinci söylediğini yok saydı, bunun doğru olmadığını biliyordu. Ancak o an, inanmak istemişti. Sonra Haven’ı tekrar yalamaya başladı, kocasının tenindeki tatlı, tuzlu karışım onu ansızın çıldırtmıştı. Onun için adeta yanıyordu. Haven inleyerek ellerini Sera’ya sıkıca sardı ve karısını, onu bırakmasını engellemek amacıyla sıkıca tuttu. Böylece istediğini alabilecekti.

Sera, Haven’a bakarak gülümsedi. “Bana ne istediğini göster, kocacığım.”

Bu kelime Haven’ın dizlerinin bağını çözmüştü. Aynı şekilde Sera da mest olmuş, içi sıcacık, ağır bir arzuyla dolmuştu.

Genç kadın dudaklarını açıp Haven'ı uzun ve yavaş bir şekilde yalayıp emmeye başladı. Kocasını içine çekerken ona zevk vermekten ve haz duymaktan başka bir şey istemiyordu.

Sera daha önce Haven'la bunları yaşamayı hayal etmişti. Onu çıldırtmak, zevkten delirtmek nasıl olurdu merak ediyordu. Birbirlerini parçalara ayırıp tekrar birleştirmek nasıl bir duygu olacaktı? Hem de her gece... Aynı Haven'ın dediği gibi.

Fakat Sera'nın sonsuza kadar zamanı yoktu. Sadece o an vardı.

Genç adam ellerini karısının saçlarına geçirip bir kez daha inledi. Bu seferki inleyiş, bir öncekinden daha sesli ve güçlüydü. Sera içinde büyük bir zevk hissetti. "Sera, Melek... Ben dayana..." Haven bir an durakladı, Sera onu okşayarak yalayıp tadına bakarken genç adam derin soluklar alıyordu. Bu sırada Sera'nın arzusu taşmak üzereydi. "Çok uzun süre bekledim, aşkım. Bunu yaşarken yanında olmak istiyorum."

Haven'ın bu dürüst, güzel kelimeleri Sera'yı hareketsiz kılmıştı. Genç kadın, onu bırakarak bakışlarını güçlü, yağsız bedeninde gezdirdi. Onu ezberine kazımak, her santimini hatırlamak istiyordu. "Ben de." Genç kadın fısıldayarak dizlerinin üzerine çıktı ve Haven'ı uzun, sert bir şekilde öptü. "Vücudumda her santimini hissetmek istiyorum. Hiç tereddüt etmeden, hiç korkmadan, hiç acı çekmeden..."

"Evet." Haven, onu kendine çekip göğüslerini avuçladı. Sera soluksuz kalıp bedenini onunkine sürterek adamı bir kez daha inletti. "Tanrım, evet. Sen ne istersen..."

Haven yine aynı şeyleri söylemişti. Fakat bunlar, Sera'ya uzun süre önce teklif ettiği şeyden çok daha farklıydı. Aynı Sera'nın asıl istediği şeyden çok farklı olmaları gibi. "Seni istiyorum."

Haven ellerini kaldırıp karısının suratını okşadı, genç kadını onu izleyebilmek için sabit tutuyordu. "Ben seninim." Bu

sözler oldukça sade ve dürüsttü. Ve elbette söylenmek için çok geç kalınmıştı.

Sera geçmişin hatıralarıyla gözlerine yaşlar battığını hissetti. Biri kulağına hafifçe huzursuz edici bir soru fısıldıyordu. Haven bunu yıllar önce teklif etmiş olsaydı ne olurdu? Bir şansları daha olsa ne olurdu?

Haven, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Ya şimdi bir şansları varsa?

Fakat yoktu. Geçmişin üstesinden gelme şansları yoktu. Birbirlerine kaldırdıkları silahları indirme şansları yoktu. Aynı şekilde en büyük gerçeği de silmeleri mümkün değildi. Asla yeni bir hayatları olmayacaktı çünkü tek şansları üç yıl önce, ocak ayının o soğuk, karlı gecesinde silinmişti.

Sera verecek bir yanıt bulamayarak Haven’ın dudaklarına bir öpücük daha kondurdu.

Çünkü başka bir şey düşünmek istemiyordu.

Haven dudaklarını dudaklarından çekmeden Sera’yı hızla itti. Sanki onun ne düşündüğünü biliyor ve bu konu hakkında konuşmak istiyor gibiydi. “Sera.” Genç kadın, isminin ne niyetle söylendiğinin farkındaydı.

Sera başını iki yana sallayarak, “Şimdi değil, Mal,” dedi. “Burada olmaz. Ben seni, sen beni bu kadar uzun süredir istiyorken olmaz.”

Sera sırtüstü yatıp vücudunu yatağa serdi. Tek dizini altına almış, kollarını davetkâr ve istek dolu bir şekilde iki yana açmıştı.

Haven’ın gözleri arzuyla parlarken dudakları bir çizgi halini aldı. “Tamam, sonra...”

Sera başını olumlu anlamda salladı. “Sonra.”

Sera o an her şeyin sözünü verebilirdi. Adamın sözünü tutması için her şeyi söyleyebilirdi.

Haven, aynı Sera'nın istediği gibi, olağanüstü bir şekilde kadının üstüne çıktı. Genç kadın vücudunun her santiminde onu hissedebiliyordu. Haven'ın sert kısımları, Sera'nın ıslak, sıcak bölgesine baskı yaparak onu iyice çıldırtıyordu. Genç adam, karısını kollarının arasına aldı ve Sera üzerindeki geniş omuzları okşarken, kocası onu en çok istediği yerde gidip gelmeye başladı. Genç kadın, içinde doğan büyük zevkle soluksuz kalırken, çaresiz bir sızı hissetmişti.

Haven'ı çok istiyordu. Hem de hemen.

Genç adam aynı hareketi tekrarlayıp Sera'yı kışkırtırken sertliğinin kaskatı olan baş kısmı Sera'yı her zaman çıldırtan yerde geziyordu. "Hoşuna gitti, değil mi Melek?"

"Evet." Bu kelimeler Sera'nın ağzından hiç utanmadan, bir iniltiyle çıkmıştı.

Haven, Sera'yı bir kez daha sertçe öptü. Bu, dürüstlüğü için bir ödülü.

Genç adam, "Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldadı. "Ne istediğini anlat."

Sera, Haven'ın dediğini yaparak ısrarcı bir tonla, "Daha sert," dedi. "Bir daha yap."

Haven, onun istediğini hemen yerine getirdi, bu gerçekten muhteşemdi.

"Mal."

Genç adam, Sera'nın üzerinde tekrar gidip gelmeye başladı. Bedenini sertçe onunkine bastırıyor, ikisini de zevkten çıldırtana kadar aynı harekete devam ediyordu. Sera'ya oyunlar oynuyor, aynı hareketi yavaşça tekrarlıyordu. Haven, Sera'yı yatağın ucuna kadar iteleyip tekrar geri çekti. Genç kadın dudağını ısırarak yatakta kıvranırken artık rahatlamak için yalvarıyordu.

"İçime gir, Mal."

Haven, bu sefer Sera'ya itaat etmedi. "Hayır. Seni izlemek istiyorum."

Sera gözlerini açarak Haven'ın gözlerinin içine baktı. "Kahretsin, beni içimdeyken de izleyebilirsin."

Haven bir kahkaha atarak, sanki Sera ona duyduğu ihtiyaçla yanmıyormuş gibi, vücudunu sert ve olağanüstü bir şekilde karısınıninkine yapıştırdı. Sera, onu hemen şimdi istiyordu. Genç kadın, "Hadi," diye soludu. "Daha fazla etrafında olmamı istemez misin, Mal?"

Haven gözlerini kapatıp hareketsiz bir şekilde Sera'nın üstünde bekledi. "Tanrım, isterim."

Sera bacaklarını daha çok açarak, "Ben de," diye cevapladı. *"Ve olurum da."*

Ve bu eşsiz, mükemmel adam Sera'nın isteğini yerine getirip kalın sertliğiyle yavaş ve güzel bir şekilde içine girdi. İkisi de aldıkları zevkle birlikte soluk soluğa kalmışken, Haven birden durdu. "Sera?"

Adamın sesindeki telaş Sera'nın felaketi olmuştu. Genç kadın dudaklarını Haven'ınkilere götürerek dilini ağzının derinliklerine soktu. Tırnakları sırtını çiziyor, kalçalarını kocasını daha çok içine girmeye zorlayarak yukarı kaldırıyor. Haven bu hareketle birlikte inleyerek sevişmenin ve öpüşmenin ritmini ele geçirdi. Sera'ya sahip olabileceği her şekilde sahip olurken içine girebildiği kadar derine giriyor, karısının içini sadece zevk ve kendiyle dolduruyordu.

Genç kadın dudaklarını kocasınıninkilerden çekerek fısıldadı. "Ayrı olduğumuz bunca zaman..."

Haven başını olumlu anlamda sallayarak, "Biliyorum," dedi. Ancak bilmiyordu. "Benim hayal ettiğim her şey..."

“Biliyorum.” Haven, Sera’yı tekrar öptükten sonra bedenine yaklaşıp birleştikleri noktanın üzerindeki bölgeyi buldu.

Bunun üzerine Sera yataktan bir ok gibi fırladı. Haven, onu tekrar kendine çekip, vücuduna daha çok erişebileceği, oturur pozisyona geçmelerini sağladı. Genç adam öne eğilip karısının bir göğsünü ağzına aldı ve uzun, yavaş bir şekilde emmeye başladı. Bu sırada kusursuz bir işçilikle çalışan parmakları, Sera’nın yavaş ve güzel yıkımını kanıtlayan ritimle uyum içindeydi.

Sera bedenini ileri atıp Haven’a doğru geldikten sonra kocasının bileğini yakalayıp ona dokunabileceği ve zevk verebileceği tüm noktaları göstererek fısıldadı. “Daha hızlı. Daha sert.” Genç kadın, Haven’la mı yoksa kendiyile mi konuşuyordu bilmiyordu. Çünkü kendi de hızlanmıştı. Bu anıyı hafızasına kazımak ister gibi Haven’ın üzerinde daha sert ve kuvvetli bir şekilde gidip geliyordu.

Sonsuza kadar.

Sera çaresiz bir rahatlama isteğiyle Haven’ın gözlerine baktığında kocasının zevkin doruklarına vardığını ve ikisinin de bu yolda ilerlediğini gördü. Genç kadın, “Mal,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum.”

Bu kelimeler ikisini de bitiren şey olmuştu, çift oldukça derin, hızlı ve güçlü bir doruk noktası yaşıyordu. Sera, Haven’a uzanıp parmaklarını saçlarında gezdirerek fısıldadı. “Bana bak. Seni izlemek istiyorum.”

Haven, Sera’ya onu izlemesi için izin verdiğinde genç kadın kocasının zevk alışına şahit oldu. Çok geçmeden kendi de zevkin doruklarına ulaşmış, geri dönüp dönmeyeceğini umursamadan kendini ana bırakmıştı. Çünkü dünyada bu muazzam, katlanılmaz ve korkunç rahatlamayı yaşamaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

Ve Sera gittiğinden beri ilk kez huzuru bulmuştu.

Haven ve Sera, bedenlerini birbirlerinin üzerine bıraktılar. Kuvvetle alçalıp yükselen nefes sesleri Sera'nın bittiği, Haven'ın başladığı noktayı tahmin etmeyi imkânsızlaştırıyordu ki zaten bunun bir önemi yoktu. Genç kadın elinde olmadan bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Geçmiş acıların ve şimdiki zamanın noksan vaatlerinin olmadığı, aralarındaki bu harikulade dakikaların tadına varmak istiyordu.

Uzun dakikaların ardından çiftin solukları normale döndü ve Sera tekrar odaya, güne ve inşa ettikleri hayata döndü. Ve tabii kendine verdiği söze; bunu yaşadıktan sonra buradan hemen gidecekti.

Çünkü hiçbir şey değişmemişti.

Genç kadın, Haven'ın hissettirdikleri ve verdiği dile getirilmemiş sözler yüzünden boğulur gibi hissediyordu. Şimdi bile, yatakta bir çift, bir sevgili gibi sarmaş dolaş yatmalarına ve geleceklerinin sadece bir adım uzaklıkta gibi görünmesine rağmen Sera bu gelecekte kendine bir türlü yer bulamıyordu.

Seni seviyorum.

Haven kollarını Seradan çekip genç kadını kendiyle birlikte yatağa çekti. Ardından Sera'nın dudağına uzun, şehvetli bir öpücük kondurup onu koltukaltına sıkıştırarak saçlarına fısıldadı. "Benim olmanı istiyorum. Seni sonsuza kadar istiyorum. Ve lanet olsun ki sen zaten benimsin. Bunca zamandır benimdin. Hiçbir zaman tereddüt etmemeliydim. Sana her şeyimi vermeliydim. Unvan, evlilik, her şey... Aslında bunu yapmayı istedim. Hâlâ istiyorum. Her şeyi geri alıp yeni bir başlangıç yapmak istiyorum."

Sera hayatında hiçbir şeyi bu kelimeler kadar sevmemiş gibi hiçbir şeyden bu kelimeler kadar nefret etmemişti. Bir zamanlar Haven'ın teklif ettiği her şeyi gözünü kırpmadan kabul edebilirdi. Fakat artık geçmişle lekelenmemiş, yeni, tazecik bir şeyin sözü-

nü istiyordu. Yine de tekrar güven duyması imkânsızdı. Çünkü ömrü boyunca yaşadığı tüm güzellikleri kaybetmişti.

Yeni bir başlangıç yoktu. Geçmiş silemezler, geleceği değiştiremezlerdi. Onlarla adeta dalga geçen sözleri tutamazlardı. Fakat Sera tüm bunların üzerine bir kapı kapatabilir ve ikisine de yeni bir başlangıç yapma şansı verebilirdi.

Genç kadın, Şakıyan Serçe'ye sahip olabilir ve bununla birlikte özgürlüğünü alabilirdi. Haven'ın da onu hak ettiği gibi çok sevecek bir ailesi olabilirdi. Sera gözlerine batan gözyaşlarıyla yüzünü adamın göğsüne bastırdı, ondan saklanmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Ve Sera, her zamanki gibi Haven'dan saklandı.

Çünkü Haven onun için hep görürdü.

Haven hızla kararan odada uzun bir iç çekti. Bununla birlikte Sera birden akşam yemeğini atladıklarını fark etmişti. Adamın titizlikle hazırlanmış tezgâhının birer parçası olan anneler ve kızlar bir kez daha yok sayılmış olacaktı.

Genç kadın kulağını adamın göğsüne dayayarak kocasının soluklarının sakinleşmesini bekledi. Haven'ın yavaşlayan nefesi giderek normale döndü ve genç adam kısa bir süre içinde uymaya başladı.

Sera, Haven'a olan aşkıyla perişan olmuş bir halde olduğu yerde uzanmaya devam etti. Bu aşkın yıllar önce olduğu gibi onu istiyor oluşu, sonrasında olanların anısı ve kendine Haven'ı sevmesi için izin verirse olacakların korkusu onu mahvetmişti.

Onu perişan eden bir başka şey ise bu aşkın cezbediciliğiydi.

Sera nihayet cevap vererek Haven'ın sıcak, davetkâr tenine ve uykuda olmasına rağmen onu sıkıca saran koluna doğru hafifçe fısıldadı. Aynı zamanda asla sahip olamayacakları aileyle dolması ve onların olması gereken bu evin, yine onların olması

gereken yatağına da fısıldamıştı. “Beni sevme, Mal. Bizim için bir gelecek yok.”

Bu gerçeğı anlamış olmak Sera’yı okyanusun öbür tarafına sürüklemiş, soluğı ta parlamentoda almasına sebep olmuştu. Daha önce sevdiği her şeyi kaybetmişti, çocuğunu ailesini, hayatını... *Onu*.

Başta Haven tarafından kovalanmış sonra ondan kaçmıştı. Belki gerçeğı söylemek için Haven’ın uyumasını beklemek bile bir korkaklıktı. *Belki* değil. Kesinlikle bir korkaklıktı. Öfke ve katlanamazlık... Fakat Sera kusurlarından var olmayacaksa, gerçekte kim olurdu?

En azından kaçarsa ikisinin de özgür olmak için bir şansı olacaktı.

23. BÖLÜM

BU BİR DEJA VU MU? DÜŞES ORTADAN KAYBOLUYOR (BÖLÜM İKİ)

Mal yatak odası kapısının sertçe çalınmasıyla uykusundan sıçradı.

Genç adam karanlık yüzünden huzursuz bir şekilde yatağında doğruldu. Saatin ya da tarihin farkında değildi, onu içine çeken derin, uyuşturucu uyku hariç hiçbir şey hissetmiyordu. Bu kadar derin uyumayalı bir ömür geçmiş gibiydi. Gerçekten de üç yıldır, hatta daha uzun süredir böyle uyumuyordu.

Sera'yla yatmamış olsaydı bir daha asla böyle güzel bir uyku çekemeyebilirdi.

Haven içgüdüsel bir şekilde karısına uzandı ancak kendini bir kez daha yatakta tek başına bulup soğuk çarşafları hissetmek çok canını sıkımişti.

Genç adam küçük bir homurtuyla pencereden dışarı baktı, gökyüzündeki ağır karanlık, saatlerdir uyuduğunu gösteriyordu. Bacaklarını yataktan sarkıttığında tek bir amaçla kalkmak

istiyordu; Sera'yı bulacak ve onu yatağa geri getirecekti. Onunla tekrar sevişip kollarında güneş doğana kadar uyumak istiyordu. Elinden gelse bir hafta sonra, gün doğumunda uyanırdı.

Kapıdaki ses bu sefer daha güçlü ve sabırsızdı.

Mal, üzerine robdöşambrım geçirip kapıya yöneldi. İçeri girdiklerinde rahatsız edilmemek için kapıyı kilitlemişti, yani Sera büyük ihtimalle kendi odasına açılan kapıdan kaçmıştı. Genç adam odanın ortasına geldiğinde kapı tekrar çalmaya başladı.

“Tamam, geldim!” Haven feryadını kontrol altına almaya çalıştı. Öfkesinin yalnız uyandığı için olduğunu ve kapının diğer tarafında duran kişinin bu konuda hiçbir suçu olmadığını biliyordu.

Ve kahretsin ki kapıda bekleyen her kimse işinin çok acil olduğu belliydi.

Haven kapıyı açarak, “Ne var?” diye sordu. Koridorda karşılaştığı manzaranın tuhaflığı, sesinin giderek kısılmasına sebep olmuştu. Haven'ın evlenme niyetinin olmadığı üç adayı, loş koridorda dikiliyordu. Üç kadın da orada oldukları için birbirinden daha utanmış görünüyordu. Fakat bir plan peşinde olduğu belli olan annelerinin suratında bu utanmadan eser yoktu. Kadınlar bir şekilde planlarına Brunswick Lordu'nu, Bumble Leydisi'nin iki köpeğini ve nasıl oluyorsa Sesily'nin kedisini de dahil etmişlerdi.

Kısmen giyinik olan Mal, görüş açlarına girdiğinde kalabalık büyük bir tepki verdi; iki anne adamın çıplaklığı karşısında hızla kızlarının gözlerini kapatırken bahsi geçen kızlar masum rolünü oynayarak Haven'a göz atmak için ellerinden geleni yapıyordu. Son kız –elbette bu Leydi Felicity Faircloth idi– annesinin bariz bir şekilde bağırmasına rağmen hiç utanmadan Haven'ı izlemeye devam etti. “Yüce Tanrı, Felicity! Kafanı çevir!”

Fakat Felicity, kafasını çevirmedi. O sırada Mal, kadının elinde ona göz kırpıp kısık kısık miyavlayan bir kedi olduğunu fark etti.

Kedi ve Haven'ın yıldızı başından beri barışmamıştı.

Belli ki Brunswick Baronu kapıyı çalması için çağrılmıştı, bu yüzden kapı açıldığında olması gerekenlerle hiç ilgilenmiyordu.

Diğer adam gözlerini kırıştırıp bir adım gerileyerek Mal'ı baştan ayağa süzdü. "Sanırım seni rahatsız ettik, Haven?"

"Hem de çok."

Malcolm, aristokrasi işlerinin büyük bir kısmının insanlara nasıl hissettiğin hakkında yalan söylemek olduğunu biliyordu. Bu yüzden soruya direkt olarak cevap verdiğinde gruptaki hiç kimse ne yapacağını bilemedi. Tabii neredeyse hiç kimse... Bir anlık sessizlikten sonra, Leydi Lilith ve Leydi Felicity gülmeye başlamıştı.

Mal o an kafasına bir not kazıdı, bu kızlara kasabaya döner dönmez güzel birer kısmet bulmak için elinden geleni yapacaktı. O ve Sera onları akşam yemeğinde ağırlayacak, kasabadaki tüm zengin aristokratlarla bir bir tanıştıracaklardı.

Haven bir an bu düşüncede kendini kaybetti. Hayatlarının geri kalanını bir kasabada, taşrada geçirme, mutlu, durgun fevkalade bir hayat kurma ve misafirlerle eğlendikten sonra odalarına çekilip şafak sökene kadar sevişme düşüncesi tek kelimayle muazzamdı.

Bu düşünce, Haven'a bu kalabalıktan kurtulmak zorunda olduğunu hatırlatmıştı.

Baron her şey yolundaymış gibi, "Peki," dedi. "Ee... Üzerine... Pantolonunu giyebilir misin?"

Mal hiç hareket etmedi. "Düşünüyorum da bir grup misafir, ev sahibinin odasına kadar gelme zahmetinde bulunuyorsa

çok mühim bir şey olmalı.” Haven ağır ağır konuşmaya devam etti. “Konu her ne ise, bu kadar önemli bir şeyi asla ertelemek istemem.”

Bir an kimse konuşmayacak gibiydi, sanki kimse söylenenleri anlamamıştı. Sonra Felicity’nin annesi kızının saygınlığı için kendi saygınlığını kurban ederek bir adım öne çıktı. “Bitti mi?”

Mal gözlerini kırıştırdı. “Uykum mu? Evet.”

Kalabalıktan öksürük sesleri geldi ama Bumble Markizi sinmemişti. Doğrusu kızının doğrucu davutluğu nereden geliyor anlamak zor değildi. “Ben yarışmadan bahsediyorum. Sanırım bir eş seçtiniz.”

“Benim zaten bir eşim var.” Haven durumun neden bu kadar acil olduğunu anlamış değildi. Sadece, Lilith ve Felicity’nin kulede Sera’yla arasında geçenleri gruba anlattıklarını düşünmüştü.

Brunswick Leydisi, hoşnutsuz bir şekilde burnundan soludu. “Gördün mü? Ben sana bittiğini söylemiştim.” Kadın, kızına sertçe çıkışmaya devam etti. “Sana senden soğuduğunu söylemiştim. Daha çok uğraşabilirdin.”

Mal, baronesin söylediklerini umursamadı, o kendi karısını sevmeyi seçip yerine başka birini aramaktan vazgeçmiş olduğu için Leydi Emily’yi suçluyor olması da umurunda değildi. Doğrusu kızın çorba içmemesi biraz tuhaftı ama böylesine bir gaddarlığa zemin hazırlamazdı. Bu yüzden onu da Lilith ve Felicity’yle birlikte yemeğe çağıracaklardı. Haven onun için çorbayı önemsemeyen bir adam bulabileceğine emindi.

“Sizi temin ederim Leydi Emily, sizinle tanışmak bir zevkti.”

Brunswick Leydisi, Haven hiçbir şey söylememiş gibi devam etti. “Kırlı S’lerin bu kadar hızlı gitmesine şaşmamalı. Ama biri bize eşinizi seçtiğinizi söylemeye gelebilirdi, böylece

biz de akşam yemeğinde bir başımıza oturup kararını açıklamayı beklemezdik.”

Kadın konuşmaya devam ederken Haven sessizce bekledi.

“Ama sabah olacak hâlâ uyuyorsun! Sana ve Talbot kardeşlere şükürler olsun. Bizim ailemiz çok daha iyisini hak ediyor.” Kadın, Emily’yi kolundan tutarak, “Gel, Emily,” dedi.

Emily yer yarılrsa da içine girsem der gibiydi ancak bu, Haven’ı hiç ilgilendirmiyordu.

Haven ellerini kaldırarak konuşmayı durdurdu. “Siz ne dediniz? Diğerleri gitti mi?”

Barones bir hışımla, “Bir hırsız gibi gece yarısı kaçtılar!” diye yanıtladı.

Bu kelimeler diğer annelerin de ağzını açmıştı. “Bir saat önce. Talbot kardeşler arabalarına binip alelacele gittiler.”

Leydi Felicity çok önemli bir detaymış gibi ekledi. “Sesily kedisini bıraktı.”

Bu detay önce önemli gelmemişti. Fakat Lilith yumuşak, ciddi bir sesle kelimelerinin imasını bilir gibi söze karıştığında Felicity’nin cümlesi birden anlam kazanmıştı. “Öyle aceleleri vardı ki...”

Gitmişlerdi.

Elbette Sera gitmiş olamazdı. O akşamüstü yaşadıkları şeylerden sonra gidemezdi. Konuşacaklarına söz vermişlerdi, söz verdikten sonra gitmiş olamazdı. *Sonra*, demişti.

Haven başını iki yana sallayarak bir Felicity’ye, bir Lilith’e baktı. “Hepsi mi gitti?”

Barones, “Tabii ki hepsi gitti!” diye ciyakladı. “O deli kadınlar istediklerini aldı!” Kadın, kızına dönerek, “Hadi Emily,” dedi. “Biz de yatağımıza gitmeliyiz. Yarın aramalarımıza en baştan başlayacağız.” Ardından kocasının omzuna hafifçe dokunarak ekledi. “Sen de öyle, Brunswick.”

Brunswick bu davet karşısında suratını ekşitse de karısının sözüne uydu. En azından Mal öyle düşünmüştü. O da kapı önünde oyalanmadan arkasını dönerek odasını Sera'nın odasına bağlayan kapıya koştu.

Genç adam hızla içeri girdi, bir yanı Sera'yı burada, yatağında uyurken bulmayı umuyordu. Keşke onu makyaj masasında düğme kancasıyla uğraşırken, boş şöminenin yanındaki sandalyede kitap okurken, kız kardeşleriyle gülüşürken ya da herhangi bir şey yaparken bulsaydı.

Ama Sera içeride değildi. Oda karanlık ve boştu, Sera içeride yoktu.

Onu terk etmişti.

Haven içine bakmak için gardıroba koştu. Gardırobun içi kıyafetlerle doluydu; bin bir tonda mor elbiseler, dolabın altına yığılan ayakkabılar... Makyaj masasında pudralar, taraklar, tokalar, incik boncuklar ve Sera'nın çim bowlinginde taktığı bilezik vardı. Haven masadaki küpelerin, o akşam yemekte taktığı küpeler olduğunu fark etti.

Sera onu terk etmişti ve bunu çok hızlı bir şekilde yapmıştı.

Lanet olsun, ona onu sevdiğini söylemiş ve evden arkasından atlı kovalıyormuş gibi kaçmıştı. Aynı Merope ve Pleiades'in güvercin olup kaçmaları gibi... Ve Malcolm –kör, çaresiz Orion– bir aptal gibi tekrar onun peşinde düşmek zorundaydı.

Haven karanlık odada içinde oluşan öfke dolu çılgılığı bastırarak pencereye gitti ve içine bu sıcak geceden biraz esinti doldurmak için pencereyi açtı. Oda ana yola, oradan da Londra posta yoluna uzanan düz, uzun yola bakıyordu.

Yolda tek bir araba bile yoktu, uzaklarda titreyen tek bir fener ışığı yoktu. Sera'nın bir zamanlar buralarda olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Haven ellerini pencere pervazına koyup taş ve tahtalar avuçlarına batana kadar sıktı. O sırada içindeki tüm öfke, çaresizlik ve aşkla Sera'nın adını fısıldıyordu.

Sera onu kahrolası bir korkak gibi terk etmişti.

Sonra Haven'ın aklına bir düşünce geldi, bu düşünce oldukça soğuk, sert ve korkutucuydu. *Sera tekrar mı kaçtı?*

Haven birden kaskatı kesildi. Sera tekrar kaçmazdı. Daha önce gittiği gibi gitmezdi. Bu sefer kız kardeşleriyle gitmişti. Kardeşleri onu bırakmazdı, değil mi?

Bu kelimeler Haven'ın kafasında yankılanırken genç adam, Sera'nın parlamentoya gelip ona asla kabul etmeyeceği boşanma teklifinde bulunuşunu hatırladı. *Mutsuz birlikteliğimizi bitirmek için bir sebebim yok. Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok.*

Kaçmamak için bir sebebi yoktu. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Sera'nın kaybedecek hiçbir şeyi yoktu, bunu yeterince belli etmişti. Genç kadın yalnızca arkadaşı olan –başka hiçbir şeyi olmayan– Amerikalı'nın koluna girip Londra'ya dönmüştü. Bir tavernada şarkı söylemişti. Bir kadın meyhaneci –tam olarak böyle mi deniyordu?– gibi viski dağıtmıştı. Kendi babasının ve Haven'ın annesinin verdiği paralar vardı, onu Londra'ya bağlayan hiçbir şey yoktu.

Ama lanet olsun, Haven'ı vardı.

“Beni sevdiğini söyledi!” Haven'ın sert, kırık fısıltısı karanlığı yarıp geçerken genç adam gözlerini kapatıp ellerini iki yanında yumruk yaptı. “Beni nasıl bırakır?”

Aşk yeterli değil.

“Ekselansları?”

Haven kalbi boğazında arkasını döndüğünde Leydi Felicity Faircloth'un bir elinde fener, diğer elinde Sesily'nin kedisiyle

girişte beklediğini gördü. Genç adam gördüklerinden emin olmak için başını iki yana salladı. Bu kızlar için vakti yoktu. Haven, “Yaşananlar hiçbir zaman gerçek olmadı, Leydi Felicity,” dedi. “Siz tamamen bir oyundunuz.”

Leydi Felicity başını olumlu anlamda sallayarak, “Biliyorum,” dedi. “Gözleri olan herhangi biri siz ve düşesin sadece birbiriniz için yaratıldığını görebilir.”

“Sanırım düşes hariç, demek istedin.” Haven sesindeki öfkeyi bastıramıyordu.

“Bence düşes de görüyor, bunu siz de biliyorsunuz. Ama bu işe karışmak bana düşmez.”

“Yatak odamda durmuş, karımın kardeşinin kedisini tutuyorsunuz. Bence bu işe çoktan karıştınız.”

Leydi Felicity başını evet anlamında sallayarak hafifçe gülümsedi. “Bu doğru olabilir.”

“Aslında size, Sesily’nin kedisini tutmak için yatak odamdan daha uygun bir yer düşünemiyorum.”

Leydi Felicity’nin dudaklarındaki gülümseme genişledi. “Benimle flört etmeyi mi planlıyorsunuz?”

“Hayır.”

“Güzel, o zaman kesinlikle güvendeyim. Ayrıca bu kedi sizden hiç hoşlanmıyor.”

Mal, Felicity Faircloth’un kollarında gerçekten mutlu görünen beyaz hayvana baktı. “Dürüst olmak gerekirse, bence bir yumuşama sürecine girdik.”

Kedi miyavladı.

“Ah evet, öyle görünüyor.” Felicity bir an durdu. “Konu şu ki, bence sizinleyken oldukça güvendeyim.”

“Bu düşünceyi hayal kırıklığına uğrattığım zamanlar oldu.”

Felicity sırtıttı. “Bence o zamanlar gençtiniz. Karınıza daha az âşıktınız ki karısına duyduğu aşk bir erkeğin tehlikesini azaltan en önemli şeydir.”

“Kesinlikle daha gençtim ama karıma daha az âşık değildim.”

“O zaman bu, sizin için bir sorun gibi.”

“Onu düzenli olarak kaybettiğim düşünülürse, bunu kabul etmem gerekir.” Haven bu durumda hiçbir komiklik göremiyordu.

Felicity Faircloth, o an ona acıdı. “Korkarım size söylemem gereken bir şey var, ekselansları. Ve bunu duymaktan hoşlanacağınızı sanmıyorum.”

Haven pencerenin yanındaki alçak rafa eğilip bir kibrit kutusu aldıktan sonra aynı raftaki feneri yaktı. Odayı genç kadın için daha hoş bir hale sokarken kendisi için daha yıkıcı bir ortam yaratmıştı. Sera'nın yatağının ucunda açık, boş bir şapka kutusu vardı. Sanki kutusunu doldurmak ya da yanına almaya vakti yokmuş gibiydi.

Kutunun yanında ise bir kâğıt parçası duruyordu. Rastgele katlanmış bu kâğıdın üzerine süslü bir *M* harfi karalanmıştı. Haven küt küt atan kalbiyle kâğıdı açtı.

Kalamıyorum.

Parlamentodan haber bekleyeceğim.

S.

Genç adam sert, çirkin küfürler ederek kâğıdı avucunda buruşturdu.

Ardından Felicity'ye baktı. “Vereceğiniz haber karımın beni... Beni tekrar terk ettiğini duymaktan daha kötü olamaz, değil mi?”

Haven genç kadının bir an tereddüt etmesiyle huzursuz olduğunu kabul etmeliydi. Felicity, “Dürüst olmak gerekirse, bence daha kötü. Sabahki olayları düşünürsek...” Genç kadın birden durup hızlı bir açıklama yapma gereği duydu. “Yani şa-hit olduğum olayları diyorum.”

Mal’ın karnına sancılar girmeye başlamıştı. “Devam edin.”

Felicity bir iç çekip eğilerek kediye yere bıraktı. Kedi hiç duraklamadan şapka kutusuna atlayarak dikkatlice kutunun içine oturdu ve başındaki iki insanı ciddi, tereddütsüz bakışlarla izlemeye başladı.

Malcolm, hayvanı yok saymak için elinden geleni yaparak arkasını dönüp yüzünü Felicity’ye verdi. Genç kadın bir yerlerden getirdiği kâğıdın katlarını açmakla meşguldü.

“Konuşma falan mı hazırladınız?” Haven kasten huysuzluk ettiğini biliyordu.

Felicity, Haven’a bir bakış atıp bu soruyu yok saydı. “Bu, bir saat önce hizmetlim aracılığıyla elime geçti.”

Mal bunu duymaktan hiç hoşlanmamıştı. Bakışları köşedeki yazı masasına gitti. Masanın üzerinde düzensiz bir şekilde bırakılmış bir adet kurutma kâğıdı ve kalem vardı, karısı kaçmadan önce hızlı bir mektup yazmış gibiydi.

Ve bir sebeple mektubu bu kadına yazmıştı. “Devam edin.”

Felicity başını olumlu anlamda sallayarak mektubu yüksek sesle okumaya başladı. “*Sevgili Leydi Felicity, öncelikle sizi çok sevdiğimi bilmelisiniz. Siz zeki ve candan bir kadınsınız. En önemlisi de güçlüsünüz. Kendi fikirleriniz var, konuşmaktan korkmuyorsunuz. Emin olun, tüm bunlar sizin çok işinize yarayacak.*” Genç kadın durup ona baktı, Haven kadının suratındaki gerginliği görebiliyordu. Ne kadar gergin olduğunu fark etmişti. Ve aynı gerginliği kendi de hissediyordu, duymak üzere olduğu kelimelerin içinde oluşturduğu beklenti duygusu hiç

hoşuna gitmemişti. Felicity'nin kelimeleri okumasıyla onlardan tiksinişmesi bir olmuştu. Genç kadını durdurmak istiyordu. Fakat söylemek zorunda olduğu her ne ise bunların gerçekten söylenmesi gerektiğini de biliyordu.

Felicity ısrarla devam etti. *"Bu özellikleriniz aynı şekilde Malcolm'ın da işine yarayacak."*

Haven göğsünden çıkagelen sözcükleri bastıramayarak, "Hayır," dedi.

Felicity Faircloth, bariz bir gücenmeyle Haven'a baktı. "Elbette hayır."

"O zaman neden..."

Genç kadın bir omzunu kaldırıp bıraktı. Sonra oldukça basit bir şekilde devam etti. "Düşes bu konuda ne hissettiğimizi umursuyor gibi görünmüyor, ekselansları."

Bu gerçekten kulağa doğru geliyordu. Felicity devam etti. *"O iyi bir adam, Leydi Felicity. Hayat ve aşk nedir iyi bilir. Karısına büyük bir sadakat gösterir."* Felicity birden durdu. "Düşes burada kendini düzeltmiş. Karılarına."

"Lanet olsun."

Felicity, "Ben de sizinle aynı hisleri paylaşıyorum," diye yanıtladı. *"Size iyi bir koca..."*

Haven'ın öfkesi şaşkınlığa dönmüştü. "Beni sana mı hediye ediyor?"

Felicity elindeki kâğıda bakarken kaşlarını kaldırdı. "Doğrusu bu pek açık değil, ben daha çok beni size vermesinden korkuyorum." Genç kadın durup derin bir nefes aldı, mektubun gerisini okumaya çalışırken kendini zor bir göreve hazırlamak zorunda gibiydi. *"Bilmeniz gereken şeyler var. Birincisi, Malcolm kuşkonmazdan nefret eder."* Felicity tekrar durdu. "Beni anlayacağınıza eminim ekselansları, ama kuşkonmazı

sevip sevmemenizin evliliğinizle nasıl bir ilişkisi olabileceğini anlayamıyorum. Hele hakkınızda en önemli şeylerin sıralandığı listenin en başında olmasına hiçbir anlam veremiyorum.”

Haven, “Bir ilgisi yok,” diye cevapladı.

“Diğerleri de bir o kadar tuhaf...” Felicity dikkatini tekrar mektuba verdi. “*Yunan mitolojisine bayılır. Mitoloji okuyup öğrenin. Bu konu hakkında konuşan birine adeta tapar.*”

Bu kelimeler, bir güvenin ihaneti gibi hissettirmişti. Mal sessiz kalmaya devam etti.

Felicity, “Ve bu en tuhafı,” diyerek devam etti. “*Kırmızı bir elbise bulun ve üzerinizde bu kırmızı elbise varken Malcolm’la baş başa kalabilmek için elinizden geleni yapın. Bunu şahsi çalışma odasında yaparsanız çok daha iyi olacaktır.*”

İşte Haven şimdi çok öfkelenmişti. Genç adam hızla mektuba atıldı, sanki bir şekilde saatleri geri alıp Sera’nın onu tamamen ele geçiren çılgınlığını durdurabilecekmiş gibiydi. “Bu ne saçmalık?”

Felicity başını kaldırdığında Haven’ın yakınlığıyla birlikte gözlerini açarak, “Bence de,” dedi. “Düşesin ne yapmaya çalıştığını anlamadım.”

“Ben anladım.” Sera’nın bu evde, çalışma odasında, en son kırmızı elbise giydiği günün anısı Haven’ın aklına kazınmıştı. Bu anı kaç kez zihninde canlandırmıştı? Kaç kez Sera’nın korsesini çıkarmış, eteğini kaldırmış ve onunla sevişmişti? Aynı görüntüyü ne sıklıkla hayal ediyordu?

Haven mektubu Felicity Faircloth’un elinden kaptı. Mektubu katlayıp parçalara ayırmaya başladığında boşalan öfke hoşuna gitmişti. “Senin beni baştan çıkarmanı istiyor.”

Felicity gözlerini kırıştırdı. “Ama ben böyle bir şey istemiyorum.”

“Harika çünkü ben de karım dışında başka biri tarafından baştan çıkarılmak istemiyorum.” O an Haven’ın, Felicity yüzünden hissettiği öfke dinmişti.

Felicity başını aşağı yukarı sallayarak cevap verdi. “Kulağa çok mantıklı geliyor. Ama bir şey söyleyebilir miyim?”

Haven başını evet anlamında salladı. “Lütfen.”

“Görünen o ki düşes artık sizin karınız olmak istemiyor, ekselansları.”

Bu kelimeler Haven’ı yıkmamalıydı. Böylesine güçlü bir etki yaratmamaydı. Fakat yaratmışlardı. Mal, Felicity Faircloth’a arkasını döndü, bu genç kadının evliliğinin etkileşimini ondan bile daha iyi anlaması hiç hoşuna gitmemişti.

Hayır. Felicity, onun evliliğini daha iyi anlamamıştı. Sadece kabul etmeye daha gönüllüydü. Ama Sera’yla evli olan Felicity Faircloth değildi.

Haven yatağa yürüyüp neredeyse üç yıl önce Sera’nın yaşaması için dua ettiği yerde durmadan edemedi. Karısını ölümün ellerinden çekip almıştı. Şimdi tekrar başa dönmüştü, genç adam karısı için savaşımaya, onu sevmeye, peşinden gitmeye yemin etti. Gerekirse onu bulmak için gökyüzüne çıkacaktı...

Ve onu bulduğunda anlayacağı tek şey Sera’nın zaten çoktan kaçmış olacağıydı.

O an Malcolm, Sera’nın ondan hep kaçacağını fark etti. Aşk-larından kaçacaktı. Bir gelecek vaadinden kaçacaktı. Ve Haven onu hep kovalayacaktı.

Kör ve kırık bir şekilde...

Haven’ın cezası, Sera için hiçbir zaman değerli olamamaktı.

Ve genç adam, Sera’nın ondan boşanmasına izin verirse kendini asla affetmeyecekti.

24. BÖLÜM

Talbot kardeşler iki saatten uzun bir süredir arabanın içindeydi. Gece Londra'ya dönmek normalden daha uzun sürmüştü. Ancak önemli olan arabada tıklım tıklı gidiyor olmaları değildi, zaten hayatları boyunca böyle seyahat ettiklerinden bu konuda onlara düşen paya alışmışlardı.

Asıl sorun sessizlikti. Beş kardeş, hiçbir zaman bu kadar uzun süre sessiz kalmamıştı. Kilise ayinlerinde bile konuşmadan edemezlerdi.

Seleste içten bir şekilde, "Ee..." diye söze girdiğinde kız kardeşler hayatlarında hiç olmadığı kadar sessizdi. Seraphina –her ne kadar son bulmuş olsa da– bu sessizlik karşısında minnettardı.

"Bu çok tuhaf, değil mi?" Bu sefer konuşan Sesily olmuştu.

Seleste, "Şahsen ben bunu beklemiyordum," diye cevapladı. "Haven, Sera'yı kalmaya ikna etmek için daha iyi bir taktik uygular diye düşünmüştüm."

Seline, "Onun için kafasına taş yemeyi bile göze aldı," diye ekledi.

Sera arabadan inmek için bu kadar can atıyor olmasaydı başını kaldırıp söylenen bu söze bakacak enerjiyi kendinde bulabilirdi. Fakat genç kadın sıkıca kucağında tuttuğu parmaklarına odaklanmıştı. Eldivensiz ellerinde, Leydi Felicity'ye hızla yazdığı mektuptan kalma mürekkep izleri vardı.

Mal'ın bir sonraki eşini cesaretlendirmek üzere yazılmış o mektup...

Keşke Haven, evliliklerinin büyük bir çıkmaza girdiğini görüp bir başkasıyla mutlu olabilseydi. Bu düşünce genç kadının içinde büyük bir sızı yarattı, kalbi sıkışıyor, güçlkle nefes alıyordu. Sera kendini sakinleştirmek isteyerek derin bir nefes alıp dikkatini kız kardeşlerine çevirdi.

"Sera'nın yapacaklarının değil de Haven'ın ne istediği konusunda bahse girmek iyi oldu, Ses," dedi Selesté." Yoksa bize bir tomar para vermek zorunda kalacaktın."

Sesily başını iki yana salladı. "Ah, böyle bir şeyin iddiasına girmezdim, asla Sera'nın onu geri kazanmak isteyeceğini söylemezdim."

"Ben söyledim."

Sera başını hızla kaldırdı, bakışları birden Sophie'ninkilerle karşılaştı. Arabaya bindiklerinden beri Sera'yı izleyen Sophie'nin güzel yüzünde endişe ve ilgi vardı. "Sen ne dedin?"

"Senin Haven'ı istemediğin konusunda asla iddiaya girmezdim."

Sera, "Nedenmiş o?" diye sordu.

Sophie omzunu hafifçe kaldırıp indirdi. "Bana aşk dersi vereli çok olmadı, abla."

Sera aklından çıkan o anıyı hatırladı, genç kadın karnında bebek, yanında nihayet kocası olan adam yüzünden aşk acısı çeken Sophie'yle birlikte İskoç sınırında oturuyordu. Ama o

gece Eversley Markisini yakalamak mümkün olmamıştı. Ta ki Sophie, Sera'nın emri üzerine gidip ona gerçekleri söyleyene kadar.

Belli ki Sophie de bu anıyı hatırlamıştı. "Ona söyledin mi?"

Sesily, "Neyi?" diye araya girdi, fakat kimse ona yanıt vermedi.

Sera, Sophie'yi aynı şeye yapmaya ikna etmeye çalışırken, *Haven'a onu sevdiğimi hiç söylemedim*, demişti. *Bak her şeyi nasıl mahvettim.*

Sera camdan mürekkep karası gökyüzüne baktı.

Ancak Sophie sessizliğe izin vermeyecekti. Genç kadın, "Sera," diye üsteledi. "Söyledin mi?"

Seni seviyorum.

Sera başını evet anlamında salladı. En küçük kız kardeşi uzanıp, gözlerine bakan ablasının elini tereddütsüz bir şekilde sıkıca kavradı. "Ee?"

Sera başını iki yana salladı. Hiçbir önemi yoktu. Bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Her şey hâlâ mahvolmuş vaziyetteydi. Genç kadın elini Sophie'den çekip duygularını bir kenara bırakarak cevapladı. "Aşk yeterli değil."

Bu kelimelerle birlikte tekrar bir sessizlik oldu. Seleste bu sessizliği küçük bir iç çeker gibi üfleyerek bozdu. "Yeterli olmayabilir ama yine de bir şey sayılır. Özellikle gecenin bir körü eve kaçmak zorunda kalıyorsak." Genç kadın elini havada sallayarak devam etti. "Evliliğimin yarısı Clare'la tartışarak geçti. Aslında bakarsanız bu, işleri daha ilginç yapıyor."

Seline gözlerini devirdi. "Sen de biliyorsun ki sen ve Clare başkaları için uygun bir karşılaştırma değilsiniz."

"Sen ve binici kocan öyle mi?" Seleste hızla evliliğini korumaya geçti. "Bu dünyada kimse sizin ilgi duyduğunuz şeyleri paylaşmamalı. Bu ölümcül derecede sıkıcı."

Seline hafifçe omuz silkti. “Bize göre değil.” Genç kadın öne eğilip pencereden dışarı baktı. “Neredeyse geldik.” Sera, kız kardeşinin sesindeki heyecanı hemen fark etmişti. Sıkıcı evliliğine ve hiç değişmemiş kocasına döndüğü için mutluydu. “Mark çok şaşırarak.”

Seleste mutlu bir şekilde iç çekip kafasını kardeşinin yanına dayadı. “Clare da öyle. Umarım kulüpte değildir. Bu gece onunla işim olacak.”

Kız kardeşler bu kelimeler karşısında inlerken, Sesily sırtarak Seleste’ye vurdu. “Lütfen midemdekileri tutmak için çabalarsanız böyle şeyler söyleme.”

Seleste, “Ne?” diyerek güldü. “Kocamla bir gece geçirmek istememe mi şaşıyorsunuz?”

Sesily, “Hayır,” dedi. “Ama bu konuda daha mütevazı olmalısın.”

Seleste, “Peh,” diye cevapladı. “Bu aktivite sırasında kadınlar da var, Sesily. Ve bundan zevk aldığımız da bir gerçek.”

Seline, “Lanet olsun ki doğru,” diye ekledi.

“Bundan zevk aldığını hepimiz biliyoruz, Seline. Annem, Mark’la seni perde arkasında suçüstü yakaladığı için operadan ayrılmak zorunda olduğumuz günü unutmadım.”

Seline kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. “En azından biz perdenin *arkasındaydık*. Ayrıca bunu söyleyene bakın. Herkes King geldiğinde *öğle yemeği saatinde* saatlerce kapıyı kilitleyip kütüphanede neler yaptığınızı biliyor.”

Sophie’nin yanakları kıpkırmızı olmuştu, Sera hafifçe gülümsemeden edemedi. Londra’ya dönme sebebi buydu. Malcolm ya da zamanında ona vaat edilen aile, unvan ya da bir zamanlar yaşadığı hayat için dönmemişti. Bu sadık, sevgili, cesur ve herkesin daha iyi olan kadınlar için dönmüştü. Ona ait kadınlar için.

Bu yüzden boşanmak için ısrar edecekti. Geçmişinden kurtulacak, Mal en iyi seçim olan Felicity'yle evlenebilecekti. Bu kadın müthiş bir eş olacak ve ona güzel çocuklar verecekti.

Bu düşünceler Sera'nın çok da kötü hissetmesine sebep olmamıştı.

Hissettiği bulantı araba yüzündendi, belli ki Sesily'nin rahatsızlığı bulaşıcıydı.

Aslında bulantısı, kocası için hasret çektiğinden değildi. Sera ona özlem duymuyordu. Aklında bir plan vardı ve bu plana sadık kalacaktı. Bir tavernası olacaktı, şarkı söyleyecekti ve tüm bunlar yeterli olacaktı.

Olmak zorundaydı.

Hayatındaki bir şey yeterli olmak zorundaydı.

Seline, "Biz kasabadan bir aylığına uzak kalırken Sera'nın keyif çatması hiç adil değil," dedi.

Dört çift göz karanlıkta Sera'yı buldu, genç kadın dikkatini camda kalması için elinden geleni yapıyordu, birden gözlerini önünden geçtiği binalara dikmişti.

Seleste, "Ama bunu yaptığını bilmiyoruz ki," diye cevapladı.

"Yapmadı mı? Gecenin köründe onu Haven'la kaçmaya yollarsan başka ne yapmış olabilir ki?"

Seline, "Ben kaçırmak istemedim, ya sen?" diye sordu.

Seleste sesinde kahkahayla cevapladı. "Peki, o zaman Haven hakkındaki orijinal teorimize dönelim."

"O neymiş?" Sera bunu sormadan edememişti.

"O işte korkunç olduğu."

Herkes güldü. Cama uzanıp anlamlı, yavaş daireler çizen Sera hariç herkes gülmüştü. "Hiç de değil."

Araba tekrar sessizleşti, Sophie bir i çekerek, “Sera...” dedi. “Söylesene neden buradayız?”

Sera iinin sıcaık, yersiz bir öfkeyle dolduğunu hissetti fakat bunu umursamadı. “nk sizin inandığınız gibi kocamın iyi bir şık olması mükemmel bir evliliğe sebep olmuyor.” Dört ift kaş şaşkınlıkla havaya kalktı. Bu cevap Sera’yı daha da fkelendirmişti. “Bu kadar şaşkın grnmenize gerek yok. Benim yerimde olmak ne demek hiçbiriniz bilmiyorsunuz.”

“Peki, bize anlatmak ister misin?” Sophie her zaman çok ki-bar ve temkinli bir kız olmuştu.

Ve Sera’yı hiçbir zaman bu kadar fkelendirmemişti. “Ben-den ne söylememi istiyorsun? Söyleyecek *hiçbir* şey yok!” Genç kadının sesi her kelimedede daha da yükseldi. “Sizin hayatlarınız mükemmel. Evlilikleriniz mi? Evet, onlar da harika. Çocuklarınız...” Sera’nın cümlesi birden yarım kaldı, kalbi sıkışıyordu. Yutkundu, içindeki hüznü bastırmaya çalıştı. zntsnn gün yüzüne çıkmasına izin vermek istemiyordu. “Onlar da harikalar ve benim hiçbir zaman böyle çocuklarım olmayacak.”

“Sera...” Sera, Seline’in hiç bu kadar nazık konuştuğunu duymamıştı.

“Hayır.” Sera bir parmağını kaldırarak hızla kardeşine döndü. “Sakin bana acımaya kalkma. Ben kararımı verdim. O zaman kaçmış olabilirim ama hiç olmadığım kadar güçlü bir şekilde döndüm. Bana acımanıza ihtiyacım yok.”

“Emin misin?” Tüm başlar –herkes tarafından en az ilgi çektiği söylenen– en küçük, en sessiz Talbot kızı Sophie’ye döndü. Fakat bu *herkes* asıl Sophie’yi tanımiyordu.

Sera, kız kardeşine doğru eğildi. “Ne demek istiyorsun?”

“Sadece işine geldiğinde bizim desteğimize ve korumamıza ihtiyaç duyuyor gibisin. Biz sana bu desteği verdik. Sana tükenmez sadakatimizi verdik. Çünkü Lekeli Kız Kardeşler, birbirine bağlı-

dır. Ama sen bize hiç dürüst davranmadın. Bu yüzden sorum...” Eversley Evi’ne varan araba yavaşlayıp sessizleşmeye başladı. Sophie burada inecekti. Fakat arabadan asıl söylemek istediğini söylemeden inmek gibi bir niyeti yoktu. “Sadece bize karşı mı dürüst olmuyorsun yoksa kendine karşı da mı dürüst değilsin?”

Dünyada sadece kız kardeşlerin birbirine söyleyebileceği şeyler vardı. Sadece kız kardeşler tarafından öfkelenendirme yöntemleri vardı. “Ben size hiç yalan söylemedim.”

Sophie, “Saçmalık,” diye güldü. “Sen bizi terk ettin. Hem de tek *kelime* etmeden. Dürüstlük bunun neresinde? Sen kendini kaybettin, Sera. Sevdiğin adam ve kaybettiğin çocuk için yas tutuyordun. Ve her şeyi bir kenara attın. Biz de dahil. Eskiden bunu anlıyordum ama şimdi... Kendine kötülük yaptığını fark etme zamanın geldi. Tanrı biliyor ya Haven’a karşı hiç sevgi duymadım ama adam sana hayran, sana istediğin her şeyi vermeye hazır. Neye ihtiyacın varsa. Ama şimdi neden böyle olduğunu hayal edemiyorum.”

Sera, duydukları karşısında sırtını koltuğuna yasladı.

Seline sessizce, “Oof,” dedi. “Bu biraz sert oldu.”

Sophie, “Belki de bunu duymaya ihtiyacı vardı,” diye çıkıştı.

“Aslında yoktu. Çünkü bu doğru değil.” Sophie, Sera devam ederken bir kaşını kaldırarak ona baktı. “Ondan tek bir şey istedim. Boşanmayı. Özgürlüğümü. Aynı şekilde onun da özgür olmasını istedim ama o bunu kabul etmedi.”

“Belki bunu kabul etmemesinin sebebi özgürlüğün ne olduğuyla ilgili tuhaf bir fantezin olmasıdır.”

Sera bakışlarını kısarak kız kardeşine baktı. “Sanırım sen özgürlük ne biliyorsun?”

Araba dururken Sophie, “Doğrusu evet,” diye cevapladı. Kardeşi eteklerini ve saçını düzeltirken üniformalı bir uşak kapıyı

açmak için yaklaştı. Sophie, Sera'ya baktıktan sonra adamın elini tutup arabadan aşağı indi.

Sophie arkasını dönerek, "Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi. Sera gözlerine dolan ani, beklenmedik yaşlarla uzaklara baktı. Bunu yaptığı iyi olmuştu çünkü Sophie yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya devam ederken, gözyaşlarını daha fazla tutamamıştı. "Sadece kendini sevmenin bir yolunu bulmanı diliyorum."

Sera hissettiği öfke, hüznün ve hayal kırıklığı yüzünden konuşamıyordu. Hatta arabanın kapısı hafif bir *klik* sesiyle kapanana kadar kız kardeşine bile bakmamıştı.

Sophie sırtında bir elle birlikte yavaşça kasaba evinin kapısına doğru yürüdü. Evin kapısı çoktan açılmıştı, içeriden sıcak, turuncu bir ışık geliyordu. O an Sera boğazının vicdan azabıyla düğümlendiğini hissetti. Kız kardeşinin bir çocuğu olacaktı, gece yarısı bir arabada tıklım tıklım oturmaktansa yatağında çok daha rahat edecekti.

Fakat Sophie artık evindeydi, kocası kısa süre içinde altın ışıklarla parlayan kapıda belirdi, birkaç saniye durduktan sonra hızla karısını kendine çekip onu havaya kaldırarak öptü. Etrafta dolanan hizmetliler ya kötü eğitilmişti ya da markiyle karısının sevgi gösterilerine alışkın olduklarından bu olaya bağışıklık kazanmışlardı. Sera, ikinci seçeneğin doğru olduğunu düşünüyordu.

King ayağıyla kapıyı arkalarından kapatmak için bir saniyelikliğine durduktan sonra Sophie'yi eşikten içeri soktu.

Araba yavaşça harekete geçtiğinde Sera başını öfkeyle geri yasladı. "Lanet olsun."

Kız kardeşleri cevap vermedi ve Sera bunun sebebini biliyordu.

Onlar da Sophie'ye katılıyordu.

Sera gözlerini açıp kardeşlerine baktı. “Bence siz de özür istiyorsunuz.” Genç kadın çok huysuzluk yaptığığının farkındaydı.

Seline, “Doğrusu benim çok umurumda değil,” diye yanıtladı. “Ama burada olmak mı burada olmamak mı deseniz Londra’da olmayı tercih ederim. Bu yüzden geçmiş aksiyonlarınızı tekrar etmek isterseniz ve benim fikrim önemli olursa lütfen bunu bir daha yapmayalım.”

Sesily arabanın köşesinden, “Ya sen?” diye seslendi. “Gitmeyi mi planlıyorsun?”

Sera uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra başını hayır anlamında salladı. “Bilmiyorum. Hayatımı planlıyorum. İşimi.” Genç kadın uzaklara bakıp fısıldadı, fakat bunu cama fısıldamıştı. “Tek istediğim bu...”

Seleste ve Seline yanıt vermediler, Sera onların sessizliğini sessiz bir onay olarak kabul etmişti. Belki de sadece sadakatti, fakat Sera sadece sessizliği kabul edecekti. Bu, gerçekten daha iyiydi. Fakat araba onları sırayla evlerine ve kocalarına bırakıp Sera’yı bir kez daha Sesily’yle baş başa bıraktığında genç kadın gerilmeye başlamıştı.

Sesily, Talbot kardeşlerin arasında en açık sözlü olandı ve yolculuk boyunca yaşanan olaylar ışığında bu özellikle huzursuz edici bir gerçektir.

Arabanın içindeki karanlık artıp parke taşlı yolda tıkırdayan tekerlekler arabayı Mayfair’den Covent Garden’a götürürken Sesily sessizliğini bozdu. “Keşke gitmeseydin.”

Sera derin bir nefes aldı. “Böyle bir niyetim yoktu.”

“Peki Haven?”

Sera başını olumlu anlamda salladı. “Boşanmak istemiyor.”

“Ya sen?”

Evet. Hayır. Sera bu soruyu duymazdan geldi, onunla beraber gelen bu tuhaf, dikkatsiz cevap hiç hoşuna gitmemiştir.

“Bir şey diyebilir miyim?”

“Seni durdurabileceğimi sanmıyorum.”

“Evet, bence de.” Sesily, bu aksi cevap karşısında hareketsiz kalmıştı. “Ama Sophie yanılmıyor, Sera. Özgürlük birçok şekilde gelebilir. Ve bazen inan bana serçeler bile dinlenmek zorunda kalır.”

Sera camdan dışarı baktı. “Araba beni bıraktıktan sonra seni eve, annemle babama götürecektir.”

“Bize katılmak ister misin? Annem seni görmeyi çok istiyor.”

Bu oldukça güvenli ve basit bir konu olmalıydı ama Sera’ya korkunç planlarına rağmen kızlarını çok seven annesinin anılarını hatırlatmıştı.

Genç kadın başını iki yana salladı.

Sesily, “Annem dersini aldı,” dedi. “Bana hüsrana dolu bakışlarla acıyarak bakmıyor. Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim.”

Sera zoraki bir şekilde gülümsedi. “Rica ederim. Annemleri başka gün görürüm, bu gece evime gitmeliyim.”

Kendime gitmeliyim.

Sera haftalar önce Londra’ya geldiğinde olduğu kadına gitmeliydi. Malcolm her şeyi değiştirmeden, planladığı değil de kışkırtılarak sürüklendiği farklı gelecekte önce olduğu o kadına.

Tavernaya gitmeli, içkisini yudumlamalı, şarkılarını söylemeli ve gecenin günü boğmasını ummalıydı.

Sesily, “Ben de seninle geleceğim,” dedi.

Sera, kız kardeşine baktı. “Hayır, gelmiyorsun.”

Arabanın içi kardeşinin suratını göremeyecek kadar karanlıktı ama Sera, Sesily’yi istediği şeyden vazgeçirmenin imkânsız olduğunu biliyordu. “Neden arabadan en son inmeyi planladın? Arkanda şahit bırakmak mı istemiyorsun, yoksa hoşça kal diyecek birini mi?”

“Ben gitmiyorum, Sesily. Bu gece gitmiyorum.”

Sesily, “Sana inanıyor muyum emin değilim,” diye cevapladı. “Highley’den yakalanacakmış gibi kaçtın.”

Sera bu kelimelerdeki öfkeyi fark etmişti. “Highley’den kaçmak mı?”

“Kaçmak, hafta boyunca bir hobi haline geldi.”

Sera’nın gözleri karanlıkta kocaman açıldı. “Sen Caleb’dan mı bahsediyorsun?”

“Caleb.” Sesily, Sera’nın bu küçümseyişine burun kıvrırdı.

Yüce Tanrım. Sera’nın kaçırıldığı bir şey mi vardı? “Ses... Bir şey mi oldu?”

Sesily, “Hayır,” diye cevapladı. “Sadece o efsanevi tavernayı görmek istiyorum.”

Bunun bir yalan olduğu barizdi. “Caleb’in oranın sahibi olduğunu biliyorsun.”

Sesily belli belirsiz bir şekilde, “Ah,” dedi. “Bu onun da orada olacağı anlamına mı geliyor?”

Sera bu berbat performans karşısında küçük bir kahkaha atmadan edemedi. “Benimle gelmiyorsun.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü bekâr ve dikkat çeken bir leydisin.”

Sera, kız kardeşinin sesindeki somurtmayı duyabiliyordu. “Londra’nın yarısı o cümledeki *leydiyi* kabul etmez. Ben Tehlikeli

Kızların sonuncusuyum, Sera. Drury Lane'deki en kötü şöhretli aktörün eski aşkıyım.”

“Yine de zarar görmene izin vermem. Caleb tarafından olsa bile.”

“Bunun Caleb’la hiçbir ilgisi yok.”

“Yıllardır aynı adamın hasretini çeken bir kadınla konuşuyorsun.”

Sesily, ablasına önlerinden geçtikleri bar ve tiyatroların loş ışıklarında bir bakış attı. “Öyle mi? Peki onun seni sorgusuz sualsiz mahvetmesine izin verdin mi?”

“Aslında, tam olarak yaptığım buydu.” *Bu akşamüstü, tekrar yaptım.* Sera bu ikinci cümleyi söylememişti.

“Birinden zarar görme gibi bir niyetim yok.”

“Bu harika, çünkü benim de böyle bir şeye izin verme niyetim yok.”

“Londra’ya dönüp koruma rolü oynayamazsın.”

Sera öfkesini kaybetmişti. “Tanrı aşkına Sesily, içimizden birinin mutlu bir hayatı olacak!”

“Evet, böyle giderse bu sen olacaksın, çünkü seni şaşırtmak isteyen bir adamın var!”

Bu kelimeler Sesily’nin ağzından hızla kaçmıştı ve Sera’yı şaşırtarak beklenmedik bir yanıt vermesine sebep olmuştu. “Biri ni şaşırtarak her zaman bir sonuca varamazsın.”

İki kardeş tekrar sessizliğe büründüklerinde Sera meraktan içini yiyordu. Genç kadın, Sesily’nin bu konuyu boş vermeyeceğini bilerek bekledi. Haklıydı. Nihayet kız kardeşi tüm dürüstlüğüyle söze girdi. “Planlarım var.”

“Caleb’la ilgili mi?”

“Evet.”

“Bir buluşma gibi bir şey mi ayarladı?” Sera sesindeki şaşkınlığı saklamakta güçlük çekiyordu.

“Hayır. Daha beteri.”

Yüce Tanrım. Onu öldürecekti. “Ne yaptı ki?” Sera birden uzun süredir arkadaşı olarak gördüğü adama kızmıştı. Hayatına burnunu sokmasını affedebilirdi ama kız kardeşini baştan çıkarması çok başka bir şeydi.

“Hiçbir şey.” Sesily küçük bir iç çekti. “Sorun da bu. Ondan bir şeyler yapmasını istediğimde Highley’den kaçtı.”

Yüce Tanrım. “Sesily... Caleb...”

“Onunla hiç olmadığını söyledin. Onunla ilgilenmediğini söyledin.”

“Evet, hepsi doğrudu. Sadece Caleb’in yaşlı olduğunu söyleyecektim.”

Sesily sırttı. “O kadar da değil.”

“Vücut olarak değil. Ama ruhu yaşlı. Ve o çok puşt bir herif. Gördün işte, burnuna yumruk yemeyi hak edecek kadar hem.”

“Evet, bunu ben de biraz hissettim.”

“Ee o zaman?”

Sesily koltuğunda arkasına yaslandı, loş ışıktaki beyaz sırtması güçlkle görünüyordu. “O zaman, bence kendi kadar puşt birini hak ediyor, sence de öyle değil mi?”

Tüm erkekler, kadınlara böyle hissettirdikleri için asılmıyordu.

Bu basit, ideal anlık öç Sera’nın çok hoşuna gitmişti... Caleb’a hayatına karıştığı için, Mal’in Boston’a geldiğini gizlediği için bir ceza vermeliydi. Evet, kesinlikle puşt birini hak ediyordu ve Sesily, bu rolün hakkını fazlasıyla verebilirdi. Fakat kız kardeşi aşktan böylesine soğumuş bir adamı hak etmiyordu. “Caleb... Sesily, Caleb sonsuza kadar kalacak bir adam değil.”

Sesily uzun süre arabanın dışındaki karanlığa baktı, bu Sera'ya kız kardeşinin konuşmayacağını düşündürtecek kadar uzun bir süreydi. Sesily nihayet, "Kimse sonsuza kadar kalmaz," diye cevapladı.

Bu basit açıklama Sera'yı hayal edebileceğinden fazla etkilemişti. Sesily'nin sessiz bir yıkıma sebep olan sözcükleri bir süre havada asılı kaldıktan sonra genç kadın, ablasına bakarak devam etti. "Sen sonsuza kadar kalacak mısın? Ya Haven?"

Bu sorular Sera'yı yerle bir etmişti, genç kadın cevap veremediğini fark etti.

Doğrusu cevabın ne olacağından korkmuştu.

Sera yanıt vermek yerine Londra'da bir rüzgâr gibi esip geçen cesur kız kardeşine baktı. Bu uzun boylu, güzel kız seçimler yaptığı sürece hayatı geldiği gibi kabul ediyordu. Kadınlar arasında bir kahramandı.

Sesily istediği hayatta bir çatlak hak ediyordu.

Sesily istediği hayata ulaşmayı hak ediyordu, yaşadığı skandallar artık bir son bulmalıydı.

Aynı şey hepsi için geçerli değil miydi?

Sera bir zamanlar hayalini kurduğu geleceğe sahip olamayabilirdi ama kız kardeşlerinin olması için elinden geleni yapacaktı. Madem hayattaki rolü buydu, madem görevi kız kardeşlerine istedikleri geleceği kurmaları için yardım etmektir, o zaman bu yeterli olacaktı.

Yeterli olmak zorundaydı.

"O zaman Serçe kalır."

Biri Sera'nın geleceğini burada bulmalıydı.

25. BÖLÜM

ŞEHRİN EN İHTİRASLI TAVERNALARI!

“Amerikalı, iki leydi...”

Caleb kafasını viskisinden kaldırmadı. “Başka bir yer bulmalarını söyle. Biz genelev değiliz.”

Birkaç hafta önce Şakıyan Serçe’nin kapısında koruma olarak işe alman adam şansını tekrar denedi. “Fahişeye benzemiyorlar, Amerikalı.”

Caleb, ona takılan bu lakap karşısında dişlerini gıcırdattı. Belli ki bu lakaptan kurtulması olanaksızdı. Aslında şehirdekilere ona Amerikalı hariç bir şey demelerini söylemiş fakat kimseyi bu konuda ikna edememişti. Yarım düzine adamla birlikte Londra rıhtımındaki kargo bölümünden kovulan güçlü, dürüst Samoan da bunlara dahildi. “O zaman içeri girmelerine izin ver. Burada erkekler kadar kadınların da parası geçer.”

Fetu, karanlıkta ışıldayan beyaz dişleriyle sırıttı. “Çoktan girdiler. Zaten Serçe’yi geri çevirebileceğimi sanmıyordum.”

Bu sözcükler Caleb’in dikkatini çekmişti. Genç adam hızla kapıya döndü ancak yaz sıcaklığını umursamadan eğlence ve zevk

için içeri yığılan vücutlar yüzünden pek bir şey göremiyordu. Caleb, şışesini bırakıp bara yaslandı. “Döndü mü?”

“Güzel ve uzun bir kadın. Kim olduğunu sorduğumda bir tilki gibi sinirlendi.”

Caleb’ın bundan şüphesi yoktu. Sera, Londra’ya ne için dönmüştü? Dük, bir eş seçmiş miydi? Çok geçmeden Caleb, korumanın söylediğini düşündü. “İki leydi.” Sera bunu yapmazdı. Kız kardeşlerinin namını riske atmazdı.

Kız kardeşinin namını...

Caleb elini bara vurarak, “İki leydi dedin,” diye tekrarladı.

Lanet olsun. Sera onu buraya getirmiş olamazdı.

“Evet, iki leydi var.”

“Diğeri nasıl biri? Sade, ukala bir kadın mı?” Belki de gelen Sophie’ydi. “Sırık gibi mi?” Seleste de olabilirdi. “Her yerinde mücevher mi var?” Ya da Seline...

“Pek kadınsı.”

“Bu ne demek?”

Fetu tekrar sırtıttı, bu sefer gülümserken büyük elleriyle havada abartılı bir kadın figürü çizmişti. “Tam bir kadın işte.”

Caleb, Fetu’yu gömleğinden yakalayıp kendine çekti. Adımı, kel kafasının tepesindeki dövmeyi görecektik kadar kendine yaklaştırmıştı. “Henüz farkında değilsin ama o kız, sana kadınsı gelemmez.”

Adamın kaşları kel kafasına kadar kalktı fakat Caleb, yanıt vermesine izin vermemişti. “Ben *sana* kadın gibi geliyor muyum?”

Caleb, adamı bırakıp sese, sesin ait olduğu kadına döndü.

Lanet olsun, onun kadınsı olmasını istemiyordu.

“Hayır. Tam bir baş belasıydın.”

Kadın güldü, günahkâr ve seksi sesi, kulağa kahrolası bir güneş gibi hoş gelmişti.

Ama kadın hiç de hoş gelmemişti. Caleb, onu burada istemiyordu.

Oysa sıcak, dumanlı odada serin bir rüzgâr gibiydi. Uzun bir günün ardından saçlarındaki tokalar gevşemiş, dalgaları bollaşıp omuzlarına yayılmıştı. Hatta bir saç telinin ucu elbisesinin çizgisini takip ediyordu. Yanaklarında renk vardı, pürüzsüz, güzel teni canlı bir ışıltıyla parlıyordu. O pembe, dolgun ve muhteşem dudakları...

Genç kadın bir kaşını kaldırarak, “Kaçamazsın,” dedi. “Tabii barın üstünden atlayıp Serçe’nin performansını izlemek amacıyla güzel bir yer bulmak için yaygara çıkaran insanları ezip geçmek istemiyorsan.”

Caleb, Fetu’ya dönerek, “Kapıya git,” dedi.

Fetu, Sesily’nin olduğu yöne küçük bir selam verdi. “Sizinle tanışmak bir zevkti, Serçe’nin kardeşi.”

Sesily, adama gülümseyerek ufak bir reverans yaptı. “Seninle de öyle Amerikalı’nın koruması.”

Caleb bir şeyler kırmak istiyordu. “O benim korumam değil.” Genç adam, bir şey söyleme ihtiyacı duymaktan nefret etmişti. Sesily’nin ne düşündüğü umurunda değildi. Bu genç kadının düşünceleriyle ilgilenmiyordu. “Benim bir korumaya ihtiyacım yok.”

Sesily, Caleb’a döndü. “Ah, öyle mi? O zaman neden onu işe aldın?”

Fetu sırtarak cevapladı. “Çünkü bir korumaya ihtiyacı var.”

“Kapıya dön.” Caleb bir şişe alıp içki için beklemeyen adamlara viski döker gibi yaptı. Fetu gittiğinde, Caleb ilgisiz gibi görünmeye çalışarak bir kere daha Sesily’ye baktı. Sesily çok güzel

olduğundan, ona sonuçlarından korkmadan bakmak korkutucuydu ve bu hiç kolay değildi. “Burada olmamalısın.”

“Eğer bu kadar korkak olmasaydın gelmek zorunda kalmazdım.”

Caleb öfkeden kızardı. “Bir hatırlatma olarak yumruklarımın tadına bakmış bir adamı gösterebilirim.”

Sesily sıırttı. “Evet, başından beri bir erkek olmadığuma göre şansımı deneyeceğim.”

Caleb yakınlardan gelen bir hırıltıyla şişesini alçak masaya bıraktı ve barın arkasından çıkıp Sesily’yi kolundan tutarak insanların arasından geçirdi. Ardından genç kadını barın arka odasına, onlara sadece viskilerin ve cinlerin şahitlik edebileceği yere soktu ve Sesily’yi bırakıp kapıyı arkasından kapattı.

Ayakları yere güçlü bir şekilde basan Sesily, ona çoktan uzun bir adım atmıştı. Caleb geri çekilmemek için çok çabalamak zorunda kalmıştı. Sesily tehlikenin kendisiydi. Daha da kötüsü tüm bunlar, Caleb’in vahşiliğinin derinliğini test eder gibi alçak ve şehvetli bir şekilde konuşmadan önceydi. “Belki de o kadar korkak değilsindir. Bana burada ne yapmayı planlıyorsun?”

Bu soru o kadar çok canlı, hoş, yıkıcı ve lakayıt cevaplar doğurmuştu ki Caleb, aklına dolan bu yanıtlar için bir süre beklemek zorunda kaldı. Tabii ne kadar istese de bu cevaplardan birini uygulama niyetinde değildi.

Sonuçta o da kalbi atan bir insandı.

Caleb kafasındaki düşünceleri temizleyip güvenli bir konu bulmaya çalışarak bu konuya yoğunlaştı. “Ablan nerede?”

Genç kadın bir adım yaklaştı, gök mavisi etekleri Caleb’in bacaklarına sürtüyordu. Caleb eteği hissetmiyor ya da onun için yanıp tutuşmuyor değildi. “Geldiğimiz gibi gitti. Bay Fetu’yla kavga ettiler, ana odaya girdi ve eğlenceyle ilgili bir şeyler mırıldanarak sahneye çıktı.”

“Seni buraya getirmemeliydi.”

“Bana zarar gelmesinden mi korkuyorsun?”

“Birinin bundan korkması gerekiyor.”

Genç kadın başını eğdi. “Sera sana benim ve kardeşlerimin daha en başından mahvolduğunu söylemedi mi? Biz Tehlikeli Kızlarız. Lekeli Kız Kardeşler. Asıl ilginç olanı öyle mahvolduk ki artık toplumu şaşırtamayız. Kocalarımızdan kaçabiliriz, dükkleri balık havuzlarına atabiliriz. At yarışları, tanımadığımız adamlarla İskoçya’da arabalara binmeler... Yaptığımız tüm bu şeyler bize puan kazandırdı. Kız kardeşlerimden biri düşes, biri markiz, biri kontes. Ve en sonuncusu diğer üçünün birleşiminden daha zengin. Doğrusu verilen zararlar bize güzel yansıdı.”

Caleb bakışlarını daralttı. “Ama sana yansımamış.”

Genç kadının mavi gözlerinde bir şey parladı, bu parlaklık elbisesinin kumaşıyla yarışır derecedeydi. Caleb dikkat etmek istese, bunun hüznü olduğunu söyleyebilirdi ama ilgilenmiyordu.

“Evet, bana yansımadı. Belki de ben sahip olduğum her şeyi kaybetmemişimdir.”

Sonra Sesily, ellerini Caleb’in üzerine koydu, bir avucunu genç adamın çalışırken giydiği düğmeli keten yeleğinin göğsüne yerleştirmişti. Dokunuşu yangın gibiydi. Caleb onu üzerinden çekeceğine emin bir şekilde bu suçlu, güzeller güzeli ele uzandı. Sesily oldukça flörtöz bir kadındı ve bu tiplerin en kötüsüydü; onda bir adamı oturtup yalvartacak güç vardı.

Ancak Caleb, göğsündeki eli çekmek yerine kendine iyice bastırdı.

Mavi gözler, gözlerinin içine bakıyordu. “Kalbin çarpıyor, Amerikalı.”

“Tesadüfi bir şey. Oyuncak olmadığımı söylerken kendimi açık bir şekilde ifade ettiğimi düşünüyorum.”

“Bana sebebini söyle, gitmene izin vereceğim.”

Caleb izin vereceğim kelimesine gülmeden edemedi. Sanki tüm dünya Sesily’nin kaptislerini önünde diz çökmüştü. Sanki bir kraliçe gibi kendi kuralları vardı. Belki de vardı. “Çünkü senin gibi kadınlardan uzak durmaya yemin ettim.”

Sesily’nin yumuşayan sesi ansızın pürüzsüzleşmişti. “Benim gibi kadınlar mı?”

“Tehlikeli kadınlar.” Caleb, Sesily’ye doğru mu eğiliyordu?

“Hepimiz öyle değil miyiz?” Belki de Sesily, Caleb’a uzanıyordu.

“Tanrı biliyor ya, sen en tehlikelilerindensin.” Genç kadın dudaklarını bir umut, bir sır gibi aralamıştı.

“Sen biraz tehlike sever bir adama benziyorsun.” Sesily’nin ağzından çıkanlar, Caleb’ın tenini okşuyor, omuzlarına ve boynuna ulaşıyordu. Genç adam ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

“Beni evliliğe sürükleyecek bir tehlike istemiyorum.”

Sesily gözlerinde güzel bir meydan okumayla Caleb’ı izledi. “Seninle evlenmek istediğimi söylemedim ki.”

Caleb, Sesily’yi o an öpmediği için bir madalyayı hak etmişti. Genç kadının üstü örtülü öpücük, dokunuş teklifini –artık Tehlikeli Kızlar’ın en tehlikelisi ne istiyorsa– kabul etmediği için iyi bir ödülü hak ediyordu.

Başkan Jackson’ın bu lanet odaya girip onu hükümete yarsır bir şekilde sunmasını hak etmişti. Kahrolası kral tarafından şövalyelik nişanı almaya hak kazanmıştı. Hayallerinin ötesinde bir zenginliği ve gücü hak etmişti. Her şeyi. Çünkü Sesily’den uzak durmak bir insanın yapabileceği en asil şeydi. Evet, kesinlikle Kral Arthur’a yakışır bir hareketti.

“Evine, kedine, kedicğine git.” Caleb bu söylediğiyle daha da asil olmuştu.

Sesily'nin dudakları büyük bir hayal kırıklığı yaşar gibi düzleşti. Genç kadın bir iç çekerek, "Kedim hâlâ Highley'de," dedi.

"Neden? Vahşi bir arkadaşla ihtiyaç duymadığına mı karar verdin?"

Sesily kum gibi kuru bir sesle yanıtladı. "Brummel sen kaçtıktan sonra saklandı."

"Ben kaçmadım."

Sesily, genç adamı yok sayarak devam etti. "Amerikalı tırmalama tahtasını çok özledi."

Caleb kaşlarını çatı. "Belki de gidip onu almalısın. Doğrusu sen başka kapıyı tırmaladığın sürece ne yaptığını pek umursamıyorum."

"Benzetme yeteneğin gerçekten eşsizmiş."

Caleb sesini toplayarak cevapladı. "Kendine oynayacak başka adam bulman için bir sebep daha, Sesily."

"Ben oyuna gelecek kadar çocuk değilim." Caleb, Sesily'yi öfkeliendirmişti, fakat bu öfkeyi anlamamanın tek yolu genç kadının yanaklarında beliren renkti. Sesily, henüz yanıt vermemişti ki ortamın havası değişti. Çok uzaklarda, öteki odada yumuşak, ağır, sessiz bir beklenti oluşmuştu.

Sesily sessizliği fark ederek kapıya baktı. "Neler oluyor?"

"Ablan şarkı söyleyecek."

Genç kadın, hızla Caleb'a döndü. "Onu dinlemeden hiçbir yere gitmiyorum."

Caleb ilgisiz görünmeye çalışarak, "İstiyorsan kal," dedi. Genç kadının kalmasını umuyordu. "Ama benim seninle kalmamı bekleme."

Sesily tek kaşını havaya kaldırarak omuzlarını dikleştirdi. "Demek haklıymışım."

“Değildin. Ben senin cazibene kapılan erkeklerden değilim.” Caleb böyle söylese Sesily buna inanabilirdi. Belki de söylerdi.

Ama Sesily ona inanmamıştı. Genç kadın duydukları karşısında hareketsiz kaldı. Caleb’in sözcüklerindeki aşağılama isteği donup kalmasına sebep olmuştu. Sesily kaçıp gitmek yerine hiç olmadığı kadar cesur bir tutum sergileyerek cevapladı. “Hayır, Caleb. Haklıydım. Sen tam bir korkaksın. Gerçeği görmek istemeyen bir korkak.”

Sesily bu kelimeler daha önce, kasabadayken de söylemişti. Caleb’in ondan açıklama istemesine gerek yoktu, çünkü söyledikleri zaten hafızasındaydı.

Nasıl da güzel olurdu.

Genç adam başını iki yana sallayarak, “Eve git, küçük kız,” dedi. “Başını belaya sokmadan evine dön.”

Sesily, Caleb’i huzursuz edecek kadar uzun bir süre izledikten sonra gülümsedi. “Ben tehlikede olduğumu düşünmüyorum, Amerikalı.”

“Eğer dikkatli olmazsan tüm dünya seni benim mahvettiğimi düşünecek.”

“Ama sen dikkatli olursan böyle bir şey düşünmeyecekler.”

Caleb, Sesily’nin cesur atılganlığına yanıt verme şeklinden nefret etmişti. Böylesine şaşırtıcı ve kahrolası derecede hoş kelimelere cevap vermek hiç hoşuna gitmemişti. Daha önce hiç böyle hissetmemişti, yıllardır bu kadar canlı, sıcak ve *sert* olduğunu hatırlamıyordu. Genç adam tüm bunları yok saymaya çalışarak güçlü bir ses tonu takındı. “Ne istiyorsun, Sesily? Tavernaya dönmem gerek.”

“Beni öpmeni istiyorum.”

Caleb başını hayır anlamında salladı. “Olmaz.”

Genç kadın, Caleb'a yanaşarak devam etti. "Neden olmaz?"

"Çünkü ben kızları öpmem."

"Daha önce de söylediğim gibi ben bir kız çocuğu değilim."

Haven, Sesily'yi tekrar dönmeyecek kadar uzaklaştırmayı umarak aynı hislerle devam etti. "Ama sen çok genç ve şımarık, değil misin? Hep öyle oldun."

"O zaman istediğimi almalıyım, haksız mıyım?"

"İlgilenmiyorum."

"Beni şımartmakla mı?"

"Öpmekle."

Bu sözcükler gerçekten can yakmıştı. Caleb, Sesily'nin güzel mavi gözlerinde hafif bir acı gördükten sonra genç kadın acısını hızla bastırıp başını salladı. "O zaman başka birini bulacağım."

"Seni şımartması için mi? Evet, bu mükemmel bir plan." Caleb bunu gerçekten umursamıyordu. Sesily, onun sorunu değildi.

Sesily, tek kelime etmeden arkasını dönüp kapıya yöneldi. Genç kadın kapıyı açtıktan sonra kafasını çevirip yanıtladı. "Hayır. Öpmesi için." Ve Sesily, Caleb onu yakalayamadan kalabalığın arasına karıştı.

Genç adam, Sesily kalabalıkta gözden kaybolduktan uzun bir süre sonra onu aramaya çıktı. Sesily muhtemelen güvendeydi, zaten Caleb'ı da ilgilendirmiyordu.

Sesily, Sera olmadan bir yere gitmezdi. Büyük ihtimalle ablasını bulmak için sahnenin arkasına gitmişti. Evet, güvendeydi ve onu hiç ilgilendirmiyordu.

İçeride, güvenliği sağlamaları için tuttuğu yarım düzine adam vardı. Sesily güvendeydi ve onu ilgilendirmiyordu.

Genç adam kendini buna henüz ikna etmişti ki bir arbede koptu.

Mal, Sera'nın çok önce başladığı yolu arkasında bırakarak direkt olarak Covent Garden'a geldi. Genç adam, Şakıyan Serçe'nin kapısına vardığında sokağın fener ışıklarıyla dolu olduğunu gördü. İçkinin etkisi ve keyifle bağırıp küfürler eden zevk düşkünü gürültücü adamlar caddede dizilmişti.

Haven atını dışarı bağladıktan sonra hayvanı koruması için yakınlardaki bir çocuğa bozuk para verdi. Ardından Sera'yı alma isteğiyle kapıya yöneldi, onun içeride olduğuna şüphesi yoktu. Mal, kapıdaki iri korumanın yanından geçerken Amerikalı'nın güvenlik için böyle bir adam tutmayı akıl etmiş olmasına minnettar oldu. Çok az adam böylesine bir kas kütlesinin karşısında durma cesaretini gösterebilirdi. Genç adam içeri girdiğinde karanlık, dumanlı odanın Londra yazının kokusuyla dolduğunu fark etti. Oda tuhaf derecede essizdi, havada bir beklenti, bir heyecan vardı. Haven'ın gözleri hızla sahneye kayd. Boş sahne, güzel bir şekilde aydınlatılmıştı. Uzun mumlar, odanın heyecanından etkilenmiş gibi tir tir titriyordu.

Haven'ın hemen solundaki masada oturan gruptan bir adam, "Döndüğünü duydum," diye söze girdi.

Başka bir adam gülerek cevapladı. "Peh. Gittiğinden beri her gece aynı şeyi söylüyorlar. Amerika'ya döndüğünü duydum. Buradaki çer çöp Serçe'yi tatmin etmedi."

Diğer bir adam söze karıştı. "Evet. Buraya birkaç zengin, kibar çocuğa metres olma amacıyla geldiğini söylüyorlar. Ama hiçbirini onu istememiş."

"Sen ister miydin? Kesinlikle bir leydi gibi değil."

Haven dişlerini gıcırdattı, bu adamlardan, bu yerden ve temsil ettiği -Sera'nın ona tercih ettiği hayattan- her şeyden nefret ediyordu. Sera bu hayatı seçtiğine göre ondan bir hayli tiksiniyor olmalıydı. Haven, onu bir an önce bulmak zorundaydı.

Genç adam karısını bulamadan, en başta konuşan adam kelimelerini kaba bir el hareketiyle vurgulayarak tekrar konuşmaya başladı. “Onu istemek için çok sebep var. Her şeyden önce kadın işini iyi biliyor.”

Adamlar gürültülü kahkahalar atarken Haven, masadaki büyük bira bardağını gözüne kestirerek adamın omzuna dokundu. “Son söylediğini tekrar etsene.”

Haven’in kelimeleri oldukça sessiz ve şeytaniydi, adamlar o kadar sarhoştı ki yaklaşan tehlikeyi fark etmiyorlardı. “Vay, demek Serçe iyi yere dükkân açmış.”

Genç adamın öfkesi, karanlıkta Sera için tutuştuğu yalnız yolculuğu boyunca birikmişti. Aynı şekilde bu, Sera birkaç santim uzağında olmasına rağmen ona ulaşmanın mümkün olmadığı ama onunla olmayı çok istediği haftaların öfkesiydi. Bu, muhtemel her hatayı yapabileceğini ve onu bir daha asla bulamayacağını düşündüğü yılların öfkesiydi.

Belki bu kadar birikmiş öfkesi olmasa Haven hızla masaya vurup dörtlüyü kaçırmaz, adamları masanın ve öfkesinin çok uzaklarına göndermezdi.

Belki büyük bira bardağını havaya kaldırmaz, adamın kafasına büyük bir gürültüyle indirmez ve darbeye birlikte gelen bu kuvvetli sestен tahmin ettiğinden daha çok zevk almazdı.

Adam sert küfürler ederek yere uzandığında kalabalık daha da yoğunlaşmış gibiydi. Adamın etrafı kenara açılmamakta ısrarcı olan insanlarla dolarken biri, “Kavga var!” diye bağırdı.

Oda birden hareketlenmişti, Sera’nın geri dönen performansını yerini patlak veren kavgayla ilgili derin bir meraka bıraktı. Kadınlar çığlık çığlığa bağırıp eteklerini yoldan çekerken adamlar bahse tutuşuyordu.

Fakat Mal, galip gelip gelmeyeceğiyle ilgili yorumları dinlemiyordu. O an dövüşmekle meşguldü, genç adam hızlı, kuvvetli

yumruklarıyla grubun diğer üç pis ağızlı üyesini öfkesiyle cezalandırdı. Haven adamın burnundan kanlar akıtarak, “Bir daha onun hakkında böyle konuşmazsın,” dedi. Ardından başka bir adam tarafından ustaca kullanılan sandalyeden korunmak için hızla arkasını döndü.

Sandalye, Haven’ın koluna inmişti, genç adam parçalanan ahşaptan kaçındıktan sonra saldırganın çenesine kuvvetli bir yumruk indirerek kükredi. “Artık kadınlar hakkında öyle konuşmazsın.”

“Siktir git!” Yere düşen ilk adam yanağından akan kanla ayağa kalkarak çıktı. “İstediğim şeyi, istediğim yerde söylerim!”

Mal tekrar adamın üstüne çullanıp gömleğinin kirli yakasını kavrayarak iri korumaya doğru fırlattı. Koruma, ayaklarındaki adamdan rahatsız olmaktan çok öfke krizini durdurmak için Mal’a odaklanmıştı.

Mal teslim olarak ellerini kaldırdı. Sera’yı koruyan adamların düşmanı değildi. “Ben buraya bunun için gelme...”

Haven cümlesini bitiremeden arkasından tiz bir kadın çılgı duyuldu. Genç adam karşılaşacağı manzaradan habersiz bir şekilde hızla arkasını döndü.

Gruptaki son adamı hemen birkaç santim arkasında iri yumruklarını havaya kaldırmış halde ona saldırırken bulmayı beklemiyordu. Ancak adam arkadan saldırıya uğramıştı. Ve bunu yapan Sesily’ydi. Genç kadın, direkt olarak Haven’a bakarak, “Hadi,” dedi. “Elinden geleni ardına koyma!”

Haven söyleneni yaptı ve boks hocası Eton’ı gururlandıracak şekilde bir yumruk indirdi. Adam bir ağaç gibi yere serildiğinde Sesily hızla adamın üstüne çıktı.

Genç kadın abartılı jestlerle, etkileyici bir şekilde hızla doğruldu. Sanki üzerinde etek varken böyle iri kıyımları alt etmek

gibi özel bir yeteneği vardı. Sesily, Haven'a bakarak sırttı. "Sanırım başımız birazcık dertte."

Sesily yaşanan büyük bir durumu hafife indirmeye konusunda her zaman usta olmuştu.

Odaya büyük bir gürültü hâkimdi. Adamlar etrafı yuhalıyor, homurdanarak tezahürat yapıyor, grubun etrafında ısıklar çalıyordu. Paralar elden ele uzatılırken girişimci bir bahisçi bağırıyordu. "Kimse kızı tutmadığına göre, kazanan yok!"

Kısaca kimse dövüşü Sesily ve Haven'ın kazanmasından memnun olmamıştı.

Adamlar, aralarında bir dövüş bahsine daha girdiğinde iri adamlardan oluşan kalabalık bir grup ahşap masalarından kalkarak dört adamı sahneden çekmeye geldiler. Mal eğilerek kalkması için baldızına elini uzattı.

Genç kadın sırttı. "Geleceğini biliyordum ama itiraf etmeliyim ki böylesine etkili bir giriş beklemiyordum."

Haven kaşlarını çatı. "Sera da böyle düşünür mü bilemiyorum."

Sesily başını iki yana salladı. "Aptal olma. Böyle bir jest her kadını etkiler."

Malcolm bir tavernayı yıkıp dört adamı kanlar içinde bırakmak, bir oda dolusu adamla baş etmekle aynı şey miydi bilemiyordu fakat geç adam bu konuyu tartma fırsatı bulamadan koruma onu iri elleriyle omuzlarından tutarak girişe doğru sürükledi. "Gitme zamanı, kibar çocuk."

Sesily öne atılarak, "Dur!" dedi. "O..."

"Kafandan ne haltlar geçiyordu senin?" Mal, nasıl olduysa Amerikalı'yı tamamen unutmuştu. Adam çok şaşkıncı, o an öyle gürültülü kükremişti ki Sesily başını hızla ona çevirdi. "Sen az önce kahrolası bir bar kavgasına mı karıştın?"

Haven, Sesily’de en ufak bir korku belirtisi göremedi. Aksi-ne baldızı, Caleb Calhoun’un öfkesinden büyük zevk alır gibiy-di. Haven, Sesily’nin sakın cevabından sonra neler olduğunu anladı. “Bu seni ne ilgilendirir?”

Belli ki Talbot Kardeşler yine birini kendilerine âşık etmiş-lerdi, Mal saatler önce uyanıp Sera’nın gittiğini anladığından beri ilk defa karısını geri kazanmaktan başka bir şey düşündü-ğünü fark etti.

Calhoun, ona saldırarak, “Sen ne sırtıyorsun, İngiliz aske-ri?” diye çıkıştı.

Malcolm sırtıtmaya devam ederek yanıtladı. “Senin de kız-lardan biri tarafından yenik düşürüldüğünü görmek hoşuma gitti.”

Caleb bir parmağını Mal’a doğru sallayarak, “Git,” dedi. Ardından parmağıyla Sesily’yi göstererek ekledi. “Ve bunu da götür.”

Genç kadının gözleri kocaman açılmıştı. “Bu mu?”

“Tavernamı mahvettin, cadaloz kadın!”

“Ben bir şey yapmadım. Ufacık bir çizik var ya da yok.” Mal etraftaki enkaza şöyle bir göz atarken genç kadın, “Ayrıca,” diye ekledi. “Burası senin değil, Sera’nın tavernası.”

Haven birden kaskatı kesilmişti. “Sen ne dedin?”

Caleb küfürler ederken Sesily’nin gözleri, az önce ne söyle-diğini ve neler ima ettiğini yeni fark etmiş gibi kocaman açıldı. Genç kadın sözlerini hızla geri almaya çalışarak, “Ee...” dedi. “Burası...”

Caleb, “Burası Sera’nın değil,” diye cevapladı.

Sesily çok hızlı bir şekilde yalan söyleyerek, “Evet,” dedi.

Mal, son on dakikadan, son on iki saatten ve son dört haf-tadan sonra olanlara anlam vermekte güçlük çekiyordu. Ko-

lunda hissettiği sandalyenin, çenesinde hissettiği yumruğun ve göğsünde hissettiği gerçeğin acısından sonra hiçbir şeye anlam veremiyordu.

Oda birden sessizleşmişti. Kavgâ, içkiler, sıcak ve insan kalabalığı düşünöldüğünde bu inanması güç bir sessizlikti. Tüm gözler, küçük, parlak sahnenin ortasındaki maskeli güzel kadındaydı. Kavgâ çoktan unutulmuştu.

Sahnedeki kadın, kusursuz bir sabitlikle, materyalleştirilmiş bir obje gibi duruyordu. Altın rengi mum ışıklarının ortasında bir Tanrıça gibiydi.

Biri, sesinde büyük bir hayranlıkla soludu. “Bu o.”

Mal bu hayranlığı anlayabilmişti çünkü sahnedeki kadın, sevdiği kadındı.

Maskesi ve makyajının olması hiç fark etmezdi, Haven onu her şekilde tanıyabilirdi. Sera’nın uzun çizgilerini, kıvrımlı vücudunu, soluğunu... Her şeyini tanırdı. Aynı ışık, hava, günah ve aşk gibiydi...

Sera oldukça koyu ve göz alıcı mor bir elbise giymişti. Kırmızı ve mavi arasındaki bu canlı renk, maskesindeki metal gibi ışıldıyordu. Narin filigran desenli maske şık bir şekilde kıvrılmıştı, bu güzel desen serçe ismini yansıtan tüylerle süslenmişti. Burnunun altına kadar inen maskenin köşesinde küçücük bir boşluk kalmış, Sera’nın güzelce boyanmış, göz alıcı dolgun dudakları gözler önüne çıkmıştı.

Genç kadının elbisesi vücuduna fazla dardı. Derin göğüs dekoltesiyle gerçekten çok güzel görünüyordu.

Sera sessizlikte kollarını kaldırıp ellerini büyük bir zarafetle seyircilere çevirdi. Onları davet edip en özel sırlarını anlatacak, onları hak ettikleri gibi sevecek gibiydi.

Ve seyirciler de aynı sevgiyi ona gösterecekti.

Tüm oda adeta öne eğilmişti, herkes Sera'ya doğru yanaşıyordu. Kalabalıkla birlikte hareket eden Mal da bir iple çekiliyor gibiydi. Genç adamı o an hiçbir şey bu odadan çıkaramazdı. Hiçbir şey onu bu kadından uzaklaştıramazdı.

Gerçekten muhteşem bir kadındı.

Sera tok, gururlu, alçak ve durgun bir sesle, "Hoş geldiniz, canlarım," dedi. Bu ses Haven'a hem tanıdık hem yabancı gelmişti. "Bu gece sizinle özgür olmak o kadar güzel ki."

Sera'nın bu sözleriyle Mal gerçekleri görmüştü.

Evet, bu Sera'nın oynadığı bir rol olabilirdi. Haven karısının bu halini daha önce hiç görmemiş ya da bilmiyor da olabilirdi ama bu Sera'ydı. Sera'nın bir parçasıydı. Ve genç kadın bunu hiçbir zorundalık olmaksızın, zevkle yapıyordu. Bu, Sera'yı mutlu ediyordu. Genç kadın ağzını açıp şarkı söylemeye başladığında Haven, herkesin onun sayesinde mutlu olduğunu fark etti.

Sera'nın söylediği şarkı Haven'ı şaşırtmamıştı. Genç adam Sera'nın burada, onu göremediği karanlıkta bile, onun için şarkı söylediğini biliyordu. Genç kadın, yıllardır Haven'ın kulaklarında yankılanan o şarkıyı söylüyordu.

"Kalp, gülücük ve aşk burada, kurt, melek ve güvercin burada. Kız, hayallerini ve oyuncaklarını bir kenara bıraktı, kız o gün oğlanın kalbinde doğuverdi."

Fakat Haven, şarkının devamı olduğunu bilmiyordu. Şarkının melankolik, güzel mısraları canını çok yakmıştı. *"Gitmek bir çiçek şimdi, gitmek bir karga; gitmek büyümeyi vaat eden bir gelecek. Elveda geçmiş, elveda bugün; elveda gemi, elveda çapa ve pruva."*

Sera karanlıkta Haven'ı görüp her zamanki gibi ona doğru sürüklendi. Bu, aynı birbirlerinin kaderlerinde oldukları, yüz yıl, bin yıl önce yaşanan balkondaki gece gibiydi. Bu gece. Sonsuza kadar. *"Yatıp kafamızı yastığa koyduk. Yataklarımızın*

serinliğinde yatıp hayallerimizi bir kenara bıraktık. Oyuncakları bir kenara bıraktık ve oğlanın kalbinde doğduğumuz günleri hatırladık.”

Taverna bir kar yağışı gibi sessiz ve durağandı, notalar odanın tüm köşelerini doldururken kalabalık Sera'nın güzel sesi karşısında mest olmuştu. Şarkıyla yıkılan tek kişi Haven'dı.

Çünkü genç adam nihayet her şeyi anlamıştı.

Serçe, gerçekte bir serçe değildi. O, geçmişinin küllerinden doğan bir anka kuşuydu. *Geçmişlerinin*. Burada geçmişte kır-dıkları hiçbir şey yoktu. Kaybettikleri hiçbir şey yoktu. Sera özgürlükten ne sıklıkla bahsediyordu? İşte burada, bu odada tamamen özgürdü.

Haven nihayet her şeyi anlamıştı.

Müzik sona erdiğinde Sera başını hafifçe aşağı eğdi. Coşan kalabalık kulakları sağır eden bir gürültüyle alkışlıyordu. Beğenilerini ifade eden tezahürat sesleri duvarları titretecek derecedeydi. Sera alkışların ihtişamıyla oyalanmadan arkasını dönüp küçük bir perdeden içeri girdi. Bu perde, dikkatsiz biri tarafından fark edilmeyecek kadar küçüktü.

Fakat toplanan adamlar ve birkaç kadın oldukça dikkat kesilmişti. Haven, adamların Sera'nın peşinden gitmesini engellemek için öne atıldığında bir el onu durdurdu. Calhoun, “Güvenlik var,” dedi. “Sera güvende.”

Perdenin önünde yerlerini alan iki iri adam, Kraliçeleri Serçe için dövüşmeye hazırды.

Fakat Haven'ın umurunda değildi, Sera'yı kendi korumak istiyordu.

Sesily, “Belki de beklemelisin,” diye ekledi.

Mal, genç kadının kelimelerindeki imayı anlamıştı. *Seni istemiyor.*

Haven tekrar ikiliye döndü. “Burası *henüz* onun tavernası değil. Sen tam olarak böyle söylemek istedin.”

“Ben hiçbir şey ima etmedim.” Amerikalı, kaşlarını çatarak Sesily’ye baktı.

Sesily hafifçe omzunu silkti. “Beni sinirlendirdin. Hem birinin onları dürtme vakti gelmişti.”

Caleb, “Ne dürtmesi?” diye homurdandı.

“Haven ondan boşanmıyor, Amerikalı,” dedi Sesily. “Onu çok seviyor.”

Sesily bu konuda yanılmıyordu fakat bu konuşma hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Mal tekrar konuşmaya başladığında ikisine de susmalarını söylememek için zor duruyordu. “Haklıyım, değil mi? Taverna Sera’nın olacak.”

Amerikalı yarım ağız cevapladı. “Boşandığında evet.”

Mal başını iki yana salladı. Evli kadınların mal varlıkları ve işleri olamazdı. “Ki böyle bir şey asla olmayacak. Benimle evli olduğu sürece bu mümkün değil.”

Haven’ın gerçekleri öğrenmesi için Amerikalı’nın yanıt vermesi gerekmiyordu.

Sera geleceğine sahip olmak için geçmişini unutmak zorundaydı ve bu Haven onunla birlikte olduğu sürece imkânsızdı. Haven, Sesily’ye, onu affetmek için en az istekli görünen kız kardeşe baktı. “Neden bana söylemedi?” Calhoun’un buna yanıt vermesi de gerekmemişti. Mal, onun yerine cevap verdi. “Bana güvenmiyor, ona oyun oynayacağımı düşünüyor.” Sera ona güvenmiyordu, her şey bu kadar basitti. Zaten Haven, onu haklı çıkarmaktan başka bir şey yapmamıştı. Planlar yapmış, ona gerçeği söylemek yerine kendine çekmek için lanet bir ev partisi düzenlemişti. Her şeyi riske atmıştı.

Kaybettiği her şeyi.

Sera'ya ona güvenmesi için hiç sebep vermemişti.

Sera'nın o sabahki sözleri –tüm bunlar daha bu sabah mı olmuştu? Haven'a bir asır geçmiş gibi gelmişti– tatlı, dürüst ve melankolik şarkısı gibi kulaklarında yankılandı. Son defa.

Aşk yeterli değil.

Fakat aşkın yeterli olduğu zamanlar da olmuştu. Bir zamanlar Haven, Sera'nın istediği ve ihtiyaç duyduğu tek şeydi. Ancak Haven, kadının yaptığı her şeyin, kuracakları aile ve gelecekleri için olduğunu göremeyecek kadar kördü. Genç adam tüm bunları anladığında Sera çoktan gök kubbeye yükselmişti.

Haven olacakları bilerek başını olumlu anlamda salladı. Bu yaptığı da işe yaramazsa Sera'yı sonsuza kadar kaybedeceğini ve başka şansı olmayacağını çok iyi biliyordu.

Haven tam gitmek için dönmüştü ki Sesily onu durdurdu. “Bekle! Haven! Ona ne diyelim?”

Haven arkasına bakmadan yanıtladı. “Felicity Faircloth’la evlenmeyeceğimi söyleyin.”

Genç adam dışarı çıktığında yolun karşısına geçti, o an sadece temiz havaya ve düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Sırtını eğri bir taş duvara çevirip gözlerini yumarak birkaç derin nefes aldı, göğsündeki korkunç acı onu tüketmekle tehdit ediyordu.

Haven gözlerini açtığında karşısında iki acımasız adamın dikildiğini gördü. Adamlardan biri uzun ve incedi, yanağında pis bir yara izi vardı. Yanında tuttuğu baston denge kurmaktan çok, kaçması için tasarlanmış gibiydi. Diğer adam daha kısa ve daha genişti, Haven daha önce zalim bir adam görmemiş olsa onun Roma heykellerini andırdığını düşünebilirdi.

Adamlar daha çok yankesici ya da bıçak çeken tipler gibi görünüyordu ama Covent Garden'daydılar. Bu yüzden Haven, “Beyler,” diyerek söze girdi. “Eğer kavga istiyorsanız, sizi bunu

gerçekten çok istediğim konusunda uyarmalıyım. Dürtecek başka ayı bulun.”

Uzun adam hiç çekinmeden yanıtladı. “Burada olmamızın sebebi sen değilsin, dük.” Mal, adamların onu tanıyor olmasına şaşırılmamıştı. Bunlar herkesi tanıyan tiplerdendi. “En azından, senin için gelmedik. Ama nasıl dövüştüğünü gördük...” Sura-tında yara izi olan adam ağzından Haven’ı beğendiğini belli eden sesler çıkardı. “Bizim için dövüşmekle ilgilenmeyeceğini biliyorum.”

“İlgilenmiyorum.”

Yakışıklı, acımasız suratlı diğer adam alçak, homurtulu bir sesle cevapladı. “Peh. Zaten bu işte epey kötü olurdun.”

“Nedenmiş?”

Uzun adam tekrar konuşmaya başladı. “Ağabeyim iki tür dövüşçü olduğundan bahsediyor; biri ne olursa olsun kavgaya girişenler, diğeriye işin ucunda sevdiği bir şey oldu mu kavga edenler. Sen ikincisin.”

Haven bununla birlikte adamların kim olduğunu anladı. “Siz Calhoun’u döven adamlarsınız.”

Uzun adam suratında geniş bir gülümsemeyle şapkasını çıkardı. “Mekânımıza hoş geldin. Ama Calhoun da karşılık verdi, artık arkadaşız.”

Mal, adamların söylediği her kelimeye şüpheyile yaklaşıp da başını olumlu anlamda salladı. Sonra bir an durdu ve adamları inceleyerek karısına bakma ihtimalleri karşısında onları nasıl mahvedeceğini düşündü. Sonra nihayet küçük bir homurtuyla öne eğildi. “Haklısınız. Konu sevdiğim biri olunca aklım başımdan gidiyor. Sanırım bunu aynı kumaşın bezi olduğunuz için söylüyorsunuz.”

Adamlar, Haven’ı dikkatlice inceledi fakat hiçbir şey söylemedi.

Mal tekrar öne eğilirken öfkesini kuvvetli bir şekilde kontrol altına almıştı. “Beni dinleyin. Benim sevdiğim her şeyi bu tavernanın içinde. Ona bir şey olursa gelip sizi bulurum.”

Bir an sessizlik oldu. Sessiz adam homurdanırken uzun adam, “Tanrım,” dedi. “Keşke seni bir sirke koysaydık. Bize ne para kazandırırdın ama!”

“Aslında onun savaşı kendiyile.”

Tanrı biliyor ya adam haklıydı. Mal o ana kadar hep kendiyile savaşırmıştı.

Şimdi Sera uğruna savaşma vaktiydi.

26. BÖLÜM

DÜK BOŞANMASI: KARAR GÜNÜ!

12 Ekim 1836

Lordlar Kamarası, Parlamento

“Onu görmüyorum.”

Sesily seyir balkonunun parmaklarından sarkarak Lordlar Kamarası’nı dolduran parlamento üyelerine baktı. “Hayır, burada olduğunu sanmıyorum.” Sera uzun bir bakışın ardından gelen bu bildiri yüzünden hissettiği hayal kırıklığını yok saymaya çalıştı.

“Herkes seni görebiliyor, önemli olan da bu.” Seline duygusuz bir sesle bunu söylerken Sesily, doğrulup sırtını konuşmacının olduğu yere çevirdi.

“Bu yaşlı, saygın adamlara hürmet gösterme niyetinde değilim. Sera’ya istediğini verene kadar da göstermeyeceğim.”

Seleste, güzel poposunu parmaklıklara dayayıp kollarını göğsünde bağlayarak yanıtladı. “Böyle bir şey asla olmayacak.” Bu duruşu yüzünden aşağıdaki herkes poposunu görebilirdi fa-

kat genç kadın bunu umursuyor gibi görünmüyordu. “Clare, Haven’ın sana oy vermeyecek büyük bir çoğunluğa sahip olduğunu söylüyor, Sera. Bunu zaten sen de biliyorsun. Ama tabii Clare’in otoritesi de azımsanacak gibi değil.”

Sophie, “Ve King’inki,” diyerek araya girdi.

Sera boşanamayacağını biliyordu. Aslında, tek bir oy almak bile onu şaşırtacaktı. Sonuçta Mal, bu boşanma üzerinde haftalarca plan yapmış, yarım düzine kadının ve Sera’nın yazını mahvetmişti.

Yalan.

Genç kadın beyinde yankılanan fısıltıyı ve beraberinde getirdiği gerçeklik payını yok saydı. Aslında yazının mahvolduğunu düşünmek çok daha kolaydı. Haven’ı umursamıyor gibi yaparsa işi çok daha kolay olacaktı. Belki o zaman, Haven her zaman sözünü verdiği şeyi yapıp evliliklerini ayakta tutar ve ondan uzaklaşırsa canı o kadar da yanmazdı.

Haven üç haftadır ondan uzak duruyordu ne iletişime geçmiş ne bir mesaj bırakmıştı. Şakıyan Serçe’yi dağıttıktan ve Sesity’e söylediği şeyden sonra ondan tek bir haber bile yoktu. Felicity Faircloth’la evlenmeyecekti.

İki kadının Leydi Emily’yle birlikte Londra’ya döndüğü ve Parlamento’nun yeni sezonuyla birlikte evlilik takvimine katıldığı düşünülürse Haven belli ki Leydi Lilith’le de evlenmiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde *Londra Haberleri* gazetesinin magazin sayfası bu üç kadını sezonun en parlak mücevherleri olarak tanıtmıştı.

Mal’ın başka biriyle evlenmeyecek olması Sera’yla boşanma niyeti olmadığını gösteriyordu.

Mal tek kelime etmeden Şakıyan Serçe’yi terk ettikten üç gün sonra Sera, Lordlar Kamarası Başkanı’ndan bir haber aldı. “Haven Dükü ile olan evliliğinizin boşanmayla bitmesi, Lordlar

Kamarası üyelerinin onayıyla gerçekleşecektir.” Genç kadından durumunu beyan etmesi istenilmediği gibi, dava için bir avukat ayarlamasına da izin verilmemişti. Kadınların kanun karşısında sözü yoktu, bu yüzden Sera’ya yalnızca tarih ve saat verilmişti.

7 Ekim 1836, sabah on bir buçuk.

Sera mektubu kız kardeşlerine okuduğunda Seline, “Güzel,” diye cevapladı. “En azından sabah ata binebileceğiz.”

Tehlikeli Kız Kardeşlerin ablalarının arkasında, seyir balkonunda oturmasına izin verilmişti. Genç kızlar, aşağıdaki saltanat ve imtiyaz içinde doğmuş iki yüze yakın adamın ablalarının kaderini çizmesini izliyordu. Yaklaşık iki yüz adam ve unvanını kumarda kazanmış babaları... Bu durumu fazla irdeleyen biri, kızların orada bulunabilme sebebinin babaları olduğunu hemen fark ederdi.

Aşağıdaki adamlar yargı güçlerinin sebep olacağı gelecekte bihaber şekilde boş boş dolanıyor, odanın iki yanındaki kapılardan içeri girip çıkıyorlardı. Oda’nın solundaki kapı Evet Lobisi’ne, Haven Dükü ve Düşesi’nin boşanmasına ‘Evet’ denecek yere açılırken, sağ tarafta boşanmaya karşıt kişilerin oy kullanacağı Hayır Lobisi vardı.

Seleste, “En azından iki oyun var,” dedi. “King ve Clare senin yanında. Asıl sorun bu eski unvanlı, huysuz adamların hiçbirinin mutsuz bir kadının evliliğini sonlandırmak isteğini anlayışla karşılamayacakları. Ama bizim kocalarımız bu hatanın sonuna kadar arkasında.”

“Ben bunu bir hata olarak görmüyorum.” Sophie gülümse-dikten sonra seyir balkonundan aşağı göz atarak ekledi. “Ayrıca bu evliliğin sonlanmasıyla da ilgilenmiyorum.” Genç kadın bir an durup nefessiz bir şekilde devam etti. “King’i hiç peruğuyla görmemiştim. Bu oldukça...”

Sesily, “Heyecan verici mi?” diye sordu.

“Tuhaf diyecektim. Ama heyecan verici de denebilir.” Sophie başını yana eğerek devam etti. “*Heyecanlandım* mı? Evet, bu mümkün.”

Seline duygusuz bir sesle, “Peruklar insanı heyecanlandırır,” dedi. “Nesilden nesle geçen beyaz at kılları. Gerçekten çok karizmatik. Ve kokulu.”

Kız kardeşler kahkahalara boğuldu. Sera hariç tüm kızlar gülüyordu. Genç kadın, günün baskıcı sorusunu bir türlü yok sayamıyordu. Bu sorunun direkt olarak geleceğini ve özgürlüğünü etkilediği düşünülürse böyle hissetmesi gerçekten çok mantıklıydı.

Bu soru Mal’ın her yerden –Sera’nın düşünceleri hariç– kaybolmasıyla birden önemsiz bir hal almıştı. “Haven’ın aşağıda olmadığından emin misin?” Bu soru o an Sera için diğer tüm sorulardan daha önemliydi.

Sesily arkasını dönüp aşağıdaki adamları bir kez daha inceledi. “Tam olarak söylemesi zor. Hepsinin kafasında peruk, üstünde kaftan var ama sanmıyorum.” Genç kadın tekrar ablasına baktı. “Sence aşağıda olsa yukarı bakmaz mıydı? Ya da daha güzeli seni almaya gelmez miydi? Demek istediğim tüm bu olanlar seni gözler önüne sermek için yapılmış gibi. Ondan boşanmana zaten izin vermeyecek, peki tüm bu şovun amacı ne?”

“Bana bir oy sözü var.”

“Sana aşk ve onur sözü de vardı ama bunlar pek işe yaramadı.”

Sophie sertçe, “Seline,” dedi. “Şu an Sera’nın geçmişi hatırlamaya ihtiyacı yok.”

Sera, “Aynı şeylerin sözünü ben de vermiştim,” diye cevapladı.

Seleste bir elini havada savurdu. “Peh. Biz de itaat sözü vermiştik, içimizden biri sonuna kadar itaatkâr kaldı mı? Burada amaç onur kırma. Haven, eşi olarak kalman için bu kadar ısrar ediyorsa, tüm dünyanın kaybettiğini izlemesine izin vermek yerine oylamayı iptal etmeliydi.”

Sera bu duruma karşı çıkamıyordu fakat Haven, zaferini elde etmek için gelmezse gününü zaferiyle böbürlenerek geçirmek istemesinin bir önemi kalmayacaktı.

Seleste, Sesily’ye katılıp Parlamento’ya bakarak yanıtladı. “İki türlü de geleceğini düşünüyorsun. Şaşırtıcı olacak Sera ama bizim saygın enişterimiz haricinde de oy alacak gibi görünüyorsun... Ah! Babam Evet Lobisi’nden çıkıyor. İyi iş, baba!” Genç kadın aşağı seslenerek dikkat çektiğinden Lordlar Kamarası’ndan bariz bir kınama aldı. “Babam senin için oy kullandı, Sera.”

Sesily gösteriye ek olarak aşağı bağırdı. “Seraphina’ya oy verin!” Ardından arkasını döndü. “Dikkat çekmeliydik, pankart taşımali, marş söylemeliydik.”

Sera yüzünü ellerinin arasında saklamamak için zor duruyordu. Seline, “Marşın pek faydalı olacağını sanmıyorum,” diye ekledi.

Sophie umut dolu bir sesle, “Kim bilir,” dedi.

Seline kum gibi kuru bir sesle, “Herkes biliyor,” diye cevapladı. “Kimse korkusuz bir kadından hoşlanmaz.”

“O zaman şanımız heba olup çöpe gider.” Sesily’nin sesi kuru ve tuhaftı, genç kadın Sera’nın yanma oturarak sakin bir şekilde, “Ne yapmamız gerekirse yapmaya hazırız,” dedi.

Tehlikeli Kız Kardeşler aynı anda kıkırdadı.

“El ele verdiğimizde Haven’ın boşanmaya daha sıcak bakacağını düşünüyorsunuz.” Seleste bunu biraz fazla sesli söyledi-

ğinden aşağıdaki adamların dikkatini çekmiş, kınayan homurlara ve Grabeham Lordu'nun zeki değerlendirmesine maruz kalmıştı. Genç kadın ayrıca yakışıklı kocasının gülümseyerek göz kırptığını gördü. "Ah, evet, bu peruk çok hoşuma gitti."

"Seleste!"

Seleste sesini alçaltarak fısıldadı. "Ama doğru."

Sera, "Neresi hoşuna gitti?" diye sordu.

Dört kız kardeş şaşkın bakışlarını bir an Sera'ya çevirdi. Seleste tüm dürüstlüğüyle, "Her yeri," diye cevapladı.

Kız kardeşlerin kahkahaları salonda yankılanırken Sera, bunu hiç umursamadığını fark etti. Malcolm bu lanet oyu vermek için gelme gereği duymuyorsa genç kadın tüm sabahını eğlenerek geçirebilirdi. Sonuçta, kazanan yine Haven olacaktı, değil mi?

Sen de kazanabilirsin.

Sera bu düşünceyle birlikte yutkundu, bu düşüncenin içini huzursuz etmesinden hiç hoşlanmamıştı.

"Lordlar Kamarası Başkanım!"

"Ah! Bakın! Heiferbetter bir şey söyleyecek!" Sesily sesini alçaltarak devam etti. "İğrenç adam."

Sera kardeşinin bu söylediğine katılıyordu.

Davaya başkanlık yapan adam, "Başkan, Hoffenbetten Lordu'na söz veriyor," diye bildirdi.

"Seyir balkonuna burada çok saygın bir iş yaptığımızın hatırlatılmasını rica ediyorum. Bir üyemizi derinden etkileyecek bir karar almak için buradayız. Ve bu hepimizi etkileye..."

"Saygın mı?" Seline'in sesi aşağı kadar gitmişti.

Hoffenbetten Lordu, büyük bir öfkeyle kafasını kaldırıp Seline'e baktı. "Ve ciddi."

Lordlar Kamarası Başkanı, sıkıcı bir ses tonuyla cevap verdi. “Balkon, sessizlik lütfen.”

Kızlar söyleneni yaparak şaşırtıcı bir sessizlikle yerlerine oturdular. Sıra sıra dizilmiş renkli kadınlar, oylarını kullanmak için sırayla kapılardan içeri girip çıkan Lordlar Kamarası üyelerini izliyordu. Bu adamlar muhtemelen ablalarının geçmişin gölgesinde yaşamak istemediği gelecek umutlarına son verecekti.

Sesily uzun dakikalar boyunca gözlem yaptıktan sonra sessizce, “Sera,” dedi. “Beklediğimden fazla adam evet oyu kullandı.”

Seleste öne doğru eğilerek fısıldadı. “Ben sayıyordum... Seni boşuna umutlandırmak istemem ama... Bence savaşma şansın var, Sera.”

Sera başını olumlu anlamda sallarken dikkatini Evet Lobisi’nden çekmekte güçlük yaşıyordu. Kapıda akranlarından oluşan uzun bir kuyruk vardı, Sera’nın eski sezonlardan hatırladığı çoğu genç adam onun lehine oy kullandıktan sonra tekrar salona girdi.

Genç kadının kalbi çarpmaya başlamıştı. Yumuşak bir sesle, “Olabilir,” dedi. Bunu kardeşlerinden çok kendine söylemişti ama Talbot Kardeşler böyle zamanlarda ayrılmaz bir bütün oluyorlardı.

Sophie, Sera’ya uzanıp ablasının elini sıkıca kavradı. “Sera.”

O an Sera, Mayweather Markisi’ni gördü. Genç kadın hızla eski anılara döndü, bu anılar öyle bölük pörçüktü ki üç yıl değil de onlarca yıl geçmiş gibiydi. Sera, Worthington Evi’nin balkonunda Mal’la tanıştığı gece yanında Mayweather vardı. Malcolm arkadaşını evliliğe odaklanmış kadınlar yüzünden sızlanıp âşık olduğu için azarlıyordu.

Sera kız kardeşlerine baktı. “Mayweather Markisi evli mi?”

Genç kadınların suratında büyük bir şaşkınlık belirdi. Sesily her zamanki gibi sesinde büyük bir özenle cevapladı. “Belki de gözünü ona dikmeden önce...” Genç kadın bir elini havada sallayarak devam etti. “Tamamen boşanmayı beklemelisin?”

Sera başını iki yana salladı. “Onunla evlenmek istemiyorum, Sesily. Sadece merak ettim.”

“Ah, tamam o zaman.”

Sophie, “Evli,” diye cevapladı. “Markiz sık sık kitabevlerine gelir.”

Sera, “Helen,” dedi. “İsmi Helen.”

“Ben ona Mayweather Leydisi diye hitap ediyordum ama evet, sanırım ismi Helen. Onu tanıyor musun? Daha önce tanıştınız mı?”

Sera başını iki yana salladı, aşağıdaki adam dikkatini öyle dağıtmıştı ki ancak fısıldayabiliyordu. “Duymuştum. Mayweather’ın, onun aşkından sersem olduğunu duymuştum.” Sera, adamın Evet Lobisi’ne girdiğini gördü. Mayweather Markisi boşanması için oy veriyordu. Peki neden? Arkadaşının yanında olması gerekmez miydi?” Genç kadın belli belirsiz bir şekilde, “Kedileri sever,” dedi. Aslında ne dediğinin pek farkında değildi.

Malcolm boşanmak isteseydi arkadaşının onunla beraber oy kullanmasını istemez miydi?

Sesily, “Kedileri ben de seviyorum” dedi. “Kasabaya döndüğünden beri Leydi Felicity’yi gören var mı? Brummell’i getirdiği için çok mutluyum. Biri onu yemeğe çağırmalı.”

Seleste, “Sen çağırabilirsin,” diye cevapladı.

Sesily başını iki yana salladı. “Kimse bekâr kızının benimle arkadaş olmasına izin vermez.” Şakıyan Serçe’de olan olaylardan sonra Sesily’nin ismi gazetelerde çıkmıştı, anne ve babası

genç kadını şanını kurtarması için Londra'dan göndermekle tehdit ediyordu. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi...

“Sophie, onu ağırlayabilir. Bizim en saygınımız o.”

Seleste, “Ah, evet,” diye sıırttı. “Skandal yaratacak hiçbir şey yapmadı.”

“Evet, onun skandalı bir markiyle evlenmekle sonuçlandı.”

Sera aşığıyı izlemeye devam ederken bir adamın Evet Lobi'sinden çıktığını gördü. Adam, toplanan bir gruba bir şeyler söylüyordu. Genç kadın, bu adamları tam olarak çıkaramamıştı ama çok tanıdık geldiklerini görebiliyordu.

“Sera?” Sophie, Sera'nın düşündüğünü hissetmiş gibi sessizce sordu.

“O adamlar kim?”

Sophie dönüp adamlara baktı. “İri olan Lamont Dükü. Uzun, kıvıll olan saçlı Arlesley Kontu. Yakışıklı olan da Bourne Markisi. Bir kulüpleri var.”

Fakat bu herhangi bir kulüp değildi. Sahip oldukları kulübe Haven da üyeydi.

Ve boşanması için oy veriyorlardı.

Bir şeyler oluyordu. Sera'nın nefesi hızlanmaya başlamıştı. Bir şeyler oluyordu ve Sera neler olduğunu kavrayamıyordu. Mal neredeydi? Oyunu kullanmayacak mıydı? Neden kullanmıyordu? Neden giyotine gider gibi seyir balkonunda oturup sonuçları beklemesine izin vermişti?

Sera Highley'de uyuduktan sonra Haven'ı, Haven Şakıyan Serçede Sera'yı terk edeli üç hafta olmuştu. Genç kadın seyircilerin arasında Haven'ı görmüşü. Onu fark etmemek imkânsızdı, üstelik bunun tek sebebi kız kardeşiyle birlikte masa ve sandalyeleri yıkip dört adamı yere sermeleri değildi.

Sera, Haven'ı daha içeri adım atar atmaz görmüşü.

Fakat Mal o gece hiç yaşanmamış gibi ortadan kaybolmuştu. Sera bunun hep umduğu şey olduğunu düşünmüştü. Ama gerçekleştiğinde bunu çok da istemediğini fark etti. Haven ortadan kaybolmuştu ve nasıl oluyorsa artık Sera'nın tek istediği şey onu görmektir.

Neden burada değildi?

“Sera.” Sophie ablasının ismini üçüncü kez söylediğinde Sera kardeşine bakıp en küçük kardeşinin onu dikkatlice incelediğini fark etti. “Hâlâ istiyor musun?”

Bu soru çok fazla gelmişti. Tabii ki istiyordu, değil mi? Bunu yıllardır istemişti. Hiçbir şeye sahip olmadığı yıllarda kendine söz verdiği tek şey bu olmuştu. Her şeyini, hayalini kurduğu evliliği, sevdiği kocayı, doğurduğu çocuğu ve düşlediği geleceği kaybettikten sonra verdiği tek söz buydu. Ve kaçtığında bu kadınları, kız kardeşlerini de kaybetmişti.

Boşanmak Sera'ya tüm bu kayıplarının kapısını kapatıp yeni bir başlangıç yapma şansı verecekti. “Sevdiğim her şey mahvoldu. Serçe hariç her şey.”

Yaklaşık üç yıldır, Sera'nın mutlu olduğu tek yer sahneydi. Önce Boston'da Güvercin olarak sonra burada Serçe olarak yeni bir kimlik kazanmıştı. Şarkılarda her zaman kendini buluyordu.

Hiçbir şeyi olmasa da en azından bu vardı.

“Aynı anda hem Serçe hem düşes olamam. Olmak da istemedim. Ama şimdi...” Genç kadın cümlesinin yarım kalmasına izin verdi.

“Ama şimdi?” Sophie, kelimelerin arkasındaki gerçeklik payını her zaman görürdü.

Sera aşağıya, Mal'ın hâlâ gelmediği salona bakarak onsuz geçen üç haftasını düşündü. Neredeydi? Buraya gelmemeye mi

karar vermişti? Artık onun peşimden gelmeyecek miydi? Haven, son üç yılını onu kovalayarak geçirmişti. Kıtaya bile gelmiş, gemiyle Boston'a geçmişti. Hep onu aramıştı.

Onu sevmişti.

Sera, her şeyini kaybettiğine inandığında bile Haven onu seviyordu.

Şimdiyse gitmişti.

Sera bir şekilde her şeyini tekrar kaybetmiş gibi hissediyordu ve bu sefer, Şakıyan Serçe onu kurtarabileceğinden emin değildi.

"Lordlarım, oylar sayıldı." Lordlar Kamarası Başkanı odanın ucundaki yerinden seslendi. "Doğrusu berabere kalınmasına şaşırarak birlikte hiç sevinmedim. Seksen lordum evet derken, seksen lordum hayır demiş."

Sera şaşkınlıktan nefes alamadığını hissetti. Aristokratlar keyifsizce homurdanırken birkaçı hoşnutsuzluklarını sesli bir şekilde dile getiriyordu.

"Kahrolası bir beraberlik mi yani?"

"Lanet bir boşanma için koca günümüzü çöpe attık!"

"Adamın yapması gereken karısının dizginlerini eline almak!"

"Bunu kim söyledi?" Seline parmaklıklardan aşağı eğildi. "Bunu söyleyenin kim olduğundan emin olmam lazım çünkü karısını kek yemeğe çağıracağım. Belki onu boşanmanın geçecek bir şey olduğunu ikna edebilirim!"

Aşağıdaki adamlar, yukarıdaki utanmaz kadınlardan hoşlanmadıklarını belirten tavırlarla homurdanıp bağıştılar. "Haven'ın sizinle ne işi var, anlamak mümkün değil! Bir adam kendini nasıl böyle korkunç bir grubun içine atabilir!"

Sophie'nin kocası Eversley Markisi hızla ayağa fırlayıp kav-
gaya atıldı. Kaftanlı, peruklu adam cümlelerinde hiçbir ima ol-
madan öfkeyle kükremişti. "Ne dedin sen? Tekrar söylesene!"

Oda gergin bir delilikle hareketlenmiş, etrafta bağırışlar
yankılanmaya başlamıştı.

Böylesine bir çılgınlık ancak parlamentonun tuhaflığına ya-
kışıyordu.

Bu sırada Sera'nın aklı oylarda kalmıştı. Genç kadın kız kar-
deşlerine bakarak, "Nasıl *berabere* olur?" diye sordu. "Hiç oy
alamayacağımdan emindik!" Sera'nın gözleri pek sakın görü-
nen Mayweather Markisi'ne gitti. Mal'ın gittiği kulübün sahip-
leri ve Evet Lobisi'ndeki çoğu adam da çok sakın görünüyordu.

Fakat Sesily Talbot hiç mutlu değildi, genç kadın ayağa kal-
kıp onu aşağıdaki lordların üstüne yuvarlanmaktan alıkoyan
parmaklıkları sıkı sıkı tutarak bağırdı. "Ah, Yüce Tanrım. Baş-
kanım! Şimdi ne olacak?"

Şimdi ne mi olacaktı? Mal gelecekti.

Sera, Haven'ı düşünceleriyle çağırmış gibiydi. Odanın ucun-
daki büyük kapı hızla açılarak sessiz salonda büyük bir yankı
yarattı. Kapının sesi içerideki tüm gürültüyü bastırmıştı. Mal-
colm çok sakın ve soğukkanlı bir şekilde kapıdaydı. Genç adam
sıradan bir günmüş gibi sakindi. Gören de karısı geleceklerinin
ne olacağını duymak için seyir balkonunda oturmuyor zanne-
derdi.

"Girebilir miyim, Başkanım?"

Sera, Haven'a uzun uzun baktı. Onu üç haftada böyle deli-
cesine özlemişken yıllardır nasıl görmeden durabilmişti, hayret
ediyordu.

Konuşmacı, "Geç kaldın, Haven Dükü," dedi. "Bugün bura-
da toplanma sebebimiz düşünülürse bu hiç normal bir davra-

nış değil. Ek olarak uygunsuz kıyafetin Lordlar Kamarası'na bir hakaret.”

Haven kaftanını ve peruğunu giymemişti.

Genç adam, “Özür dilerim,” dedi. “Oyları değiştirmekle uğraşıyordum.”

Sera bu kelimelerle birlikte önce donduğunu, sonra yandığını hissetti.

“Sanırım bu konuda başarısız oldun. Oylar sayıldı, sonuç berabere.”

Haven'ın dudaklarında gülümseme mi belirmişti? Sera, bu ifadeden gözlerini alamıyordu. Genç adam mutlu sayılmazdı ama mutsuz da görünmüyordu. Neler oluyordu? “Ah, peki. Belki de artık geldiğime göre oyumu sözlü olarak ifade edebilirim?”

Konuşmacı birden durdu. “Bu alışılmışın dışında.”

Yumruk sesleri ve ısıklar odada yankılanırken Sera, aşağıdan bir yerden bir bağırış duydu. “Bırak da adam konuşsun.”

Mayweather söz alıp lafa girdi. “Kendi evliliği için oy kullanmaya hakkı var, değil mi?”

Sera yumuşak bir sesle, “Evet,” dedi.

Kız kardeşleri onu duymuştu. Sophie dönüp Sera'ya baktı. “Oy kullanmasını istiyorsun.”

Eğer Haven oy kullanırsa evlilikleri bozulmamış olacaktı.

Evet.

Sera çok şaşkın hissederek başını evet anlamında salladı. Bu belli belirsiz hareket o kadar küçüktü ki kimse onu göremezdi. Tabii kız kardeşleri görmüştü. Kızlar bağırıp ellerini parmaklıklara vurarak Mal'ın dikkatini parlamentonun yukarısına çekmeye çalıştılar. Haven, Sera'yı gördüğünde hiç tereddüt etmeden gözlerine baktı. Sera o an Haven'ın gözlerinde her şeyi görmüştü. Aşk, tutku ve ikna...

Haven onu istiyordu ve ona sahip olmak için her şeyi yapardı.

Sera o an aynı şekilde hissettiğini fark etti.

Sophie ablasının elini sıkarak, “Artık boşanacağını sanmıyorum,” dedi.

Sesily mutlu bir şekilde, “Ama büyük bir jest görebilirsin,” diye cevapladı. “Haven’a jestlerden hoşlandığınızı söyledim.”

Lordlar Kamarası Başkanı, “Tamam, Haven,” dedi. “Söyle bakalım.” Başkanın sesinde öfkeden başka bir şey yoktu, parlamentoda formalitelere yer olmasını istemiyor gibiydi.

Haven gözlerini Sera’ya dikerek odanın ortasına gitti. Parlamento birden yok olmuş gibiydi, sanki odada ikisinden başka kimse yoktu. Highleydeki su altındaki baloda, sabahın erken saatlerinde Şakıyan Serçe’de sahnede ya da dünyanın onları göremeyeceği herhangi bir yerde gibiydiler.

Sera nefesini tutup Haven’ın konuşmasını bekledi.

“Seni seviyorum.”

Oda ansızın öfkeli homurtularla dolarken Britanya’nın dört bir yanından gelen genç grup üyeleri birazdan yaşanacak şeylerin farkına varmıştı. Ancak bu Sera’nın zerre umurunda değildi. Genç kadın ayağa kalkıp destek için konulmuş parmaklıkları tuttu, birazdan ne yaşayacaklarsa Haven’a olabildiği kadar yakın olmak istiyordu.

Özellikle de Haven konuşmaya devam ederken... “İlk görüşüm andan beri seninle evlenmek istediğimi biliyorum. Beni kadınların evlilik isteğini küçümsemiğim için azarladığın o günden beri seninle evlenmek istiyorum. O gün harika bir kadındın. Mayweather da oradaydı. O da öyle düşünmüş olmalı, tabii o Helen’e âşıktı ama...”

Kız kardeşler, mutlulukla küçük bir iç çektiler, Sera markinin de tatlı bir hareket yaptığını sandı ama ondan üç metre yukarıda değilmiş gibi yanma gelen kocasını izlemekle meşguldü. “O gece sana ne dediğimi hatırlıyor musun?”

“Aşkın büyük bir yanılgı olduğunu söylemiştin.”

Toplanan adamların büyük bir kısmı bunu onaylar gibiydi.

Mal başını evet anlamında salladı. “Evet. Ve on dakika geçmedi ki âşık oldum.”

Sera’nın kalbi çarpmaya başlamıştı. O da âşık olmuştu. Genç kadının planlarında bu efsanevi, seçkin dükü arayıp bulmak vardı, fakat sonra onunla karşılaşmıştı. Gerçekten mükemmel bir adamdı. Sera, Haven’ın yakalamayı düşündüğü adam olduğunu öğrendiğinde neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı.

“Bana söylediğin ilk şarkıyı hatırlıyor musun?”

Elbette hatırlıyordu ve Haven Sera’nın bunu çok iyi hatırladığının farkındaydı. Sera bu şarkıyı geçen gece Şakıyan Serçe’de söylemişti. “Hatırlıyorum.”

Mal, kaftanlı ve peruklu lordların doldurduğu, onları ayıran ilk birkaç sıraya ulaşmıştı. Adamlardan biri, “Dikkatli ol, Haven,” diye homurdandı.

Haven adamı duymamış gibiydi. “Kız o gün oğlanın kalbinde doğuverdi. Bu kızın hep sen olduğunu, kendini bende bulduğunu düşündüm.” Genç kadının gözlerine yaşlar batıyordu. “Ama yıllar geçtikçe, bunun aptalca bir düşünce olduğunu fark ettim. Ya oğlan? Ya oğlan da aynı gün kızın kalbinde doğmuşsa?”

Bu kelimeler, duygu yüklüydü. Sera’nın eklemleri parmaklarını sıkı sıkı kasmaktan iyice beyazlamıştı. “Ya oğlan kızı görene kadar güneş nedir bilmiyorsa? Ay nedir, yıldız nedir bilmiyorsa?” Haven durup Sera’yı izledi, bakışları yüzünün her

santiminde geziyordu. Sera da onu izliyor, genç adamın ona yakınlaşmasını diliyordu.

Haven da aynı şeyi dilemiş olacak ki hareket ederek aşağıdaki ağır bankları tırmandı, ne tarihi mobilyaları ne de kendilerini Haven Dükü'nün ayaklarının altında bulmuş saygın aristokratları umursuyordu. Tek umursadığı Sera'ya yaklaşmak gibiydi.

Sesily, "İşte geliyor," diye fısıldadı.

Sera öne eğilmiş bir halde Haven'ın altındaki işlemeli sütuna ulaşmasını izliyordu. Genç adam bir an olsun tereddüt etmeden duvarı tırmanmaya başladı.

Oda büyük bir şaşkınlık içinde soluk soluğa kalmıştı, içerideki bir düzine adam onu öfkeyle kınarken, iki tanesi onu durdurabilmiş gibi Haven'ın kaftanına uzandı.

Ama onu durdurmaları mümkün değildi. Haven çok hızlı, çok güçlü ve kahrolası bir mükemmellikteydi. Genç adam bir bacağına parmaklıklardan atarken Seleste ve Sophie, ona yer açmak için gerilediler. Birkaç metre ötedeki Sesily ise heyecanla çığlık atıyordu.

Sera bunun Sesily olduğuna birkaç dakika sonra emin olabildi. Genç kadın emin olamamıştı çünkü gözlerini Mal'dan alamıyordu. Haven, çok geçmeden Sera'nın önünde durdu, sarf ettiği güçten dolayı soluk soluğa kaldığından sert nefesler alıyordu. Tanrım... Resmen duvara tırmanmıştı.

Haven, Sera'ya uzandı, parmakları genç kadının buklesini kulağının arkasına iterken titriyordu. Parmağının dokunduğu yer âdeta bir yangın yeri olmuştu. Konuşmaya başladığında sesi duygu yüklüydü. "Ya oğlan onu bırakamıyorsa?"

Sera'nın gözlerinden beklenmedik, sıcak yaşlar döküldü. "Asıl sorun da bu ya zaten. Gitmeme izin vermezsin." Belki de Haven onu yakınında tutmazdı. Artık hiçbir şey mantıklı gel-

miyordu. O an Haven'dan, burada olmaktan ve ona dokunan parmaklardan başka hiçbir şey mantıklı değildi.

Haven başını iki yana salladı. "Şerefsizlik yaptım. Seni ne kadar sıkı tutarsam o kadar uzağa uçağını anlayamadım. Kaçıp gidebileceğini fark etmedim. Gençtim, aptaldım, Tanrı biliyor ya çok genç ve aptal şeyler yaptım. Seni bırakmamaya yemin etmem bu hataların en basiti."

Haven durdu, Sera bir zamanlar her şeyi yanlış yapan genç, güzel, umarsız insanlar olabilmelerini istiyordu. "Döndüğünde bile gitmene asla izin vermeyeceğime yemin ettim, Sera. Çünkü kalmanı istemekten hiç vazgeçmedim."

Fakat Sera gitmek zorunda kalmıştı. Çok yıpranmıştı.

Haven, Sera'nın düşüncelerini okumuş gibiydi. "Kaybettiğimizi düşündüğünü biliyorum aşkım. Ama kaybetmedik. Ben kaybettim, seni kaybettim."

Sera başını iki yana salladı, gözyaşları sert ve hızlı bir şekilde dökülmeye başlamıştı. "Hayır."

Bu elbette doğru değildi. İkisi de kaybetmişti ve ikisi de kazanmıştı. Kayıplarıyla, riskleriyle, arkalarında bıraktıkları dünya ve kurdukları yeni hayatlarla çok daha iyilerdi.

Kaybetmemişlerdi.

Sevmişlerdi.

Aşk tatmışlardı.

Haven diğer elini havaya kaldırarak Sera'nın suratını sıkıca avucuna aldı. Genç adam tüm dünya onları izlemiyor gibi konuşuyordu. "Seni uzun bir süre takip edersem, gittiğin her yere gelirim seni yakınımda tutarım sandım. Seni değiştirmeye ikna ederim sandım. Yeni bir başlangıç yapabiliriz sandım. Ama bunu yapamam, özgürlüğünü sana veremem. Benden tek istediğin şeyin bu olduğunu biliyorum ama ben seni her se-

ferinde reddettim. Çünkü ben başından beri şerefsiz bir herif oldum. Seni bir gün olsun hak etmedim.”

“Hayır. Mal...”

“Evet, aşkım. Artık peşini bırakacağım. Seni geceleri yıldızlarda bularak mutlu olmak zorundayım.”

Haven bir an durdu. Sera, Haven'ın ne yapacağını fark ederek soluksuz kalmıştı. “Benim için asla başkası olmayacak. Ama önemli olan benim seçimim değil, senin seçimin. Ama sen bunu istemiyorsan sana başından beri istediğin şeyi, özgürlüğünü vermeyi tercih ediyorum.” Haven bir an durduktan sonra devam etti. “Bir başkasıyla olabileceğin... Güvenebileceğin, inanabileceğin biriyle olacağın bir hayat vermeyi...”

Haven, Sera'nın nefesini kesmişti, genç kadının gözyaşları yürekten geliyor, yanaklarından dökülüyor ve Sera onları tutamadığı gibi Haven'ın ismini tekrarlamasını da engelleyemiyordu.

Sana inanıyorum.

Bu yeterli. Sen yeterlisin.

Haven, “Biz hâlâ evliyiz,” diye fısıldadı. Ardından kız kardeşleri ve parlamentonun önünde Sera'nın dudaklarına yapıştı. Sevinçli bağırışlar ve kınayan sesler bu uzun, güzel, şefkatli öpücükle birlikte yok olup gitmişti. Bu aynı zamanda hüznü bir öpücüktü, çünkü Sera'ya son öpücük gibi hissettirmişti.

Aynı bir veda öpücüğü gibiydi.

Öpüşmeleri bittiğinde Haven alnını Sera'nınkine dayadı. “Ben senin sadece özgür olmanı istiyorum, aşkım. Sadece mutlu olmanı istiyorum. Kendi yolunu çizmeni istiyorum ve seni böyle daha çok seveceğimi biliyorum.” Haven bunları Sera gökyüzüne salınacak bir kuşmuş gibi yumuşak bir ses tonuyla söylüyordu. “Seni hep seveceğim.”

Ne yapıyordu?

Haven, Sera'yı bıraktıktan sonra ikna dolu sesiyle Lordlar Kamarası'na doğru bağırdı. "Başkanım, benim oyum evettir."

Ve bununla birlikte Haven ile Sera boşanmış oldu.

27. BÖLÜM

HER DÜŞESİN GÜNÜ GELİR

Mal iki saat sonra parlamentodaki çalışma odasına girdiğinde eski karısının içeride olduğunu gördü.

Kapı kulbunu bırakmadan açık kapının önünde durarak Sera'yı inceledi. Genç kadın, St. Paul'a bakan pencerenin önündeki koltukta dizlerini göğsüne çekmiş bir halde oturuyordu. Kusursuz ekim gününün ışığında, her zamanki gibi güzel görünüyordu.

Ve hâlâ buradaydı.

Tanrı'ya şükür buradaydı.

Sera, konuşmaya başladığında altın rengiyle parlayan muhteşem suratı hâlâ şehrin ufkuna bakıyordu. "Lordlar Kamarası üyeleri bugün yüzünden çok üstüne gelmedi ya?"

Haven kapıyı kapatıp sırtını kapıya yasladı, Sera'ya yaklaşırsa genç kadının birden kaybolmasından ve tekrar yalnız kalmaktan korkuyordu. Sonuçta Sera artık ona bağlı değildi, gidip bir daha asla dönmeyebilirdi.

"Hayır, çoğu gelmedi." Mal, son iki saatini boşanmaları aleyhinde oy veren seksen aristokrasi üyesinin öfke ve kınama-

larına meydan okuyarak geçirmişti. “Kuruma saygısızlık yaptığınızı düşünüyorlar.”

“Evlilik kurumuna mı, parlamento kurumuna mı?”

“İkisine de biraz biraz.”

Sera kahkahayla karışık küçük bir nefes verdi. “Biraz mı? Tam bir utanç kaynağı olup Lordlar Kamarası’na uygunsuz giyindin, ekselansları.”

“Asıl ilginç olan bunu kimsenin umursamamış olması.”

“Bence duvara tırmanıp beni öpmeni daha çok umursadılar.”

Haven, “Evet,” diye cevapladı. “Ama o zaman benim karımdın, bence asıl haberler çıktığında öfkelenecekler. Çünkü aynı şeyi kendi karılarına yapmak zorunda kalacaklar.”

Sera, “Bunu hiç önermem,” diye cevapladı. “Böylesine büyük bir jest, genelde boşanmalarla sonuçlanıyor.”

“Genelde mi?” Haven, Sera’nın ona bakması, kafasını çevirip onunla yüzleşmesi ve düşündüğü her şeyi söylemesi için her şeyini verirdi.

Sera, Haven’a baktığında onu her zamanki gibi tutsak etti. “Yüzde yüz.”

Haven, Sera’nın yanma gitmemek için elinden geleni yapıyordu. Onun peşinden gitmeyi bırakmaya, kendi seçimlerini yapmasına izin vermeye yemin etmişti.

“Korkunç bir oran.”

Sera’nın dudaklarında küçük, müthiş bir gülümseme belirdi. “Sen çıldırmışsın.”

“Bugün bu yargıya varan ilk kişi sen değilsin.”

Sera tek elini pencerede bırakarak arkasını döndü, genç kadın camın üzerinde küçük daireler çiziyordu. O kadar uzun

süre sessiz kalmıştı ki Haven bir an onun tekrar konuşacağına emin olamadı. Genç adam o an bir şey fark etti, burada birlikte, ömürleri yettiğinde sessizlik içinde yaşasalar bile umurunda değildi.

“Boston’a giden gemideki denizciler bana Güvercin diyorlardı.” Haven bu kelimelerin üzerine anılarla mest olarak yumuşak, tatlı, keskin bir iç çekti. Sera, güneş ışığında arzuyla gülümsedi. “Beni seviyorlardı.”

“Bundan şüphem yok.” Haven, Sera’yı bulmak için yanarken onunla vakit geçirme şansına sahip olan bu adamlardan nefret etmişti.

Sera başını iki yana salladı. “O şekilde değil. Ben...” Sera cümlesini doğru bir şekilde bitirmek için durakladı. “Ben üzgündüm.”

Haven, on erkek gücünde olsa bile Sera’ya yanaşmadan edemiyordu. Fakat pencereye yanaştığında, mucizevi bir şekilde, Sera’ya dokunmayacak gücü kendinde bulup yanındaki sandalyeye oturdu. Onu sahip olmak istiyor, fakat bunu istememesi gerektiğinin farkındaydı. Eğer bunu yaparsa Sera’nın duracağını ve bunu önlemek için her şeyi yapacağını çok iyi biliyordu.

Sera, gözlerini pencerenin altındaki şehirden ayırmadan devam etti. “Üzgündüm, uyuyamıyordum. Hep yürüdüm. İlk birkaç gece bana güvertede olmamam gerektiğini, bunun çok tehlikeli olduğunu söylediler.”

“Şubatta Atlantik fırtınaları olur.” Bu kelimeleri söylemek bile Haven’ı germeye yetmişti. Sera çok hasta olabilirdi. Hatta çok daha kötüsü... Haven Sera’nın böylesine korkunç bir seyahat yaptığını, deniz tarafından savrulabileceğini ve doğa karşısında tehlikede olduğu düşününce resmen delirmişti. Tanrım, hem de bir başınaydı.

Sera’nın yanında olması gerekirdi.

Zaten Sera'nın en başında orada olmaması lazımdı.

Keşke Haven bu kadar aptal olmasaydı.

"Sen de onlar gibisin." Genç kadın gülümsedi. "Ben o kadar kırılgan bir kadın değilim."

Haven, "Evet," diyerek onayladı. "Sen çok güzel ve güçlü bir kadınsın."

Sera hikâyesine devam etti. "Aslında daha çok geminin üstünde olmamı istemiyorlardı. Kadın olduğum için. Kadınlar gemide uğursuzluk getirir."

"Bence senin böyle batıl inançların yoktur."

Sera alçak bir sesle hafifçe güldü, Haven bu sesi boğazında hissedebiliyordu. "Aslında yok. Sadece açık havada olmak istiyordum. O uyuşturucu soğuk hoşuma gidiyordu, bu yüzden ısrar ettim."

Bu kelimeler Haven'a büyük bir zevk vermişti. Sera'nın ısrar ettiğine şüphesi yoktu, genç kadın her zamanki gibi cesur ve güçlüydü. "Buna da şüphem yok."

"Ve şarkı söyledim."

"Güvercin." Bu, denizcilerin ona verdiği isimdi.

"Bana böyle söylemelerinin sebebi şarkılarımı yas tutar gibi söylememiş."

Haven gözlerini kapattı, bu kelimeler ve beraberinde getirdikleri farkındalık duygusundan nefret etmişti. Farkındalık, anılar ve pişmanlık. Haven, Sera acı çekerken yanında olup onu sıkıca sarmalı, onu sevmeliydi.

Birbirlerini sevmelilerdi.

Sera anlatmaya devam etti. "Boston'a indiğimde... Onu tanıyan ve iyi bir takım olabileceğimizi düşünen denizcilerin ısrarları üzerine Caleb'ı bulduğumda..." Haven gözlerini açtığında Sera'nın göz alıcı mavi gözleriyle onu izlediğini fark etti. Genç

kadının gözleri bilinç ve umudu andıran başka bir şeyle parlıyordu. “Bu ismi neden benimsediğimi öğrenmek ister misin?”

“Evet.” Haven bunu bilmeyi her şeyden çok istiyordu.

“Çünkü güvercinler ömürleri boyunca tek eşli kalırlar ve ben, benim için asla başka biri olmayacağını biliyordum.”

Haven’ı güçsüzleştiren bu sözler öne doğru atılıp Sera’ya dokunmasına sebep olmuştu. Genç adam, Sera’ya yakın olmak için yansa da hareket edemiyor, ona dokunmaktan korkuyordu. Sera’ya baskı yapmak onu korkutmuştu. Haven var gücüyle ellerini sıkı, parmaklarındaki kaslar iyice gerilmişti. Bekleyebilirdi. Zorunda kalırsa bir ömür bekleyecekti.

Sera bakışlarını kaçırmadı, gerçeklerden güç ve özgürlük alır gibi görünüyordu. “Londra’ya dönüş yolunda... Daha mutluydum. Kendime daha çok güveniyordum. Daha güçlüydüm. O güverteye çıkıp batıl inançları bir kez daha yok sayarak şarkımı söylediğimde şarkılarımın eski melankolikliği yoktu. Denizciler bana deniz şarkılarını öğretmişti, şarkılar ne kadar açık saçık olursa o kadar güzel demekti.”

“Duymak isterim.” Bu doğrudu. Haven, Highley’nin çimenlerinde uzanıp üzerlerine esen yaz esintisiyle Sera’nın açık saçık şarkılarının yeryüzünün dört bir ucuna yayılmasını istiyordu.

“Glasgow’lu bir oğlan hakkında bir şarkı var ama seni kıpırtırmızı yapabilir.” Sera bilmiş bir şekilde gülümseyerek pencereden dışarı baktıktan kısa süre sonra tekrar konuşmaya başladı. “Bana dönüş gemisinde de bir isim verdiler.”

“Serçe.”

“Benim sayemde evdeki kadınlarının hayallerini kurduklarını söylediler. Ama serçe sadece evleri temsil etmiyordu.” Sera, Haven’a bakarak devam etti. “Genç denizcilerin kollarında genelde serçe dövmesi vardı. Bu dövmeler, özgürlüğü temsil

ediyordu.” Haven nefesinin kesildiğini hissetti. “Gideceğin yerin ve olacağın kimliğin özgürlüğü, bir kapıyı kapatıp yeni bir kapıyı açma özgürlüğü, evini gittiğin yer yapma özgürlüğü...” Sera bir saniye kadar durduktan sonra yumuşak bir sesle ekledi. “Unutma özgürlüğü.”

Haven dilini ısırarak bekledi, konuşmayı reddederken Sera’nın devam etmesi için yanıyordu.

Sera nihayet tekrar konuştu. “Yüce Tanrım, Mal. Görmüyor musun? Serçe’yi sana tercih etmedim. Ya da Amerika’yı, ya da Caleb’i, ya da herhangi bir şeyi. Tüm bunları seçme sebebim sana sahip olamamamdı. Çünkü sana tekrar sahip olacağımı düşünmüyordum.” Haven, Sera konuşmaya devam ederken sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu. “Çünkü beni affedeceğini düşünmedim, bu yüzden unutmaya çalıştım.” Sera anılarla savasırken uzun, titrek bir iç çekti. “Tüm bunları unutmak için çok çalıştım. Ve hatırlayabildiğim tek şey sendin. Kendime Güvercin’in geçmişimin bir izi olduğunu söyledim ve Serçe’nin geleceğimin vaadi olacağına söz verdim.”

Sera, Haven’a baktı, gözleri artık saklamadığı gözyaşlarıyla parlıyordu. “Aslında bunca zaman boyunca hem Serçe hem Güvercin’dim.”

Haven, daha fazla geri duramıyordu. Genç adam, Sera’ya uzanıp onu kucağına çekerek kollarına aldı. Sera bir an düşünmeksizin kendini Haven’ın kollarına attı. Genç kadın, Haven onu kendine çekip saçlarına öpücükler kondururken, “Mal,” diye fısıldadı. “Çok üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm.”

Sera ağlamaya başlamıştı, Haven buna dayanamıyordu. Genç adam, Sera’nın yüzünü kaldırıp yanaklarını öptü. Fısıldarken gözyaşlarını siliyordu. “Hayır, Melek. Bu acı benim. Bu pişmanlık benim. Seni ne kadar sevdiğimi hiç söylemedim. Seni tanımayı ne kadar istediğimi hiç göstermedim. Kız kar-

deşlerinle ekmeğimi hiç blşmedim. Bu arada galiba o kızları sandığımdan daha çok seviyorum.”

Sera gözyaşlarının arasından güldü. “İnsanlara zamanla alışırlar.”

Haven geri çekilip ciddi bir şekilde Sera’nın gözlerinin içine baktı. “Hiç söylemediğim çok şey vardı. şu an söylemek istediğim çok şey var. Sonsuza kadar...” Haven, Sera’ya söylemek istediği her şeyi fısıldamaya başladı. Ne kadar güzel olduğunu, ne kadar kusursuz olduğunu, onu ne kadar çok sevdiğini... Genç adam, her kelimesinin arasında Sera’ya yumuşak, tatlı öpücükler konduruyor, dudaklarıyla ve başparmaklarıyla gözyaşlarını siliyordu. Sera’yı resmen öpücüklere boğmuştu, ta ki dudaklarını tekrar bulana ve onu yumuşak, tatlı, mükemmel bir şekilde pene kadar...

Haven Sera’nın dudaklarında uzun süre kalıp içinden taşan yeminlerin arasında uzun, tatlı öpücükler kondurdu. “Seni seviyorum.” Genç adamın fısıltısı âdeta bir dua gibiydi. Bir pck. “Sana ihtiyaım var.” Bir pck daha. “Yanımda kal.” Bir pck, bir öpücük ve bir öpücük daha. Haven, Sera’yı gözyaşları dinene ve Sera ona sıkı sıkı tutunup pcklerini daha sert, daha uzun, daha sıcak olmaya zorlayana kadar öpmeye devam etti.

Sera ve Haven birbirlerini tüketmeden önce Sera onu durdurdu, genç kadın ağır ağır soluk alıp Haven’in izin verdiğince geri çekildi. “Sen beni boşadın.”

Haven başını evet anlamında salladı. “Ben istedim ki...”

Sera, Haven’in sözünü bir öpücükle kesti. “Ne istediğini biliyorum. Bana özgürlüğümü vermek istedin. Bana seçim yapma hakkı tanımak istedin.”

“Ve şimdi, dizlerimin üzerine çöküp beni seçmeni istiyorum.”

Sera Haven'ın gözlerine derin derin bakıp, saf ve dürüst bir şekilde gülümsedi, bu gülümseme Haven'ın yüreğini mutlulukla doldurmuştu. "Bu ne güzel, ne kışkırtıcı bir teklif. Ama kararım seçim yapmak istemiyorum, ben hepsine sahip olmak istiyorum."

"Şakıyan Serçe'ye sahip olabilirsin, Sera. Artık senin. Calhoun'un evrakları var. Tek yapman gereken imzalamak."

Sera başını iki yana salladı. "Ya sen?"

"Bana sahip olmak için evraka ihtiyacın yok. Ben sana karşılıksız aitim." Haven, Sera'yı tekrar uzun uzun öptü. Sera dudaklarını aralayıp Haven'a sıkıca sarılana kadar onu bırakmamıştı. "Ben sana aidim. Hemen buracıқта. Sonsuza kadar. Nasıl istersen..."

"Bir kızın senin peşinde koşmasını çok zorlaştırıyorsun."

Bu kelimeler ve imaları Haven'ın içinde yankılanmıştı. "Peşimden koşmak mı istiyorsun?"

"Senin için sorun olmayacaksa, düküm."

"Hiç olmaz, düşesim."

Sera birden geri çekilerek ağzıyla bunu onaylamadığını gösteren sesler çıkardı. "Eski düşes. Şimdi sadece bir leydiydin. Ki bu bile şüpheli bir unvan." Genç kadın sesini alçaltarak fısıldadı. "Biliyorsun artık boşanmış bir kadını. Ve bir tavernam var."

"Ah." Haven, Sera'nın peşinden gitti ve genç kadın kollarını boynuna dolarken çenesini çimdikledi. "Bu kulağa oldukça skandal geliyor."

"Ah, hem de çok. Daha bu sabah Lordlar Kamarası'nda büyük bir skandala sebep oldum."

"Ne tesadüf. Ben de."

Sera sırtıttı. "Boşanmanın iyi, edepli bir insana neler yaptırabileceğine şaşırırsın."

“Kesinlikle.” Haven dalga geçerek Sera’nın dudaklarındaki gülümsemeyi sevdi. “Neler yapabileceğini neden şimdi göstermiyorsun?”

“Aslında tam sırası ama önce söylemem gereken şeyler var. Sen beni bıraktığından beri bir şeyler okudum.”

Haven, “Önce sen beni bıraktın,” diye cevapladı.

“Evet ama sen benim tavernamı mahvedip beni terk ettin.”

“Boşanma sürecinde bir düşesin yanında durmaları için seksen parlamento üyesini ikna etmek zorunda kaldım. Bu hiç de kolay bir görev değildi. Dağıttığım para zarflarının sayısı epey sarsıcıydı.”

Sera bir kahkaha attı. “Tüm bunları daha sonra uzun uzun konuşuruz. Ama önce sana öğrendiğim bir şeyi söylemek istiyorum.”

Sera, Haven’ın kollarındayken onun sadece parlamentonun son dakikalarını umursadığını görebiliyordu. “Lütfen.”

“Doğrusu Pleiades’le ilgili bir şeyler okuyarak kendime işkence ettim.” Sera gözlerini Haven’a dikti. Genç kadın konuşmaya devam ederken parmaklarını Haven’ın saçlarında gezdiriyordu. “Yedi kardeşten sadece Merope teleskopsuz görülmez. Bunu biliyor muydun?”

Haven’ın kalbi çarpmaya başlamıştı. “Evet.”

“Elbette biliyordun. Başta bir teleskop alıp ona bakmayı çok istedim.” Haven, ona hemen bir teleskop alabilir, lanet bir gözlem evi inşa edebilirdi. “Yüzünü utançtan sakladığını söylüyorlar, çünkü tüm kız kardeşleri tanrılarla evlenmişken o bir faniyi sevmiş.”

Haven başını olumlu anlamda salladı. “Evet.”

“Bence yanılıyorlar. Bence Merope mutluluk için yanlış yöne baktığından arkasını dönüyor. Bence o gökyüzünü arıyor, gök-

yüzünün onu bulmasını bekliyor. Ve...” Sera birden durup doğru kelimeleri düşündü. “Keşke dönebilse, o zaman Orion’un orada olduğunu ve bunca zamandır onu mutlu etmek için beklediğini görebilir.”

Haven başını evet anlamında sallarken sözcükler boğazına dizilmişti. “Orion onun sadece mutluluğunu istiyor.”

Sera mavi gözlerini Haven’ınkilere çevirip uzun uzun baktı. “Umarım aşkını da istiyordur.”

“Tanrım, evet. Aşkını da istiyor.”

Sera’nın gözleri yaşlarla parlıyordu. “Buraya bundan çok daha fazlasını almak için geldiğimi söylemeliyim.”

Ne istiyorsa. Haven ona her şeyi verirdi.

Sera, Haven’ın kucağından indiğinde bu hareket adamın canını yaktı. Ancak bu sızı, genç kadın karşısında durup Haven onun ne giydiğini fark edene kadardı. Sera’nın üzerinde Haven’ın kaftanı vardı. Bunu nasıl daha önce görmemişti? Hayatında hiç bu kadar göz kamaştıran bir şey görmemişken bunu nasıl fark edemezdi?

“Eve gidip giyecek bir şey aramak istemedim.”

Haven başını eğerek cevapladı. “Üzerinde çok güzel, saygın bir elbise olduğunu hatırlıyorum.” Sera ne yapmak üzereydi?

Genç kadının dudaklarında küçük, utangaç bir gülümseme belirirken parmaklarıyla kaftanı çözmeye başladı. “Evet ama bence kırmızı bana daha çok yakışıyor.”

Mal, Sera için yanarak suratını onunkine çevirdi ve ellerini uzatıp onu belinden tuttuğu gibi kendine, bacaklarının arasına çekti. Genç adam kaftanı çıkarmaya çalışırken bir kez daha Sera’nın dudaklarına yapışmıştı. Çok geçmeden inleyerek konuşmaya başladı. “Başka bir kadına kırmızı aşkımdan bahsettiğinde çok öfkelenmişim. Bunun için daha sonra özür dilemek zorunda kalacaksın.”

Sera bu kelimeler karşısında soluksuz kalmıştı. Belki de bunun sebebi üzerinde hissettiği eller, kaftanın kadife kumaşında gezen parmaklar ve Haven'ın onu kendine çekişiydi. Genç kadın, "Özür dilerim," diye fısıldarken ellerini Haven'ın çenesine götürüp suratını kendininkine kaldırarak dudaklarını öptü. Haven ödülünü alırken ellerini kaftanın yumuşak kadife kumaşında uzun ve yavaş bir şekilde gezdiriyordu. "Senin için kırmızı giyen tek kadın olmak istemem kendimi affettirmeme yeter mi?"

Haven soluksuz kalmıştı. "Yeter."

Sera, "Doğruyu söylüyorum," diye cevapladı. "Gerçekten tek kadın olmak istiyorum. Hem de sonsuza kadar."

Bu kelimeler Haven'ın kulaklarında yankılanıyordu. "Sonsuza kadar ne?"

"Sonsuza kadar çift olmamızı istiyorum. Sonsuza kadar eşit olmamızı istiyorum." Genç kadın birden durdu. "Sonsuza kadar âşık olmamızı, sonsuza kadar evli olmamızı istiyorum."

Haven kendini tutamadan, "Emin misin?" diye sordu.

Sera küçük bir kahkahayla, "Evet," dedi. "Sabah da emindim ama ben sana bunları söyleyemeden beni boşadın. Ama... Aslında iyi de oldu. Eğer bana sahip olacaksan..."

Haven kendini tutamayarak güldü. Sera'ya sahip olmama ihtimali komikti. "Bence olacağım."

Sera hafifçe gülümsedi. Bu öyle hafif bir gülüştü ki Haven sıcaklığında mest olamadan yok olmuştu. "Emin misin? Sen... Biz..." Sera derin bir nefes alıp bıraktı, Haven genç kadının sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu. "Ama bir varisin olmayacak."

Haven ellerini Sera'nın suratına koydu. "Sen olacaksın. Seni seveceğim. Senin kollarında yaşlanacağım."

Sera gözlerini kapattığında yanağından aşağı bir gözyaşı süzüldü. Mal, gözyaşını hızla başparmağıyla sildi. Sonra yavaş, mükemmel bir şekilde öpüştiler, Haven Sera'nın ona inanmasını istiyordu. Onsuz bir hiç olduğunu ve bu dünyada sadece onu istediğini anlamasını istiyordu.

Sera buna inanmış olmalıydı çünkü öpüşmeleri bittiğinde gerileyip parmaklarını kırmızı kadife kaftanda gezdirmeye başladı. Genç kadın kaftanın bağını hızlı bir şekilde açıp kadifenin ayaklarına düşmesine izin verdi. Haven karşılaştığı manzara karşısında soluksuz kalmıştı.

Genç kadın kaftanın altına hiçbir şey giymemişti.

Sera çıplak bir şekilde Haven'ın kollarındaydı.

Haven hiç tereddüt etmeden Sera'yı kollarına çekip kucağına oturttu. Genç kadının üzerine bu şekilde oturmasını, tenini hissetmeyi ve zevkten iç çekişini duymayı çok seviyordu. Onu çok seviyordu. "Leydi Seraphina, sanırım burada büyük bir skandal yarattınız."

"En son burada olduğumuzda bana ne demiştin? Buranın görev tutkusuyla dolu adamların yeri olduğunu mu söylemiştin?"

Haven, Sera'nın boynuna bir öpücük kondurdu, ardından diliyle boynu ve omzunun birleştiği yerde küçük daireler çizmeye başladı. Sera'nın en hassas yerini yalıyor ve yalnızca bir dokunuşla Sera'nın inlemesine sebep oluyordu. Haven, Sera'nın imkânsız derecedeki yumuşak tenine doğru gülümserken elleri kalçasındaki yuvarlak çıkıntıya doğru gitti. Bu sırada Sera da Haven'ın paltosunu omuzlarından çıkarmakla meşguldü. "Sanırım böyle bir tanım hatırlıyorum."

Haven'ın paltosu çıktığında Haven elini Sera'nın göğüslerine götürerek ağırlığını ölçer gibi avuçladı. Genç kadın bu dokunuş karşısında hafifçe inlemişti. "Peki, sen bu konu hakkında ne söylemiştin?"

Haven'ın dudakları Sera'nın göğüslerine doğru indi. "Sence şu an benim de bir görevim yok mu?"

Sera kahkahalara boğuldu, parlamentoya yakışmayan bu mü-kemmel sesler vakur, saygın parlamento koridorlarında yankılanıyordu. Mal, Sera'yı defalarca güldürdü, genç kadını tamamen başka sesler çıkarana kadar güldürmeye devam etmişti.

Sonra ikisini birden güldürdü.

Sera ve Haven, adamın ağır kadife kaftanına sarılı bir halde tekrar yeryüzüne, çalışma odasına döndüklerinde –Haven bundan sonra bu kaftanı çıkarırken karısını çalışma odasına çağırıp yardım istemeden edemeyecekti– Haven, kadının şakağına bir öpücük kondurup yumuşak bir sesle konuştu. "Sanırım bugün gazetelere vakit ayırmak zorundayım."

Sera kafasını yukarı kaldırdı, şaşkınlıktan alnında çizgiler oluşmuştu. "Başka ne haber vereceksin ki?"

Haven, eski –müstakbel– karısına doğru gülümsedi. "Sence de Haven Dükü ve Şakıyan Serçe'nin nişanını haber vermemiz gerekmez mi?"

Sera, Haven'a ait o güzel, kusursuz kahkahasıyla tekrar güldü. "Kesinlikle. İnsanların ağzına laf vermek istemeyiz."

SONSÖZ

BEVINGSTOKE BEBEĞİ: HAVEN BEKLEYEMİYOR!

Beş yıl sonra

“Henüz bitmedi, ekselansları!”

Mal, ebeye ikinci kez bakmadan aceleyle odaya girdi ve hızla eldivenleriyle paltosunu çıkarıp yere attı. Genç adam yatağa çıkarken görebildiği tek şey karısıydı.

Sera dakikalar içinde doğum yapacağı düşünülürse fazla durgun görünüyordu. “Ebeyi telaşlandırıcaksın.”

“Bir şey olmaz.” Haven, karısının elini alıp dudaklarına götürerek sertçe öptü. “Sana bir daha asla dokunmayacağım.”

Sera sanki dışarıda gezmeye çıkmışlar gibi bir kahkaha attı. “Bunu daha önce de söylemiştin.”

“Bu sefer ciddiylim.”

“En son da böyle demiştin.”

Haven tam olarak hatırlamasa da böyle söylemiş olabileceğini düşündü. İkinci evliliklerinden üç ay sonra –Haven’ın

baldızlarının ısrarı üzerine Londra'nın yarısının katıldığı o muhteşem törenden sonra– Sera ve Mal, genç kadının karnının büyüdüğünü fark etmişti. Bunu fark ettiklerinde hem şaşırmış, hem mutlu olmuş, hem korkmuşlardı.

Mucizevi bir şekilde kolay bir doğumun ardından sağlıklı bir oğlan çocuğu, Oliver dünyaya gelmişti. Şimdi beş yaşında olan küçük çocuk atlara ve resimlere bayılıyordu. İki yıl sonra, Tanrı onlara annesi kadar akıllı ve fikirlerle dolu olan Amelia'yı vermişti. O sabah kahvaltıda küçük kız babasının gözlerine bakıp şöyle demişti. “Madem annemle bir bebeğiniz olacak, o zaman Oliver’la benim de kedim olmalı.”

Mal tüm sabah ahırları dolaşp köşklerinde yaşayacak bir çift kedi aramıştı. Sonuçta Amelia'nın dediği gibi bebek gelişimle bir hediye getirmeliydi. Bu oldukça nazik bir hareketti.

Sera'nın ilk çocuğundan sonra kısır olduğunu söyleyen doktorun yanıldığını söylemeye gerek yoktu. Sera ve Mal'ın kurduğu mutlu hayat, beraberinde aynı eşitlikte mutlu bir kargaşaya dönüşmüştü.

“Şakıyan Serçe'den haber var mı?” Sera, bir çocuk doğumuna hazırlanmıyor da bahçede çim bowlingi oynuyor gibiydi.

Mal, “Caleb dün geldi,” diye cevapladı. “Sen diğer işlerinle ilgilenirken tavernan emin ellerde.”

Aile yıllarının büyük bir bölümünü Londra'da, Şakıyan Serçe'ye yeterince yakın bir yerde geçiriyordu. Böylece Sera, günlük işlemlerini yönetebiliyor, Serçe nadir, güzel durumlarda Haven Dükü'nün katılımıyla şarkı söylemeye vakit buluyordu.

Fakat tüm çocukları Highley'de doğmuştu ve bu durum son doğan bebek için de farklı olmayacaktı.

Sera içini saran huzursuzlukla soluksuz kaldı. “Zamanı geldi.”

Mal kollarını sıyırıp karısının arkasına geçti. Çocuklar yüzünden iyice sersemleyen Haven, Tanrı'ya şanslı hayatının her bir günü için şükreliyordu. Fakat bebeklerin dünyaya geliş şeklini sevmiyor oluşu hâlâ değişmemişti. “Birden bu sürecin bir parçası olmayı sevmediğimi hatırladım.”

Sera duygusuz bir sesle yanıtladı. “Sen yapım aşamasını seviyorsun, değil mi kocacığım? Aynı benim gibi.”

Ebe ağzından onaylamadığını belli eden sesler çıkarırken Mal tek kaşını havaya kaldırdı. “Artık asıl skandalın ben olduğumu söylüyorlar, biliyorsun değil mi? Oysa şimdi sen böyle şeylerden bahsederek rezillik çıkarıyorsun.”

Sera gülümsedi. “Ah, seni deli Malcolm. Şu anki durumumu düşünürsek tüm odanın bebekleri nasıl yaptığımızı bildiğine eminim.”

Haven, güzel ve güçlü karısı için her zamanki gibi yanarak bir kahkaha attı.

Sera içinde bir acı hissetti, Mal sakinliğini korumak için elinden geleni yaparken ebe Sera'ya baktı. “Bebek geliyor, ek-selansları.” Kadın bakışlarını hızla Mal'a çevirerek sordu. “Kalmak istediğinize emin misiniz?”

Sera, Haven'ın elini kavradı. “Emin.”

Sanki Haven'ın olabileceği başka bir yer varmış gibi...

Sera çocuklarını dünyaya getirmek için büyük, mükemmel bir güç sarf ederken Haven karısına ellerini ve gücünü sunuyordu. Aslında Sera'nın ona ihtiyacı yoktu.

Sera dakikalar sonra üçüncü kızlarını dünyaya getirdiğinde –doğan ikinci oğullarının sağlıklı çığlıkları odayı ve Malcolm'ın kalbini doldurmuştu– asıl güce ihtiyacı olan adamdı. Genç adam Sera'nın gücüne ihtiyaç duyuyordu.

Saatler sonra güneş uzaklarda batarken oda dolgun bir altın rengiyle dolmuştu. Mal, düke ait odaya girdiğinde karısını yataкта buldu. Genç kadın, omuzlarına dökülen saçları ve etrafını saran çocuklarla tek kelimeyle bir Melek gibi görünüyordu.

Sera, ikizlerden birini kucağına almıştı, diğer bebek ise yanında uyuyordu. Keyifle uyuyan iki bebek, büyük kardeşleri tarafından izlendiklerinden habersizdi. Sera mavi, aşk dolu gözleriyle Haven'ın gözlerine baktığında genç kadının dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Sera'nın ses tonunda sakin bir keyif vardı. "Biz de seçeneklerimizi düşünüyorduk."

Haven, ailesinin, bu çocukların ve kadının –en sevdiklerinin– çizdiği resim karşısında kalbi göğsünden çıkacakmış gibi hissederek yaklaştı.

Amelia ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş yataktaki bebeğe bakıyordu. "Ben bunu seçiyorum."

Oliver başını iki yana sallayarak ciddi bir şekilde cevapladı. "Ben onu seçmiyorum. Kızlar bazen çok bela olabiliyor."

"Bu çok doğru." Sera bu konuda büyük bir deneyim sahibiydi. "Ama ayrıca çok sadık da olabiliyorlar."

Mal karısına göz kırparak ekledi. "Ve söz konusu savaş oldu mu tek kelimeyle muhteşemler."

Oliver, "Yine de," diye devam etti. "Ben oğlanın kalmasını istiyorum."

Mal'ın kaşları havaya kalktı. "Pardon?"

Sera sırtıttı. "Görünüşe göre sadece bir isim seçmişler, şimdi bu hangisinin adı olsa diye karar vermek zorundayız."

Sırtıma sırası Haven'a gelmişti. "İsim, karar vermemize yardımcı olamaz mı?"

Sera başını iki yana salladı. "Korkarım hayır."

Haven büyük çocuklarına bakarak, "İsim ne ki?" diye sordu.

Amelia yalın bir şekilde, “Tavuk,” dedi.

Mal sesli, uzun bir kahkaha attıktan sonra yatağın başucundaki yerine, en küçük kızının yanına gitti. “Sizin için sorun olmazsa biz iki bebeğin de kalmasından yanayız.”

Oliver iç çekerek yanıtladı. “Madem zorundayız, peki o zaman.”

Mal eğilip karısına yumuşak, uzun bir öpücük kondurdu. “Harikasin.”

Sera mutlu bir şekilde cevapladı. “Çok harikayım, değil mi?”

Haven kıkırdayarak Sera’nın kollarındaki çocuğun alnını ve yatakta yatan küçük kızı öpmek için eğildi.

“Ben de ben de!” Amelia, kendini babasının kollarına atarak bağırdı. Haven, kızını kaldırıp göğsüne kaldırarak alnından öptü, Oliver ise hızla Sera’nın boş koluna koştu.

Aile, altın rengi güneşin son ışıklarının ardında bıraktığı kırmızı, mor çizgiler siyaha dönüp karanlık gökyüzündeki ayın gümüşü ışıkları ve yıldızlar ortaya çıkana kadar öylece yatmaya devam etti. Malcolm çocuklarını sırayla odalarına taşıyıp bebekleri yan odaya yerleştirdi. Bir zamanlar Haven Düşesi için ayrılan odalar, Sera ve Mal ayrı uyumak istemediği için çocuk odalarına dönüştürülmüştü.

Malcolm çocukların tüm bakımlarının ardından odaya döndüğünde Sera’yı yatak odalarının açık penceresinde otururken gördü. Genç adam, karısına arkadan yaklaşıp geceliğinin örtemediği yumuşak tenine bir öpücük kondurarak kollarını bedenine sardı.

Sera, Haven’a doğru yaslanıp uzun dakikalar boyunca anın tadını çıkardı. “Pencerede hasta olacaksın, karıcığım.”

Genç kadın, “Görüyor musun?” diye sordu. “Bak, burada.”

Haven karısının bakışlarını takip etti. “Orion. Zavallı adam, hâlâ Meropé’nin peşinden gidiyor.”

“Bence asla yakalanmayan zavallı kız demek istedin.” Sera, Haven’a dönüp yüzünü ona doğru kaldırdıktan sonra genç adamı eliyle kendine çekerek derin, yavaş ve aşk dolu bir şekilde öptü. Sera’nın dudakları Haven’inkilerden ayrıldığında konuşmaya devam etti. “Bence Merope dizginleri ele almalı. Orion, onun peşinde olduğunu asla anlamayacak.”

“Saçmalık.” Haven Sera’yı kollarına alıp yatağa geri taşıdı. “Merope onun peşinden gitmiş olsaydı Orion yakalanmak için elinden geleni yapardı.”

Sera gülümseyerek Haven’a sokuldu. “Peki, Merope, onun peşinden gittikten sonra ne olacak?”

Haven, Sera’yı nazikçe öptü, paylaştıkları bu hayatın güzelliği onu hâlâ şaşırtıyordu. “Tabii ki bundan sonra daima mutlu olacaklar.”

Sera gözlerini kapatıp gülümsedi, birden uyku bastırmıştı. “Nihayet... Tam da hak ettikleri gibi.”

YAZARIN NOTU

Sera ve Haven'ın hikâyesi uzun süredir aklımdaydı. Bu karakterleri Sophie ve King'in aşk hikâyesini hızlandıran *Karanlık Sırlar*'da yer almadan çok önce planlamıştım. *Karanlık Dokunuş* acıdan, asla yürümeyen bir evlilikten ve üstesinden gilemeyecek kayıplardan umut bulma hikâyesidir. Bu hikâyeyi yazmaya oturduğumda beni güçleriyle ve belirsiz bir gelecek le yüzleşme cesaretleriyle etkileyen, tanıdığım birçok kadının hikâyesini yazdığımın farkında değilim. Hikâyemi yazdığım süre boyunca çok fazla arkadaşım, aile üyesinden, okurlarımdan ve yabancılardan –hepsi çok güzel ve güçlü insanlardı– ilham alacağımı tahmin edemezdim. Sera, herkesin kendinde bulabileceği bir karakter.

Sera ve Haven'ın boşanması çok kolay olmuş gibi görünse de hikâyedeki olaylar 1800'lerin başındaki Lordlar Kamarası'ndaki boşanma süreçlerini yakından yansıtmaktadır. Kadınlar kanun karşısında birey olarak görülmediklerinden 1857'ye kadar boşanmak için dava açma hakları yoktu. Dahası kadınların parlamentoda ifade vermelerine izin verilmezdi. Bu da boşanmaların yalnızca sahte kadın zinası sayesinde yapılabilmesine

sebepe oluyordu. 1700'lerin sonunda parlamentoda işler değişti ve halk, evliliklere tanıklık etmeye başladı. Bunun amacı mal için yapılan evliliklerin azalması ve mutluluk ihtimalinin artırılmasıydı. Fakat bununla birlikte eşlerin kurduğu tuzaklarla boşanma sayıları arttı. Mutsuz evliliklerde hapsolan kadınlar ve erkekler ortak amaçlarına ulaşmak için birlikte çalışmaya başlamıştı. Dikkat çekmeyen bir şahidi çevirdikleri dolaba dahil ederek kadının zinasına şahit olduğunu söyletiyorlardı. Bu durumun sonunda parlamentonun hızlı (fakat pahalıya mal olan) oylarıyla boşanma gerçekleşiyor, herkes özgür kalıp asıl sevdiğine gitme imkânı buluyordu. Bunları sizinle paylaşıyorum çünkü zengin ve güçlü çiftlerin nasıl kolayca boşandığını öğrendiğimde büyük bir şok yaşamış ve çiftin istediklerini almak için beraber çabalamasına hayran kalmıştım. İngiltere'deki sürükleyici bir boşanma hikâyesi için Lawrence Stone'dan *Road to Divorce* kitabını öneriyorum. Bu kitap yazarken bana çok yardımcı oldu, ki bu kocamı biraz ürkütmüş olabilir. Britanya Kütüphanesi'nde toplanan büyük parlamento da hikâyemin bu bölümünde epey yardımcı oldu.

Sera'nın şarkılarına gelirsek; eski bir deniz şarkısı olan 'The Spanish Ladies' nihayet yazıldığında 1700lerden önceydi. Ayrıca Thomas Moore'un 'Oft in the Stilly Night' ve 'The Last Rose of Summer' şarkılarını da kullandım. 'Kız Oğlanın Kalbinde Doğdu' bu şarkı benim. Uzun zaman önce bir Fransız kafesinin duvarından esinlenerek yazmıştım.

Bazen tarih sizi yakanızdan tutar ve asla bırakmaz. Birkaç yıl (ve birkaç kitap) önce bir hikâyeme su altında bir balo salonu koymak için çeşitli yollar aradım. Ve balo salonunun gerçek olduğunu gördüm! Surrey, Witley Park'ta gerçekten tıpa tıp aynı bir su altı balo salonu var. Büyük yapı tuhaf, hergele bir milyoner olan Whitaker Wright tarafından on dokuzuncu yüzyılın sonlarında yapılmış. Witley'nin su altı balo salonu 1890'larda

yapılırken, sevdiği kadının heykelini yapmak için yanıp tutuşan bir adamın 1830’larda bir balo salonu inşa etmemesi için hiçbir sebep yoktu. Üstelik metal ve cam denizaltılar yapılabildi neredeyse yüzyıldan fazla oluyordu. Böylece Witley’nin Neptune’ünü, Highley’in Orion’uyla değiştirdim. Ayrıca el sürülmemiş Witley Balo Salonu’nu ziyaret eden ilk kişiden bolca fotoğraf aldım. Balo salonunu fiziki ve mimari olarak algılamamı sağlayan Atlas Obscura’nın ve sayısız Reddit kullanıcısının hakkını ödeyemem.

Her zamanki gibi Carrie Feron, Carolyn Coons ve Avon Books’un üstün takımına sonsuz minnetlerimi gönderiyorum. Elbette bu takıma Liate Stehlik, Shawn Nicholls, Pam Jaffee, Caroline Perny, Tobly McSmith, Carla Parker, Brian Grogan, Frank Albanese, Eileen DeWald ve Eleanor Mikucki de dahil. Ayrıca eşsiz hikâyelere sahip Steve Axelrod’a da teşekkür ediyorum.

Bugüne kadar bir gün bile parlamentoyu dağıtmak isteme- me sebep olmamış eşime ve gerçekten iyi olan dostlarıma sahip olduğum için çok şanslıyım. Eric’e soğukkanlı sakinliği, Lily Everett, Carrie Ryan ve Sophie Jordan’a sarsılmaz dostlukları, Bob, Tom, Felicity ve Krupa Grocerydeki herkese, benim için boş bir masa ayırttıkları için teşekkür ediyorum.

Ve siz, güzel okuyucular, bana güvendiğiniz, beni okuduğunuz ve kendinizi bana açtığınız için çok teşekkür ederim. Bu kitaplar siz olmasanız anlam kazanmazdı. Umarım bir sonraki serilerim için 2018’de bana katılırsınız. Yeni serimde Çıplak Elli İtler’e ve size aşına gelecek birçok kadına ağırlık vereceğim.

Ah, Sesily ve Amerikalı’sına gelince, pek uzaklaşmayın derim.

Sarah MacLean,
zamanının çoğunu, tarihe ve
aşk romanlarına olan
tutkusunu geliştirdiği yerel
kütüphanede geçirmektedir.
Romanlarında okura yansıttığı
tarih sevgisi, Smith College ve
Harvard Üniversitesi'nde
tarih eğitimi almasına yetecek
motivasyonu bulmasını
sağlamıştır. Eşi, kızı ve
köpeğiyle birlikte New York'ta
yaşamaktadır.

Serinin diğer kitapları:

ASLA UNUTAMADIĞI O KADIN...

Haven Dükü Malcolm Bevingstoke, son üç yılını gönüllü bir yalnızlık içinde geçirmiştir. Genç adam asla geri alamayacağı bir hatanın ve bu hata yüzünden onu terk eden karısının yasını tutuyordur. Yine de aşkından vazgeçmez ve dünyayı adım adım dolaşması gerekse bile sevdiği kadını bulmaya ant içer. Bir gün, hiç ummadığı bir yerde onunla karşı karşıya gelir ancak hayatının sürprizinin onu beklediğinden habersizdir.

ASLA UNUTAMADIĞI O ADAM...

Haven Düşesi Seraphina, sürgün yıllarından sonra Londra'ya tek bir amaç için dönmüştür. Hayatını geri alacak, mutluluğu bulacak ve kalbini kıran adamdan yani eşi Malcolm'dan sonsuza kadar kurtulacaktır. Malcolm bu isteklerine kavuşabilmesi için ona bir teklifte bulunduğunda Sera hemen kabul eder: Genç kadın geleceğinin kontrolünü artık eline alacaktır ancak bunun için yerine geçecek yeni bir düşes bulması gerekir. Bu da istemediği fakat nedense karşı koyamadığı kocasıyla aynı evde bir yaz daha geçirmek zorunda kalacağı anlamına gelir.

İKİSİNİN DE İNKÂR EDEMEDİĞİ BİR AŞK...

Dükün, çok sevdiği karısını tekrar baştan çıkarmak ve onu hayatında kalmaya ikna etmek için sadece üç ayı vardır. Genç adam hüznü dolu geçmişlerine rağmen eline geçen bu şansı değerlendirmek için her şeyi yapmaya hazırdır. Geçmişin gölgesi aralarında dururken, Malcolm karısına duyduğu büyük aşkı ispatlayabilecek midir?

"Sarah MacLean tarihi bir aşkı modern okuyucular için kaleme alıyor."

-AMANDA QUICK

nemesiskitap norakitap masalperestkitap
www.nemesiskitap.com www.norakitap.com
www.kitap365.com

KDV'den muafır.

